This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

A2.1B26

EX BIBLIOTHECIS GUDBRANDRI VIGFUSSON et FRIDERICI YORK POWELL olim alumni, partim ab hoc legatis, partim emptis, a. MCMIV.

The gift of Gudbrand Vigfusson
to
Frederick York Powell
Jan. 1889.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

1st work of Lille

Nockrer

For Contents see page 2.

Digitized by Google

Norrœn

Marg-Frooder

Søgu-Ætter Íslendinga:

Til Leifelegrar Skemtunar/

Og Dægra-Stittingar.

Þessa Lands Inbyggiurum

til Prem settir,

AD

Forlage

Hr. Vice-Lögmanns

Biorns Marcussonar.

Selast I bunduet 24 Fiskum

Prentud á Hoolum i Hialltadal/

Af Halldore Eriks Syne

ANNO MDCCLVI.

Digitized by Google

Eptirfylgiande Sogur hefur Bookin ad halda.

		Pag.
1.	Banda-Matha-Sogu.	1.
2.	Soguna af Porgrimi Prvda, og Vijglunde Bæna Syne hañs.	15.
3.	Þattin af Aulkofra Islending.	34.
4.	Soguna af Hafvardi Isfirding.	38.
5.	Soguna af Þordi Hrædu.	59.
6.	Grettis Sogu ens Sterka.	81.
7.	Soguna Bardar Snæfells-Aass.	163.
8.	Gests Bardarsonar.	172
	Af Ivar Ingimunar.	182.

Digitized by Google

Godfwsum Lesara,

Heilsa og Fridur.

AD er Vitanlegt, ad Land vort er fem stendur, allt Audigt af Audlegum Bookum, sem her ad Hoola-Bookpryckerie, hafa allt hingad til prentadar verid, so af peim somu er ecki einasta hvert Hws, meigande Almwga-Mana, fullt, helldur og eínig liggur her ad Biskups Stoolnum Fiollde mikill af peim somu Bookum Oselldar, sem ecki vill wtgaanga, jafnvel hoott med hær, ecki ann mikels Uínkostnadar, hafe vijds Bigar uín Landed, Arlega wtsendt verid. Sijnist pvi Book-Pryckerienu til stærsta Skada vera, sleiri slijkar Bækur ad prenta, hæangad til hær fyrr-liggtande med Tijdeíne wtgaanga kuna.

Er har fyrer eptir margra Osk og Beidne, og so ad Prentverkid ecki med ollu Verklaust stande, fyrr sig tekid, ad lauta ad Pryck wtgaanga nockrar af soddan Sogum, sem piena kunu Lands-Mosnum vorum til Froodleiks og leifelegrar Dægra-Styttingar: Byrjande fyrst ad siuttum og Gamansomum; Eu sidan, nær siest hversu hær wtgaanga mune, villum vid fremur adhyndla, ad piena Publico (Lands-Mosnum vorum) med odrum stærri og Nytsamlegre Islendinga Sogum. Eu medan pessu fer fram, gleimist po ecki, ad eptirlauta Land-

enu

Digitized by Google

enu Naudsynlegar Bœkur, so vel Andlegar sem Veraldlegar, Nær þess Almennilega Oskad verdur, Þar Menn hafa i fersku Minne þad Forn-kvedna.

Omne tulit Punctum, qvi miscuit utile dulci.

Þad er ca Islendsku.

Hefur Prijs af Itum ollum,
Under Soolar-Hiallde,
Sem Gegnugt vijsar Gaman
Sem Gagnsemu Gamne kann,
Enfollum,
So Gledi upprijsi i Sinu-Hallum.

Ella ca beinan Hatt.

Sijnum leitar Hondum hann,
Hroose um Æfe slijnga,
Gledia Islendinga.

Verked recommenderast Publico bæde til Gagns og Gamans, eins Prentverkenu til goodra Nota.

Hoolum i Hialltadal, 6. Novembr. 1755.

Gisle Magnusson. B. Marusson.

Hier

Digitized by Google

Hier biriar Vandamaña SOGV.

OFeigur hiet Madur er bioo i Midfyrde, a þeim Vc sem a Reikium heitir, hañ var Skijda Son, eñ Mooder Ofeigs het Guñlaug. Mooder heñar var Jaarngerdur Dootter Ofeigs Jaarngerdarsonar, Nordañ vr Skerdum. Hañ var kvæntur Madur og hiet Porgerdur Kona hañs og var Valadotter, Ætt stoor Kona og hiñ meste Kveñskorungur. Ofeigur var Spekingur mikill og hiñ meste Rooadagisrda-Madur; Hañ var i sllu Mikilmeñi, eñ ecki var honum Fiarhaguriñ hægñr, hañ atte Lendur miklar eñ miña Lausafe, hañ sparde vid eingvañ Mañ Mat, eñ var þo miog a Fongum had er til Bwsins þurfte ad hafa, hañ var Pijng-Madur Stirmis fraa Asgeyrsa, er þa þotte meſtur Hofdinge vestur þar. Ofeigur atte eiñ Son vid Konu siñe er Oddur het, Hañ var væru Madur og brøtt vel mentur, Ecke hafde hañ mikla Ast af Fodur sijnum, eingeñ var hañ Verksmijdar Madur. Vale hiet Madur er þar Ox upp med Ofeigi heima, hañ var væru Madur og Vinsæll. Oddur Ox upp heima med Fodur sijnum, þar til er hñ var 12. Vetra. Ofeigur var fæilatur lengum vid Odd, og uñe honum lijted. Saa Ordroomur lagdist a, ad eingeñ Madur þar i Sveitum være betur mentur eñ Oddur. Eiñ Tijma kemur Oddur ad Mæale vid Fodur siñ, og beider hañ Fiaar fraamlaga, og vil eg fara i burtu hiedan, er a þa Leid ad þu leggur til mijn litla Sæmd, er eg og ecke nytsamlegur ydar Roade. Ofeigur svarar: ecke mun eg mijnka Tillog vid þig vr þvi sem þu hefur tilnñed, mun eg og þvi nærst gisra, og munt þu þa vita hvort Fulltingi hier er ad þvi, Oddur svarar, ad lijtt mætti hañ vid þad stidiast, ok stilia þeir so Talid. Añañ Dag eptir tekur Oddur Vad af Pile, og sll Veidarfære, og 12. Alnir Vodmeals, hañ geingur nu i burt og qvedur eingvañ Mañ, hañ foor vt a Vatnsnes, og riedist þar i Sveit med Vermoñum, og þiggur af þeim Hagaade þau er hñ þarf Raudsynlegast, ad Laane og Leigu; Ok er þeir vissu Ætt hañs gooda, eñ hañ var Vinsæll sialfur, þa hættu þeir til þess ad eiga hia honum. Kaupir hañ nu allt i Skiold, ok er med þeim þau Missere i Fiskiveri; Og er so sagt, ad þeirra Hlutur væri i meira Lægi er Oddur var i Sveit med, var hañ þar 3. Vetur og 3. Sumur, og var þa so komid, ad hañ hafdi þa allt aptur golldit hvorjum sem atte, af þessum sem honum hofdu laanad, eñ þo hafdi hañ ad auke aflad sier goods Kaupeyri s. Alldrei vitiade hañ Fodur sijns, og laata þeir hvorir sem eingu ætti vid adra ad skilda. Oddur var Vinsæll vid sijna Felaga, þar kemur ad hañ radst i Flutninga Nordur til Stranda med Farma, og kaûper sier Ferju og aflar sier þa so Fiaar, nu græder hañ brøtt Fie, þar til hañ a eiñ Ferjuna, og helldur nu so i milli Midfiardar og Stranda nockur Sumur, tekur nu ad hafa vel Fe, Þar kemur nu ad honum leidist sw Athofn; Nu kaupir hañ Part i Haf-Skipi, og fer utan, og er um i Kaup-Ferdum uñ Hrijd, og tekur eñ til þessa vel og Lidmañlega; Vard honum nu eñ gott til Fiaar og Mañ-Heilla, þessa Idiu hefur hañ fyrer Stafne, þar til hañ a eiñ Knor og mestañ Hluta Ahafnar; Er hañ nu i Kaup-Ferdum og gisriſt stoor-audugur Madur og ægætur, hañ var oft med Hofdingium og Tignum Moñum Utanlonds, og virdtist þar vel sem hañ var. Nu gisriſt hañ v stoor-audugur, ad hañ a 2. Knorra i Forum, ok so er sagt, ad eingi Madur være i þañ Tijma i

Digitized by Google

Kaup-Ferdum, ſem er jafnaudigur vært vt Oddur, hañ var og forſæll eñ adrer Meñ, alldrei kom hañ Nordar Skipi ſijnu eñ i Eyafiord, og alldrei Veſtar eñ i Rwtafiord.

Peſs er geted eitthvort Sumar, ad Oddur kemur Skipi ſijnu i Rwtafiord a Bord-Eyri, og ætlar ad vera hier uñ Veturiñ, þa var hañ bediñ af Vinum ſijnum ad Stadfeſtaſt hier, og epter Bónn beirra giorir hañ ſo, Kaupir Land i Midfirdi er a Mel heitir, Hañ eſter þar mikiñ Bwnad, og gerift Rauſnar-Madur i Bwinu, og er ſo ſagt, ad ei þotti uñ þad miña verdt, eñ uñ Ferdir hañs adrar, og nu var eingiñ Madur jafn ageætur ſem Oddur var fyri Nordañ Land, hañ var betri af Fe, eñ fleſtir Meñ adrir, goodur Urlauſnar vid þa er hañs þurftu, og i Neand voru hønum, eñ Fsdur ſijnum gisrdi hañ alldrei Hagrædi, Skip ſitt ſetti hañ upp i Rwtafiord. Þad er ſagt ad eingiñ Madur væri jafnaudugur hier a Islandi, ſem Oddur, og ſegia Meñ hañ hafi ei miña Fe eatt eñ Prijr beir er sruggaſtir voru, I ſiñu Lagi var hañs Fe mikid Gull og Silfur, Jardir og gangandi Fe; Vale Frændi hýs var med hønum. hvort Siñ er hañ var hier a Lande edur Utanlands. Oddur ſitur nu i Bwe ſijnu, med ſlijkri Sæmd, ſem nu er frea ſagt. Madur er nefndur Glumur, hañ bioo a Skridnis-Eñe, þad er milli Bitru og Kollafiardar, hañ eatti þa Konu er Þordys hiet, hun var Dottir Asmundar Hærulaangs Fsdur Grettis Sterka, þau eattu Son er Oſpakur hiet, hañ var mikill Madur Verte ſterkur og Odæll vg uppsdſlu mikill, var hañ i Flutningum milli Stranda og Nordur-Sveita, hañ var grimlegur Madur og Ramur ad Afle. Eitt Sumar kom hañ i Midfiord og ſelldi Fong ſijn, vt eñ Dag feck hañ ſier Heſt og Reid til Mels upp og hitter Odd, Peir qvodduſt og þurduſt Almæltra Tijdenda. Oſpakur mælti: A þa Leid er Oddur, ſagde hañ, ad good Friett er uñ ydar Raad, og ertu mieg lofadur af Moñum, og aller þættuſt þeir vel komner er med eru, nu vænte eg ad mier mun ſo vel giefaſt, villda eg hijngad Raadaſt til hijn. Oddur ſvarar, ecke ert þu mieg lofadur af þeim Moñum, og ei ert þu Vinſæll, þiker þu hafa Brogd undir Brwnum, ſo ſem þu ert Ættboreñ til, Oſpakur ſvarar, haf vid Raun hijna eñ ecki Sogu añarra, þvi ſatt er betur laated eñ Efne eru til, beide eg big ecke Giafa, villda eg hafa Hws hijn eñ fæda mig ſiæalfur, og ſiæ þu ſo hvorſu hier gieſt ad: Oddur ſvarar. mikler eru þier Frændur og torſookter, ef ydur bijſtur vid ad þurfa, eñ fyrer þad er þu ſtorar a mig til Vidtoku, þa meigunn vid a þad hætta Vetrarlaangt. Oſpakur tekur þad med Þockum, og ſer uñ Hauſted a Mel med Fong ſijn, og giorift braatt hollur Odde, og ſijkar vel uñ Bwid og viñur ſem 2 adrir. Oddi lijkar vel vid hañ. lijda þau Miſſere, og er Vorar, bijdur Oddur hønum heima ad vera, og qvad ſier ſvo betur þykia: hañ vill nu og þad, añaſt Oſpakur uñ Bwid, og ſer þad ſtoor vel fram, þyker Moñum mikils uñverdt, hvorſu þeſſe Madur geſt, hañ er og Vinſæll ſiæalfur, og ſtendur nu Bwid med miklum Blooma, og þyker einſkis Maña Raad virduglegar vera eñ Odds, Eiñ Hlut þiker Moñum ſkorta ad ei ſie Raad hañs med allri Sæmd, ad hañ er Madur Godordslans, var þad þa mikill Sidur ad taka upp nij Godord, edur Kaupa, og nu giordi hañ ſo, ſunduſt hønum ſkiott Þijngmeñ, og voru aller til hañs fwſir, og er nu alt kirt uñ Hrijd. Odde hugnaſt vel vid Oſpak, og liet hañ raada fyrer Bwenu. lijdur af Veturiñ, og hugnadeſt nu betur vid Oſpak eñ fyrr, þvi nu hefur hañ fleira ad ſtarfa. a Hauſteñ heimte hañ ſaman Fe af Fialle og undu goodar Heimtur, ſo eingiñ miſte Saudar. lijdur nu af Veturiñ Añar og Vorar, lijſer Oddur nu þvi ad hañ ætlar utañ uñ Sumarid, og ſagdi ad Vale Frænde hañs ſkal taka þar vid Bwe. Vale ſvarar, So er hattad Frænde, ad eg em þvi ei vanur, og vil eg helldur añaſt uñ Fe ockar og Kaupeyri. Oddur ſnijr ad Oſpak og bidur hañ taka vid Bwe. Oſpakur ſvarar, þad er mier Oſerkt, þo ad nu ſkrijki fram, ad þu ert vid. Oddur leitar epter, eñ Oſpakur ſer undañ, eñ er þo Oddwija til, og þar kemur ad hañ bidur Odd raada, ef hañ heiter ſiñe aaſiom og Trauſte, Oddur ſagde ad hañ ſkyldi fara ſo med hañs Eigu, ſem hañ verde meſtur Madur af og Vinſælaſtur, ſegeſt reint hafa ad ei mun añar Madur betur kuña nie vilia hañs Fe vardveita. Oſpakur bidur nu a hañs Valde vera, twka þeir nu ſo Talenu.

Oddur bijr nu Skip ſitt, og lætur bera Vøru til, þetta friettiſt, og er margt talad uñ. Oddur þurfte nu ecke laangan Bwnad. Vatt ſoor med hønum, og þa er hañ er albwiñ, leida Meñ hañ til Skips. þa mælte Oddur: Nu er ſem eiñ Hlutur er Oklilit er, Hvad er þad? Seger Oſpakur: Ecke er ſied

Digitized by Google

er fieb fyri Godordi minnu sagdi Oddur, og vil eg ad þu taker vid, en þessu er eingiñ Giegning, sagdi Ospakur, er eg ei til þess fær, hef eg þo meir en Hendur tekesi eñ-likiegt sie ad eg vallde edur vel leise, er þar eingiñ Madur er jafnvel er þar til falleñ sem Fader þiñ, er hañ hiñ mesie Mæla-Madur og Forvite. Oddur qvadsi ecke mundi hnuum i Hendur fæa, ok vil eg ad þu taker vid. Ospakur foor undañ, eñ villde þo feigeñ. Oddur segir en Reide sijna ef hañ tekur ei vid, Og ad Skilnade þeirra tekur hañ vid Godordinu; Fer Oddur nu Utañ, ok tekst vel hañs Ferd, sem Vande hañs var til, Ospakur fer heim, og var margt talad uñ þetta Mæal: þotti Mesnum Oddur miked Vallde hafa feinged þessum Mañe en Hendur: Ospakur rijdur til Pijngs uñ Sumarid med mikeñ Flock Maña, tekst hnuum þad Lidmañlega, kañ þad allt vel af Hendum ad leysa, er hañ skylda Log til, ok rijdur af Pijnge med Sæmd, Hañ helldur Kappsamlega sijna Meñ, og lætur hvorge siñ Hlut, ok er ecke misg en þar geinged: Hañ er goodur og gladur vid alla sijna Meñ, og Naagraña: Hvorge þykir nu miñe Rausn nie Nysna i Bwenu eñ odur, Ei skorter Uñþijslu, fara þvi Naadiñ vel fram, Lijdur nu Sumarid, rijdur hañ til Leidar og helgar hana; Og er ordeid Hgustid, foor hañ en Fiall, er Meñ geanga ad Gieldfe, og verda Heimtur goodar, er og rikt sylgt, og misser einkis Saudar, hvorke fyrer sijna Hond nie Odds Hwsbonda sijns. Svo bar til uñ Hausted, ad Ospakur kom nordur i Vijdedal, en Svoslustade, þar biod Kona sw er Svala heiter, þar var hnuum veittur Beinleike, hun var væn Kona ok Vingood, Hun talar til Ospaks, og bad hañ sien uñ Rad sitt, hef eg þad friett, ad þu ert Bwmadur mikill, hañ took þvi vel ok tala þau margt, siellst hvort sdru vel i Gied, ok litust þau vel til og blisdlega; Og þar kiemur Tale þeirra, ad hañ spyr hvor rada eige fyrer Kosie heñar: Eingeñ Madr er mier skyldur seger hun, sen er nockurs er verdr, utañ Pororariñ Loangdæla Gode, eñ spake: Sijdañ rijdur Ospakr til Fundar vid hañ, ok er þar teked vid hnuum vel ad eins, Hañ hefur upp sitt Erinde ok bidur Svslu, Pororariñ svarar: Ecke kañ eg ad gyruast til þiña Mægda, Er margt talad uñ þijnar Medferdir, Kañ eg þad ok ad sien, ad ei man i a. Hendum hafa vid slijka Meñ, Anadhvorst taka upp Bw heñar, ok læta hana fara þijngad, ella munu þid giorge sem-nockur lijkar, og mun eg mier sngvu asskipta, ok kalla eg þetta ei mier Rad.

Epter þetta fer Ospakr i burtu, og kemur en Svoslustade, ok seger heñe so hvad: Nu giora þau Rad sitt, og fastnar hun sig siealf, ok fer hun med hnum en Mel, Eñ þau eiga Bw en Svoslustodum, og sen sñ til fyrer ad vera. Nu er Ospakr en Mel, og helldur Rausn i Bwenu, Hañ þootte þa vera Odælldar Madur mikill: Nu lijdur af Veturiñ, og uñ Sumared epter, kom Oddur vt i Rwta Firde, hafde hnuum eñ orded gatt til Fiear, og Mañheilla, kemur hñ en Mel, og lijtur yfer Eigner sijnar, ok þyker vel vardveitst hafa, og gietst vel ad, lijdur nu en Sumarid. Pad var Eitt Siñ, ad Oddur vekr Tal vid Ospak, ad vel mune falled, ad hañ take vid Godordi sijnu. Ospakur svarar: Pad er sen Hlutur er eg var Oswsaskur til med ad fara, ok sist tilfær, er eg þess og albweñ, Eñ þad ætla eg Mesnum þo tijdast, ad þad sie gisrt anadhvorst en Leid edur Pijngum, Oddur sagde: Pad man vel vera, lijdur nu en Sumarid ad Leidum fram, Og Leidar-Morguniñ er Oddur vaknar, litast hañ uñ, og fier sætt Mana i Skaalanum, Hnum þootte þetta undarlegt, og talar þo sætt, hefur hañ sofed fast og leinge, Hañ sprettur upp er hañ veit Meñ eru gisrsamlega wr Skaalanum, bijst hañ uñ ok nockrer sñ mz hnum, Peim þootte þetta kynlegt, og rijda nu til Leidareñar, Og er þeir komu þar, þa var þar margt Mana fyri, og voru þa misg i burtu bwner, og var helgud Leidiñ, Oddi bregdur nu i Brwn, og þykir undarleg þesse Tiltekia, fara sñ nu heim, ok lijda þadañ nockrer Dagar: Pad var Eijñ Dag, ad Oddur sat yfer Bordum, og Ospakr giegnt hnum, Og er minst varer, hleipur Oddur undañ Bordenu og ad Ospake, ok hefur reidda Oxe i Hende sier, og bidur hañ nu lausi læta Godordid: Ospakr sagde: Ei muntu þurfa med so miklu Kappe ad sækia, þegar hefur þu Godordid er þu villt, ok vissa eg ei ad þier var Alvara vid ad taka, rietti hañ þa fram Hendena, og fieck Odde Godordid, Var nu kyrt uñi Hrijd, og gisrdest nu sætt med þeim Oddi og Ospake, og er

Digitized by Google

Ospakur helldur illur Vidskiptis; Grunar sig um, ad Ospakur munni hafa ætlad sier Godordsed ad hafa, en ei Oddi, ef ei hefde verid kvgad af honum ad hann mætte undan komast. Nu verdur ei af Bws Umsvifum, Oddur qvedur hann ad eingu, mæltust peir og ei vid: Pad var ein Dag, ad Ospakur bijr Ferd sijna, Oddur lætur sem hann vite pad ecke, skiliast peir so, ad hvorge qvedr annan.

Ospakur fer nu a Svoslustade heim til Bws sijns, og lætur nu sem ecke sie ad orded, ok er nu kyrt um Hrijd. Pess er gieted um Haustid, fara Men a Fiall, ok skaut misg i tvenn Horn, um Heimturnar Odds fra pvi er verid hafde, so hann skorte nu a Haust-Heimur 11. Giellbijnga, ok pos alla ad bester voru af Fehus; Er nu vijda leitad um Fioll og Heidar, ok finast ei, Undarlegt pootte Oddi vera, ad hann skylde helldur vanta Fe en adra sin: So mikill Atrekandi var gisr um Leitina, ad bæde var leitad til Herada annara ok heima, og gillte eige, Og um sijder dofnar yfer pessu, ok var bo margrædt um hverju giegna munde; Oddur var ei gladur um Veturin. Vale Frændi hans friette pvi, hann være so O-gladur, og hvert pyke pier so mikid Gelldinga Hvarfed? Og ertu pa ei mikill Boondi, ef pig hrygger slijkt; Oddur sagde: Ecke hrygger mig Gielldinga Hvarfid, pyki mier verra ad eg veit ei hvar stoled hefur; Pyki pier vijst sagde Vale, ad pad hafe af orded, Og hvar horfer pu helst a? Oddur segir: Ecki er pvi ad leyna, ad eg ætla Ospak stoled hafi; Vale segir: Ferst nu Vinattu yckar fra pvi er pu setter hann yfir allt pitt Fe, Oddur qvad pad verid hafa hid mesta Glæfrædi, ok Vonum betur tekist hafa. Vale mælte: Margra Manna Mæal er pad, ad pad være undarlegt, nu vil eg ad pu snwer ei so sliodtt Mælenu til Afellis honum, er pad hætt vid Ordi, ad O-merkilega mætti verda; Nu skulum vid pvi saman kaupa, segir Vale, Ad pu skallt mig laata fyrer raada, hvorsu ad er fared, Sa eg skal verda vijs hins Sana; Nu kaupa peir pessu saman, Vale bijr nu Ferd sijna, og fer med Varning sin, hann rijdur vt i Watns-Dal ok Langadal, og selur Varningin, var hann Vinsæll ok Tillaga goodur, Hann fer nu Leid sijna, par til er hann kiemur a Svoslustadi, og fieck par goodar Vidtskur: Ospakur var all-kaatur, Vale bivosst papan um Morguninn. Ospakur leiddi hann a Gestu, og friette margt fra Odde. Vale sagde gott fra hans Ræadi: Ospakur liet vel yfir honum, og qvad hann vera Rausnar Mann mikin, Sda er hann i Sksdum ordenn i Hayst? Vale qvad pad satt vera, Hveriar eru Gaatur a um Sauda Hvarfed, segir Ospak; Hefur Oddur verid leinge Fegesin hier til? Vale svarar: Ei er pad a eina Leid, Sumer ætla ad verit muni hafa af Mana-Valldum, Ospakur sagdi: Ætlande er slijkt, og er ei margra Brogd, So er, segir Vale; Ospakur mælte: Hefur Oddur nockra Men Grunsama edur Gaatur a? Faatalaadur er hann til pess, En po er fisirædt um af odrum Monum hvorju giegna muni s. V. Pad er epter Vonum segir Ospak, a pa Leid er segir Vale, Ad po hafum vid petta talad, ad pad vilia sumir Men kalla ei srvænt, ad vera mune af pijnum Valldum, ok draga Men pad saman er pid skilldud stuttlega, en Hvarfed vard ei miklu sijdar, Ospakur mælte: Ei vardi mig ad pu munder pvilijst mæla, Og ef vid værum ei slijker Vinir, pa munda eg pessa saarlega hefna. Vale svarar: Ei parftu pess ad dylia, edur so vid ad verda, Pvi ecki muntu petta af hier bera, og hefe eg fied Yfir-Raad pitt, og sie eg pad, ad miklu hefur pu meiri Faung en lijklegt sie ad vel sie feinged, Ospak sagdi ad ei mun so reynast, Og ei veit eg hvad tala Fiandmen mijner, er slijkt tala Vinerner. Vale svarar: Petta er ecke af Fiandskap mælt af mier vid pig, er pu heyrer ein a; Nu ef pu gierer so sem eg vil, og gaanger vid fyrer mier, pa mun hier liett falla pad, Eg skal setta Raad til pess, eg hefe selldan Varning min vijsda um Sveiter, mun eg segia ad pu hafer vidteked, ok keypt hier med Skatur og adra Hluti, mun pvi eingin Madur mistrwa, skal eg so til haga, ad hier verdi eingen Osæmd ad pessu, Ef pu spiger mijnu Raadi ad. Ospakur sagdist ei mundi vidgaanga; Pa mun fara ver segir Vale, og veldur pu fiandsur; Sijdan skilia peir, og fer Vale heim. Oddur spyr hvort hann hafi vijs ordid um Sauda Hvarfid? Vali liet sier fatt um finast; Oddur mælti: Nu parf ecki ad dyliast, ad Ospak hefur stolid, Pviad pu munder hann giarnan undan bera ef pu mætter. Er nu kyrt um Veturin; Og er Voradi ok Stefnu-Dagar komu, pa fer Oddur med 20. Men, par til er hann kom mieg ad Garde a Svoslusodum, Pa mælte Vali

vid

Digitized by Google

vid Odd: Nu skulu þier leata taka midur Hesta ydar, Eñ eg mun rijda til Hwss ok hitta Ospak, og vita hvort hañ vill sættast, og þurfe Mælid ei framt ad hafa; Nu gisra þeir so: Vale reid heim; Ecki var Mãna wti, eñ Dyr voru opnar, geingur Vale iñ, Myrkt var i Hwsenu, Og er minst varer, hleypur Madur wr Setinu, ok hoggur mille Herda Vala so hañ fiell þegar; Vale mælte: Forda þu þier vesæll Madur, þviad Oddur er skamt fra Garde, og ætlar ad drepa þig, Send Konu þijna a Fund Odds, og seig honum ad vid sieum sattter, ok hafer þu geinged vid Mælenu, eñ eg sie sariñ ad Fiear-Reidum mijnum wt i Dale, Þa mælte Ospak: Þetta er hid versta Verk orded, hef eg þetta ætlad Oddi eñ ecki þier; Svala hitter nu Odd, og segir þa sattta Ospak og Vala, og bad Vale þig aptur hverfa, Oddur trwer þessu ok rijdur heim; Vale liet Lijf sitt, og var flutt Lijf hañs a Mel. Oddi þotte þetta mikil Tijdindi, og ill, Fær hañ af þessu Ovirding, og þotte Slislega tekist hafa: Nu hverfur Ospakur a burt, svo ei vita Meñ hvad af honum verdur.

Nu er fra þvi ad segia, ad Oddur bijr Mæl þetta til Pijngs, og qvedur Heiman Bwa. Þad verdur til Tijdinda, ad Maður andast wr Qvodum, Oddur qvedur akañ i Stadiñ, Fara nu Meñ til Pijngs, og er þar kyrt framañ til Dooma; Og er Doomar sæta wt, hefur Oddur upp Vijgs-Mæled, ok sekt honum þad greitt, og er nu bobed til Varnar, Skamt i burtu fra Doomenum sattu þeir Hofdingiarner, Stirmer ok Þorariñ med Flock siñ: Þa mælti Stirmir vid Þorariñ: Nu er til Varna bodid uñ Vijgs-Mæled, og villtu nockud Andsvar veita þessu Mæle, Þorariñ sagde: Eingu mun eg mier af þvi skipta, Þvi mier sijnist Odd noog Naudsyn til reka, ad mæla epter slijkum Mælum, sem Vali var, Eñ sa fyrer hafdur, ad eg ætla ad sie hiñ beste Madur, Jæ, sagde Stirmir, Ecki er Maduriñ goodur, Eñ þo er þier nockur Vandi ar vid hañ, Ei hyrde eg þad, segir Þorariñ: Stirmir mælti: A hitt er ad leita, ad ydvart Vandræbi mun verda ok miklu meira, og Torvellbara ef hañ verdur sekur, Og sijnist mier Asiæa Mælenu, Leitum nockra Raada, þvi bædier sieum vid Voru i Mælenu; Fyrer laungu sie eg þad, segir Þorariñ: Og tijst mier þo ei Raadlegt ad seinka Mælenu; Stirmir mælti: Til þijn kiemur þo mest, og þad munu Menn tala, ad þier verde Lijtilmañlega, ef framsfer Mæled, eñ Vorneñ sie bweñ, Er þad og Mæla sañast, ad vel være þo Oddur visse, hvort fleire være nockurs verder eñ hañ eiñ, tredur ofs alla under Footum ok Pijngmeñ vora, So ad hañs eins er getid, sakar ei þvott hañ reyne hvorsu Logkiæra hañ er; Þorariñ svarar: Þu skallt raada, og þier mun eg ad þessu veita, Eñ ei er þetta Godvænlegt, og mun þad illañ Enda eiga; Ecki mon ad þvi fara, sagde Stirmir: Hñ sprettr upp ok geingr ad Doomum, og spyr hvad þar fari framñ Mælum Mãna, hñ er þat sagt; Stirmir mælti: So er hagtt ad Oddr, ad Varner eru fundnar i Mælenu, og hefur þu rangt tilbwed Mæled, Þu qvadst heiman 10. Bwa, er þad Løgleysa, ætter þu þad a Pijnge ad gisra, eñ ecki i Heradi; Gior nu añadhvert, Gack fra Doominum vid so bwid, Eda munum vier færa framñ Vornena, Oddur þagnar og hyxar uñ Mælid, sinur hañ at satt er, og geingur fra Doominum med Flock siñ, og heim til Bwdar, og er hañ kiemur i Bwdar Sundid, þa geingur Madur i mooti honum, sa er vid Alldur, Hañ var i Svartre Erma Kaupu, og var hun komin ad Sliti: Ein var Ermiñ i Kaupuñe, og lorsdi ei Bak aptur; Hañ hafdi i Hendi Staf ok Brodd i, og hafdi sijda Hettuna, og rak undañ Skygned, stappadi nidur Stafnum, og foor hellbur biwgur, var þar komiñ Ofeigur Kall Fader hañs. Þa mælti Ofeigur: Sneña gaange þier fra Doomum, segir hañ, Og er Oddi eiñ Hlutur ecki velgefiñ, ad so er allt svarlegt ok fuspurlegt vid ydur, Edur er hañ Sekur gisrdur hañ Ospaki? Nei, sagdi Oddur: Ei er hañ sekur, Ofeigur mælti: Þvi er hañ þa ei sekur? Ecki er þad Hofdingslegt ad giña mig Gamlañ, Og þvi mundi hañ Osekur, [illegible] sañur ad Sokeñe? Sañur visst, segir Oddur: Hvad er þa? segir Ofeigur: Eg hugde hañ mætte bijta Sokiñ, Edur var hañ ei Bana-Madur Vala? Eingeñ mæler þar i moote, segir Oddur; Ofeigur mælti: Þvi er hañ þa ei sekur? Oddur svarar: Vorn fanstri Mælinu, og fiell nidur; Ofeigur mælti: Þvi mundi þad Vorn siñast i Mæle so audugs Mañs? Þad kolludu þeir ad rangt være heiman bwed, segir Oddur, Ei mun þad vera er þu spurst med Mæled, segir Ofeigr, Eñ vera mon ad þier sie meir Fe. Smiður lagdur,

Digitized by Google

og Ferdir, eñ allgott Tilstille uñ Mealaferle; Eñ þa ætla eg ad þu berir nu ecki satt upp fyrer mier, O ddur svarar: Eg hirdi alldrei hvort þu trwer edur ei, Svo kañ vera, segir Ofeigr, Eñ þegar vissa eg, er þu foorst heimañ wr Heradi, ad rangt var tilbwid Mealed, eñ þu hyttist þier æren Eiñ, og villdir eingañ Mañ ad spyria; Nu muntu og verda þier nvogur Eiñ uñ þetta Meal, er nu bædi ad þier mun vel takast, enda er slijkum allvænt uñ, er allt hyker laugt hiea sier. Oddur svarar: Þad er þo syña j, ad ecki verdi Gagn ad þier. Ofeigur mællti: Sw er nu ein Hiealpeñ hijnu Meale, Ef þu nijtur mijn vid, Eda hvorsu Fespar munder þu vera, ad ef nockur leidrietti Mealed? Oddur svarar: Ecke siñe eg Fe, ef nockur villdi gaunga i Mealed; Ofeigur mællti: Svo leat nu koma i Hendur Karle þessum nockurn Siood digrañ, Þviad margra Mañna Augu verda Fiesktiealeg: Oddur fær honum mikiñ Fiesiood: Þa spurdi Ofeigur, Hvort var frañfærd Leg-Vornuñ? Fyrri geingum vær fra Doomum, segir Oddur: Nu skiliast þeir, geingur Oddur heim til Bwdar sinar. Nu er þar til ad taka, ad Ofeigur geingur upp a Velluna til Doomaña, Og kiemur ad Nordlendinga Doome, og spyr hvad þar fari frañ Maña-Mealum, Honum er sagt ad sum voru dæmd, eñ sum voru bwiñ til Reisingar: Hvad lijdur uñ Meal Odds Sonar mijns, edur er þad bwed? Nu lokid sem mun, segia þeir; Ofeigur mællti: Er Ospakur drdeñ sekur? Nei, segia þeir, ei er þad: Hvad velldur þvi? Segir Ofeigr: Vorn sañst i Mealenu, segia þeir, og var rangt tilbwed: Jaa, segir Ofeigur: Vilid þier losa mier ad gaunga i Doomeñ? Þeir jaata þvi, Hañ geingur i Doom-Hrijngeñ ok settist nidur. Ofeigur mællti: Hvort er dæmt Meal Odds Sonar mijns? Dæmt er þad sem mun, segia þeir: Hvorju giegner þad, segir Ofeigr? Er vilt upphored uñ Sokena a Hendur Ospake? Drap hañ ei Vala saklausañ? Nam þad vid, ad ei være Mealed brijnt? Þeir svara: Vorn sañst i Mealenu ok fiell nidur, Hvorugveg er Vorn sw, segir Ofeigur? Þa var honum sagt þad, So vijst, segir hañ: Sijnist ydur þad med nockrum Rettindum, ad giefa Maum ad slijku er einkis er verdt, Eñ dæma ei sekañ Mañ edur vestañ Mañ, Þañ Þioof ok Mañdræps-Mañ? Er þad ecki Abyrgdar Hlute mikill, ad dæma þañ saklausañ er Dræps er verdur, og dæma so a mosti Rettindum? Þeir segia, ad þeim þyke þad ei riettilegt, Eñ þo segia þeir þad fyrer sig lagt: So maa vera segir Ofeigur: Uñud þier Eidana? Ad Vijsu segia þeir, So mun vered hafa segir hañ: Edur hvorsu qvædu þier ad Orde? Ecki so, vænti eg, ad þier skulud so dæma, er þier vissud sañast ok hellst ad Logum, so munu þier mæla, Þeir qvædu so vera; Þa mællti Ofeigur: Eñ hvad er sañara, eñ dæma vesta Mañ Sekañ og Dræpañ, ok firdañ allre Bisrg, Þañ er Sañreyndur er ad Stulld, Og ad þvi hañ drap saklausañ Mañ Vala, Eñ þad hid Pridia, er ad felldur Eiduriñ, maa kalla miked sveigt? Hygged nu ad þvi fyrer ydur, hvort meira er verdt, þesse Lvs-Ordiñ, er sæta Sañindum ok Riettindum, og hitt eitt, er vikur til Lagaña, So mun ydur sijnast sem er, þviad þier munud fiaa kuña, ad þad er meiri Abyrgd ad dæma Friealsañ er Daudans er maklegur, eñ hafa edur ssvared Eida, ad þier skulud so dæma, sem þier vited riettast: Nu meigi þier ælijta, ad þetta mun ydur þwnzt falla, og wr þeirri Abyrgd valla komast; Ofeigur lætur stundum sijga Siooden nidur undan Kaupuñe, eñ stundum kipper hañ honum upp, Þad fornemur hañ ad þeir reña Augum til Siooðsins; Hañ mællti þa til þeirra: Þad være Nædlegast, ad dæma Riett og Satt sem þier hafid svared, Og hafa þar i Staden Þock hyggeña Mañna, og Riettsijne: Hañ took sijdañ Siooðiñ, og hellte wr Silfrenu og tallde fyri þeim; Nu vil eg lissa Vinsattu Bragde vid ydur segir hañ, og sie eg þo meira fyrer ydur i þessu Efne eñ mier, og gisre eg þvi, so ad þier erud sumer mijner Viner, eñ sumer Frændur, og þo þeir einer, ad Naudsyn helldur til, ad hvor giæte sialfs sijns, vil eg giefa hvorium Mañe Eyrer Silfurs er i Doome situr, eñ þeim Mañi Mork er reisa Mealed, Og hafe þier þa hæde Fied og fyrt ydur Abyrgd, Eñ spilled ei Særum ydrum, sem þo liggur mest vid: Þeir hura Mealed ok lisst Sañarlegt vera vid Uñtslur hañs, Eñ hyker edur komed i illt Efne uñ Eidabryggena, Kiosa þo þañ Kost af, er Ofeigr bijdur heim: Er þegar sendt epter Oddi, og kiemur hañ þar, Eñ Hofdingiar eru þa heim komner til Bwda, og er þegar haft frañ Mealed, Og er Ospakur sekur gisr, og sijdañ nesnder Vottar ad Dooms-Orde være O-lokid; Nu farg Meñ til Bwda sina vid so bwed, Eiu-

Digitized by Google

gtñ

giñ Friett fyar af þessu ann Nyttena, Eñ ad Lægberge uñ Morguniñ stendur Oddur upp og talar hatt: Hier er Madur sekur gior i Nyott, er Ospakur heiter, I Nordlendinga Dyome uñ Vifg Vala, Eñ þad er til Sakta-Marka hañs, ad hañ er mikill Verti og Karlmañlegur, Hañ hefur Brwut Haar og stoor Bein i Andlite, Svartar Brijr, miklar Hendur og þygra Leggi, og allur hañs Vextur er Afburda mikill, Og er Madurin hin Glæpamañlegaste. Nu bregdur Mañum i Brwn mieg, Þvi marger hafdu adur einga Friett af hast, þyker Mañum Oddur fast fylgt hafa, og Giptusamlega til hafa tekist, so sem komed var Mailenu.

Fra þvi er nu ad segia, ad þeir Stirmir og Poorariñ talast vid. Stirmir mælti: Mikla Sneipu ok Svijvirding hofum vær af þessu Mali feinged: Poorariñ segir þad epter Lijkindum, og munu vitrer Menn hafa uñvællt, Jau, segir Stirmir: Edur fier þu nockud til Leidriettu? Ecke veit eg þad braatt vera, segir Poorariñ: Hvad þo hellst, segir Stirmir? Være Soken vid, þa fer Fie var borid i Dyome, og siv mun bijta, segir Poorariñ, Þad er, segir Stirmir: Gaanga þeir þa i burtu ok heim til Bwda.; Þeir heimtu un samañ Vine sijna a einu Mael-Stefnu, Þar var Eiñ Hermundur Illugason, 2. Geller Þordarson, 3. Eigill, Skwlason, 4. Jarnskegge Ejnarsson, 5. Skeggbroddi Biarnarson, 6. Þorgeyr Halldorufon, Og þeir Stirmir og Poorariñ: Þesser 8. gaanga nu a Tal: segia þeir Stirmir ok Poorariñ Mælavextu, og hvar þa var komed, og hvorsu mikill Slægur var til Fiearins sem Oddur ætte, og aller mundu þeir fullsæler af verda: Þeir vanda nu og festa med sier, ad veita aller ad Mailenu, svo añadhvort skal fyri koma, Sekter og Sicalfdæme. Þeir gaanga nu sijdañ i Bønd og Eida, og hyggia ad þessu meige eckebregda, og eingiñ muni Trauft ætbera, edur Kuñattu moste ad rijfa. Þeir skilia ad so mælltu, og rijda heim af Þijngi, Og ser þetta fyrst i Hliodi. Oddur uner nu vel vid sijna Þijng-Reid, og er nu fleira i Frændsemi med þeim Fedgum eñ verid hafdi, situr hañ nu uñ kyrt þau Missere, Og uñ Vored hittast þeir Fedgar vid Laug, og spyr Ofeigur Tijdinda: Oddur tiettst eingiñ frietta, og spurdi a mooti. Ofeigur segir ad þeir Stirmir og Þoorgriñ hefdu safnad Lide, og ætludu ad fara a Mel Stefnufor. Oddur frietter hvor Sok sie til þess? Ofeigur segir honum alla Ætlan þeirra: Oddur svarar: Ecke lijst mier þetta þwngt. Ofeigur svarar: Þad man verda ydur verdi þad ecke uñ Asi; Lijda nu Stunder ad Stefnu-Dogum, og koma þeir Stirmir og Poorariñ a Mel med Fiolmenni, Oddur hajde og margt Maña fyrer: Þeir hafa framan Mael sijn, og stefna Oddi til Alþijngis, fyrer þad hañ hafde leeked bera Fe i Dyom ad O-Logum: Verdur þar ei til Tijdinda fleira, og rijda þeir i burt med Flock sinn. So ber eñ til, ad þeir Fedgar hittast og talast vid: Spyr Ofeigur hvort honum þyker eñ einkis uñverdt? Oddur svarar, Ei lijst mier þetta Mael þwnglegt, Ecki sijnest mier so, segir Ofeigur: Ed hvorsu giorla sier þu i hvort Efne komid er? Oddi liest vita þad er þa var framan komed: Ofeigur mælte, meire Sloda mun draga ad þvi er eg higg, þvjad 6. Hofdingiar adrer er mester eru, hafa geinged i Mælid, Oddur svarar, mikils þiker þessum þurfa Ofeig: hvort mun þitt Raad nu vera? Oddur svarar: hvad? nema ad rijda til Þijngs og bidia sier Lids, Ofeigur svarar, þad sijnist mier Ovæut ad so fællnu Mæle, og mun ei gott ad elga Sæmd sijna under Lipe flestra Mañna, hvad er þa til Raads, segir Oddur? Ofeigur mælte, þad er mitt Raad þu hver Skip þitt uñ Þijng, og ver burt med allt Lausa-Fe þitt, adur Menn rijda af Þijnge, edur hvort þyke þier betur komid þad Fe er þeir taka upp fyrer þier, edur hitt er eg hefe, þad þyke mier Jllskast ad þu hafer, seiger Oddur, og nu fær Oddur Fodur sijnum eñ eiñ digran Fesiodd sullañ af Silfre, og skiliast so ad þvi. Oddur bijr nu Skip sitt, og rædur Menn til, lijdur nu fram ad Þijngenu, og fer þesse Rædagiørd af Hliodde, so ad fæer verda þess vijsser. Nu rijda þeir Hofdingiarner til Þijngs, og fiolmenna mieg: Ofeigur Karl var i Flocke Stirmis, Þeir Bandamenn mælltu Mot med sier a Blaaskooga Heidi Eigill og Stirmir, Hermundur og Porarin, rijda nu aller samañ sudur til Vallarens: þeir ridu ad Auslañ, Skeggbrodde og Þorgeyr Halldorufon vor Laugardal, eñ Jarnskegge ad Nordañ, og hittast hia Reidarmyra, Rijda nu aller Flockarner ofan a Vøllunu, og so a Þijng: þar er nu flest ufmtalad sem Mael Odds eru, þyker þar ollum Mañum vera, ad hier muni eingiñ forsvara, atla þad og, ad fæer þore, enda giores eingen a moote

slijkum

Digitized by Google

ſijkum Høſdingium, ſem til moots eru, biker heim og alldrænt uñ ſitt Mæal, og braſka allmikid, eingi er ſæa i moote heim kaſte einu Orde, Oddur heſdr eingum Mañe uñ ſitt Mæal boded, bijr hañ Skip ſitt i Rwtafirde þegar Meñ voru til Pijngs komner. Þad var eiñ Dag er Oſeigur Karl gieck fræ Bwd ſiñe, og var Ahyggiu mikill, hañ ſier einga Lidveitſlu Meñ ſijna, eñ þoorte vid þwngt ad etia, ſæa valla ſitt Fære einum vid ſlijka Høſdingia, eñ i Mælinu voru Varner, foor hañ nu Hækilbiwgur, og hvarflar i milli Bwdaña, og reikar a Footum, og ſer hñ hallveg leingi, hñ kemur uñ ſijder til Bwdar Eigils Skwlaſonar: Þar voru þa komner Meñ til Tals vid hañ, Oſeigur veik hiæ Bwdar Dyrunum, og beid þar til þeſs Meñerner geingu i burt, Eigill filgde þeim wt, eñ er hañ ætlar iñ ad gæanga, þa ſuijr Oſeigur fyrer hañ og qvaddi Eigil, hañ leit vid honum og ſpurdi hver hañ være, Oſeigur heite eg, ſeger hañ, Eigill mællte, ertu Fader hañs Odds? Hñ qvad ſo vera: Þa muntu vilia tala uñ Mæal hañs, og þarf þad ecke vid mig ad tala, miklu er þvi meir fyrerkomid, eñ eg meige þar neitt tilleggia, eru og adrer meir fyrer þvi Mæali eñ eg, Stirnir og Þorareñ, laata þeir meſt til ſijn taka, þo ad vier filgium heim ei ad; Oſeigur ſagde, og vard Staka ad Muñi.

Fyr var ſæmra til Sonar hugſa, Geck eg aldrei Odd ad ſiña, Sæa hefur Liſt at ſooga Gotze, þott Fiæar hafi fullra Gnotta.

Og eñ qvad hañ.

Þad er gomlum Glede heimdraga, Ad ſpialla hellſt vid Spaka Dreinge, Muntu ei mier Mæls offynia, þviat Virdar þig vitrañ kalla.

Mun eg ſæa mier añad Mæal til Skemtunar, eñ tala uñ Mæal Odds, hefur þad verid riſſiegra eñ nu, muntu ei vilia ſinia mier Mæals, er þad nu hellſt gamalls Karls ad tala vid þeſs hæattar Meñ og dvelia ſo af Stundir, Eigill ſagde, ecke ſkal varna þier Mæals, gæanga þeir nu 2. ſamañ; og ſetiaſt nidur: Þa took Oſeigr til Orda: Ertu Bw-Madur Eiaill? Hñ qvad ſo vera, bijr þu þar æa Borg? Þad er ſatt, ſeiger Eigill: Oſeigr mællte, vel er mier fræa þier ſagt og ſkapfellega, er mier ſagt þu ſparer vid eingañ Mañ Mat, og ſiert Rauſnar Mádur, og ockur ſie ei Olijkt farid, hverutveggiu Madurin Ettſtodr og goodur af ſijnu, eñ Ohægur Fiæarhagurin, og þad er mier ſagt, ad þier þyke Gaman Vinum þijnum ad veita, Eigill ſagde: Vel þætti mier ad mier være ſo farid ad Friett ſem þier, þvi ek veit þu ert Ettſtoor og vitur. Oſeigr mælte: þad er þo Olijkt þvi þu ert Høſdinge mikill, og Ottaſt ei hvad ſem fyrer er, og lætur alldrei þin Hlut vid hvern ſem þu ætt, eñ eg er Liſtilmeñe, eñ Skaplynde kemur ſamañ hellſt med ockur, og er þad Harmþr mikill, ad ſlijka Meñ ſkal nockud ſkorta af Fe er ſo eru mikler æa Bordi; Eigill ſagde, þad kañ vera ad þad ſkipteſt bræatt ad hageſt Rædid, hvorſu kemur þad til ſeger Oſeigr? Þañ Veg hyggſt mier ſeger Eigill, ef under oſs ber Fe Odds, ad þa mune ſaatt ſkorta, þvi oſs er miked aſſagt Aud heim. Oſeigr ſeiger: Ecke mun þad auked þo hañ ſie ſagdur Rikaſtur Madur æa Islande, eñ þo mun þier Forvitne æa hvor hin Hlutur verdur af Fenu, þvi-þu ert þeſſum misg þurfande, þad er ſatt, qvad Eigill, og ertu goodur Karl og vitur, og muntu gisrla vita uñ Fe Odds, hañ ſvarar: Þad vænti eg ad þad ſie ei odrum kunnugra eñ mier, og kañ eg þad ad ſeigia þier, ad eingin ſeiger ſo mikid af, ad ei ſie meira, eñ þo hef eg hyrad uñ eadur fyrer mier hvad þu munt af hlioota. Og vard honum Vijſa ad Muñi.

Satt er ad ſækia eattu, Seims Aggrne heima, Ord giorer Audar Mordum, Omat og Rængiæte, Jña eg ydur fyr Meñum, Ydar Hlutar ad laata, Pundum þickra Randa, þeis og Sæmdarleiſis.

Hratt mundi þad Olijkleg ſeger Eigill, og ertu Skallð gott, Oſeigur mællti, ecke ſkal draga fyrer þier hyria Fullſælu þu munt taka, þad er hin 16. Hlutur ur Meſs Lande; Heprid Endimid, ſeger Eigill, ei er þad Fe jafn mikid ſem eg hugde, edur hverſu mun þad vera? Oſeigur ſeiger, ecki er þad, allmikid er Fed, eñ þeſs vænter mig, ad jafn mikid munet þu hlioota, hafi þier ecki ſo talad, ad þier ſkylldud hafa Fe Odds hallſt, eñ Fioorþungs Meñ hallſt, þa ſelſt mier þad misg til, ef þier erud 8.

Banda-

Digitized by Google

Landa-Meñ, ad hier munud hafa haalft Melkland, thi so munu hier til ætla, og so mælt hafa, þo hier hafid þetta med medrum Landzmunum upptekid, eñ Meñ vita Dæme til, þa munud hier þesse Attgiædi hafa, eñ var yckur nockur Von a thi, ad Oddur Sonur miñ mundi fitia kirr fyrer Geisan vdvarre er hier, ridud Nordur hiangad. Nei sagdi Ofeigur: ecke verdur hañ Oddur raadlaus fyri ydur, so mikla Gnogt sem hañ hefur til Fiar, þa hefur hañ ei miñe Giæfu til Vitsmuna og Raadagiorda, þa hañ þikist þess med-þurfa: og þad grunar mig, ad ecki skrijde ad sijdur Knyriñ undir honum uñ Jslands Haf, þo hier kallid hañ sckañ, eñ þad mæa ei Sekt heita, er so er Raanglega upptekiñ, og munu þeir falla er med fara, og þess væntir eg, ad hañ muni nu i Hafi vera med allt sitt, nema Landid a Mel, þad ætlar hañ ydur; Frett hafdi hañ, ad ecki var laung Siofar-Gata til Borgar, og hañ kiæmi a Borgarfiord, nu mun þetta so setiast, sem upp var hafid, ad hier munud fa af Skoñ og Svijvirding, og geingur þad ad Makleigleikum, og þar med hvors Mañs Amæli. þa sagdi Eigill, þetta mun vera Dag-Saña, og eru nu Brogd i Mælinu: var þad miklu lijkara, ad Oddur mundi ei sitia Raadlaus fyri, og mun eg ecki ad þessu telia, thi þeir eru nu sumir i Mælenu er eg añ Svijvirding ar af, og mest æsa Mælid, So sem er Stirmir, Porariñ og Hermoodur. Ofeigur mælte, þad mun fara sem maklegt er og betur er, ad þeir munu fa margs Mañs Amæle af þessu, eñ þad þike mier illa, ad þu hefur ecke goodañ Hlut, thi þu fellst mier vel i Ged, og best af ydur Banda-Monnum, lætur hañ nu sija Fetiod eiñ digrañ nidur undañ Kapuñi, Eigill brea nu til Angum, Ofeigur finur þad, og kippir upp sem skiotast under Kapuna, og mælte, a þa leid er Eigill, seiger hañ, ad mig væntir ad thi skal fara nærre sem eg hefe sagt hier, nu mun eg gisra hier Sæmd nockra, vindur nu upp Siodnum, og steiptir ur Silfrinu i Stickinskaut Eigils, þad voru 2. Hundrud Silfurs, þess er best kuñe ad verda, þetta skalltu þiggia af mier, ef þu geingur i mooti Mælenu, og er þetta nockur Sæmd arauki, Eigill sagde, þad ætla eg ad þu fiert ecke Medal-Karll vondur, er thi eingeñ þess Von, ad eg vilie riufa Sære mijn: Ofeigur seiger, ecke erud hier þa slijker, er hier þikist, þier vilied heita Høfdingiar, eñ kuñid ydur eingañ Fognud, þegar hier komid i nockurn Vanda, eñ nu skallt þu ecke so medfara, helldur mun eg fina añad Raad, ad þu munt hallda Sære hijn, hvort er þad seiger Eigill? Ofeigur mælte, hafid þier ecke so mælt, ad þier skyldud hafa Sekt edur Sioalfdæme? Eigill qvad so vera, þad kañ vera seiger Ofeigur, ad oss Frændum Odds sie þess unt ad kiosa hvort vera skal, nu mætte so til bera, ad under þig kiæmi Giordiñ, vil eg ad þu stiller hana, Eigill sagdi, satt sagdir þu, og er þu slægur Karl og vitur, eñ þo verd eg ei til þess dveñ, thi eg hefi hvorke til Mætt nie Lids-Afla ad standa eiñ i moote þessum Høfdingium ollum, þviad Fiandskapur mun i mooti koma, ef nockur rijs vid. Ofeigur mælte, hvorsu mun, ef añar kemur i Mælid med hier? þa mun nær fara seiger Eigill. Ofeigur mælte, hvorn viltt þu kiosa af Bandamonnum, lætt so sem eiger a ollum Vol? 2. eru til seiger Eigill, Hermoodur er mier nærst og er illa med yckur, eñ añar er Geller, og hañ mun eg kiosa. þad er mikid til ad viña seiger Ofeigur, thi ollum uña eg ills Hlutar af þessu Mæle utañ hier einum, eñ hafa mun hañ Vit til þess hvort betra er af ad kiosa, ad hafa Fe og Sæmd, eda missa Fiar og taka vid Ovirding, eda villt þu nu ganga i Mælid ef ad under þig kemur, til þess ad minka Giordena? þad ætla eg vist sagde Eigill, þa skal þetta vera fast med ockur seiger Ofeigur, þviad eg mun koma hingad til hijn af añare Stundu. So fer Ofeigur i burtu, og skilia þeir Eigill: Reikar nu Ofeigur ad mille Bydaña, og er nu allhingur, er þo ecki so misg dapur, med sioalfum sier, sem hañ er hrumur i Gaungnñi: uñ sijder kemur hañ til Bydar Gellirs Þordarsonar, og lætur hañ vt kalla, hañ kemur vt og heilsar firre Ofeig, og spyr hvort Erinde hañs er? Ofeigur seiger, hingad vard mier nu reikad, Geller miñ: þu munt vilia tala uñ Mael Odds Ofeigssonar? Ofeigur seiger, ei vil eg tala þar uñ, og seigt eg mier þad afhende, og mun eg fa mier adra Skemtan. Geller mælte, hvad villtu þa tala? Ofeigur mælte, þad er fyrer sagt, ad þu siert vitur Madur, eñ mier er þad Gaman ad tala vid vitra Meñ: þa settust þeir nidur og taka Tal sijn i millum; þa spyr Ofeigur, hvad er ungra Maña vestur þar a Sveitum, þad er hier þikir lijklegt til Høfdingia? Geller seiger, ad þar være ærid goodt Vol a heim, og nefner til Synu Snorra Goda og Eyrarmaña. So er mier sagt qvad Ofeigur ad

Digitized by Google

vera mann. enda er eg nu vel til Fretta komin, er eg tala vid hann Mann er hefer er Snarardyr og gegn: Eður hvad er Oræfa heirra Vestur par er bester Kostir eru? Hann nefner til Dettur Snæfells Goda, og Steinhors a Eyre; so ek mier sagt quad Ofeigur, eður hvorsu er, eattu ei Dætur nockrar? Geller quadst eiga eirst. Hvi nefner pu ei pær seigir Ofeigr? Pri eingar munu frijdare en bijnar Dætur, ef ad Likindum skal rada, og eru pær ei giftar. Ecke seiger hann: hvorin sæter pad seigir Ofeigur? Geller seiger, hvad ecke hafa heir tilbodist er bædi fieu Stooraudunger og hafe Stadfestur goodar, Kinrijker og vel Manader sialfer, en bo eg sie ei Festerkur, pa mun eg bo vera Manvandur Sakir Kinferdis og Virdingar, en skal nu ei spyriast alls seigir Geller, hvad er heirra Mana Nordur par er pænaster eru til Hofdingia? Ofeigur seiger, par er gott til Hofdingia og Manvala, tel eg pat fyrstan Einar Son Jarnskeggia, og Hall Stirmirsson, mæla pad eg sumer Men, ad Oddur Svanr min sie Manvænlegur Madur, enda skal nu koma par vid Orduin, heim er hann baud mier, ad Hann villdi mægiast vid big, og fa Dottur hians heirrar er Ragnhilldur heiter. Jea seiger Geller, er pad? Pvi mundi vel svarad verda, en ad so bynu get eg ad frestest. Hvad kemur til pess seiger Ofeigur? Geller mællte, Monum hiker ad en drage Raadid Odds Sonar hijns, ad hessu Sine, Ofeigur seiger, ecke seige hier med sonu, ad allrei gifter pu hana betur en so, hviad einmællt mun pad, ad hann sie mentur sem hann er best er, Enda skorter hann ei Fe nie Ett gooda, en pu ert misg Fe-Purse, og mætti so verda, ad hier yrde Styriur ad honum, hviad Madurin er Stoorgiofull vid Vine sijna. Geller seiger, en petta mundi lytid, ef ei stædi Mælaferle pesse yfer, Ofeigur seiger, gettu ei Vafinleisu pessarar, er einkis er verd, en heim Osoome i, og all Foolska er med fara. Geller seiger, ei er po pad mine Von, ad svru giefest, og vil eg ei pessu jeata, en ef petta mætti leisast, pa mætti petta takast. Ofeigur seiger, pad kann ad vera Geller, hier takid hier alla Fullsælu upp, en bo mon eg seigia hier hvor hin Hlutur mun verda, hvad pad veit eg giorla, og mun pad ad bersta Koste, ad hier 8. Bandamen hlivotid hialft Melsland, verdur pa ei goodur hin Hluti, fær liftid af Frnu, en hefur lantid Dandina og Dreingskapin, ad pu varst audur kalladur hin beste Dreingur a Landinu. Geller spyr hvi so mætti vera? Ofeigur seiger, pad hike mier lijkast ad Oddur sie i Hase med allt sitt, nema Landid en Mel, ecki var ydur pess Von, ad hann mundi Raadlaus fyre, og lanta ydur kioosa og deila ydar i millum. Nei seiger Ofeigur, heldur mællti hann hitt, ef hann kiæme en Breidafiord, ad hann mundi fina Bæ hin, og mætti pa kioosa fier Konfoang wr hijnum Gardi, en sagdist hafa nvog Eldsneite til ad brena Bæ hin, ef hann villde so, og ef hann kiæmi en Borgarfiord, pa hefur hann og frett ad ei var laung Siooar-Gata til Borgar, gat hann og, ef hann kiæmi en Eyafiord, ad hann mundi fina Bæ Jarnskeggia, Slijkt hid sama ef hann kiæmi a Austfiordu, ad hann mundi hitta Bigd Skeggbrodda, Nu liggur honum ecki a bo hann kome alldrei til Islands, en hier munud hafa af pessu maklegan Hlut, en pad er Skomm og Svijvirding: Nu piki mier pad illt, so mikill Hofdinge sem pu hefur verid, er pu hefur so pungan Hlut af, og sparda eg big til pess. Geller seiger, petta mun vera satt, og tel eg lijtt a, bo ad nockud Undanbragd verdi um Fiar Upptakid, liet eg petta leidast til epter Vinum mijnum, meir en mier vere petta so stadfast i Skapi. Ofeigur mællte, so mun hier lijtast ad ecke er osinnikid Ras a fyrer hier, ad sa fie Hluturin virduglegre, ad gifta Odde Syne mijnum Dottur hijna, sem eg sagde i fyrstu. fiea hier Fe, er hann sende hier, og qvadst sialfur mundi hana heiman giefa, par hann visse Vanefne hijn, og eru petta 2. Hundrud Silfurs, pad er valla fær slijkt, bigdu nu ad hvor hier bijdur slijkan Kost, ad gifta slijkum Mane Dottur hijna, og gisre hann hana sialfur heiman, og pad lijkast ad alldrei sie Forverkum gisrt vid big, en Dotter hijn falle i Fullsælu. Geller seiger, mikil er petta og so pad er syrvellt, en pad vin eg til einkis ad sviskia pa er micr trwa, en sie eg ad ecki fæst af Mælinu, nema Hroop og Hadung. Ofeigur sagdi pa, Furdu horsker eru hier Hofdingiarner, en hvor fiste big til pess ad pu skylder sviskia pa er hier trwdu, en ganga en Eida hijna? Hitt mon vera, ad so bæri til ad under big komi Gisrdin, og meiger pu pa mijnka, og heldur pu bo Særi hijn. Geller segir, satt er petta, og ertu Bagda-Karl og Furdu slægur, en bo mon ecki en ganga i Faung pessum skum, Ofeigur mællte, hvorju mun pa ef eg sæ til Annan, villtu pa hialpa Monlum, pad vil eg qvad Geller, ef pu kemur pvi

Digitized by Google

vid

vid ad eg skule uñ-mæla. Ofeigur mælte, hvoru kijs þu til med þier? Geller svarar, Eigil mun eg kioosa, hañ er mier nærstur. Ofeigur mælti: Hevr Endeme, kijs þu þañ er verstur er af ydru Lidi; Og biki mier mikid fyre ad uña honum Sæmdar-Hlut, og veit eg ei hvort eg vil þad til viña. Puræi ut nu qvad Geller, Ofeigur mælti: Viltu þa gaunga i Mælid, ef eg kiæme honum til med þier, þvi sia mun hañ kuña, hvort betra er ad taka nockra Sæmd edur eingva, so mikid sem mier kaupist seigir Gellir. Þa ætla eg ad eg munj tilhætta. Þa mælti Ofeigur: Uñ hofum vid talad edur, og sijnist honum ei torvelldlegt Mæled, og er hañ i komiñ. Nu mun eg giefa Rad til hvorsu med skal fara: Flockur ydar Banda-Mañ er allur mog samañ i Gaungu, nu mun þad eingiñ Madur gruna, þo ad þid Eigill tahist vid, þa er þid gaunged til Aptan-Saungs, slijkt er yckur lijkar. Gellir tekur nu vid Fenu, og er þetta raded med þeim; Sijdañ fer Ofeigur i burtu, og til Bwdar Eigils, Eñ hvorki nu seint nie Krookoolt, og ei biwgur, og sagdi Eigli hvar komid er; Lijkar honum nu vel. Epter þad uñ Kvolldid gaunga Meñ til Aptan-Saungs, og talast þeir Eigill og Gellir vid, og semia þeir mille sijn. Granar þetta eingiñ Madur. Nu er sagt fra þvi, ad Aññañ Dag epter, gaunga Meñ til Leg-Bergis; Þeir Eigill og Gellir safna ad sier Vinum sijnum. Ofeigur safnade med þeim Stirmir og Þorarne, og er Meñ voru komner til Leg-Bergis, þeir sem þaungad var Von, þa qvaddi Ofeigur sier Hlioods, og mælti: Jeg hefi verid Ohlutdeiliñ uñ Mæl Odds Sonar minns hier til, Eñ þo veit eg ad nu eru þeir einer hier, er mest hafa geingid ad þessu Mæle, vil eg fyrst qveda Mæli Hermund, þvi þetta hafi med meiri Fiædæmum gisrt verid, eñ Meñ vite Dæmi til, og so framfarid, og ei Olijkt ad med þvi endist. Nu vil eg þes spyria, hvort nockur Sætt skal koma fyrer Mæled? Hermundur svarar: Ecki vilium vier utañ Sieelsdæmi. Ofeigur mælti: Til þess munu Meñ vita traudt Dæmi, ad eiñ Madur hafi sellt 8 Mønum Sieelsdæmi a einu Mæli; Eñ til þess eru Dæmi, ad eiñ Mañur selie einum Mañi allt, Eñ þo hefur þetta med meirum Fiædæmum geinged, helldur eñ hvort añara, Þo vil eg giora ad 2. Meñ gisre uñ af ydrum Flocki. Hermundur svarar: Þvi munum vier vijst jaata, og hyrdum ei hvorier 2. gisra. Þa munu þier uña mier þess, segir Ofeigur, ad eg hafe þa Veg-Tillu, ad eg kioosi af ydur Banda-Mønum þau 2. er eg vil. Jaa jaa, segir Hermundur. Þa mælti Þorariñ: Jaata þu þvi eina i Dag, ad þu ydrist ei a Morgun; Ecki skal nu aptur taka, segir Hermundur. Nu leitar Ofeigur Borgunar-Mañ, og vard þad audvelldt, Þvi Fiærstaddur var vijs. Nu takast Meñ i Hendur, og Handsala þeir Fegiælld slijk sem þeir vilia gisrt hafa, er Ofeigr nefndi til. Eñ aktir Banda-Meñ Handsala Midursall a Sokum. Nu er so ætlad, ad Banda-Meñ skuli gaunga uppa Vøllu med Flocka sijna; Flockur þeirra Gellirs og Eigils, gaunga bæder samañ, og setiast nidur i eiñ Stad i Hverfing. Eñ Ofeigr geingur i Hrijngiñ, og lytast uñ, og lypter Kaupu-Hettinum, strijkur Handleggina, og stendur helldur keikur, tilldrar Augunum, og taladi sijdañ: Þar situr þu Stirmir, og mun Mønum þad undarlegt þykia, ef eg læt þig ei koma i þetta Mæl er mig tekur henda, Þvi eg er i Pijng-Reid med þier, og a eg þar til Trausts ad fiandi er þu ert, og þu hefur margar goodar Greafir af mier þeiged, og allar illa launad, hyggst mier og so sem þu hafir uñ þeñañ Hlut, fyrstur Mañ Fiandskap sijndt Oddi Syne mijnum, og vallded mest, er Mæled var upptekid, og vil eg þig fraa taka. Þar situr þu Þorariñ, segir Ofeigur, Og er vijst ad ei muni hier til bera, ad þu hafir ei Vit til uñ þetta Mæl, Eñ þo hefur þu Oddi til Oburfstar lagt i þessare Grein, og fyrstur Mañ med Stirmir tekid under þetta Mæl, og vil eg þig syre þvi fraa kioosa. Þar situr þu Hermundur, mikill Høfdingi, og þad ætla eg, ad þa mundi vel komid, Þo under þig være viked Mæleinu, eñ þo hefur eingiñ verid jafn-æstur, sijdañ þetta haofst, og þad sijst, ad þu villder Ofriamañ leysa; Hefur þig og ecki ildreiged, uema Osoomi og Agyrni, Þyjad þig skorter ecki Fe, og skil eg þig fraa. Þar situr þu Jarnskeggi, og skorter þig ei Metnad til ad gisra uñ Mæled, og ei mundi hier illa lijka, þo ad under þig kiæmi þetta Mæl, Og so var Metnadur þijn mikill, ad þu lietst bera Merki fyrer hier a Vøsslu-Pijngi, sem fyrer Kongum, eñ þo skalltu ei Kongur yfir þessu Mæli vera, og kijs eg þig fraa. Nu lytast Ofeigur uñ og mælti: Þar situr þu Skeggbroddi Biarnarson; Eñ hvert er þad satt, ad Haralldur Kongur

Digitized by Google

Sigurdarson mælti, þa er þu varst med honum, ad honum þætti þu best fallen til Kongs, þetta Maña er vt hier eru? Brodbi svarar: Opt taladi Kongur veltil mijn, eñ ei þad raded, ad honum þætti allt sem þu talar. Þa mælti Ofeigur: Yfir sdru Kalli þu Kongur vera, eñ yfir þessu Maali, og kijs eg þig fraa. Þar situr Gellir segir Ofeigur, Og hefur þig ecki dreigid til þessa Maals nema einsomul Fegyrne, og er þad þo nockur Vorkun, er þu ert Fevana, eñ hefur miked ad Raadi, nu er eg veit ei, þo ad mier þyke aller Jlls af verdur, nema nockur verdi Virding af ad hafa þessu Maale, Þviad un eru fœer epter, eñ eg neñi ecki ad kiosa þau til, er vndur hefi eg fraa vijsad; Þvi kijs eg þig til, ad þu hefur ei audur ad Reanglæti kiendur verid. Þar situr þu Þorgeyr Halldorsson, segir Ofeigur, Og er þad sijnd, ad þad Maal hefur aldrei komed under þig, er Maala Skipti liggia vid, Þvi þu kañt ei Maal ad meta, helldur eñ Uxi og Asni, og kijs eg þig fraa. Þa litast Ofeigur uñ, og vard Staka ad Muñi.

Jlt er Jtum
Elli ad bijda,
Tekur hun Seggi
Fraa Syn ok Vitsku.

Atta ek Val nærsta
Nijtra Dreingia,
Nu er Ulfs Hali
Eiñ epter ordiñ.

Og hefur mier farid sem Varginum, Peir eta þar til er ad Halanum kemur, og siña ei fyrre: Þeg hef ætt ad velia uñ marga Hofdingia, eñ nu er sa eiñ epter er ollum mun þykia Jlls ad Von, Og sañur ad þvi, ad meire Ofafnadar Madur er eñ hvor añar, og ei hyrder hvad til Fiarins viñur, ef hañ fær þa helldur eñ audur, Og er honum þad Vorkun, þo hañ hafe hier til verid Ohlutvandur uñ, er so hefur margur i vafist, er audur var kalladur Riettlætur, og lagt nidur Dad eñ tekid upp Agyrne og Reanglæti: Nu mun cingum þad i Hug koma, ad eg munde þañ til kiosa er ollum er Jlls ad Von, Þviad ei mun hittast añar slægari i ydru Lide, eñ þo mun þar nu nidur koma, þvi adrer vilia þad, og verd eg ad kiosa þig Eigill. Eigill broste vid og mælti: Þad er nu til Raads Gellir, ad vid stondum upp og gongum i burt, og tolum med ockur Mæled, Peir gisra nu so, gaanga i burt þadañ, og setiaſt nidur, Þa mælti Gellir: Hvad skulum vid hier uñtala? Eigill mælti: Þad er mitt Raad ad gisra litla Fer Sekt, Og veit eg ei hvad til añars kiemur, eñ þo munum vid litla Vinsemd af hliota: mun ei fullkomed, þo vid gisrum 13. Aura Silfurs edur Ovandads Fiar, segir Gellir, Þviad Mælefniñ eru med miklum Reangindum upptekiñ, Og er þvi betur er þeir una verr vid, eñ ecki em eg fus ad segia upp Gisrdina, þviad mig vænter þess þad illa muni hugna; Gisr hvort er þu villt, segir Eigill, Seg upp Sættina, edur sit fyrer Sysrum: Þad kijs eg, segir Gellir, ad segia upp Sættina. Nu gaanga þeir a Fund Banda Maña, Þa mælti Hermundur: Stondum upp og heyrum Ofsomañ, Þa mælti Gellir: Ecki munum vid fijdar vitrare, og mun allt til eins koma, Og er þad Gisrd ockar Eigils, ad gisra oss til Handa Banda Mañum 13. Aura Silfurs, Þa segir Hermundur: Hvort skilst mier riett, Sagder þu 13. Tiju Aura Silfurs? Eigill svarar: Ecke var þad, Hermundur, edur sattu a Hlustunum, er þu stodst upp a Fæturnar? Vijst 13. Aura, Og þo þess Fiar, er eingum er vidtækt O-vesium; Þad skal giallda i Skiallda Skriflum, og i Bauga Brotum, og i ollu þvi O-rijstegast fæst til, og þier uned vest vid, Þa mælti Hermundur: Sviked hefur þu vss Eigill. Er so, segir Eigill: Pykist þu nu svikiñ? Jaa, svikiñ þykist eg, og hefur þu mig sviked, segir Hermundur; Eigill svarar: Þad þyke mier vel ad svikia þañ er eingum trwer, og ecki helldur stadfum sier, og mun eg siña Sonur a Maale minu uñ þetta, er þu salst Fe þitt i so mikille Þu, ad þu ætlader (þo hier skiti þvi i Hug ad leita hess) ad þu skilder aldrei siña, Hermundur svarar: Þettaer sem añad þad þu lijgur Eigill, þad þu segir, a Vetre er þu komst heim ofañ þadañ, er eg hafde boded hier heim vr Hrak-Bwenu uñ Jooleñ, og varstu þvi feigeñ sem Von var ad, eñ er wti voru Jooliñ, þa O-gladdist þu sem Von var, og hugder Jlt til ad fara heim aptur i Sulltiñ, Eñ er og sañ þad, þa baud eg hier ad vera þar uñ Vetuxiñ, med Añañ Mañ, og þad boader þu og vardst feigiñ. Eñ uñ Verid epter Þorska, er þu kemst heim til Borgar, sagder þu ad med hesdi fyrer mer

Digitized by Google

30. Klaka-Hross, og hefdi all etid verid. Eigill svarar: Ecki ætla eg ad Ofsogum meige segia fra Vanhelldum hiinum, eñ añadhvort ætla eg ad etiñ være oll eda eingeñ, eñ vita had aller, ad mig og Foolk mitt skorter allrei Mat, Þo ad misiafnt sie Fiosr-Hagur miñ hægur, eñ þau eru ein Kyñe heima, er þu þarft ecki ad taka til Orda. Þad munda eg vilia, segir Hermundur, Ad vid værum ei hardr er oc Pijnge añad Sumar; Nu mun eg þad mæla, segir Eigill, Er eg hugdi eg mundi alldrei tala, ad þu lwk heill Muñi i sundur, Þvi þad var mier spaad, ad eg mundi Elle-daudur verda, eñ mier þyki þvi betur, er syrre-taka Trøll vid hier; Þa mællti Stirmir: Soa segir sañast fra hier Eigill er vest segir, og þig kallar Prettottañ: Nu foor vel ad, segir Eigill, og þvi betur þyki mier sem þu lastar mig meir, og þu fiñur færri Soñur oc þvi, af þvi mier var þad sagt, ad hier hafdud þad fyrer Elteite, ad hier tookud ydur Jafnadar-Meñ, og tookstu mig til Jafnadar-Mañs hier; Nu er vijst segir hañ, Ad þu hefur nockra Stoor-Kløki med hier, sem ei vita adrer Meñ, og mun hier kuluga astur hiñ Hagur, og er þo olijkt med ockur, hvorutveggiu heita ordum Lide, og veite eg þad er eg mæa, og spara ecki af, eñ þu reñur, þegar Svartleggiur koma oc Loyt: Þad er og satt, ad eg oc jafnañ Ohægt i Bwe, og spara eg vid eingañ Mañ Mat, eñ þu ert Mat-sijnkur, og er þad til Marks, ad þu catt Bolla þañ er Mat-Sæll heiter, og kiemur eingeñ sa til Gards er veit hvad i er nema þu eiñ; Nu soomer mier ad Hiw mijn hafe þa hardt, er ei er til, eñ þad soomer verr ad svelta Hiw sijn er ecki skorter til, og hygg þu ad þvi hvor sa er. Mñ þagnar Stirmir, eñ þa stendur upp Poorariñ, Þa mællti Eigill: Peige þu Þóorariñ, og setst þu nidur og legg þu ecke Ord til, Þviad heim Brijxlum mun eg hier bregda, ad hier mun þykia betur þagad, Eñ ecki þyki mier þad adhlæelegt, þo ad þeir Sveinar hlæe ad hier, ad þu sitier mioott, og knwer samañ Lærum hiinum, Poorariñ mællti: Hafa skal heil Rad hvadañ sem þau koma, Hañ setst nidur og þagnar; Þa mællti Þorgeyr: Þad meiga aller sia, ad Giord hesse er Omerkileg og Heimskuleg, ad gisra 13. Aura Silfurs syrer so miked Mæal, eñ eg hugde segir Eigill, Ad hier skilde sw Giord þykia merkileg, og so mun vera ef þu hyggur ad syrer hier, Þvi þad muntu muna a Raungar Leid, ad Kot-Karl eiñ markade 13. Kwlur i Hofdi hier, og tokst þu þar syrer 13. Kamb-Er, og ætladi eg ad þesse Miñing mundi hier þykia allgood, Þorgeyr þagnadi; Eñ þeir Skeggbroddi og Jarnskegge, villdu eingum Ordum skipta vid Eigil. Þa mællti Ofeigur: Nu vil eg qveda ydur Vijsu eina, og hafa þa fleirj ad Miñum Pijng hetta, og Mæla-Lok þesse, er hier eru ordñ.

Flestur mun Ams ok Austra,
Ek vorta þad, Sættar,
Mælma Ruñur uñ mijna,
Mig gialir hañ hælast.

Gat ek Hofdingium Hrijnga,
Hættar Land eñ Sandi,
Æst i Augu kastad,
Or-rijkur Vafid Flijkum:

Eigill svarar: Vel mættu hælast uñ þad, ad eingiñ eiñ Madur mun meira hafa sigit oc Vedur jafnmorgum Hofdingium. Nu eptir hetta ganga Meñ heim til Bwda sijna; Þa mællti Gellir til Eigils: Þad vil eg ad vid sieum bædir samañ, med ockrum Mønum; Þeir gisra nu so, og eru nu Dylgiur miklar, þad er eptir var Pijngsins, og una Banda-Meñ all-illa vid þesse Mæla-Lok: Eñ Fe hetta vill eingiñ hafa, og hrekst þad þar uñ Volluna. Nijda Meñum heim af Pijngi, og sitia uñ kyrt.

Nu sijñast þeir Fedgar, og var Oddur þa albwin til Hafs. Þa sagdi Ofeigur Oddi: Ad hañ hefdi sellt heim Skalfdæmi. Oddur svarar: Skilstu Mañs armastur vid Mæal; Er er eñ sllu stemt Frændi: Jñer hañ nu allañ Mæla-Vext, og segir ad honum sie Kona heitiñ: Þa backar hñ honum Lidveitsluna, og þykir hañ lwngt hafa sølgt uñ, fra þvi er honum kom i Hug ad verda mærri, og segir nu ad hañ skorti allrei Fe, Nu skaltu fara, segir Ofeigur, sem þu hefur ætlad, eñ Brwdkaup þitt skal vera oc Mel, ad lidnum 6. Vikum. Eptir þad skilia þeir Fedgar med Kiærleikum, og lætur Oddi wt, og giefur honum Bir wt, og vordur i Þorgeyrs Fiord, og liggia þar Kaupmeñ fyrer adrer. Nu took af Bir, og liggia þeir nockrar Nætur. Oddi þykir skiut birta, og geingur upp a

Digitized by Google

eitt hatt Fiall, og fier ad añad Vedur-Fall er fyri utañ Land: Fer hañ sidañ aptur til Knararins, og bad þau flytiast wt wr Fyrdenum. Austmeñ spotta þau, og qvadu seint mundi veita ad rooa til Noregs. Oddur segir hvad meige til vita, nema hier bidid vid hiet. Og er þeir koma wt wr Fyrhinum, þa er þegar Bir hagstædur: fella þeir ei Segl fyrre eñ i Orkneyum. Odd: kauper þar Mallt og Korn, og dvelst þar nockra Hrijd, og bijr Skip sitt, Og þegar hañ er bwiñ, þa koma Austañ Vedur, og sigla þeir þau, og giefur heim allvel, og koma a Þorgeyrs Fiord aptur, og voru Kaupmeñ þar þa eñ fyri. Sigler Oddur þa vestur fyri Land, og kemur a Midfiord, hafdi hañ þa i burtu verid 7. Vikur, og er nu bwist vid Veitsluñe: Skortir þar ei good Kaung og noog. Þar kemur og miked Fiolmeñi, Þar kom Gellir og Eigill, og margt añad Stoormeñi, fer Veitslañ vel fram og skoruglega, þoktusi Meñ ei betra Brwdkaup setid hafa hier a Landi. Og er Veitslañ þraut: Voru Mek wtleiddir med Stoorgiofum; Og var mest framlagt er Gellir atti i Hlut. Þa mællti Gellir vid Odd: Þad villda eg ad vid Eigil være vel giordt, þvi hañ er þess maklegur, so þyki mier, segir Oddur, sem Fader min hafi vel vid hañ giordt adur: Bættu þo um, segir Gellir. Nijdur Gellir nu i burt, og hañs Foolk: Eigill rijdur i burt, og leider Oddur hañ a Gestu, og þackar honum Lidveitsluna, og mun eg ei svo gisra vel til þijn sem vera ætti, Eñ reka liet eg i Gtær, sudur til Borgar, 60. Gelldinga, og Yxn 2. Mun þad heima þijn bijda, og skal allrei Forverkum vid þig gisra, medañ vid lifum baader. Nu skilia þeir, og lijkar Eigli stoorvel, og binda þeir sitt Vinfeingi. Fer Eigill heim til Borgar.

Þetta Hausi hid sama, safnar Hermundur Lide, og fer wt til Hvams-Leidar, og ætlar ad breña Eigil iñi: Og er þeir koma wt med Valfelli, þa heyra þeir sem Streingur gialli upp i Fialled, og þvi nærst kieñer Hermundur sier Soottar, og stijngur under Hondena, og verda þeir ad vijkia aptur Ferdiñe, og elnar honum Soottiñi: Og er þeir koma fyri Þaung-Gautsstadi, þa verdur ad hefia hñ af Bake, og er farid eptir Preste i Sijdu-Mwla; Og er hañ kemur, þa mætti Hermundur ei mæla; Og var Presiur þar hia honum. Og ieñ Tijma er þad, ad Presiur lijtur ad honum, Þa lætur i Vorunum a honum: Tvo Hundrud i Gili, 2. Hundrud i Gili. Og sidañ andadest hañ; Og lauk nu so hañs Æfi, sem hier nu segir. Oddur situr nu i Bwe sijnu med mikille Rausn, og uñer vel Konu siñe. Alla þa Stund spurdist ecki til Ospaks. Sa Madur feck Svslu er Mar hiet, og var Hilldison, og riedst til Bws a Svslustadi; Bialsi hiet Brooder hañs, og var halfr Afglapi, eñ ramur ad Afle. Berghoor hiet Madur er bivo i Bodvarshvolum; Hañ hafdi reist Mælid, þa er Ospakur var sekur gisr. So bar til eitt Kvelld i Bodvarshvolum, þa er Meñ sattu vid Ellda, ad þar kom Madur og drap a Dyr, og bad Boonda wtgaanga: Boondi vard þess var, ad Ospakur var kominñ þar, og sagdist ei meiga wtgaanga. Ospakur eggiar hañ misg wt ad gaanga, eñ hañ fer ei þvi helldur wt, og bañar ollum Meñum wt ad gaanga, og skilur so med þeim. Eñ um Morguniñ er Konur koma i Fiovs, þa eru þar særdar 9. Kijr til Bana. Þetta friettist nu vijda, Eñ er fram lijda Stunder, ber so til: Ad Madur geingur iñ a Svslustsdum, og i Hws þad er Mar hvijler i; Þad var sneima um Morguniñ: Sa Madur geingur ad Sængeñe, og leggur til Mars med Saxinu, svo ad þegar gieck a Hol. Þetta var Ospakur. Hañ qvad Vijsu.

Bra ek wr Slijdrum
Skalm nijbrijndri,
Þar lier ek mig
Og Maga hnotad,
Una ek ecki
Arfa Hilldis,
Fagur vapeñar
Fadmlags Svslu.

Og i þvi er hañ snijr til Dyra, hleipur Bialsi upp, og reckr a hañ Tælgu-Knijf. Ospakur geingur til þess Bæar er heiter a Borgarhvoli, og lijser þar Vijginu, og fer sidañ a burt, og spyrsi ei til hañs um Hrijd. Vijg Mars friettist vijda, og mælltist illa fyrer. Þad bar til Nijlinda, ad Stood-Hross þau hinu bersta er Oddur atti 5. samañ, fundust oll daud wti, og ætludu Meñ Ospaki þad Verk. Nu er þad langa Hrijd ad ecki spyrst til Ospaks: Og um Haustid, er Meñ geingu ad

Gielding.

Digitized by Google

Biellding-um, fundu þeir Heller i Hamrum nockrum, og þar i Mañ daudañ, og stood hiia honum Manslang full af Blodi, og var hann svo svart-sem Tiara, þad var Ospaks: Og hugdu Menn ad Sarid mundi hafa grandad honum, þad er Bialfi veitti honum, enda fariſt sijdañ af Biargarleyse: Og lauk svo hañ Æfi. Ecki er þess getid, ad Epter-Mæl yrdi um Vijg Mars, nie um Vijg Ospaks. Oddur bivo a Mel til Elli, og hvotti hiñ mesti Agiætis-Madur, eru Midfirdingar fra honum komner. Snorre Karlsson, og margt anad Stormenne. Jafnañ sijdañ hiellst Vinattta þeirra Fedga, med goodre Frændsemi a medañ þeir lifdu baader.

Og lykur svo Vandamaña-Sogu.

Saga af Þorgrimi Þrvda / og Vigglunde Syne hañs.

I. Cap.

HArallder Haarfagri Son Halldanar Svarta, var þa Einvalldz Konger i Norvege allum, er Saga þesse hoofst: Hañ took ungur Kongdoom. Harallder var allra Maña vitrastur og vel ad Jþrottum bvinn, sem Konglegre Tign byrjade, Kongur hafdi mikla Hird um sig, og vallde fier agiæta Menn, þa sem reyndir voru ad Hardfeingie, og morgum Frægdar-Verkum. Og so sem Kongurin gyrtiſt ad hafa mz sier hid besta Mañval, voru þeir og betur hallder, en nockrer adrer Menn, þvi Kongur sparde vid þa hvorke Fe nie Fuulltinge, ef þeir kunu þess ad giæta. Ei var þett med mijna mooti, ad þad leidſt eingum, sem i mooti gierdu hañs Vallde og Vilia: Sumer urdu Landflæmder, sumir drepnir, Kastade so Kongur Eign sinne a allt þad sem þeir hofdu epterlatid. Marger mikilshattar Menn fijdu þa Norvege, og holldu ei Ofrijke Kongs, þeir sem so voru af stoorum Ættum, og villdu fyrr laata Odal sijn, Frændur og Vine, en ad liggia under Anaudar-Oke Kongs, edur hañs stoorre Prælkan, og leitudu so til ymsra Landa. Um hañs Tijma byggdiſt mest Island, þviad þadañ leitudu margger, þeir sem ei holdu Rijke Haralds Kongs, og foru til Islands og bygdu þar.

II. Cap.

Þorer hiet Jarl, er Rijke aatte ad stijra i Norvege, hañ var agiætur og vel Kvæntur: Hañ hafde fengid agiæta Konu, og Ol vid Konu sinne eina Doottur er Olof hiet: Hun var begar a unga Alldre furdu kurteys, og var allra Kveña frijdust-skapud, þeirra sem þa voru i Norvege. Þvi var leingt Nafn henar, og var kallud Olof Geysle. Jarl liet reisa hene eina Skiemu mikg vandada ad allre Smijde: Skiemmañ var vijda grafiñ og gagnskorin, og Gulle rendt i Skurdina, ecke var hetta Hvs miña prijdt utañ en iñañ: Þessa Skiemu bygde Jarls Dootter og henar Þiosnustu-Meyar. Jarl sender nu epter heim Konum sem hañ visse hagastar, og lætur kiena Doottur sinne allar Kvenlegar Lister, þær sem Burdugum Konum sþomde vel ad kunna. Þad hyrade Jarl, sem hann vaxa fiſt og Rauna, ad so skylde hañs Doottet hera af allum Konum Handirder, sem hun var hvorre þeirra frijdare. Nu leid so fram nockra Tijma. Ein sem hun haf

de Alldur

Digitized by Google

de Alldur og Prosta feingid, þa komu marger ærgiætter Menn ad bidia heñar; Eñ Jarl var miog Kostavandur fyri heñar Hønd. Kom sier eingin ad hañ villde gyptа hana. Vissade hañ heim sier med hæverskiegum Syrum, af þvi hañ visse ad Fader heñar villde ei gyptа hana, eñ eingañ forsmaade hañ med Ordum edur Giørdum. Leid nu so fraṁ laangar Stunder, hafde Jarl allra Mañа Lof ær sier. Nu verdur ad nefna fleire Menn til Søguñar. Kietill hiet Madur, hañ ætte ad raada fyri Rauma Riike, hañ var mikils Hattar Madur, Rikur var hañ ad Audæfum. Ketill var Kongadur; Hiet Kona hañs Ingebiørg: Hun var af dijrum Ættum. Þau ættu tvo Sonu, hiet añar Sigurdur eñ añar Guñlaugur; Þeir ættu Kleiningar Nafn, var Sigurdur kalladur Spake, eñ Guñlaugur Ofsaate. Kietill kiende Sonum sijnum allar Jbrøtter, hær sem Mønnum var þa tyst ad nema, þvi Kietill var hvørium Mañe betur ad sier uñ soddañ Hluti. Þeir hielldu marga Pijonustu-Menn, og gaafu heim ollum Gæfur, rijdo þeir Brædur jafnañ ad skiemta sier med sjnum Sveinum, og skutu Dijr og Fugla, þeir vøru hiner mestu Atgiørfis Menn. Ketill var hiñ mesti Bardaga-Madur, og hiñ mesti Rausnar-Madur, Hañ hæde 24. Hoolmgaungur, og hafde jafnañ Sigur. Vingott var med þeim Harallde Konge og honum. Ketill var og so mikill Fylgis-Madur, ad hañ ætti allrei þvi Manne ad fylgia, ad þañ ikke ecke vid hvørn sem hañ ætti, Þviad þegar hañ tok ad tala, þokte ollum so vera, sem hañ taladi: Var hañ so Mælsnialler, ad allrei var so fiolment ær nockrn Pijnge, ad hañ feingi ecki Hliood, þegar hañ villde tala. Kongur baud Katle til sijn ad hyggia Veitslu; Villde hañ þa giefa honum nockra Nafn-Boot, og qvad honum þad vel sooma, bædi vegna Rijkedæmis, og so añara Hluta Eñ Ketill qvadst þad ei vilia, sagdist heldur þilia vera Fylgis-Boondi, og halda sig þo til jafns vid þa, sem meire Nafnbætur hefde, og so skilldu þeir med Vinsættu. Ketill uñe miked Konu sijne og Sonum, og mætti ecki i mooti laata. Leid nu so fraṁ uñ nockra Tijma.

* * *

III. Cap.

Þad bar til hessu nærst, ad Kongur baud vt Leidangur, þvi hañ ætladi sudur med Lande; Vandade Kongur til þess bæde Skip og Menn. Ketill baud Konge til Fylgdar bæda Sonu sijna, og med þeim mikid Lid. Eñ Ketill var sialfur heima, þvi hañ var hrijgeñ ær Alldur. Og sem Kongur er bvein, sigldi hañ sudur med Landi, Eñ er hañ kom ær Noga-Land, ried þar fyrer sea Jarl er Eyrekur hiet, Hañ var mikill Høfdinge og Vinsæll af Mønnum. Eñ sem Jarl frietti Komu Kongs, liet hañ bwa fagra Veitslu, med þrim betstu Kaungum, sem hañ kuñe til ad fea. Band Jarl Kongi med allri sijni Hyrd: Allra Handa Hliodfæri voru þar; Leiddu þeir Kongeñ med þessum Fognudi iñ i sijna Høll; Setti Jarl hañ so i Høasæti, var þar hin segursta Veitsla. Kongur var hiñ kattasti og aller hañs Menn: Þar var hiñ betste Dryckur, og urdu Menn skioott druckner. Kongur sætti þa Brædur Ketilssyne jafnañ nærre sier, hofdu þeir mikeñ Sooma, med Kongi. Ad þessari Veitslu var Kongur nærsta gladur, bæde vid sijna Menn og Jarl, Þviad Jarl stood jafnañ frame, og bioonadi ad Kongs-Borde Eftirist þa og mikel Glede i Hølline. Skipade Kongur heim Brædrum ad standa frame, eñ setti Jarl i Sæte hiæ sier. Þeir Brædur giordu sem hañ baud, feingu þeir mikla Þock fyri sijna Framesissdu af ollum, og sem Bord voru upptekiñ, lætur Jarl bera fram gooda Gripi, er hañ valde til ad giefa Konge, og ollum hañs Mønnum, gaf hañ nockurn goodañ Grip: Eñ ad Endingu Giafaña, lætur Jarl frambera eina Horpu, hun var miog Glæsileg: Añarhver heñar Streingur var med rauda Gull, eñ añarhver med Hvijta Sylfur, var þetta hid ærgiætasta Hliodfæri: Seinast Kongur þegar i mot Horpuñe og tok til ad slæa, Eñ þesse Harpa bar so mikid Hliod og fagurt, ad aller Menn undrudust, og hoktust ei slijkt heyrt hafa. Þa mælte Jarl til Kongs: Þad villda eg, Herra, ad þier geingud og skiemtud ydur med mier, vil eg sijna ydur Eigur mijnar wte a sie, Akra og Alldingarda. Kongur giørde so sem Jarl baud, gieck til vg sea, og lijst sier vel a. Þeir gaanga ad einum Epl[i] Gard[i]

Digitized by Google

Gardi, har stood eirn fagur Lundur med frisdum Blomstrum, ig fegrum Eptum, rinnder peim Lunde liekr brik Sveinar, peir vorn allet vaner og vel bvner, hø har einn af ollum. Peir satu ad Table og sieku Tveir vid einn, og hø gaatu peir ei vid honum hast. Pa hoottust peir Varhluta fyrer honum verda, og rvotudu um Kyll Tableenu. Pa pycktest sa vid sem betur gieck, og sloo sin Pwstur hvorn peirra: Reiddust nu hvorutveggiu, stucku upp og glijmdu Tveir vid Ein, En pad skylde ei mina Glijmu peirra, en Tablbrogd. Pa bad Jarl pa hætta; Peir gisrdu so, og settust nidur og tesldu. En Kongur og hans Hyrd horfde a Leik Sveinana, og pookte mikid Gaman, og geingu epter pad til Hallareinar: settest Kongr pa under Bord. Pad fanst a honum, ad honum pookte mikels vert um Sveinana. Kongur fridtte Jarl, hvad fyrer Sveina petta vare. Peir eru Syner mijner sagde Jarl, Eiga peir eina Moodur sagde Kongur? Ei er so sagde Jarl: Hvad heita Sveinar pesser, seigir Kongur? Jarl seiget, Sigmundur og Helge, Porgrijmur sa hin Pridie, og er han Fralla borin; Po er Moder hans miklu fremre. En litlu sidar gaanga pesser Sveinar i Hollena, er fyrr sagt peir under Lundenum, gieck Porgrijmur sidarst, fyre pvi, ad so var mikill Munur Metorda peirra, ad han var minst metin. Jarl kallar pa Sveinana, og skipar peim ad gaanga fyre Kong: Peir gisrdu so, og kvoddu han Virdoglega. Pa took Porgrijmur stine Hende um hvorn peirra, og veik peim fra sier, og stie uppa Footbordid, og qvaddi Kongin, veik sier sidan til peirra. En Kongur took til Sveinsins brosande, og sette han nidur hia sier, og friette han ad Moodur-Ett sine. En han qvedst vera Systursonur Poorirs Herfis wr Sogni. Kongur rendi Gull-Hring af Hende sier, og gaf Porgrijmi. Gieck Porgrijmur pa til Brædra sina. En Veitslan stood med Soomia og Virding: Par til Kongur sagdest villde i burtu fara. En Saker Stoormensku peirrar, er pu hefur oss veitt, pa skaltu kiosa Laun af mier. Jarl verdur allgladur vid petta, og bad, ad Kongur villdi taka af sier Son sin Porgrijm, og sagdi sier pætti Fe bætra, Pviad all wm Velgisrd sem hier veitted honum, pa pyki mier pad meir, en hier veittud mier; villda eg helst han fære til ydar, pvi eg an honum mest allra peirra. Jaatadi Kongur pessare Bæn Jarls. Sidan fer Kongur a brott, og Porgrijmur med honum, var han pegar minkastur i allre Pivonustu vid Kong: Ofundudu hin marger af Kongs Mönum.

IV. Cap.

Jnn Tijma bar so til, ad Kongur fvor ad Veitslu, hia einum Hertuga, sem Sigurdur hiet: Pesse Veitsla var miog ongæd ad ollum Tilsaungum. Kongur skipar Porgrijmi ad standa fraine um Dagen, og skenkia sier og sinum Villdarmönum. Pookte Hyrdmönum hans vid Of, hversu miked Kongur lagdi uppa Porgrijm i allre Virdingu og Metorda. Sigurdur atte Frænda er Grijmur hiet, Han var mikill Ofmetnadar-Madur, so honum pookte flest lagt hia sier; Han var ad Dryckiu pessare, og skipadi Hndveigi a Beck hia O-ædra. Porgrijmur hioonadi um Dagen, og skenkti. En sem han bar eitt stoort Adryckju-Ker fyrer Grijm, pa drap han Fæte, so stehptist yfir Klædi Grijms. Grijmur vard vid pad illur, og hliop upp med stoorum Ordum, og qvad pad audsied, ad Pwtuson sa, væri banare ad geyma Svijn, og gefal peim Sod, en ad hioona dugandis Mönum. Porgrijmur reiddist miog Ordum hans, og brae Sæte og lagde i giegnum han, og dro han so daudan undan Bordum. Sigurdi lijkade petta stoor-illa, og bad sijna Men upp standa, og hafa Hendur a Porgrijmi. Kongur mælti pa: Gior ecki so Sigurdur, Pviad Grijmur mælti til O-helgi sier, en eg vil hø bæta Manesfullum Bötum, ef pu villt, og sem mier lijkar, Pvi so mun betst halldast vort Vinfengi. Vard so ad vera sem Kongur villdi; Og gaalt pegar Fed, so Sigurdi lisstade. Leid nu af Veitslan; Vard eigofleira til Tijdenda; Foor so Kongur Heimleidis. Sefundi Kongur til sijn morga Stoormenni, fyrst Povri Jarle og Katle Boonda af Rauma-Riki; vat hin pa ordenn Konulaus; Ingebiorg Kona hans var pa audud, og hafdi farest af Barn-Sæng. Hun fæddi Doottur, og var kollud eptir Moodur sine Ingebiorgu. Sidan bisdur Kongur storum Mwg og Margmenni; Pviad ecki vantadi til pad hafa hirsti. Komu Men a mikvedin Tijma til Veitslunar. Foor

Digitized by Google

Oluf Geysle med Fodur sijnum. Var nu skipad Mønum i Sæti, og boriñ ad seingur Dryckur. Porgrijmur gieck fyri, og fañst Mønum miked til hañs, hversu gyllour og sæmilegur ad hañ være, og Heidarlega klæddur, þviad Kongur lagdi mikla Virding a hañ. Þookti morgum þetta uñ Of, og lægdu þar fyri Obocka a hañ: Morgum var og vel til hañs, vegna sijns Agiætis, og gaafu honum Kieñingar-Nafn, og kolludu hañ Porgrijm þrvda. Eñ sem Porgrijmur sa Olufu, lagdi hañ mikiñ Astar-Þocka til heñar; Og so foor fyrer Olufu a sama Veg, er hun sa hañ: Vissu þo ei þetta adrer Meñ. Eñ þegar hau gaatu seinged sier Toom til, spurdi Porgrijmur hana ad, hversu hun mundi svara, ef hañ bæde heñar, eñ hun qvedst ei Mootmæle hafa munde, ef Fader siñ vildi so. Ad lideñe Veitsluñe, hefur Porgrijmur upp Ord sijn, og bidur Olufar Geysla sier-til Eignar. Took Jarl þvi ecki fiiott, og skilde vid so bwed. Nockru sijdar kom Porgrijmur ad Mæle vid Kong, ad hañ giæfi sier Ordlof ad hitta Þoorir Jarl: Kongur veitti honum þad. Eñ sem Porgrijmur kom til Jarls, var honum þar vel fagnad; Hafde Porgrijmur þa upp Erinde sitt uñ Boonordid, og villdi nu til Stadens vita, hvor Svor Jarl villdi giefa. Eñ Jarl sagdest ei gipta honum Dottur sijna. Var Porgrijmur þar 3. Nætur, og fiell allt vel a med þeim Olufu. Segia þad fleßer Meñ, ad þau hafi þa bundid med Fastmælum sitt Eigin-Ord; Foor Þorgrijmur a Kongs Fund ad Siñe. Sijdañ foor hañ i Hernad. Var hañ þa Fulltijda-Madur ad Alfare: Hañ lea i Hernadi uñ Sumarid, og þookti hiñ kostulegasti Madur i ollum Mañraunum. Astade hñ i þessare Ferd, bæde Fiar og Frama.

V. Cap.

Þad var nu þessu uæst, þa Ketill af Rauma Riske rijdur med 30. Mañna til Þoris Jarls, Þar var fyri ad Veitslu Haraldur Kongur. Ketill hefur upp Ord sijn, og bad Olufar Dottur hañs sier til Handa: Og med Fulltinge Kongs, gypter Þorer Jarl Dottur sijna Katle Boonda. Gaf Oluf þar ei Jaayrde til: Var þad audfundid, ad heñe var ecke uñ þetta Raad. Eñ þegar Kaupid foor fram, qvad Oluf Visu þessa.

Veit eg ad Gullhrijngs Giætir,
Gladur kvedur betur eñ adrir,
Sa man Hlijmur i Heimi,
Hauk Landa mier granda,
Eingi er Hirdir Hrijnga,
So hvijtur ad ek til lijti,
Audrum vañ ek Eida,
Añ ek velbornum Mañi.

Flester hosdu þad fyrer satt, ad hun munde meir uña Porgrijme eñ Katle, eñ so bwid vard þo ad vera. Var nu akvedid, Brwdkaupid skylde vera ad Veturnosttum heima ad Jarls-Garde. Lijdi nu a Sumarid. Uñ Hausstid kom Porgrijmur vr Hernade; Frette hañ þa ad Oluf Geysle var gyptr. Foor hañ þegar a Kongs-Fund, og beidde hañ Lidsiñis til ad naa Konuñe, hvort Porer Jarle edur Katle Boonda Ujkade vel edur illa. Skarst Kongur undañ allri Lidveitslu vid Porgrijm: Sagde Ketil vera siñ goodañ Vin. Raadlegg eg þier seiger Kongur, ad þu komer ei i Kapp vid Ketil, þvi hañ er hiñ mæste Garpur. Vil eg bidia Ingebiargar Dotter hañs þier til Handa, og sættest so heilum Sættum. Porgrijmur qvadst had ei vilia. Vil eg halda sll minu Ord og Einka-Mal vid Olufu. Ætla eg gñadhvort hana ad eiga, edur eingva Konu ella, Og ef þier vilied mig ejge tilstyrkia, þa mun eg ydur ei leingur þioona. Kongur sagde hañ skylde þvi raada. Sijdañ tok Þorgrijmur Ordlof af Konge. Gaf Kongur honum Gull-Hrijng ad Skilnadi, Ervo Mork Foor hañ sijdañ til Maña sijna. Þa voru Priar Nætur til þess ad Brwdkaupid skylde vera. Geingur Porgrijmur einn a Land fra Mønum sijnum: Og þar til er hañ kiemur a Gard Þoorirs Jarls; Þad var i hañ Tijma, er Brwder voru leiddar a Beck, var Tilludud oll Stofañ og alskipad Mønum. Sat Ketill i Ondvege. Var Veitsla hin betsta. Porgrijmur gieck i Stofu a mitt Golfsid og stendur þar. Voru þar so morg Liods i Stofuñe, ad hvergi bar Skugga a. Aller Meñ þeckte Porgrijm, og þar hañ morgum Ofwsa-Gestur. Porgrijmur mælte þa: Hefur þu Ketill fest Olufu? Ketill qvad þad satt vera. Var þad giordt ad heñ

er Vilia

Digitized by Google

ar Vika segir Porgrimur? Eg ætlade sagde Ketill, ad Poorer Jarl munde eiga ad raada fyri Doottur sine, og munde pad Kaup Logfullt er hann gisrde. Porgrimur svarar: Pad seige eg ad vid Oluf hofum pad Eidum bundid, ad hun skyllde eingan Mann eiga nema mig, og seige hun hvort ei er so: Oluf svadst pvi ei mootmæla. Pa pikiunst eg eiga Konuna seiger Porgrimur: Hana skalltu allrei fa seger Ketill: Hef eg deylt Kappe vid hier meire Men, og halldid po minum Hluta fyrer peim. Porgrimur mælte pa: Sia pikiunst eg Ketill, ad pu gisrer petta i Kongs-Trauste. Saker pess bijd eg hier Holmgongu, og eige sa Konuna sem annan vinur. Pess vil eg nivota seger Ketill, ad eg er Mann-fleire en pu. Og er peir hofdu petta mællt, brast so vid, ad slocknudu oll Liosen i Stofune. Var pa Upphlaup mikid og Hrundingar stoorar i Myrkrinu. En er Liosenu vard uppkomid, var horfin i burtu Brudurin og so Porgrimur: Poottyst aller vita, ad hann mundi pessu hafa ollad. Var pad og so, ad Porgrimur hafdi haua an brott tekid, pegar Liosen slocknudu, og bored til Skips. Men hans hofdu vidbvest epter pvi sem hann hafdi fyre sagt, So peir voru albuner pegar til Siglingar. Undu peir an Segl, strax pegar hann kom an Skip med Olufu. Vindur stood af Lande. Pa var Landnæma-Tijme. mestur an Islanda. Pvottist Porgrimur vita, ad hann matte ecke vidhalldast i Norvege, epter Verk sijn: Fijsteſt hann pa til Islands. Lietu peir i Haf, og feingu good an Byr; Komu peir vid Snæfells Nes: Tooku Land i Hrauns-Hofn. Spurde nu Kongur til Ferda Porgrims, So og Ketill og Jarl. Pottesi Ketill nu hafa feinged mikla Sneipu: Mist Konuna, en pootte Oviist hvort hann munde nockuru Tijma pessa hesna meiga. Gisrdi Kongur Porgrijm wtlægan fyre Endelaangt Norvege, af Adgaange Ketils. Og hversum vier hier fraa ad Sine. En vikium Sogune til Porgrijms prwda.

VI. Cap.

Holmkell hiet Madur, hann bioo an Bæ heim sem heiter an Fosse an Snæfells-Nese, vid Holmkels Aa. Hann atte Konu, sw hiet Porbiorg Einarsdoottir fraa Laugarbrecku. vid hene atte hann Tvo Syne. Peir verda ad koma vid Sogunа. Annar hiet Joskull en annar Einar. Holmkell var Sonur Vala. Sonar Brooder Vola, var Ingialldur sem bioo an Ingialldshoole. En Hoskulldur bioo ad Hoskulldsstodum. Are og Geiter ad Geita-Læk. Porgrijmur Prwde leypte Land ad Ingiallde. En Ingialldur foor ad bwa i sdrum Stad, og kiemur hann ei meir vid pessa Sogu. Porgrijmur gisrdest skiostt Hofdinge mikell, og hin meste Vitsku-Madur. Peir gisrdust Viner mikler Porgrijmur og Holmkell ad Fosse. Pad er sagt, ad Porgrijmur gisrde Brwdkaup til Olufar. Og hin fyrsta Vetur er pau voru saman, og biuggu ad Ingialldshoole. Fædde Oluf Sveinn Barn. Sa Sveinn var Vatne Auſin og kalladur Trauste. Vetre sijdar fædde hun annan Svein. Sa var kalladur Vigfundur. Hann var snemma bædi vitur og varn. A pvi hinu sama Sumre fæddi Porbiorg ad Fosse Doottur eina, og var nefnd Ketilrijdur: Pau voru jafngamal Vigfundur og hun, en Trauste Vetre eldri. Pau uru upp i Bygdine. Og var pad allra Manna Mæl, ad hvorke Kona nie Karl fæddist fegra upp, og ad ollu prijdilegre bar i Sveitum, en Vigfundur og Ketilrijdur. Hoolmkell une og misg Ketilrijdi. Pegar Vigfundur var 10. Vetra og Trauste 11. Pa voru einger Men Fullttijda bar i Sveitum so sterkir: Og var Vigfundur peirra sterkari. Og bar eptir fooru peirra fleiri Jprootter, pvi Porgrijmur spardi ecki ad kiena peim allar Jprootter. Porbiorg Mooder Ketilrijdar villdi ei kena Doottur sinni neitt til Menta: Pad hookti Holmkeli illa: Took hann pad Rad, ad hann reid med Doottur sijna til Ingialldshools. Fagnadi Porgrijmur honum vel, pvi Vinattа var mikil med peim Bædunum. Leitadi Holmkell peangad Vistar Doottur sinne, til Olufar, ad hun kiendi hene Handyrdir, pvi Oluf var betst Kvena uin Handyrdir an Islandi. Oluf took glablega vid henni, og lagdi vid hana Asi-Fostur. Pa atti Oluf unga Dootter er Helga hiet, hun var Tveim Vetrum yngre en Ketilrijdur, og lagdu pær baedar samann Gledi, vid pessa ungu Men. En ad hverri Gledi sem bar var, pa blotnadist so til, ad pau urdu sier, Vigfundur og Ketilrijdur. Toludu pad marg-

Digitized by Google

er Men, ad heim þækti Jafnrædi, fyri flestra Hluta Sakir. Það var og jafnan, hvar sem þau vóru ad Gledi, ad hoerke gaade ánars, en horfa uppá annad. Taladi Vigglundr: það eirn Tima, ad hann villdi, ad þau kyndi sína Ást, hvert vid annad: En Ketilridur gaf sier fœtt um það; Eru þar marger Hluter á mooti, segir hun: Það fyrst ad þo hier meigi þetta nu i Hug vera, verdi þad jaungum hverf-lyndir (Karlmennerner) um slíka Hluti. Það er og Annad: Ad mier soomer ecki vel það ad gisra, ad fylgia ecki Raadum Fodur mins. Það hid Pridia: Ad eg mun ecki hœlfraad, ad gisra mín Vilia i þessu, og veit eg þar stendur mest á mooti Moodur mijn, því hun hefur litla Ást á mier: En eingan veit eg hann, ad eg villdi heldur eiga, en big, ef eg riedi: En hitt segit mier Hugr, ad þar muni stoorer Meinbuger á liggia, hversu sem ad Lyktum geingur. Opt kom Vigglundr ad Tale vid Ketilridi um þetta: En hun svarar jafnan hinu sama. En þo segia Men, ad það hafi med þeim framkvæmst, ad þau hafi sitt Eigen-Ord, med Eidum bunded sijn á millum.

VII. Cap.

Nu er þar til ad taka; Ad þeir Brædur, Joskull og Einar, gierdust Ospakser, i Heradinu: Geingu þeir i Fvotspor Moodur sinar, um slíka Hlute. En Hoolmkele var þetta misg leidt, og gat þo eige ad því gisrdt; Urdu þeir Obinsæler misg, af sijnu Framferde. Peir Brædur attu eirn Hest, graann ad Lit, hann var misg olmur, og illur Vidureignar. Hvorium Heste rende hann sem vid hann vatte. Hann hafde Vig-Tenur so stoorar, ad þær voru einkis Hest-Tonum liskar. Vigglundur vatte og Hest gradan, Fijfil-bleikan ad Lit, allra Hesta segurstan; Hann hafde miklar Mætur á Hestinum. Porgrimur vatte Yrn Tvs, Brandskiolldott ad Lit; Beins-Litur var á Hornunum. Honum þookte Yrnin vœn. Það var einn Disma ad Einar kom ad Mæle vid Moodur sijna og sagde: Illa like mier það, ad Porgrimur hefur so mikil Metord hier i Heradenu, ætla eg ad freista, ad komast ad Mune vid Olufu Konu hans. Munde þa annadhvort, ad mijnkade Metnadur hans, edur hann munde leita vid ad hefna. Og er þo Ovist, ad hann bere hœrra Hlut en vœr. Hun qvad þetta gott Raad, og misg epter sijnu Skapi. Einn Tijma er Porgrimur var heiman ridinn, ad Erindum sinum reid Einar til Ingiallds-hools, og Joskull med honum. Oluf hafde bedid, eina Heima-Konu sijna, ad lœsa Kalldyr hvern Morgun, þegar Hws-Karlar fœre til Verks; Og so gisrde hun þeirra Morgun. Komu Fossveriar heim ad Bœnum. Verdur Heima-Kona vor vid þetta. Geingur hun til Svefn-Herbergis Olufar, og seiger hœne ad þeir Brædur fraa Fosse sien þar komner. Stendur hun þa skiott upp, og klædist. Geingur hun til Saum-Stofu sinar, og setur þar Grid-Konuna nidur á Palliñ, og leggur yfer hana Mottul sin, og mælte: Bregdst þu ecke okuñug vid, þo Einar ætle þig mig, en eg mun so til sia, ad þu fœer eingva Bligd af honum. Adra Konu sende hun til Dyraña, því rige var Karla heima. Einar spurde hvar Olof være: Hun sagde hana vera i Sauma-Stofu sine. Einar vijkur þangad, og þeir Brædur badder. En er þeir komu i Stofuna, sœu þeir ad Hwsfreia sat á Palle. Settust þeir nidur hia hœne, og tekur Einar Tal vid hana. I því kom Madur i Stofuna blaaklæddur, og hiellt á brugdnu Sœre allbiturlegu. Maduriñ var misg Reiduglegur, en eige forstoor Vexte. Peir spurdu hann ad Nafni: Hann qvadst heita Ottar. Ecki þecktu þeir þeñan Mann, þo stood heim Otte af honum. Hann took til Orda: Ut er ad gaanga, og sagna Porgrimi Boonda, því hann rijdur hier. Peir spretta upp vid þetta, og gaanga ut, og sia hvar Boondi rijdur, vid mikin Flock Manna. Stijga þeir þegar á Bak, og hleipa i burt og heim. En þad var Raunar Bw-Smale heimrekin, er þeir meintu Boonda vera. En hin Blaaklæddi Madur var Olof. En er Fossveriar spurdu þetta: Pooktust þeir hafa feingid mikla Sueypu. Vex nu af þessu mikill Opvcki peirra i milli. En er Porgrimur kom heim: Sagdi Hws-Freya honum allt hverniñ farid hafde. Porgrimur mælti: Ecki skulum vid ockur ad þessu giesa, Saker Hoolmkels Vinar minns, med því Einar kom ecki sijnum Vilia fram. Það var einn Dag, ad þeir Joskull og Einar ridu til Ingiallds-hools. Þa voru aller Fedgar heima og voti stadder. Joskull spurde

Vigglund,

Digitized by Google

Vijglund, hvert hañ villdi gieſa heim Brædrum Heſtiñ bleika? Vijglundur ſagdiſt þad eigi vilia. Iokull qvad Formañlega vid orded. Vijglundur qvad eigi ad þvi ſarid. Þa muntu etia vilia Heſtenum vid Heſt ockar Brædra, ſegir Iokull: Þad þyki mier meiga, ſegir Vijglundur. Þa þyki mier betra eñ geſiñ, ſegir Iokull: Þad fer ſem m.a, ſegir Vijglundr; Qveda þeir a, nær Heſta Ated ſkal vera. Riſda þeir ſo heim. Eñ ſem ſw Stund kiemur, ad Heſtunum ſkal etia: þa var framleiddur Heſtur þeirra Brædra, og lætur Ogurlega. Peir þvaſt og til ad folgia Heſtinum. Þar kemur og framñ Bleikur, þeirra Brædra. Eñ ſem hañ kiemur t Hrijngeñ, þa ſnijſt hañ i Krijnglu, allt þar til ad hañ hoſ upp bæda Fætur þina eptri, og ſetti þa framñ a Snoppu Brwns, ſo wr hnum hrucku allar Vijg-Teñurnar. Sijdañ lagdi hañ ad Teñurnar, aptur vid Huppiñ, og reif þar a Hol. Datt Brwñ þa þaudur nidur. Eñ er Foſſveriar ſia þad, hlaupa þeir til Vopna, og ſo hverutveggiu, og gieta þeir Hoolmkell og Porgrijmur valla ſkilid þa. Var þa falliñ Madur af Vijglunde, eñ Tveir af Iokle. Skildu þeir nu vid ſo bwid. Hiellſt Vinatta med þeim Porgrijmi og Hoolmkeli ſem adur. Spurdi Hoolmkell, ad þvatt var med þeim Vijglundi og Ketilrijdi: Meinadi hañ þad i eingañ Mata. Eñ Porbiorgu Konu hañs þoſkti þad hid verſta. Lijda nu framñ Stwnder. Er þad allra Maña Mal, ad einger Meñ þoſtu Mañvænlegri, eñ þau Vijglundr og Ketilrijdur; a allu Islandi, þeim Samtijda, Sæker Lyſta og Kurteyſi, ſem þau hafdu.

VIII. Cap.

Eñ Tijma var þad; Ad þeir Brædur Iokull og Einar, foru heiman fra Foſſe niñ Nordt, þviad hun var biort og fogur. Peir komu framñ i þañ Afriett, ſem voru Hroſſeñ þeirra Fedga. Þar var Bleikur Vijglundar. Peir komu til Hroſſaña, og villdu reka til Bygda. Eñ þad tooſt þeim med eingu Mooti, þvi Heſturiñ varde þeim þad, ſo þeir gatu hvergi rekid Hroſſeñ. Eñ þeir ætludu ad reka þau i Laugfiord. Og ſem þeir gatu þad ei giort: Urdu þeir harla reider, og ſooktu þa ad Heſtinum med Vopnum, og villdu drepa hañ. Eñ Heſturiñ vardiſt med Toñunum, og Hofdenu, ſo ramlega, ad þad var leinge Nætur, ad þeir gatu ei neitt adgiordt. Þad vard uñ ſijder, ad þeir komu a hañ Spioota-Legum, og draipu hañ. Eñ ſem þad var giordt, nentu þeir ecki ad reka Stooded i burtu: Þad þoſkte þeim, ſem þa mundi viſſt verda, ad heim mundi þad ætlad, ad þeir hefdi hañ dreped, ef þeir giordi þetta. Eñ þeir villdu leyna, og droogu þeir þa Heſtiñ, ofañ fyri eirn Klett, ſo þad ſkylldi lijklegt þykia, ad hañ hefdi þar ofañ fyri dotted, og broted ſig ſo a Hals. Foru þeir heim ſijdañ, og lietu ſem ecki hefdi neitt i giorſt. Nockru ſijdar, foru þeir Iokull og Einar i þa Afriett, er Porgrijmur atti, og Gielldneyti hañs voru i. Þar voru Fimtijger Nauta i Flocki, er Porgrijmur atti. Þar þecktu þeir Brand-Kroſſana hina goodu. Sijdañ tooku þeir þa bæda, og logdu Taug vid, og leiddu þa bæda heim til Foſs, og drapu, og giordu til ſijdañ: Feſtu ſo Slætred upp i Ute-Bwr. Petta var uñ Nordt. Hofdu þeir lofed þeſſu Starfi, adur heima-Meñ ſtoodu upp. Allt viſſe Mooder þeirra þetta med þeim. Nu er ad ſegia fra þvi, ad Vijglundur og Tranſte, gaungu eiñ Dag til Hroſſa ſiña. Eñ ſem þeir koma til Hroſſaña, ſakna þeir Heſtſins, og leita uñ Daliñ allañ: Finna hañ uñ ſijder, under einum Hamre daudañ. Peir ſiña þa a hnuum morg Sær og ſtoor, og þad hañ hafdi verid lagdur a Hol. Þooktiſt Vijglundur þad vita, ad þetta mundu Foſs-Veriar giordt hafa: Geingu þeir Brædur þa heim til Ingialldshools, og ſogdu Fodur ſijnum, ad Heſtur þeirra væri daudur, og þeir Brædr Iokull og Einar, mundu þetta giordt hafa. Porgrijmur bad þa laata vera kyrt uñ þetta, og ſagdi, þeir hefdi adur miſt ſins Heſts. Mun ydur noog añad tilfalla, ef ſo fer ſem mig varer, þookt þetta lijde undañ. Lietu þeir vera kyrt ad Siñe. Ei laungu ſijdar, var ſagdt Porgrijmi, ad i burtu væri horfner Uxar hañs hiner Goodu, er hañ hafdi meſtar Mætur a; Og þad þar med, ad Meñ hugdu af Maña-Volldum ſked hafa. Porgrijmur Vondi mællti: Ad ei være orvænt, ad Pivofar læge wti a Heidum, þeir ed ſlijku ylle: Gaf ſier ſaakt uñ þetta, og liet ecki leita þeirra. Þookti Moñum hañ fyri miklum Skada ordin hafa. Og er þetta lagt i miklar

Digitized by Google

Uñrædur. Porbiorg ad Fosse, hafdi had mieg i Læmingi, er hun liet neyta Slæaturs þessa. Eñ sem Hoolmkell vard þessa vijs, ad þar mundu nidurkomner Urar Porgrijms, hiner Goodu: Tekur hañ eittsiñ Hest siñ, og rijdur til Ingiallds-Hools, og siñur Porgrijm Boonda, segir hañ honum ad hañ ætlar þar nidurkomna Ura hañs hing Goodu, hiæa sier: Og mundu Syner hañs þvi vallda. Vil eg segir hañ, giallda hier Verd fyri þa, svo mikid sem þu villt hafa sialfur: Eñ þu sæker ecki Syne mijna Log-Soknum. Porgrijmur sagdi, So vera skylldi. Took hañ þa so mikla Peninga, fyri Urana, sem hañ villdi, og heim bædum vel lijkadi. Skildu þeir Porgrijmur Prwdi og Hoolmkell, med Vinæattu mikillre.

IX. Cap.

KJalvor hiet Kona, er bioo i Hraun-Skarde. Hun var Fiskuñig og harla Ovinsæl vid Alþijdu; Vingott þar med heim Porbiorgu ad Fosse. Peir Brædur Jokull og Einar, keyptu ad Kialvoru, ad hun skylldi fyri koma heim Vijglundi og Trausta, med einhverju Fiskfangi, eptir þvi sem hun sæe best Ræd til, ad heim mætti hrijsa. Þvi heim liek hin mesta Ofund æa heim Brædrum, Porgrijmssonum. Hvad mest var af þvi, þeir vissu hver Ast var med heim Vijglundi og Ketilridi, þvi þeir og Moodu þeirra, forumunudu heim ad nivotast, sem sijdar bar Raun æa. Eñ þau untust þvi heitara, med Leynilegre Ast, og Hiartfoolgiñe Elsku, sem i þeirra Brioosti var, ad sudverdu upprvaxandi. Og urdu Ræstur Astareñar, og Vextur Kiærleikans og Elskuñar, allrei upprættur ver þeirra Hiartum, þookt þad villdu nockrer meina, og stærri Skordur vid reysa, sem voru þeirra Vandameñ. Þvi þau untust so fast, alla Æfi medañ þau lifdu, ad glodandi Gyrndar-Logi var i þeirra Hiartum, ad hverke mætti af sdru sian, þadañ fra þau fundust i fyrstu, og so fram eptir allri þeirra Æfi, ef þau skylde eptir þvi hafa gisrt, sem Huger þeirra stoodu til. Madur hiet Biorn; Hañ var kalladur Baaru Biorn. Hañ var heima-Madur Porgrijms: Eñ þvi var hañ kalladur Baaru-Biorn, ad honum þookti allrei Ofært æa Gijo ad fara, qvadst hañ ecki hyrda um Glettingar Baaru. Porgrijmur hafdi hañ fyri Skipum sijnum. Þa var Fiskigæangur mikill æa Resinu. Allrei rere hañ meir eñ vid Pridia Mañ, og hafdi þo stoorañ Thæring. Þad bar til um Hausstid, ad Lids-Meñ Biorns sijkust hæder af Gulldrum Kialvarar: Þa voru Hwskarlar Porgrijms ad Heyverkum. Biorn villdi rooa til Fiska, og bad þæa Brædur Vijglund og Trausta, ad rooa med sier um Dagiñ, þviad Meñ hañs voru ei til þess færer: Peir gisrdu so, þviad Vingott var med heim. Allt visse Kialvor af þessu. Foor hun þa uppæa Hws sijn, og veifadi Kofra sijnum i Austurætt. Þa þyknadi skiott Vedrid; Eñ sem þeir Brædur komu æa Midred, var nyogur Fiskur under. Þa sæau þeir ad droo upp Flooka vid Austur, og Landnordur, og þyknadi skiott Vedrid. Þa mællti Vijglundur: Þad þyki mier Ræd, ad vid holldum ad Landi, þvi mier lijtst illsætt Vedur þetta. Biorn svarar: Ei munum vid þad fyrr gisra, eñ Skip vort er hladid. Þu munt ræda, segir Vijglundur. Peñañ Flooka dros skiott yfir, og fylgdi med bæde Fiwk og Vindur: Og so mikil Sioo-Illska, ad Siovariñ var hvergi heill, og rauk sem Mioll. Biorn qvadst vilia ad Landi. Vijglundur qvad betur fyrr; Eñ þo skal nu ecki af-telia. Sijdañ fara þeir ad rooa. Biorn og Trauste eru under Arum, eñ Vijglundur stijrer: Geingur nu hvorgi æfram. Rak þa i Utsuduns-Att til Hafs: Took þa ad fylla undir þeim skiott. Bidur Vijglundur Biorn ausa, eñ Trausta stijra, eñ hañ setst nidur og tekur til ad rooa, og rær so sterklega, ad hañ nær Lande vid Ostgurdæa. Porkell Nefia, er vrkom med Bærdi Snæfells-Ás, og þa var misg gamall, var þar fyri; Hañ took vel vid heim, og ægisrdi þeim goodañ Beina. Eñ sem Ketilridur frietti, ad þæa hafdi undañrekid, sie æa hana Omeigiñ. Eñ sem hun rakna-de vid, þa qvad hun Vijsu þessa.

Allrei mat ek æa Ægeñ,
O græatandi lijta,
Sijdañ Maal-Viner mijner,
Fyri Marbacka sucku.
Leidur er mier Siæar-Sorti,
Ok sugandi Bæra,

Helldur

Digitized by Google

Helldur giordi mier hardañ,
Harm i Vinar Farmi.

Foru þeir Brædur heim añars Dags eptir þad. Vard þa mikill Fagnadar Fundur, med þeim Vijglunde og Ketilrijdi.

X. Cap.

Nu er þar til Mæals ad taka, sem ædur var frá hvorsid. Ad Ketill af Raumu Rijke uner illa vid Mælalyktir þeirra Porgrijms Prwda. Took hañ nu fast ad elldast, og þookte ei hægt til Adgiserda. Syner hañs Guñlaugur og Sigurdur voru hrausler Menn. Eñ Ingebiorg Dootter hañs var allra Kveña frijdast og best ad sier uñ alla Hlute. Hakon hiet Madur hañ var Vijkverskur ad Ætt, Rijkur og Ofurkapps-Madur mikill. Hañ byriar Ferd sijna til Ketels Raums, og þad Dootlur hañs, eñ hañ svarár so þessu Mæle. Eg mun gypta þier Dootlur mijna med þeim Skilmæla, ad þu skallt fara til Islands og drepa Porgrijm Prwda, og færa mier Hofud hañs. Hakon qvadst sier ecke þyre því verda. Og so keyptu þeir þessu. Þetta Sumar foor Hakon til Islands, vg komu Skipe sijnu i Fiardar-Os. Peir Fosboeriar koma til Skips. Took Stijremadur þeim vel, og spurde hañ þa ad Porgrijme Prwda. Peir sögdu hañ bwa a Ingiallsshoole, og vera hiñ mesta Hofdingia Sögdu þeir þo hvorge betri Hijbyle vera eñ a Fosse, hia Fodur sijnum og Mood ur. Eigu vid Systur so frijda og Kurteysa, ad ei mån siñast heñar Lijke. Bilium vid biooda þdur bæugad til Vetur-Vistar. Skulum vid giora hvort þier er lijvsara, ad gypta þier Systur ockar, edur hitt, ad þu skallt hafa hana til Frillu, Stijremañe þootte þetta vel sallid, og qvadst þæugad munde fara. Seiger hañ þeim þa Erinde sitt, hvort ad verid hefde til Jslands. Pokte þeim þad vel vera; Og bundust nu aller i þessum Rædum med Handa-Bande. Foor Stijremadur til Foss, og var þad fiærre Skape-Hoolmskels Boonda. Po urdu þeir Brædur ad ræda, med Adgange Moodur siñar. Skiootl kom Stijrimadur sier i Vinættu vid Porbiorgu, gaf hañ heñe marga gooda Gripe. Pad var eiñ þyma, ad Hakon talade vidþau Mædgin; Hañ spurde hvar være su frijda Mey er Iskull hafde sagt hønum af. Pau sögdu hana vera ad Fosstre a Ingiallsshoole. Hakon bad Porbiorgu ad laata sækia hana, Villda eg fiæa hana, so mikeð sem af heñe er sagt, Treyste eg þvi, ad þid Mædgin fieud i Tilstille uñ, ad eg fæe hana, Saker vorrar Vinættu. Litlu sijdar kom Porbiorg ad Mæle vid Hoolmkel. Pad vil eg seiger hun ad Ketilrijdur Dootter ockar fære heim til mijn. Vijst þike mier Rad, seiger Boonde, ad hun sie kirr sem hun er komiñ. Ei skal so vera, seiger Porbiorg. Skal eg sirr sialf sækia hana, eñ hun sie þar leingur, og fæe þvilijkt Ord af Vijglunde, sem a horfest. Vil eg fyrr gypta hana Hakone, þvi þad lijst mier Gyptu-Rad. Skil, ia þau Talid: Og þykist Hoolmkell þad vita, ad hun munde laata sækia Ketelrijde. Vill hañ heild ur sialfur sækia hana. Rijdur hañ til Ingiallsshools. Var hønum þar vel fagnad siñ vandt var, eñ sem Hoolmkell var komiñ, Geingur Vijglund ut a Fund Ketilrijdar og mælte so: Hier er Hoolmkell Fader hiñ, þikiunst eg vita, ad hañ ætlar ad sækia þig, og laata þig fara heim med sier, og mun hañ raada. Eñ þad villda eg, ad þu minder ockar Einka-Mal, Þvi eg veit ad eg verd hier allrei Ashuga. Ketilrijdur mælte þa og griet vid. Laungum vissa eg þad ad vid mundum ei i Rædum niootast meiga. Pækte mier betra ad vid hefdum hier færra uñtalad. Og ecke er vijst, ad eg uñe þier miña eñ þu mier, þo eg tale hier færra uñ; Og sie eg þetta eru allt Rad Moodur miñar, Hefe eg lijted Astrijke af heñe, Og er þess Von, ad sarnar sien Glede-Stunder ockar, ef hun skal raada: Og skylda eg þo vel una ef hier geinge vel. Añadhvort munum vid allrei niootast, ellegar munu Fodur mijns Rad þar til koma; Eñ þo a hañ vid þvngt ad eiga, þar sem Brædur mijner eru og Moober, Þvi þau vilia allt og moote mijnum Vilia, og laattu sem sijst a þier siña. Sijdan gieck Vijglundur ad heñe og minlest til heñar. Var þad audsijndt a þeim bædum, ad þeim þokte miked fyrer ad skilia i þvi Siñe. Þa qvad Vijglundur Vijsu

Aungre skal eg so ungri,
Una Sylke-Guñi,

Eñ

Digitized by Google

Eñ so ad Jtar siñi,
Añar eñ þig Svañi,
Frijd mun þu Ord og Eida,
Er þau ad firri voru,
Hlauck þo spreyte Spracki,
Spilla vor a milli.

Ketilrijdur gieck þa iñ i Bæiñ, og hitti Porgrijm Boonda, og Fsdur siñ. Sagde hañ þa, ad hun skyllde fara heim med sier. Ketilrijdur qvad hañ radda skyllde. Eñ gott þike mier hier ad vera. Hoolmkell seger, nu verde so ad vera. Ollum þokte miked ad skilia vid Ketilrijde: Þvi hun var Hugbeck hvorium Mañe. Ridu þau Fedgin heim til Foss. Eñ er hun kom heim, Vard Stijremadur gladur vid. Þorbiorg skyade heñe ad þioona Haakone. Eñ hun villde þad med eingvu Moote. Sagde hun þetta Fsdur sijnum. Hañ seiger: Þu skallt ecke Haakone þioona framar eñ þu vilt. Og þad eina gisra sem þu vilt. Og vert jafnañ hia mier Nætur og Daga. Hun qvadst þad giarnañ vilia. Foor nu so frañ nockra Stund. Raade Haakon ei ad tala vid Ketilrijde.

XI. Cap.

Epter þetta voru Leikar upptekner ad Fosse: Hia Eysu-Tiorn. Og geingu Fossveriar fyri Glediñe. Hiñ Fyrsta Dag er Meñ komu heim fra Leiknum, spurde Ketilrijdur: Hvort þeir Fedgar fra Ingialldshvoli hefde aller komid. Og so Oluf og Helga? Heñe var sagt ad so hefde verid. Ketilrijdur bad Fsdur siñ ad lofa sier ad fara til Leikssins, hañ jaatade þvi. Fooru þau nu allsamañ uñ Dagiñ, og vard Glede good. Komu Porgrijms Synir seint. Ecke kom fleira fra Ingialdshvole eñ þeir Brædur: Þeir geingu upp i Breckuna þar sem Konurnar satu. Kettlrijdur stood upp og fagnade þeim vel. Settust þeir þa nidur hia heñe a sijna Hond hvor. Gisrde hun sig jafnblijda vid þa bæda af Yfervarpe. Ketilrijdur horfde jafnañ a Vijglund og mælte: Nu man eg leingia Nafn þitt og kalla þig Vijglund Vægna. Og er hier Hrijngur er eg vil gieta þier i Makifestit, er Fader miñ gaf mier i Tañste. Hañ took vid Hrijngnum og drog a Hsud sier. Hañ gaf heñe aptur a moot Hrijngiñ Hargalds-Naut. Þviad Fader hañs hafde giefd hsunum hañ. Þeim var drijugmælt uñ Dagiñ. Sæu þeir Fossveriar þetta, og fanst miked uñ. Fooru nu hvorutveggiu heim uñ Kvelldid. Kom Haakon eñ a Tal vid Þorbiorgu, og bad hana ad læta ecke Ketilr: Dottr sijna fara til Mañfunda, mz þad Athæfe, sem hun hefde þar. Þorbiorg jaatar þessu: Þa talade Hvsfreya vid Boonda, ad hañ skylde læta Ketilrijde kyrra heima vera, og þad gisrde hañ. Nu vard Ketilrijdur miog Okæt. Fader heñar sagdest skylde vera heima hia heñe, hun qvadst þad giarnañ vilia. Var þa farid til Leikaña sem adur, var þar sijnu meigiñ hvorer ad Leiknum vid Tiornena, Porgrijms Syner og Fossveriar. Þad var eirn Tijma, ad Vijglundur sloo wt Knotteñ fyre Jskle: Jskull reiddest, og took Knotttiñ, og sette hañ framañ a Eñid a Vijglunde, So ofañ hlupu hædar Brijrnar. Trauste foor, og riste af Skyrtu siñe, og batt upp Brijn a Broodur sijnum. Eñ sem hañ var ad þvi hweñ, voru Fossveriar i burtu farner. Þeir Brædur fooru þa heim, og er þeir komu i Stofu, sat Porgrijmur a Palle, og mælte: Heilar þid hædar Systur. Hvort Kveñkeuer þu ockur seig ei Trauste? Þvi Mier þiker, seiger Porgrijmur, sem þad sie Kona sem Fallden hefur. Ei er eg Kona seiger Vijglundur, eñ vera man ad Lit sie brugdid. Þvi hefuder þu hijn ecke seiger Porgrijmur, er hañ lamde þig? Farner voru þeir heim sagde Trauste, er eg var hweñ ad knijta uñ Andlited a hsunum. Fell þetta Skraf so nidur.

XII. Cap.

Annañ Dag epter, fooru þeir Brædur til Leikssens, voru þa hvorutveggin ad Leiknum; Og þa er minst var Von; Setur Vijglundur Kusttiñ framañ a Eñid a Jskle, so ad þa sprack fyre. Jskull ætlade þa ad slæa Vijglund med Soppdreginum, eñ Vijglundur hliop under hañ, og færde hañ nidur vid Klakañ so herdt, ad Jskull læ þegar i Ovite. Voru þeir þa skyldder. Fooru hvorutveggiu heim. Ei gat Jskull staalfur heim farid. Var hañ fluttur heim i Fiorum Skautum. Batnar hsunum þo flisott. Voru þa tekner upp Leikar heima a Fosst. Bwast þeir Brædur til Leikssins. Por-

Digitized by Google

grijmur

grijmur Boonde latteha hess miog, qvesst hañ ætla ad Vandrædæ munde af hlioostasi. Peir sooru ei ad sijdur: Eñ sem peir koma i Stofuna a Fosse, var ha tekid til Leikfins, alskipud var Stofañ. Vijglundur gieck iñar ad Pallinum, sem Boonde sat, og Dootur hañs. Hun fagnade peim vel. Vijglundur took hana vr Sæinu, og settist par nidur, og sette hana i Knie sier. Eñ sem Buande saa pad; Pokade hañ uñ Mañs Rwm: Pa settist Ketilrijdur nidur a mille peirra: Tooku pau nu Tal sijn a mille. Pa liet Boonde saa heim Tafl, og Tesldu pau uñ Dagiñ. Illa gediadist Haakone ad pessu, og so Porbiorgu. Opt hafde Haakon komid ad Mæle vid Hoolmkel uñ Veturiñ, ad hañ skylde gypta honnum Dootur sijna; Eñ Boonde pillde pad med eingu Moote. Lijdur nu so a Dageñ, ad peir Brædur bwast heim. Eñ er peir voru wt komner a Hladed, var Ketilrijdur par fyre. Og sagde, ad peir Brædur mundu ei heim fara ad Siñe, pvi eg veit ad Brædur mijner sitia fyrer pier. Vijglundur sagdest fara skylde sem hañ hefde ætlad sier adur, og so gierdu peir. Sitt Spioot hafde hvor peirra Brædra: Eñ er peir Brædur koma ad Skijdgarde, ha voru Fosstveriar par fyre, og vorn 12. samañ. Pa seiger Jokull, ad pad være vel ad vid Vijglundur hofum fundist. Pad tiæner nu ecke ad lasta seiger Vijglundur. Pa sækia peir ad heim Brædrum, eñ peir veriast vel. Ei leid langt adur, eñ Vijglundur vard Mañs-Bane, og so añars til. Pa hafde Trauste drepid hiñ pridia. Pa mælte Jokull; Nu skulum vid fraa hallda, og swa Sskiñe uppa pa Brædur, og so giardu peir. Fooru ha hvorutveggiu heim. Jokull seiger Fodur sijnum, ad Vijglundur hafe drepid 3. Heimamen hañs, og so Trauste Broodur hañs; Eñ vid villdum ei a Hnta peirra gisra, fyrr eñ vid finnum ydur adur: Hoolmkell vard reidur miog vid petta. Eñ sem Jokull fañ pad, pa eggiade hñ Haakon ad bidia Ketilrijdar, og so gierde hñ. Og af Aeggian Porbiargar og peirra Brædra Fulltijngis, Pa gypte Hoolmkell Dootur sijna Ketilrijde Haakone, og lagde Ketilrijdur par bo ecke Jordte til. Vtlade Haakon nu ad stadfestast a Islande, pvi hañ sa ad hañ munde ecke franqvæma, ad drepa Porgrijm Prudda. Syrdst petta nu til Jngialdshoals. Bra Vijglunde nu miog vid petta. Eñ hegar Hoolmkell spurde hid Sana, hvorniñ til hafde getugid ha peir fundust, ha pottist hñ petta ofgiordt hafa, er hañ gypte Haakone Dottur sijna. Sækia peir Porgrijms Syner Leikana eñ til Fosts. Kom hañ skiott ad Mæle vid Ketilrijde: Og gaf heñe nockur Alosunar-Ord uñ pad, ad hun var gypt. Eñ uñ Kvolldid er peir biuggust heim ad fara, var Haakon i burt hvorfiñ. Og peir Brædi med honum, so og fleire Meñ med peim. Boonde talar ha vid Vijglund: Pad villda eg seiger hañ, ad pid færud hvorgi heim i Kvolld, pvi mier pike ecke til lijkt uñ Ferd peirra Brædra. Vijglund ur qvadst fara mundi sem hañ hafde ætlad. Eñ sem hañ var kominñ wt fyre Utidyr, var Ketilrijdur par fyre: Og bad Vijglund adra Leid heim fara, eñ peir fooru heimañ. Ecke man eg stoort fyre Ord pijn gisra, seiger Vijglundur: Og qvad Vijsu.

Erwdi Maalhrijngs Meidur,
Margloodar hier Trooda,
Hugda ek siist at hefdi,
Hrijnglestir pik festa.
Eigi tiædu Eidar,
Ofs eda marger Kossar,
Seint er Kveña Gied kañat,
Kona sleit vid mik Heitid.

Ei pykinnst eg pad giordt hafa, segir Ketilrijdur: Og villda eg ad pu færer hvergi ad Siñi. Ei skal pad vera, segir Vijglundur: Er mier Gledi, ad vid Haakon reynum med ockur, helldur eñ ad fraa uppa pad, ad hañ sadme hig; Og qvad Vijsu.

Pola man ek Elld sem adrir,
Po Eggvidur a mig leggi,
Rad eru pwngleg Prwpar,
Par uñ miog mig varir.
Mær! pyki mier meira,
Ef Menbrecku skal speña,
Eidur Axla Meidar,
Añar eñ ek pik Svañi.

Sijdañ fooru peir Brædur Veg siñ, og att

Digitized by Google

þar til er þeir komu að hinum sama Skíð-Garði, sem þeir höfðu fyrr mætst. Þar voru Fossverjar fyri með 12. Menn. Þeir Porgrimssynir komust uppá Heyed, er var í Garðinum; Svo þeir Fossverjar urðu ecki viðvarir. En er Fossverjar sáu þá, hlupu þeir upp, og sóktu þegar að heim: Varð þegar hin harðasta Orusta. Þóktust þeir þíta, að þeir mundu seint gieta sókt þá, meðan þeir væri á Heyenu. Þá mælti Iskull: Það er hier nu Ráð, segir hann við Vigglund, að hnika ei leingur undan; höfum vær það fyrr Satt, að þu muner ecki fullrosktur Madur, nema þu farer ofan af Heyenu, og berist til Þrautar. Við þesse Eggiunar Ord stóck Vigglundr og so Trausti, ofan af Heyenn. Var þá Orusta hörd og snögg. Fiellu þá Menn Hákonar, so þeir voru ei nema 3: einir eptir: Iskull, Einar og Hakon. Voru þá óg dauðer Fornnautar Vigglundar og Trausta, so þeir voru ei nema Tveir einer eptir, og þó bædir sárer. Þá mælti Iskull: Nú skal með Þrídi að víña; Þeir skulu bertast Trausti og Einar, og Vigglundur og Hakon, en eg skal stía hóm. Trausti var þá bædi sár og móðer. Bærdust þeir þar til hánder fiellu. Þá tóku þeir Vigglundur og Hakon til að beriast: Var Vigglundur móður, en ecki mióg sár. Þeirra Bardag var bædi hörd og laung, því Hakon var þúm mesti Garpur, en Vigglundur bædi sterkur og Vopnfimur. En svo lýkur þeirra Viðskiptum, að Hakon fiell dauður niður; Var Vigglundur þá bædi sár og móður. Iskull sprettur þá upp, hann var Ómóður, og ecki sár. Hann smýr þá til móts við Vigglund; Taka þeir þá til að beriast: Geingur það þá leingi, að ecki mátti á milli slá hver sigrast mundi. Þýkist Vigglundur sían það fyrí, að hann mundi ei endast að beriast, vegna Sára og Mæði. Kastar hann þá í Loptt upp Skiöldenum og Sverdenu, þvi hann var jafnvigur báðum Hönðum: Tóck hann þá Vinstre Hendi Sverðið, en Hægri Hendi Skiöldiá; Við þessu gat ei Iskull sied. Og í þessu Biti hióg Vigglundur af hönum Hendena í Olbogabóteúi; Þá leitadi Iskull undan, en Vigglundur gat ei eptir farið. Greip hann þá upp eitt Spiót, því morg lann á Vellinum hiá hönum: Því skýtur hann eptir hönum, og fremur það aptan á milli Herðáña, og fram um Briostið: Fiell hann þá daudur niður. Vigglund mæddi þá Blóðrás, so hann fiell í Óvit, og lá sem daudur. Þetta sáu þeir tveir Menn, sem eptir lifðu af Fossverium: Þeir leitudu þá á brott, og riðu heim til Foss, komu þeir í Stofu. Bóndi sat á Palli, Dóttur hans og Hús-Freya til á náðar Handar. Þeir sögdu Tíðindin sem giørðst höfðu: Að Iskull, Einar og Hakon væro fallner, og so aðrer Menn með þeim. Þeir sögdu og, að fallner være bædier Porgrimssynir. En sem Ketilríðður heyrði það, þá fiell hún í Ómeigin; En sem hún vitkaðist, mælti Þorbiorg Móðir hennar: Nu sýner þu Lauslæte þitt, og hveria Ást þu hefur haft á Vigglundi, og er nu vel, að þið erud skilin. Hólmkell Bóndi mælti: Því skal það ætla, sem verra gleginer um Ketilríðði? Só mikid um hug Bræðrum sínum, að ei var náðars Von en henne brygde við, er hún frietti Fall beirra. Vera man það, segir Þorbiorg: En ei ætla eg að só sie, þarf hier ei leingur um að tala; Er nu best að sækia Lide, og hefna sem Greypilegast beirra Bróðra, og fara til Ingialdshóols, og brenna Porgrim Prúda úti. Man það nockud vel raðið segir Bóndi? Þó mier þyki hann saklaus: Sie eg ei, að Porgrims Syner mætte meiru fyrirfara en Lífinu. Varð það só að vera sem Bóndi vildi, að ecki varð af Hefndine á Porgrimi Prúda.

XIII. Cap.

Þeir Vigglundur og Trauste, liggia nu í Valnum: En sem Vigglundur hafde leigið nockra Stund, rakndi hann só við, að hann riis á Fætur: Geingur hann þá að Broðdur sínum, og sínur að Lífi er með hönum. Leggur hann sýdan á Sár sín, því hann treyster sier ecke að bera hann til Bygda. En sem hann var að þessu búen, heyrde hann Íshoggva Gáng; En það var Fader hans, og kom með Sleda. Þar lagde hann Trausta á, en Vigglundur gat riðið sialfur. Ekur hann Trausta só heim til Ingialdshools. En sem þeir koma þar, lætur Porgrimur þá í Jard-Hús, er var under Rvme hans: var þar Ofur fyrer, og batt um Sár beirra: Voru þeir þar á Laun, og urðu grædder af henne. Þeir lágu alla 12. Mánude í Sárum. Hólm-

kell

Digitized by Google

kell Bounde ñer heyglá Sonu sinn, og þa Menn sem med heim hofdu sattid. Og heita þat nu Kumla-Hryggier, Og þokte mikid. Hofdu þad aller fyrer satt, ad Porgrijms Syner være dauder. Fundust þeir Porgrijmur Prwde, og Hoolmkell, og sleit hañ ecks Vinarttu þeirra. Urdu þeir og a þad sattir, ad sækia ecke hañ Mæld til Dooma: Eñ sem Porbiorg a Fosse visse þad, sende hun Ord a Laun Einare Fodur sijnum, ad hañ skylde taka Vijgs-Bætur epter Syne sijna, og sækia Porgrijms Syne til fullra Sekta, ef þeir lifdu. Og þoott Einar være gamall: Pa riedest hañ þo i þetta Mal, og sokte Porgrijms Syne bæda til fullra Sekta, a Porleifs Pijnge. Nu took til ad spyriast uñ Herædeb, ad þeir lifdu. Hersetar Haakonar sigldu uñ Verid, begar þeir voru bwner, og komu vid Norveg, og fundu Ketil Raum, og sogdu honum allt sem farid hafde; Pokte honum Haakone ecke heppnast uñ Hefndina vid Porgrijm Prwda. Syner hañs vorn þa nijkomner vr Vijkingu, Sigurdur spake og Guñlaugur Osfarte; Peir voru siner frænnustu Menn. Guñlaugur hofde þad Heitstreinat, ad launa allrei Illu Gott. Eñ Sigurdur hafde þad Heitstreingt, ad synia allrei heim Mañe Fars, sem Lijf læge vid. Ketil seiger nu Sonum sinum Fall Haakonar, og bidur þa ad fara til Islands, og hefna sinar Svijvirdingar a Porgrime Prwda. Peir lietu seint yfer þvi: Eñ Saker Bænar-Stadar Fodur sijns tookust þeir þetta a Hendur, og lietu i Haf, þegar Byr gaf. Eñ sem þeir komu i Haf, rak a fyrer heim Storma og Strijdvedre; Og velktust allt til Veiur-Nattu: Komu vid Snæfells Nes, i Poku mikille; Brutu Skipid vid sndvert Nesib. Komust Menn aller a Land Lijfs, eñ lijtid naudest af Fe. Porgrijmur spurde þetta. Og so hvorier Menn þar være. Reid hañ þa til Moots vid þa, og baud Guñlaugi heim til sijn, vid alla sijna Menn: Og þad þaegu þeir Bræedur bædeir. Miked fanst Sigurde uñ Helgu, eñ þo talade hañ satt vid hana. Allrei urdu þeir varer vid Porgrijms Syne. Pad var eirn Tijma, ad Sigurdur kom ad Maale vid Broodur sinn, og sagde til hañs. Skulum vid ecke leita Hefnda vid Porgrim Prwda, þvi þad veit eg ad vid hofum fullnoett Fære a honum? Guñlaugur mællte: Petta er bett Otalad: Pokte mier eg lanna illa Gott, ef eg brœva hañ Mañ, sem mig hefur tekid af Skip-Brote, og gisrot so hvorn Hlut adrum betur: Skylda eg helldur verin hñ, eñ vondt giora, ef þvi være ad skipta. Skylldu þeir so Talid. Kom Sigurdur allrei a þad Mal optar. Lindur nu misg a Veturiñ. Laata þeir Bræedur bæra Skipsitt, og bwast til Burtferdar. Tolldu þad sumer Menn, ad vel munde i Hughocka, med þeim Sigurde og Helga, eñ þo komust þad ei a Lopt, fyrer Alþijdu-Mœnum.

XIV. Cap.

Nu vijkur Soguñe til Eyreks Jarls. Hañ gisrdest gamall, og dvo af Elle. Signrdur Sonur hañs took Eignet epter hañ, og fieck einga Nafn-Bootaf Haralldi Konge; Þvi Kongur lagde helldur Ohocka, til allra Frænda Porgrijms: Saker Vinarttu vid Ketil Raum. Eñ Helge Son hañs hafde Kvongast i Norvegi, og var Kona hañs sudud. Atte hañ epter eina Dottur, þa er Ragnhildur hiet. Hun var Kveña fridust. Helge uñe vel Dottur sijne. Eige gat hañ i Norveg unad epter Eyrek Jarl Fodur sijn, og for hañ til Islands, og kom ad i Austfiordum, seint i Landnams Tijd. Hañ keypte Land i Gautavijk, Ad heim er þad Land cattet, Hañ bioo þar til Elle-Daga. Nu verdur ad nefna fleire Menn til Soguñar. Steinolfur hiet Madur, Hañ bioo i Hraunsdal, Hañ atte hañ Son er Porleifur hiet, mikill Madur og Efnelegur. Hañ bad Ketilrijdar, eñ hun ville ecke eiga hañ. Porbiorg Moodur hennar talade margt uñ, ad hañ skylde fa hennar, hvort þad þætte Hoolmkel vel edur illa; Og var hun þessu misg sampyck. Eñ er so var komid, ad Porgrijms Syner voru heiler Sara sijna, Spurdu þeir Fodur sijn hvad hañ legde til Raada med heim. Porgrijmur svarar. Pad þyker mier Raad, ad bid komid til Skips heirra Bræedra, Guñlegs og Sigurdar, og bidied Fars uñ Islands Haf. Og seiged vidliggia Lijf vckar, sem satt er, og skullu bid dyliast. Eñ Guñlaugur man hallda Heitstreinging sijna og flytia vckur til Norvegs. Eñ Sigurdur er so goodur Dreingur, ad þid munud af honum miked Gott hliosta. Þid munud og hess vid þurfa þa bid komid i Nor-

Digitized by Google

veg, Pvi har munu þid mijn gialldra. Var þetta nu Stadreadeð. Þad seigia Meñ, ad Ketilrijdur være misg Harmþrungiñ uñ þeñañ Tijma. Svaf hun laungum lijtid, og vakte opt uñ Nætur, og sat ad Saumum i Stofu siñe. Þa sonu Nootts er þeir Brædur ætludu til Skips uñ Dagiñ epter, (þvi Ketils Syner voru þa bunner til Siglingar) Foru þeir Brædur til Foss, Og geingu til Stofu þeirrar sem Ketilrijdur sat, og var ad sauma. Eñ Piouunstu-Kona heñar fylgdi þa. Ketilrijdur fagnar þeim Brædrum vel og mællte: Laungt hefur nu vrdid ca mille Funda vorra. Eñ þo gledst eg nu misg, ad eg sie yckur ca Lijfe. Þa settust þeir nidur hiia heñe, og toludu vid hana. Seiger Vijglundur heñe af allre siñe Reada-Breitne. Hun liet vel yfer þeirre Fyrerætlan, Pyke mier, gott seiger hun, þegar þier geingur vel, hvad sem uñ mig lijdur. Gyptsin ecke seiger Vijglundur ca medañ eg er i burtu. Fader miñ man þvi rooda, seiger hun, Þvi eg vil ecke i moote honum gisra, eñ eg maa þvi ecke fiandf rooda; eñ verda maa ad mier sie ecke hagra eñ þier ef eg er odrum gypt, eñ þo man þad uñ Siñ so fraũ fara. Hañ bad hana þa ad skiera Hær sitt. Og so gierde hun. Eñ er þad var giort. Mællte Vijglundur: Þad læt eg verda mællt, ad engiñ skiere Hær mitt nie helldur hvoe Hofud mitt medañ þu lifer. Sijdañ geingu þeir ut, og Ketilrijdur med þeim, miñtist Vijglundur vid hana, og skildu so þar i Twennu uti: Griet hun þa misg, og þau bædi. Þookti þeim allmikid fyri ad skilia; Eñ þo vard nu so ad vera. Geck hun nu iñ aptur i Stofuna, eñ þeir foru Veg siñ. Þa qvad Vijglundur Vijsu.

Mær! nem þu minar Vijsur,
Muñ-fogur ef þu vilt kuña,
Þær munu þier ad Gañi,
Þorngrund, verda stundum.
Ef Þeuum verdur vti,
Eygendur lijtiñ Freya,
Þa muntu Maheñ miloda,
Miñast i hverju Stiki.

Eñ er þeir voru stamt ur Gardi komner, qvad Vijglundur Adra Vijsu.

Stoodum-vid Tva i Twnt,
Took Hlijr uñ mik sijnum,
Hondum, hijrlegt Kverdi,
Hær-fogur, ok griet sarañ.
Tijdum fiell Tar uñ Troohu,
(Tilsegir Hugurin vilia)
Strauk Drif-hvijtum Dwki,
Droos uñ Hvarmiñ liooſa.

Hvolmkell Boondi vard vid þad var, ad þeir Brædur hofdu komid og fundid Ketilrijdi, og liet sem hañ visse ecki neitt til þessa. Geck hañ þa lijtin sijdar i Stofuna til Dyottur siñar, og sa ad hun var misg graatiñ, Hañ spurdi, þvi hun grieti so misg? Hun svarar: Þviad mier verdur Hugkvæmt Fall Brædra miña. Villder þu þeirra hefna laata, segir hañ? Þad skylldi provsast, ef eg Karlmadur væri, segir hun. Boondi svarar: Vit þad fyri vist, ad eg hefi þad fyri big gisrdt, ad gaanga ecki ad þeim Brædrum, þvi eg meinti þad vera þiñ Vilia, ad þeir væri ei dreprner. Hun svarar: Þviad sijdur skylldu þeir vera dreprner, ef eg rieda, ad hvergi skylldi hafa verid sekur gisr, ef ad mijnum Vilia hefdi geingid; Og eg skylda Peninga til-leggia Fararevrirs þeim, ef eg mætti. Hvolmkell tosk þa Hest siñ, og reid eptir þeim Brædrum. Eñ er þeir fiœa hañ, mællti Trausti: Þar fer Hvolmkell; Sie eg nu Rad til, ad þu sæer Ketilrijdar, og er þo ecki gott Rad ad dreþa hañ, og taka i burt Ketilrijdi. Vijglundur svarar: Þo ad þad vœre ad Bodi, ad eg sæe allrei Ketilrijde hiedañ i fraa, þa villda eg allrei igisra Mein Hvolmkeli; Og lijtt minda eg þau Velgiordninga, sem hañ hefur mier giordt, og þau Harma, sem hañ a ca mier ad hefna: Og vijst man Ketilrijdur nooga Harma hafa, þo ecki sie Fadir heñar dreþiñ, sa ed heñi vill allt Gott. Nijdum helldur i burtu af Veginum fraa honum, þvi þad er mikill Sœmdarauki fyri hañ, og so gisra þeir. Hvolmkell rijdur nu fraũ fyri þau, og snijr so aptur somu Leid þeim til Foss. Þeir Brædur rijda nu aptur ca Gotuna: Þar fiœa þeir liggia Fesiood ca Gotuñi, og Gullbrijng ca, þar lax og hiœa Nyua-Kiesti. Þar voru risit ca all þeirra Ord Hvolmkels og Ketilrijdar, og þad, ad hun sendi

Vijg-

Digitized by Google

Vijglundi Fe þetta: Vijglundur took þetta Fe til sijn, og foru þeir so Leid sijna.

XV. Cap.

NU fara þeir Brædur til Skips þeirra Gunlogs og Sigurdar. Þeir voru þa albuner til Sigliggar, og stood Byr af Landi. Vijglundur kallar þa til Skips, og spurdi hvert Gunlogur vill veita heim yfir Islands Haf: Hũ spyr hverier þeir væri? Añar nefndist Torrædur eñ añar Vandrædur. Gunlogr spurdi hvad heim læge vid? Þeir sogdu Lijf sitt vidliggia: Hañ bad ad þeir skylldu koma a Skip wt, og so giordu þeir. Sijdañ var Segl uppdreigid, og letu þeir i Haf: Og er þeir hofdu leingi siglt, segir Gunlogr vid hiñ mikla Mañ; Hvad Vandrædi hañ væri? Þvi nefndist eg Vandrædur, ad þar koma til Vandrædi mijn: Eñ eg heite raunar Vijglundur, og Brooder miñ Trausti, og erum vid Porgrijmssyner. Þa þagnar Gunlogur og mælti sijdañ: Hvad er nu til Rada Sigurdur Brooder, Þvi mier þyki nu wr Vondu ad rada, þvi eg veit ad Ketill Fader miñ lætur drepa þa, er þeir koma i Noreg? Sigurdur svarar: Ecki spurder þu mig þar ad, þegar þu tokst þa a Skip, og heckta eg þa þo strax; Og fierdeilis Vijglund, af Helgu Syster sinni. Þyki mier hier Rad, ad Ketill hafi ei meira af þeim, eñ þu vilt: Mætter þu so launa Porgrijmi sijna Velgiorninga. Þetta er vel raded, segir Gunlogur, Og skulum vid so giora. Fara þeir goddañ Byr, komu vid Noregi, og fara heim i Nams-Dal: Var Ketill ecki heima, er þeir komu. Eñ sem hañ kom heim, voru Syner hañs i Stofu: Sagdi Porgrijmssyner þar a milli þeirra, og voru samañ 24. Ecki heilsudu þeir Fodur sinum: Settist hañ i Saeti sitt; Hañ þeckti Syne sijna, eñ ecki Porgrijmssyne: Hañ spurdi þvi Syner hañs qveddi hañ ecki? Edur hverier væri þeir Okuñuger Meñ? Gunlogur svarar: Añar heitir Vijglundur, eñ añar Trauste, og eru þeir Syner Porgrijms Prwda. Ketill mælti: Standed upp og taked þa, og heingid: Villda eg ad hier væri komeñ Porgrijmuur Fader þeirra, og skylldi þeir alla fara eina Fer. Sigurdur segir þa: Mikill er þa Munur vckar Porgrijms, er hañ tok ockur Brædur af Skip. Broti med ollum Mwñum, og veitti ockur Veturvist ollum samañ; Og eatti alls Koste vid ockur. Eñ nu villtu drepa Syne hañs saklausa: Munum vid Kompæanar verda yd: Skeinuhætter, eadur eñ þeir Porgrijmssyner eru fangader, þvi eitt skal yfir ockur alla lijda. Ketill sagdi þad væri Ofært, ad beriast vid Sonu sijna: Reñur honum þa mesta Reidi. Þa mælti Sigurdur: Þad legg eg til, ad Gunlogur Brooder miñ dæmi uñ oll þesse Maal, þvi hañ er reyndur ad Riettdæmi. Ketill segir þad verdi nu ad vera, helldur eñ vid deilum Jlldeilum: Petta var þa stodugt giordt. Þa mælti Gunlogur: Þad er þa mijn Giord, ad Porgrijmur Prwda skal eiga Olufu, og hafa fyri sialfum sier spyllt. Eñ Fader miñ skal eignast allañ Arf eptir Þorer Jarl, er Oluf stood til. Eñ Ketill skal gyfta Ingibiorgu Dottur sijna Trausta Porgrijms syni. Eñ Sigurdur skal eiga Helgu Porgrijmsdottur, Læt eg hier standa mijna Giord. Vllum þookti þetta vel radid, og Þiturlega giordt: Undi Ketill þvi vid þad sem komid var. Sattu þeir þar um Veturiñ, i godu Yfirlæti. Gieck Trausti nu til ad eiga Ingibiorgu. Eñ ad Sumri leggia þeir Foostbrædur aller i Hernad, og verda hiner frækuustu: Bar þo Vijglundur lengst af heim. Voru þo Priar Vetur hiner nærstu i slijkum Hernadi: Var Vijglundur nu med meira Gledibragdi; Þo gieck honum Ketilrijdur allrei ur Hug.

XVI. Cap.

HOlmkell Boonde sat heima ad Fosse. Þad var eiñ Dag, ad hañ reid til Ingialdshools. Sattu þeir Porgrijmur allan Dag a Tale. Vissu einger Meñ Radagiord þeirra. Epter þetta foor Hoolmkell heim. Porleifur Steinnorsson hiellt ofrain uñ Bosnordu vid Ketilrijde, eñ hun took þvi allrei. Liklu sijdar eñ þeir Hoolmkell og Porgrijmur talduust vid: Sende Porgrijmur þriar Meñ heimañ, og voru þeir i burtu þriar Vikur, Komu heim sijdañ. Vissu eingver Meñ hvad þeir hofdu Erindrad. Þad bar til eñ Dag ad Fosse, ad þar komu 30. Maña. Hoolmkell spyr Formañ þeirra ad Nafne. Hañ qvadst Porður heita, og eiga heima i Austfiordum; Eñ qvad þad Erinde sitt ad bidia

Digitized by Google

Ketilrisdar. Voonde veik til Doottur sinar. Var hun so ad þessu spurd. Eñ hun took þvi fiærri, Pokte heñe Madurin gamall, Eñ qvadst eingañ Hug hasa til ad gyptast. Þorbiorg ca, fisste þetta nuog: Og urdu þær Maalalyktir, Ad Hoolmkell gypte Doottur sina Ketilrisde, hvort heñe lijkade vel edur illa. For Ketilrisdur med Porde, Og skylde Brullaupid vera i Austfiordum. Liettu þau ei Ferdeñe, fyrr eñ þau komu i Gautavijk. Took Ketilrisdur þar vid Raadum. Þo sæau Meñ hana allrei glada. Ecke gisrde Þordur Brullaup til heñar. I eiñre Sæng stvorre læau þau er Sparlak var fyri, Leid nu fram laangar Stundir. Þorleise lijkade þetta misg illa ad Ketilrisdur var gypt, Eñ bokte illt til Adgiorda, þvi hun var kangt i burtu komin. Þordur gisrde alla Hlute vel til Ketilrisdar, Gagnadist heñe þetta ecke, Fyri þeirre Ast er hun hasde ca Vijglunde, Þvi hun bar logande Elld Astareñar sier i Brioste fyri hans Skylld.

XVII. Cap.

Vijglundur kom þetta Sumar wr Hernadi og þeir Foost-Brædur. Ketill took vel vid þeim. Eiñ Dag er þeir voru kallader til Hofud-Þvottar, þa segir Vijglundur: Eingañ Hofud-Þvott skal eg hafa og eingañ heise eg hafi sidañ vid Ketilrisdur skylldum. Hañ qvad þa Visu.

Laugade Liña-Svelfur,
Lijn Eyk og skap mijna,
Þvi er mier ei til ánars
Obratt Hofud Þvottar
Aulldungis skal eingiñ
Audigiæst hin rauda
Eiñ ca Aldri mijnum,
Oklaugar mier vaska.

Liet Vijglundur ecke vaska sier. Sacku þeir uñ kyrrt þañ Vetur. Eñ uñ Sumarid bwast þeir aller til Islands ca sijnu Skipe hvorier. Þeir lietu i Haf þegar Byr gaf, og skylldu sidañ. Komu Ketils Syner i Hvijtaa, Og fooru Vistum ca Ingialldshoole. Sogdu Þorgrijme af Sætrum heirra, Og so ad Sona hans var wt Won. Gladdisi Þorgrijmur vid þetta allmikid. Þeir Vijglundur sigldu þar til þeir sæu Snæfells-Jokul. Þa qvad Vijglundur Visu

Se eg ca Fiall þad setia,
Froomlundud sijstur undir,
Þo reñe ek til heñar,
Hugheck Vinar Augum,
Þa Breeku kañ eg þeckia,
Prudur er stendur hiaa prwdri,
Hladsool hlijdir adrar,
Hugheck er mier nockud.

Og þessa qvad hañ lijka.

Loost er wt ad lijta,
Laukareid yfer Heidi,
Sool geingur sijd undir Mwla,
So laangar mig þaangad,
Fioll eru mier þeck af Pellu,
Þvi er ek hliosdur valiñ Trooda,
Vijf ca eg vænst ad leisa,
Valarund er þar situr undir.

Þvi næst kom Vindur af Nesinu vsañ, so þa rak Austur til Hafs. Kom hañ þa ca Vestañ, og gisrde Veduroattu harda, so þeir horfudu jafnañ i Austur-Att. Eiñ Dag sat Vijglundur ca Bwnka. Þa var Vedur allhvast. Hañ qvad þa Visu þessa.

Ketilrijdur bad ei kvijda,
Karlmañ i For-smiallri,
Ungar þoott Oldur gaangi,
Jafn hafar Skut-Stafni,
Eñ verdur Orda miñast,
Verum hraustir nu Trauste,
Verd gaf hæfum Hædum,
Hrijdlundud Ketilrijdi.

Miked er nu uñ sagde Trauste, ad þu nefner hana bæde i Upphafi og Nidurlage Vijsu þinar, þyke þier so segir Vijglundur. Þeir voru wte halfst añad Hundrad Dægur. Og tooku Land med Naudum i Austfiordum i Gautavijk. Vijglundur mællte þa: Þad þyke mier Raad Broodrer, med þvi so bæglega sellur fyri okur nu, ad vid breytum nafnum ockar. Og vil eg þu nefnir Hrafn, eñ eg Otu: Kom þeim þad baudum

Digitized by Google

ætsamt. Boondi tor Gautaviſk kom til Skips. Taka heir Brædur vel vid honum, Og bauds hañ hafa af Varninge ſlijkt ſem hañ vilde. Boon de ſagdeſt eiga unga Konu, ſkal hun koma til Skips ad Morgun, og mun hun þa hafa af Varninge ſlijkt er heñe lijkar. Sijdañ reid Boonde heim. Eñ Hwsfreya kom añañ Dag til Skips, Peckte hun þa Vijglund, er hun ſa hañ; Og gaf ſier lijtid uñ þad. Eñ Vijglunde brá miog vid er hañ ſa hana, Þvj honum þokte Hun miog lijk Ketilrijdi, Eñ þokte þo Olijkt ad hun være þar komiñ, took hun ſlijkt af Varninge ſem hun vilde, Þvi heñe var þad lient. Boondi hafdi bodid heim Stijremañe; Eñ er heir komu heim, Gieck hañ i moote honum, og baud heim Brædrum med mikille Virdingu. Boonda ſtridnadi Footur er hañ gieck. Þvi hañ var ſtirdur af Elle. Hwsfreya mællte hliaott: Illt er ad eiga gamlañ Boonda. Og þott hún ſegde þad lægt fyri Muñe ſier, Þa heyrde Boondi þad og ſagde: Þar var ſleypt Hwsfreyia. Voru þeir ſijdañ inleidder med mikille Vegſemd. Ecke ætlade Vijglundur ad Ketilrijdur munde þeckia ſig; Og lieth þetta a ſier merkia vid hana. Þa qvad Ketilrijdur Vijſu.

Kenni ek Vijglund væna,
Vonar Ellds ad Kvelde,
Fyrn eru ad Fund min girniſt,
Flaustri eins og Trausti,
Gypt er Gullhlads Skorda,
Granvaxin nu Mañt,
Ei man Ellri ſinaſt
Añar heim i Heimi.

Sijdañ hafde Vijglundur meire Grun a, ad þetta være Ketilrijdur. Scatu þeir þar uñ Veturiñ: Var Vijglundur Oglader, Eñ Bonde var hiñ kataſte, Og veitte þeim allt med Blijdu. Segia þad ſumer Menn, ad Ketilrijdur hañ haft Himinu fyri Anlite ſijnu, og hafi ei viliad læta Vijglund kena ſig. Þad hafi verid eiñ Dag, ad Ketilrijdur var wte ſtodd, Heñe var þa miog varms, Hun hafdi þa ſprett Himnuñe fra Andlite ſijnu, Og i þvi Bile kom Vijglundur ad, og ſa giorla Aſiohnu heñar. Honum brá miog vid hetta og ſette raudañ ſem Blood, Þvi hañ ſa nu giorla ad þetta var Ketilrijdur: Hañ gieck i Stofu og ſettiſt þar nidur. Trauſte var þar fyri; Hañ ſa hetta a Broodur ſijnum. Hañ ſpurdi hvad hañ hefdi ſied, er hañ hefdi ſo mikla Oglædi af. Vijglundur kvad Vijſu.

Leit eg allrei unga
Orma-Seturs til betra,
Eg lijg ad þier eigi,
Audarbji ſijdſt vid ſkilldum,
Þañ ſkal ek Hals af Herdum,
Hardt bijda af þeim ſnijda,
Angur hlaut ek Auds af Spaungu,
Arin heñar þa fadmar.

Allrei hafde Ketilrijdur Himnu fyri Andlite ſijnu þadañ af. Þvi hun viſſe nu glogt ad Vijglundur þeckte hana. Trauſte ſvarar Broodur ſijnum: Þad er meſta Oræd ad gisra illt Boonda, ſo vel ſem hañ gisrer vid ockur, Þvi þad munde ockur til Ogiæfu verda, Ef þu dræper hañ Saklauſañ, Og leid þig þar fra. Og qvad Trauſte Vijſu þeſſa.

Þid munud bendra bauga
Brisotar allrigi niooka,
Ef þu Giædinge goodum,
Grandar Fofnis Landa,
Ahlaup manu eigi,
Elnhlijt vera Rijtar,
Skulum riett til Rada,
Raunſroodlega Broodir.

Lijdur nu Dagurin: Fara Menn til Sængur. Uñ Noottena ſtood Vijglundur upp, og foor til Sængur þeirrar er þau læu i, Boondi og Hwsfreya: Liooſ var ofarlega i Skalanum, ſvo ſia matti allt hid efra; Eñ dimt var a Goolfi. Hañ lypter þa upp Fortiallden, og ſier Ketilrijdi, horfir hun til Pils, eñ Boondi fram, og hafdi lagt Hofdid fram a Stockin, ſem hægaſt under Hoggid. Þa ætladi Vijglundur ad bregda Sverdi: Þvi kom Trauſti ad og mællti: Varaſtu ad þu gisrer ecki Odæda-Verk, ad drepa Manñ ſofandi, Lættu þad eingañ a hier ſija, ad þu hafir ofur-Aſi a Konu þeſſari, og ber þig Karlmañlega. Og qvad þa Vijſu.

Mundu

Digitized by Google

Mundu Mey þa grandar,
Miñ Vinur Komu þiñi,
Lijst hier Fyrda-Flijte,
Feigins Litur giorer segia:
Skalltu Skrautlegs Sylkis,
Skord þo þetta hafi ordid,
Ein ad Yndis-Tiosni,
Uppſkaatt uñ mig laattu.

Þa ſefadiſt Vijglundur. Eñ þad undradi hañ ſvorlega, hvorſu laangt var milli þeirra i Sængiñe. Geingu þeir Brædur þa til Rwms ſijns: Svaf Vijglundr lijtt uñ Noottena. Uñ Morguniñ var Vijglundur misg O-gladur. Boondi var þa allkaatur, og ſpyr hvad honum væri ad O-Gledi? Vijglundur qvad Vijſu.

Mig hefur Mundar-Jokla
Miallhvijt numid allañ,
Streingur i Sttorñar-Biingi,
Straumur mik kom af Laumi.
Allrei geingur hin Unga,
Eyk þoot vid mik leiki,
Fliood hyggur ad Kisl Kundi,
Kona ſw wr Hug mijnum.

Vera maa ad ſo ſie, ſegir Boondi: Þyki mier Raad, ad vid ſkemtum ockur i Dag, og teblum. Þeir gierdu ſo. Lijtt gaadi Hrn ad Tablenu, fyri Hug heim ſem hañ hafdi aa Ketilrijdi, ſvo hañ var komiñ ad Maate. I þvi kemur Hws-Freya i Stofu, og leikr aa Tablid, og qvad Vijſu.

Þoka munder þu Pundur,
Pijn er Tabling af Aſli,
Raad er taldi Trooda,
Teitur af einum Reiti.

Boondi qvad vid.

Eñ er mootſnwiñ Meini,
Menlijn i Hug ſijnum,
Einkis aattu vid Elli,
Andballdur fraa þier glallda.

Hrn tebldi þa er hun lagde til, og var þad Jafn-Tebli. Foatt tsluduſt þau vid, Hrn og Hws-Freya. Þad var eiñ Tijma, ad þau tsluduſt lijtt vid, og eckileingi: Geingur Hrollha a moots vid Boonda. Var Boondi þa eñgladr vid Stijremañ. Hrñ qvad Vijſu.

Halltu Vorn aa væñre,
Vinur miñ Konu þiñi,
Laattu ei Gnaa-Geyra,
Gaanga mier ad Angre.
Ei veit ek ef wti
Opt fiñunſt Bli Troiña
Hlauck, ad hvorum ockar
Heimilari verdi Beima.

Vel man þuga, þo hun raade ſegir Boondi: Skildu þeir þa þeſſa Raedu. Hvern Hlut gierdi Boondi sdrum betur til þeirra: Eñ gagnadiſt Stijremañe þad ecki, og var ſo O-kaatur, ad hañ taladi allrei neitt Gledi-Ord. Þetta þookti Broodur hañs hid meſta Mein, og taladi opt fyri honum, ad hañ villdi af-hyggia Ketilrijdi, og faa ſier adra: Hrn ſegir ad þad muni ei verda meiga. Mun eg eingri añari ſliſkt uña; Og þvi man eg ei þeſs freyſta. Og qvad Vijſu.

Eñ ek þoot allhart reñi
Eyke Kisluriñ bleiki,
Mun þier miñ Hagur þykia,
Maſinlegur uñ Kaup añars.
Ei kañ ek ef eñur,
Jafnblijd verdur ſijdañ,
Vindur rak Kiolur Kundar,
Kviña nockru Siñi.

Svo maa vera ad ſo ſie, ſegir Trauſti: Geingu þeir þa til Stofu. Sat Boondi þar, og Hwsfreyja i Kniaam honum, og hiellt Boondi uñ hana midia, og faa Hrn, heñi þookti þad ei mikid; Foor hun ſo wr Kniaam hañs, og ſettiſt i Beckiñ og griet misg. Hrn gieck þaangad ad, og ſettiſt nidur hiaa heñi, og tsluduſt þau vid nockud hliood: Hañ qvad þa Vijſu.

Svo villda ek þik ſialldañ,
Sviñ Brwdur koma ok fiña,
Hverfi glæſt ad Hreyſti,
Hrumur Madur ad þier Krumur.
Helldur villda ek hallda,

Hlin

Digitized by Google

Hiin ad Vitka mijnum,
Liffe Gulls i Landi,
Lids Ellds um pik midia.

Ei er vijst, segir hun, ad ockur verdi þess audeid: Stendur hann þa upp, og gieck i burt.

XVIII. Cap.

Frá því er nu ad segia, ad Boonde kom ad Mæle vid Stijremann, og sagde: Þad vil eg Orn, ad þu huxer um Bw mitt, og ánest þad mig vardar, Því eg hefe ætlad mier Heimañ-Ferd. Mau eg i burtu vera minst Maunud. Treyste eg hier best til þess sem mig umvardar. Orn gaf sier lijtid um þetta. Sijdañ reid Boonde heimañ vid Fimta Mañ. Hrafn talar þa vid Broodur sinn, Þad þyke mier Raad segir hañ, ad vid rijdum i burt og sieum ecke heima, þa medañ Boonde er i burtu. Þad munde ellegar talad vera, ad þu munder fypla Hwsfreyiu hañs, og man yckar þykia þa mikill Munur. Orn segir so vera skylldu. Rijda þeir þa heimañ, og voru med Kumpánum sijnum allt þar til ad Boonde kom heim i nefndañ Tijma. Hañ var þa helldur Fiolmeñur. Þar var i Ferd med honum Porgrijmur Prwde og Helga Dootter hañs, Sigurdur Spake og Gunlogur Oslaate, Og Hoolmkell fra Fosse med 30. Maña. Þa kom Stijremadur heim. Ketilrijdur hafde bwist vid Veitslu mikille ad Fyrer sogn Boonda; Því hañ sagdist ætla ad halldа Brullaup sitt; Eñ er þeir voru komner i Stofu og satu under Bordum, Þa stood Boonde upp og mælte: So er haattad, Orn Stijremadur, ad þu hefur vered hier i Vetur, og þid Brædur badder. Veit eg þu heiter Vijglundur, eñ Brood er þiñ Trauste, Og eru þid Porgrijms Syner. Vissa eg hvorn Hug þu hafder a Ketilrijde. Hef eg hier margar Rannser giorst; Eñ þu hefur allar vel umborid, Og hefur þig leingre Ovinir syndañ; Eñ aavallt atta eg nockud under mier. Nu vil eg ei leyna þig Nafne minu: Eg heiter Helge, Og er eg Sonur Eyreks Jarls, og so Kader þiñ. Bad eg þvi Ketilrijdar, ad eg vilda geyma hana handa hier, Er hun og Ofspillt af mier. Hefur Ketilrijdur hetta Kveñlega umbyreid, Þvi hun var hessu alls bunn. Hofum vid allrei under einum Klædum leigid, Þvi Reckiu Stockur hefur verid uppe, mille Rymna ockar, Þo har hafe ein Klæde yfer verid. Ætla eg ad heñe hafe had eingeñ Skript verid, þo hun hafe eingvañ Kallmañ kient aa medañ þu lifder. Ern hetta allt Raad Hoolmkels Boonda og Fodur þijns. Hefur Hoolmkell allt prydelega farid i yckar Vidskiptum. Vijglundur gieck þa til Hoolmkels, og leggur Hofud sitt i Hnie honum, Eñ hañ svarar: A þijnum Hoalse man had best komid, Og skulum vid ad vijsu satter, Þvi had man Ketilrijdur vilia. Hefur Vijglundur þa upp Ord sijn og bad Ketilrijdar. Var had Maal audsookt. Gipte Hoolmkell Doottur sijna Vijglunde. Eñ Porgrijmur Sigurde Spaka Helgu Doottur sijna. Eñ Helge gipte Doottur sijna Ragnhilde, Gudloge Oslaata. Saatu þesser aller Brullaup sitt i Gautavijk, Og var Veitslañ med bestu Faungum, epter þvi sem þa var Sidur til: Foor hun vel fram med mikelle Rausn og Prydi. Eñ sem hun var tyte, foor hvor til sijns Heimilis. Tookst þau Vijglundur og Ketilrijdur ad una vel sijnu Raade, sem lijklegt maa þykia. Þau binggu ad Fosse, epter Hoolmkel Boonda; Eñ Trauste ad Ingiallshoole, epter Fodur sinn. Eñ Sigurdur Spake og Gunlogur Oslaate stadfestust i Norvege. Oll þesse Hioon untust vel, og voru allt Gofug-Meñe.

Lykur so þessa Sogu.

Digitized by Google

Þattur af Aulkofra.

Þorhalli het Madur, hañ bioo i Blaskoogum a Þorhallsstodum, hañ var vel feareigandi, og helldur vid Alldur er Saga sia gierdist: Lijtill var hañ og liootur, eingi var hañ Jþrotta-Madur, eñ þo var hañ hagur vid Jarn og Tre: Hañ hafdi þa Ydn ad gisra Aul a Þingum til Ficar ser, eñ af þessare Ydn vard hañ bratt Mealkuñigur sllu Stoor-Meñi, hvad beir keyptu mest Muñgeat; Var þa sem opt kañ verda, ad Muñgeatiñ eru misjafnt Vinsæl, og sva þeir er selldu. Eingi var Þorhalli Veiðiskäti kalladur, og helldur sjnkur: Honum voru Augu þvong: Optliga var þad Sidur hañs ad hafa Kofra a Hofdi, og jafnañ a Þingum, eñ af þvi ad hañ var Madur ecki Nafnfrægur, þa gaafu Þingmeñ honum þad Nafn er vid hañ festist, ad beir kolludu hañ Aul-Kofra. Þad vard til Tidenda eitt Haust, ad Aulkofri foor t Skoog hañ er hañ atti, og ætladi ad brena Kol, sem hañ gierdi, Skoogur sa var upp fra Hranabiorgum og austur fyri Laugu-Hlijd: Hañ dvaldist þar nockura Daga, og gior-þi til Kola, og brendi sijdañ Vidiñ, og vakti uñ Nootl yfir Grafunum: Eñ er aaleid Nottina þa fosnadi hañ, eñ Elldur kom upp i Grafunum, og hliop i Limid hia, og Logadi þad bratt, þvi næst hliop Elldur i Skogeñ, took hañ þa ad brena, þa gerist a Vindur hvass, nu vaknadi Aulkofri og vard þvi fegiñ ad hañ gæti ser forad: Elldurin hliop i Skooginn, bran sa Skoogur fyrst allur er Aulkofri atti, eñ sijdañ hliop Elldur i þa Skooga er þar voru næster, og bruñu Skoogar vijda uñ Hraunid; Er þar nu kallad a Svidningi. Þar bran Skoogur sa er kalladur var Goda-Skoogur, hañ atte 6. Godar: Eiñ var Snorri Godi. Añar Gudmundur Eyulfsson. Þridi Skapti Logmadur. Fiordi Þorkell Geitisson. Fimti Eyulfur Son Þordar Gellis. Setti Þorkell Tresil Rauda-Biarnarson. Peir hofdu keypt Skooga þa til þess, ad hafa til Nytia ser a Þingi. Epter Kolbrenu þessa foor Aulkofri heim, eñ Tidendi þesse spurdust vijda uñ Herut, og komu forst til Skapta, beirra Maña er fyri Skodum hofdu ordid: Uñ Haustid sendi hañ Ord Nordur til Eyiafiardar, med þeim Mañum er Ferd attu milli Herada, og let segia Gudmundi Skooga Brenuna, og þad med, ad þad Meal var Fevænligt: Slijk Tijdendi fooru og Vestur i Herud til beirra Maña er Skooga hofdu att, fooru þa Sendibod uñ Veturiñ epter milli beirra allra, og þad med, ad Gobar beir 6. skylldu hittast a Þingi, og vera allir a einu Raade: Eñ Skapti skylldi Meal til hva hvat hañ sat næst; Eñ er Var kom, og Stefnudagar, þa reid Skapti til med marga Meñ, og stefndi Olkofra uñ Skooga Brenuna, og let varþa Skoog-Gaang. Olkofri var Meal Obi og helldur Stororyrdur: Let þess Van, ef Vinir hañs kæmi til Þings, at Skapti mundi ei jamnstoorliga laata, Skapti svarar sa, og reid a brott. Uñ Sumarid eptir komu Gobar, beir 6. til Þings, er Skooga hofdu att, og hofþu bratt Stefnu sijn a milli, og var þad raabit, at Meal skylldi fram hafa, eñ gera Fe allmikit, ella hafa Sialfsdæmi. Olkofri kom til Þings, vg atti Muñgeat at selia, kom þa til Fundar vid Vini sijna, þa sem vanir voru at kanpa Aul at honum: Hañ bad þa kips, eñ baud heim Aul at selia. Eñ beir svorudu allir a eiñ Veg, at þau eiu Kaup hefþi peir vid att, at heim var ei vilnat i; Sogdu at beir mundi ei heim Birni beitast, at deila uñ Meal hañs, vid Ofurefflis Meñ slijka. Og vildi eingi Madur heita honum Lidi, ok eingi vildi eiga Kaup vid hañ; Pokte honum þa helldur vandast Mealid, geck hañ þa milli Bwda ok feck eingi Audsvor, hvott hañ bæþi Meñ kips: Var þa lokid Stoor-leika

hañs

Digitized by Google

hañs ok Drambi. Þad var uñ Dag eiñ, at Ölkofri kom til Bwdar Þorsteins Sijduhallssonar, ok geck fyri hañ ok bad sier Lids, Þorsteiñ veitti honum slijk Añsvor sem adrir.

Madur er nefndur Broddi Biarnason, Maagur Þorsteins; Hañ sat ii nærsta honum. Broddi var þa a Tvijtugs Alldri: Ölkofri geck wt med Bwþiñi, þa er Þorsteiñ hafdi symat honum Lids. Broddi mælti þa: Sva lijst mier Maagur, sem þesse Madur mnni ecki vel til Skoogar Mañs felldur, og er þad Lijtilrædi ad sekia hañ þeim er mikler þykiast fyri ser. Nu er þad vel Þorsteiñ Maagur, at veita þeim Lid, er hijns Raads þarnast. Þorsteiñ svarar: Veittu honum Lid, ef þu ert allsws til; Eñ veita mun eg hier (Brautar-)Geingi til þess sm añars. Broddimælti vid Meñ eiñ, at gaanga skylldi eptir Ölkofra. Sa gerdi sva; Geck wt, og þar hiea Bwþarvegginum, hitti hñ Aulkofra; Stood hañ þar og gret aumliga. Þesse Madur bad hañ gaanga iñ i Bwþina, og taka af ser Opit, og ei skalltu snaukta, er þu kemur til Þorsteins. Aulkofri vard Graatfegiñ og gisrdi sva; Eñ er þeir komu fyri Þorstein, þa took Broddi til Orda: Sva þyki mer sem Þorsteiñ vili þer Lid veita, og þykir honum þetta Klengi-Sok vera; Maatt er þu ei gæta Skooga þeirra, er þu brendir hañ, er þu eattir. Ölkofri mælti: Hver er sa eñ sæli Madur, er nu mætir vid mik? Broddi heitir ek, segir hañ. Þa mælti Ölkofri: Hvaart er her Broddi Biarnason? Sva er, segir Broddi: Bæþi er, qvad Ölkofri, at þu ert Gaufugligri at sia eñ aþrer Meñ, enda eattu þess varit. Foor hañ þar morgum Ordum uñ, og gesrist þa hraustur i Maali. Hitt er nu til qvaþ Þorsteiñ, ef þu ert allsvss til, Broddi, at veita honum nockud Lid, er þo losar hñ þik sva miog; Broddi stood þa upp, og margt Maña med honum, geck hañ wt ör Bwþiñi: Hañ brá þa Ölkofra a Einmæle og ræddi vid hañ. Sijþañ gaanga þeir uppa Vollunna, var þar fyri margt Maña, Hoefþu þeir þa verit i Logrettu. Eñ er aþrir Meñ hofdu i brott geingit, þa sattu þeir eptir, Guþmundur ok Skapti, ok ræddu uñ Log. Broddi og Forunautar hañs reikuþu uñ Vollunna, eñ Ölkofri geck i Logrettuna. Hañ fiell til Jarþar allur, og kraup til Foota þeim ag mælti: Sæll er sa orþiñ, er ek hefir yckur fundit hina dyrligu Meñ og Hofþingea mijna, eda munu þid nockud vilia mer hiealpa hiner gooþu Meñ, þoott ek sie Omakligur, þviat ek verd nu allur fyri Borde, nema þid dugit mier. Seint er ad telia oll Ord Ölkofra, þau er hañ mælti, og let hañ sem Aumligast a allañ Hatt. Þa mælti Guþmundur til Skapta: Allvesaliga lætur þesse Madur. Skapti svarar: Hvar er nu Ölkofri, Stoorlæti þitt? Olijklegt þookti þer i Var, þa er vid soovum Stefnusor, at sa mundi þiñ eñ basti Kostur, at leggia Maalit under mik, Eda hversu driugir verda þeir þer nu i Lidveitsluñi Hosdingearner, er þu hættir mer i Var? Ölkofri svarar: Ærr var ek þa, ok þo verr, er ek villda þat ei, at þu dæmder uñ mitt Maal: Enda gettu ei Hosdingia, þviat þeir ero wr Hiarta aller, þegar þeir sia yckur atkoma. Sæll væra ek þa, ef ek neda þvi, at koma under yckur mijnu Maali, Eduu a ek nockura Van þess? Eñ Varkun er þad, Skapti miñ, at þu hafir mer sva reidst, at nu sie þess engi Kostur: Var ek þa Fool ok Afglapi, er ek neitada Gisrd þiñi, eñ ek þori ei at sia þa grimma Meñ, er þegar munu drepa mik, ef þid hiealpid mer ei vid. Hañ mælti opt id sama: segir sva, at hañ þooktist sæll, ef þeir skylldu dæma hañs Maal: Þyki mier þat mitt Fe bast komit, er þid hafid. Guþmundur mælti til Skapta: Ei ætla ek beña vel til Sektar saltiñ, Eda mun ei hitt helldur Raad, at vid gerum hañ segiñ, ok leatum hañ kiooса Meñ til Gerdar þessar? Þo veit ek ei hversu hinum lijkar, er þetta Maal eiga vid hañ. Nu þa hiner gooþu Meñ, segir Ölkofri: Veitid mier þa nockurn Dugnat eptir. Skapti mælti: Under mier er Lykt Maals þessa, þviat ek fer med Sokina; Munum vid til þess hætta Ölkofri, at vid Guþmundur gerum uñ ok lokum Maalinu, Get ek at þer mun þa duga vid Fulltíng ockart. Þa stood Ölkofri upp, ok tataſt þeir sijþañ i Hendur, nefndi Ölkofri þegar Vatta hvern at odrum: Ok er Vatt-Nefna kom upp, þa dryju Meñ at, nefndi Ölkofri fyrst Brodda, og Forunauta hañs. Skapti mælti: Saknautur varr biþur ockur Guþmund til Gerdar usñ Maal þetta. Eñ þo at vier hafim þad Strafsesi med oss er Skada hofum fengit, at Sialfdæmi skylldi fyri koma, þa vitum vid Guþmun-

Digitized by Google

þur þad nu veita hvorum, at vid gerim heldur usz eñ aþrir, ef Þorkatli vill þat kiesit hafa, skulu þid þess nefndir Vattar, at fyri Mæal þetta skal Fe gera, eñ ei Mañsektir. Ek Handsala Niþursall at Sokum heim, er ek stefnda i Var. Siþañ slitu þeir Handlaginu. Þa mællti Skapti vid Guþmund: Hvi munu ei vel, at vid lukum þessu af? Vel mæa þad, segir Guþmundar. Ölkofri mællti: Ei skulu þid hrapa þvi sva, þvi ek er ei readiñ i at kiosa vckur, heldur eñ aþra Meñ. Guþmundur mællti: Sva var skillt at vid skylldim gera, nema þu kiesir heldur þa aþra, er þetta Mæal eiga med vckur. Ölkofri sagdi: Þvi neitada ek allañ Tijma, at þeir skylldu gera; Eñ sva var skilit i Handlagi, at ek skylda kiosa 2. Meñ til, þau er ek villda. Þa var leitad uñ Handsals Verti, eñ Þijngmeñ Guþmundar og Skapta deildust allmiok at, hverju skilit var, eñ Broddi ok Forunautar hañs skæru skirt wr, at sva hafdi skilit verit, sem Ölkofri sagdi, at hañ skylldi kiosa Meñ til Gerdar: Þa mællti Skapti: Hvaþañ rañ þu allda under? Ölkofri! Se ek at þu heldur nockuru rackara Halanum, eñ fyri Stundu aþañ; Eda hveria Meñ muntu kiosa til Gerdar? Ölkofri mællti: Ei skal leingi at þvi hyggia; Ek kys Þorstein Hallsson, ok Brodda Biarnason Mæg hañs, ok ætla ek þa sie Mæalit betur komit, eñ þid gerit uñ. Skapti sagdi, at hañ ætladi at þad Mæal væri vel komit, þvott þeir gerdi uñ, þviat Mæla Efni var eru hryn ok goop, eñ þeir ero sva vitrer, at þeir munu fiæa kuña, hversu þvongs þu ert af verdur. Ölkofri geck þa i Lid Brodda, ok foru Meñ heim til Bwþa.

Ptir uñ Dagiñ skylldi uppsegia

Sætt, bæru þeir þa Raad sijn samañ Þorsteiñ ok Broddi: Villdi Þorsteiñ meira gera, eñ Broddi, qvad þad skijrst at gera sva sem hañ villdi, ok segia þa siælfur Sætt upp: Broddi bad hañ kiosa hvort er hañ villdi segia Sætt upp, eþa sitia fyri Svorum, ef nockurer Meñ vrþi til at leita aa Gerþins. Þorsteiñ lest heldur vilia Sætt upp segia, eñ skyta Hnæfil-Yrdum vid þa Godana: Siþañ segir Þorsteiñ, at Ölkofri skylldi ei lengi þurfa sijns Luta at bijda, qvaþ þa skylldu gialldast Feit allt at Lsgbergi: Siþañ gengu þeir til Lsgbergs; Eñ er lokit var þar Lsgstil at mæla, þa spurdi Þorsteiñ Hallsson, hvart Gopar þeir væri at Lsgbergi er Mæal ættu at kæra vid Ölkofra, mier er svo sagt, ad vid Broddi skylim gera uñ Mæal þad. Munu vid nu upplwka Gerdiñi ef þer vilit til hlyda: Þeir sagdust goops atventa. At þeir mundu Rettlætir i Gerdiñi, þa mælti Þorsteiñ: Svo lijst ockur aa, sem lijtils se fyri vert uñ Skooga yþra Felaga, voru þeir Félitlir og Fiarlægir yþur til Gagns, var Eigiñgirni mikil i þeim Moñum er goops ættu Kost, og kalla þad med Eigu siñi añarri, eñ hañ mætti ei aabyrgiast yþvarn Skoog, er hañ breudi siñ Skoog, og eru slijk Vaþa-Verk: Eñ syki þat, at þat er i Gisrd lagt, þa skal gera nockut fyri: Þer 6. Meñ hafid ætt Skoogana, nu vilium vier gera 6. Aluar hverium yþrum, og skal þad gialldast her þegar. Broddi hafþi vidbwist ok stikad Vaþmæal i sundur, ok kastar hañ þa sierhverium Stwf til heirra, ok mællti: Sliskt kalla ek Argaskatt. Skapti segir: Audsætt er þad Broddi, at þu ert svo til at eiga Illt vid oss, hefer þu misk stwngist til þessa Mæals, ok ferr þu lijtt hver aa Fæti at Fiandskap vid oss, kañ vera at oss falli sñur Mæal lettara. Broddi svarar: Þurfa muntu þess Skapti, at taka meira aa sþrum Sakferlum, ef skrijþa skal i þad Skard, er Ormur Frændi þiñ reitti af hier fyri Manfaungs Dræpu er þu ortir uñ Konu hañs, var þad illa giort, enda var þad illa golldit. Þa mællti Þorkell Þrefill, allmiog mistijnist slijkum Mañi sem Broddi er, hañ vill hafa Vinæattu Ölkofra ehur nockurar Mwtu-Giafer, ok kaupa sva at gera ser at Uvinum slijka Meñ sem hañ hefer i Fraungi, Broddi svarar: Ei er þad Mistyni at hallda Einurd siñi, þvott Mañs Munur se med ydur Ölkofra: Eñ hitt var Glæamijni i Var er þu reidi til Varþijngs, at þu varaþist ei þad er Steingrijmur hafdi Stwd-Hest Selseitañ, ok lagdist hañ upp at Baki þer, eñ Meriñ su er þu reipt var mogur ok fell hun undir þer, ok hefer ek ei spurt til Sans hverium þa slobradi, eñ hitt sa Meñ, at þu vart leingi fastur, þviat Hesturiñ lagdi Fæturna frañ yfer Kaupuna. Eyolfur Þordarson mællti: Þad er satt at segia, at sa Madur hefer allmiog dregid Bust or Nesi oss, enda mælir Naan ek Nagiñ vid oss aa soggurt ofañ. Broddi segir:

Ei

Digitized by Google

Ei hefer ek dregiδ Buſt or Neſi hdur, þá vár dregiδ Buſt or Neſi þer, er þu fœrt Nordur til Skagafiardar ok ſtalt Oxnum frá Porkeli Eyrikſſyni, eδ Guddalæ Starri reid epter þer, ok ſœttu þa Eptirfœrina, er þer vórut komner i Vatnsdal. Vartu þa ſva hræddur, at þu brœtt þer i Merar Lijki, ok voru ſlijkt Fyrn mikil, eδ þeir Starri rœku aptur Auxnina, ok var þad ſatt, at hañ drog Buſt or Neſi þer: Þa mælti Snorri Goði, allt er oſs añat tiltækiligra, eδ deyla her Illyrdum vid Brodda. Eδ þad er lijkaſt, at ver gerum oſs Miñiſamt uñ Fiandſkap þeña, er Broddi lyſir vid oſs, ef ver komumſt i Fœri. Broddi ſegir: Uñſnyr þu þa Sœmdunum Snorri, ef þu leggur allañ Hug á at hefna mer, eδ þu hefner ei Fodur þijns. Þa mælti Porkell Gettiſſon: Þetta er lijkaſt at þu haſer þad hellſt af Nafni þvi er þu ert rpterheitiδ, at hañ villdi hvers Mañs Lut Ohæfañ af ſer verda lœta, ok þad añat, at Meδ þoli ei, ok ligger þu dreþiδ er Stunder lijda. Broddi ſegir: Engi Vegur er ockur i Frœndi, at yppa her fyri Alþydu Ugæfu Frœnda varra, eδ ei ſkal þat dylia, er margir vitu, at Broddhelgi var vegiδ, var mer ok þad ſagt, at Fader þiñ tœki ofarliga til þeirra Launaña, eδ hitt ætla ek, ef þu leitar at, at þu muner Fijngrum keña þad, er Faþer miñ markaþe þik i Baugvarsdal. Epter þad ſkyldu þeir ok gengu heim til Bvdar, er nu Olkofri or Soguñi.

Annañ Dag epter geck Broddi

til Bvdar Porkels Geitiſſonar, ok iñ i Bvdina, ok kaſtadi Ordum á Porkel, hañ ſvarar ſpa, og var hiñ reidaſti, Broddi mælti: Þvi er ek her komiñ Frœndi, at ek ſa Miſſmijdi á þvi er ek talaþa vid þik. Vil ek þeſs biþia, at þu virþir mer þad til Bernſku ok Uvitſku, eδ leatim ei Frœndſemi ockar at verri, er her Sverδ bvit er ek vil gefa þer, vil ek at þad fylgi, at þu farer at Heimbodi til mijn i Sumar, ok ſkal þvi lyſa, at ei ſkalt þiggia. Porkell took þeſſu þackſamliga, ſegir at hañ var þeſs fws, at þeir gerdi goδa ſijna Frœndſemi, geck þa Broddi heim: þad var Aptanniδ fyri Þing-Lauſnir, at Broddi geck veſtur yfer Á, eñ vid Brwar Spordiñ hittuſt þeir Gudmundur, ok vard ei at Kvedium, ok er þeir ſkilduſt, þa veik Gudmundur aptur, og mælti: Hveria Leid ſkalltu rijda af Þijngi Broddi? Hañ ſnerj aptur og mælti: Ef þer er Forvitni á þvi, þa mun ek rijda uñ Kiſl til Skagafiarþar, þa til Eyiafiarþar, þapañ Liosavatns Skard, ok ſva til Myvatns, ok ſijþañ Modrudals Heiδi, Gudmundur mælti: Eſtu Ord þijn, vg rijδ Liosavatns Skard; Broddi ſegir: Eſna ſkal þad, eda œtlar þu at verja mer Skarþit? Allmiog erú þer þa miſlaghar Hendur ef þu varþar mer Liosavatns Skarþ, ſva at ek mega þar ei fara med Forunautum mijnum, eδ þu varþar þad ei et litla Skarþit ſem er i milli Pioda þer, ſva at Amæliſlguſt ſe. Skilduſt þeir vid ſvabvid, ok ſpurduſt þeſſi Ord uñ allt Þijngit, eδ er Porkell Geitiſſon vard þeſſa vijs, þa geck hañ til Fundar vid Brodda, ok bad at hañ ſkylldi rijda Sandleid, edur ella et eyſtra; Broddi ſegir: Ek mun rijþa þa Leid er ek hefer ſagt Gudmundi, þviat hañ mun virþa mier til Hugleyſis ef ek fer ei ſva, Porkell mælti: Vid munum þa rijþa baþir ſamañ Frœndur ok Flockur ockar lijtill. Broddi ſegir: At honum þokti Semd i Forunevti haδs, ok letſt þad giarna vilia. Sijþañ ridu þeir Porkell ok Broddi baþer ſamañ med Flocka ſijna Norþur Auxnadals Heide. Voru þeir i eiñi Ferd, og Einar Eyulfſſon Mœgur Porkels. Riþu þeir Broddi og Porkell til Þverœar med Einari og voru þar uñ Nœtt. Sijþañ reid Einar á Leid med þeim med Fiolmenni, ok ſkilduſt ei fyrr, eñ vid Skialfanda Fliot. Reid þœ Einar heim, eδ þeir Porkell ok Broddi lettu eδ ſiñi Ferd, fyrr eñ þeir komu Auſtur i Vapnafiord til Bwa ſiña: Þad Sumar foor Porkell út Heimbode til Brodda Frænda ſijns, ok bar þar all-goδar Giafer, hafdu þeir þa ena beſtu Frœndſemi med Vinœttu, ok hellſt þad meþañ þeir liſþu. Ok lijkur þar Sœgu Olkofra.

Digitized by Google

Hier byriast Sagan af Hœvarde Jsfirdingi.

HAD Er Upphaf þessarar Sögu, ad Þorbiorn het Madur, hann var Þiodgeyrsson; Hann bioo i Jsafirdi, a þeim Bæ er heitir a Laugabooli. Þorbiorn hafdi Godord vestur um allan Jsafiord: Hann var Stoorættadur Madur og Hofdingi mikill, og hin meste Ofsnadar-Madur, so ad eingir Menn þar um Jsafiord, bœru Þkoott til neitt i mooti honum ad mœla. Hann took Dœtur Manna, edur Frændkonur, og hafde Vid HÞnd sier nockra Stund, sende sijdann heim: Fyri sumum took hann Fe upp, edur rak burt af Eignum sinum. Þorbiorn hafdi tekid þa Konu i Bw sitt er Sigrijdur het, hun var ung Kona, og goodrar Ættar: Hun œtti Fe mikid, Og Skylldi þad standa fyri henne, og ecki Framgaanga, medan hun var med Þorbirne.

Hœvardur het Madur, hann bioo þar sem heiter a Blœmyre; Hann var Ættstoor Madur, og þo hnijgin misg a hin efra Alldur: Hann hafdi verid mikill Vijkingur, hin fyrra Hlut Æfi sinar, og hann mesti Kappi, og i einhverium Bardaga hafdi hann ordid sœr misg, og feingid Averka under Hnieskelina, og þadan af geck hann jafnan halltur. Hœvardur var kvongadur, og het Biargey Kona hans; Hun var af goodum Ættum, og hin mesti Kreinskorungur. Þau œttu ein Son, er Olafur hiet, hann var a ungum Alldri. Mann GJÞRfuglegastur, bædi mikill Vexte og frijdur sinum: Þau Hœvardur og Biargey unn honum mikid, hann var heim og hlydin og audrœdur.

Þormoodur het Madur, hann bioo a þeim Bæ sem heiter a Backa i Jsafirdi; Þorgerdur hiet Kona hans. Þormoodur var lijtt vid Alþijdu SKAPtur: Hann var þa hnijgin nockud a efra Alldur; var þad kallad, ad hann vœri ecki einhamur; Þookti og hvorium Manni verst vid hann ad eiga.

Liotur hiet Madur, er bioo midt i Jsafirdi, hann var mikill Madur og sterkur: Hann var Broodir Þorbiarnar Þiodgeyrssonar, og honum lijkastur um alla Hluti.

Þorkell hiet Madur, er bioo i Ey heirri er Æd-Ey heiter, hann var vitur Madur, en þo LJTTIR-Menn, og þs af goodum Ættum. Og Manna O-EJNardastur. Þorkell var Esgmadur heirra Jsfirdinga.

Þeir Menn eru nefnder til Sogunnar: Annar hiet Brandur, en annar Vakur. Þeir voru Heimamenn Þorbiarnar a Laugabooli: Brandur var mikill Vexti, og Namur ad Afli. Þad var Ydia Brands, ad hann hafdi Ferdir a Sumrum, og flutti ad Bwe þad sem þurfti: En a Vetrum giætti hann gamalls Fiœar; Var hann Vinsœll og O-ealeitin. Vakur var Systurson Þorbiarnar, og var hann Madur lijtill, og SMÆskeytlegur, Vijgmannlegur og Illmannlegur: Unn Menn honum Sannmælis, þvi hann vard af þvi misg Ovinsœll, ad hann fysti Þorbiorn Frænda sin, þad er þa var verr en audur. Hann þau ei annad, en ganga med Þorbirni ut og in, eda foor Sendeferder hus, edur þa hann villdi Illverk gisra laata.

Þoorbys het Kona, er bioo ad Hoole i Jsafirdi, hun var Systir Þorbiarnar, en Modder Vakurs. Hun œtti og annan Son, er Skarfur hiet, hann var bæde mikill og sterkur, og var hann med Modur sinne, og sa um Bw heirra.

Þorvaldur hiet Madur, er bioo þar sem heiter a Lœnseyri; Hann var Vinsœll, og ecki Mikilmenni, hann var skylldur Bwstiiru Þorbiarnar. Þorvaldur hafdi bodist til ad taka vid Sigrijdi, og AVAXta Fe hennar: En Þorbiorn villde þad

ecki,

Digitized by Google

ecki, og syndi þar uñ eñ Ofsfuud siñ, og bad hñ ecki Ord til leggia.

Þar er nu til Mals ad taka; Ad Olafur vex upp a Blaamyre, hañ giordist Efnilegur Madur. So segia Meñ, ad Olafur Havardsson hafi haft BJarn-Yl, þvi allrei var þad Frost edur Kulldi, ad Olafur hefdi fleiri edur færri Klædi, eñ eina Brook og Skirtu, gyrdta i Brækur. Allrei foar hañ so af Bæ i burt, ad hañ hefdi fleire Klædi. Þorhallur hiet Madur, hañ var Frændi þeirra Havards, og Heimamadur, Ungur Madur, og hiñ fraalegasti, og hafdi hañ Abrantt ad þeirra Bwe. Þad var eitthvert Hauft, ad Isfirdingar geingu Afretter sijnar: Og heimtu Meñ lijtt. Þorbirni a Laugabooli var vant 60. Gelldinga, og lidu Veturnætur, og finst ei nockud. Eptir Veturnætur, fer Olafur Havardsson, og geingur Afrettir og sll Fioll: Og leitar Fiear Maña, og finnur Fiollda Fiear, bædi þad Þorbiorn atti, og þeir Fedgar, og so adrer Meñ: Rekur sijdañ heim Fenadiñ, og færdi hverium þad er atti; Vard Olafur af þessu Vinsæll, so ad hver bad honum Godds. Eirn Dag sneña rekur Olafur Gelldinga Þorbiarnar vsañ a Laugabool: Hañ kom i þañ Tijma, er Meñ sattu vsir Bordum, og voru einger Meñ uti. Olafur drap a Dyrnar, Kona geck til Dyraña, þad var Sigrijdur Bwsijra Þorbiarnar, og heilsadi hun honum vel, og spurde hvad hañ vildi? Olafur svarar: Eg hefi rekid hijngad Gelldinga Þorbiarnar, er honum Var-Vant J Hauft. Og er Þorbiorn heyrdi, ad a Dyrnar var drepid, bad hañ Vakur ad forvitnast hvad komid væri; Hañ giordi so, og geck ad Skelle-Hurdiñi. Hañ fann ad þau Sigrijdur tsluduft vid: Hañ hlioop þa upp a Okana og stood þar a medañ er þau Olafur tsluduft vid. Þa mælti Olafur: Nu þarf eg ecki ad fara leingra, skaltu nu Sigrijdur segia til Gelldingaña. Hun sagdi so skylldi vera, og bad hañ vel fara. Vakur hlioop iñ i Stofuna æpandi, Þorbiorn spurde hvi hañ lieti so, edur hvad komid hefdi? Þad ætla eg, segir hañ, ad þad væri Olafur, Gloopuriñ fra Blaamyri, Sonur Havards: Hefur hañ reked hijngad Gelldinga hijna, þau er vantade i Hauft. Þad er vel giort segir Þorbiorn: Añad ætla eg verid hafi ei sijdur undir Ferdiñi, segir Vakur: Þvi ad þau Sigrijdur hafa talad i allañ Morgun; Sa eg heñi þokkti allgott ad leggia Hondur sijnar uñ Hals honum. Þorbiorn mælti: Þo ad Olafur sie hraustlegur Madur, þa er honum Ofdyrfd ad fara hijngad Ohycka Ferd til vor. Olafur foor nu heim, og lijda þau Misseri: Og er so sagt, ad Olafur kom jafnañ þau Misseri a Laugabool, og sañ Sigrijdi, og giordist vel med þeim: Var þetta braatt ordad, ad Olafur munde FJPla Sigrijdi. Og añad Hauft geingu Meñ Afretter sijnar, og heimtu lijtt: Vard hñ Þorbirne eñ flest vant. Og er lokid var Rettum, foor Olafur heimañ eiñsamañ, og geingur Afretternar, og vijda uñ Fioll og Heidar, og finñur eñ Fiollda Fiear, og rekur i Bygdena, og færer eñ hverium þad er a: Giordest hañ nu so Vinsæll af Bygdar-Moñum, ad aller bidia honum Godds, utañ Þorbiorn, hañ griñast vid hañ fyri allt samañ, þad er adrer lofa hañ. Og þad er hañ heyrer talad uñ Bygdena, uñ Þarngad-Komur hañs, til Fundar vid Sigrijde. Vakur sparar og ecki ad rægia þau vid Þorbiorn.

Nu er eñ þar komid, ad Olafur er komiñ med Gelldingana a Laugabool, so marga sem hañ fær vg er hañ kom, voru angver Meñ vte, geingut hañ nu iñ i Stofu, var þar Þorbiorn Bvonde i Stofuñe og Vakur Frændi hañs og margt Heima-Maña. Olafur geingur iñar a Gooliid, og er hañ kemur iñar MJog Ad PALLenum, hefur hañ Oxina fyri sier, hañ stijngur nidur Øxar-Skaptenu og stydst a, eñ eingiñ heilsar honum og bøgdu aller: Og er hañ sier ad eingiñ AEMti HØNum, Þa qvad hañ Vijsu.

Þad er fyrst at fregna,
Faamæluga Þegna,
Þvi þegia hier allir,
Þiorbaugs Vidir sniallir?
Metord leggia Meñ eingi,
A Maalausa Dreingi,
Hef ek stadid hier leingi,
Svo at mig qvaddi alls eingi.

Þa mælte Olafur: Þad er mitt Erindi hijngad, Þorbiorn Bvonde, ad eg hef rekid hijngad Gelldinga hijna. Þa mælti Þorbiorn: Kañngt

er mier

Digitized by Google

er mier þad nu Olafur, ad þu gierest SANDRÆKur uñ Jsafiord: Vitum vær og Erindi þitt þad hingad, ad þu fer ad heimta Hlut af Saudunum, og er þad Staf-Karla Hattur, og er Einsætt ad miñast hañs þo ad lijtid sie; Olafur segir: Ecke er þad mitt Erinde, mun eg ecke reka i Pridia Siñ heim til þijn Gelldinga hijna; sueri hañ þa i burt, eñ Vakur hleypur upp, og ÆPPer EPPer HÖRum. Olafur gaf ad honum snuvañ Gaum, og geingur heim, og lijda nu þan Misseri, og uñ Haustid heimta Meñ vel, nema Þorbiorn: Honum var vant 60. Gelldinga og sundust ecke: Letu þeir Frændur þan Ord uñ fara, ad Olafur mundi eñ ætla ad halda til Hlutar, edur stela ella.

Þad var eitt Kvøld, ad þeir Fedgar sætu yfer Bordum, ad a Diskinum lá fyri þeim Længlegg-iar Sticke; Olafur tok upp og mælti: Þetta er Furdu mikill Leggur og dygur, Hávardur mælti: Þad ætla eg þo Frændi, ad hañ sie af ockar Saudum eñ ecke Þorbiarnar Boonda, og er mikid ad þola slijkañ Ojafnud: Olafur rodnadi vid og leggur nidur Leggiñ a Bordid, og þokti Mañuum sem hann sætti, sem hañ hristi nockud vid Bordina, eñ þa brast i sundur Leggurin, og so snart, ad añar Leggurin stock utar i Biorrin og stood þar fastur; Hávardur leit upp og mælti ei, og brosti þo ad, og i þvi geck Kona i Stofuna, og var þar komin Þórgerdur af Backa, Hávardur fagnadi heñe vel, og spurdi Tijdinda, hun segir Andlat Þormodar Boonda sijns, er-um vær þo ecke vel vid komin, þvi hañ vitiar hvorta Nøtt Sængur sinar; Nu villda eg biggia Boonde, ad hier veittud mier nockud Lid! Þvi Fvolkenu þokti Odælt vid Þormod, eñ nu er so komid, ad þad ætlar allt i burtu; Hávardur svarar: Eg em nu af lettasta Skeide, og ecke til slijks fær, eda þvi fyrstu ei a Laugadøvl, er þess Von uñ Høfdingia, ad þeir laate skiott til slijk-ra Herads stiorna koma sitt Sveitar-Geinge, hun svarar: Einskis goods vænte eg þaungad, Eg læt vel yfer ef hañ gierer mier ei Illt. Þa mælte Hávardur: Þad er mitt Rad, ad þu bidier Olaf Son min, være slijkt ungra Manna, ad reyna sig so a Kallmeñstu, munde oss Gaman ad slijku hafa þvott i Æstu-Skeidi, hun gierer nu so, bidur Olaf, Olafe þvotti Leide a Ferdiñe, og þad hana reka þar uñ Nøttina; Eñ uñ Dagin epter, fyor Olafur heim med Þorgerde, ver þar allt Fvolk Ofcatt, eñ uñ Kvølldid fara Meñ ad sofa. Olafur lá i Stafn-Reckiu utar vid Dyr, Livos braun i Skalanum, var livost hid efra, eñ dimt hid nedra. Olafur lagdist nidur i Skirtu og Brøckum, þvi hañ hafde alldrei fleire Klæde, hañskastadi a sig Felldi einum, og er Dag sett var, geck Þormodur i Skalañ, hañ sa ad Recka Vär SKJPud, er ecke var Vande a, var hañ ecki all-Gestrisin, snijr hañ þaungad og þrijfur i Felldin, Olafur vill ecki laust laata, og helldur þar til er þeir skipta Felldinum med sier, og er Þormodur sinur ad Asi er i þeim sem fyri er, hleypur hañ upp i Setid ad Rwminu, Olafur hlioop upp og þreif til Arariñar, og hafde ætlad ad slaa hañ, eñ braadara bar ad, þvi Þormodur hlioop under Hendur honum, vard Olafur þa vid ad taka, tokst þar, hin hardasti Adgangur, verdur Þormodur Hardtækur, so ad allt hlioop Hollt undan, þar sem hañ took til, flest geck upp þad sem fyri þeim vard, og i þvi Bili slockuade Liosid, þaotte Olafe þa ecki umbatna, Þormodur sookte þa i Akafa, og þar kemur ad Lykrum, ad þeir hørfa wt, i Twnenu lá Reka-Trie mikid, og so ber til, ad Þormodur rekur bada Hælana i Tred, og fellur a Bak aptur, Olafur lætur þa sitia Kne Qvide, og leikur þar til vid Þormod, er hañ ser fyri honum slijkt Rad er honum sijn-est. Fvolkid hagdi allt, er Olafur geck in og let ecki til sin heyra, ber ad allt i Sefi, ad Fvolkid var uppe og Liosid, og strauk hañ upp og nidri: Var hañ HVERvetna meiddur af Adgange Þormodar: Þackadi hvort Mañs Barn honum þad er mæla kunni. Hañ qvadst ætla ad heim mundi ei Mein ad honum verda. Olafur dvald isi þar nockrar Nætur, og for sidañ heim a Blaamijre: Vard hañ vijdfrægur af þessu Verke uñ Jsafiord og alla Lands-Kiordunga: Eñ af allu þessu vard mikg Opocks millum þeirra Þorbiarnar.

Þad er nu þessu næst ad segia, ad Hvalur kem-ur upp a Reka i Jsafirde, þar Þorbiorn og Hávardur attu Reka samañ, ad Tveim-meigiñ; vard su Sogn þegar, ad Hávardur munde eiga, var þad hin besta Reidur, og foru nu hvorutveggin til, og studu ad hafa Logmañs-Urskurd

a, kom

Digitized by Google

a, kom þar Fiolde Manns samañ, þoskte allum SINT, ad Haavarde mundi eiga Hvalin, Porkell Logmadur var þar komin, var hañ þa andspurdur hvor ætte, Porkell svarar og helldur laugt: Þeir eiga Hvalin viss segir hañ: Þorbiorn geck þa ad honum med brugdid Sverd og mællte: hvorier þa hin arme segir hañ? Porkell svarar skiott og DRaup NIDur HDFDinu, þeir þeir viss segir hañ: Þorbiorn geck þa ad med Ojafnad sin, og tok upp allañ Hvalin, fyor þa Haavardur heim og undi illa vid sin Hag, þoskte allum Mönum Þorbiorn hafa sijdañ Ojsamd sin og sullkomin Ordreingskap.

Þad var ein Dag, ad Olafur gieck til Fiarar Hwsa þeirra, þvi Veduraatta var hord um Veturin, og þurftu Men misg ad silgia Fenadi sijnum, hafde Vedur verid mikid um Nottina, og er hañ ætladi burt ad gaanga, sier hañ ad Madur geingur ad honum, er þar komin Brandur hin sterki: Olafur took honum vel, Brandur took vel Qvediu hañs. Olafur spyr þvi hañ fare so sijd, hañ svarar: Ei er so Fraasagnlegt. Eg geck til Fiar minns sneima i Dag, en þad hafde reksst lautid ofañ i Fisruna, maa þar og i Tveim Stodum uppreka, en jafnañ þar sem eg leitade til, stood þar Madur fyri, og bandadi i mooti Fenu, so þad hliosp aptur i Faang mier, og hefur so farid i allañ Dag allt hier til; nu villda eg giarnañ ad vid færum bædir samañ, þad vil eg gisra fyri þijna Bæn segir Olafur: Þeir geingu sijdañ bæder samañ ofañ i Fisruna, og þegar þeir vilin Fed upp reka, sier Olafur ad Þormoodur er þar fyri, GEIJMU FEAAGE HAns, og bandar i mooti Fenu, fer so ad Fed hleipur aptur i Faang heim, þa mællte Olafur: Hvort villtu helldur Brandur reka Fed edur RAADAST I mooti Þormood? Brandur svarar: Þad mun eg kiosa er audvelldara er, kijs eg ad reka Fed, Olafur geingur ad, þar sem Þormoodur stood gegut ad uppe, þar var lagdur Stiovor mikill framañ i Backañ: Olafur rañ þegar uppa Backañ ad Þormoodi, en hañ giefur honum Rom. Og er Olafur klemur upp, rekur Þormoodur under Brandur honum: Olafur reku vid honum eptir Megni, gaangast þeir nu ad leingi, þykir Olafi hañ sin ecki batnad hafa vid HNiskingina. Þar klemur ad þeir falla bæder fell-sraun a Backañ; Og sem so er komid, vellter hvor ofrum, þar til er þeir koma i Fisruna. Þa bar so til, ad Þormoodur vard vedri, neiter Olafur þess, og brijte ur i sundur Hryggin i honum, og bioo þa um sem honum lijkade, og lagdist vt a Siovin med hañ, laangt fraa Landi, og sockti nidur i Djup: Þykir þar jafnan Ohreint sijdañ, er Men sigla i naad. Olafur lagdest til Lands, hafdi Brandur þa uppkomid Fenu sinu, og saagnade Olafi vel; Geingu þeir þa bædir heim. Og er Brandur kom heim, var mikid af Moott; Þorbiorn spurdi hvad hañ hefdi dvalid? Brandur segir allt so sem farid hafdi, og so hvorsu Olafur hafdi honum tilstodad. Þa mællti Bakur: Hraddur hefur hann verid, ad burlofar Gloop heñañ, mun þad hañ Fremd mest, ad fraast vid Apturgaangur. Brandur svarar: Hræddari mundir þu hafa verid, þvi þa ert mestur i MAlenu, Sem REfurin i HAlanum, maattu i eingum Hlut jafnast vid hann. Tsludu þeir þar um, þar til hvorutveggium mislijkadi: Þorbiorn bad Brand ecki Kapp a leggia med Olafi, skal hier ei duga og eingum odrum, ad laata Olaf framar en mig og Frændur mijna. Lijdur nu af Veturin; Og er Vorar, talast þeir vid Fedgar, Olafur og Haavardur. Haavardur mællti: So er komid Frændi, ad eg hefecki Skaplyndi leingur ad bwa so nærri Þorbyrni, med þvi vid hofum eingan Afla, ad halldu ockur til Jafns vid hañ. Olafur svarar: Lijtid er mier um ad hafa þa i YFerbætur, ad flya fyri Þorbyrni, en þo vil eg ad þu rader; Edur hvort villtu þa leita? Hañ svarar: Ut med Fyrdinum hinumeiginn, eru vijda Toopter og vijdt Land, bad er eingin Madur a; Þar vil eg ad vid reisum ockur Bwstad, og erum vid þa nær Frændum ockrum og Vinum. Þetta taka þeir til Rards, og flytia þaangad Fe sitt allt, og þad Gootz er þeir eiga, og gisra þar hin bestu Bwstad, heiter þar sijdan a Haavardsstodum: Voru þeir einer Bændur i Jsafyrdi i hañ Tijma, er Landnaama-Men voru.

Þorbiorn Piosdaeyrsson rijdur hvort Sumar til Þings, med Men sijna: Var hañ Hosdingi mikill, Mttfloor og Frændmargur. I hañ Tijma bios Grefur Oddleyfsson a Haga a Barda-strond, hañ var Spekingur mikill, Vitur og Wnsæll, og Manna frainfijnastur, og hafdi margt

Digitized by Google

Maña Forrad: Petta fama Sumar, er peir Fedgar færdu Bustad sin, reid Porbiorn til Pings og hyof Boonord sitt, og bad Systur Gests Oddleyfsonar. Gestur took vel Maleit seinlega, og segir sier lijtid um Porbiorn, syri Ojafnud hans og Ofbeldi: En med pvi, ad marger voru Veitendur ad Maleinu med Porbirni, ha gisrdi Gestur Kost a, ad hesse Raad skylldu takast, ef Porbiorn hetr honum pui med Handatake, ad leata af Ojafnude og Rangindum, biodda hverium Mane pad er a, og hafa Log og Rett. En ef hann villdi ecki gaanga ad pessu, ha skylde Gestur brygda Boonordid, og gisra Skilnad peirra: Pessu svarar Porbiorn, og kaupa ad so maelltu. Pa reid Porbiorn med Gesti af Pingenu heim a Bardastrond, og took ust par pesse Raad um Sumarid: Var par hin betsta Veitsla. Og er pesse Tidindi spyrrast til Asiardar, ha tekur Sigrijdur og Poorolfur Frændi hennar pad Raad, ad qvedia till Bændr, og leata virda Sigrijde allt sitt Fe, af Laugabooli: Foor hun til Poorolfs a Lvonseyri. Og er Porbiorn kom heim a Laugabool, vard hann stoorlega reidur, er Sigrijdur var i burtu, het peim Afurkostum og Reidi (Bændum) er peir hefdu virdt Fed, og gisrdist pa begar hun reidasti, bokt, est nu ein vared hafa af pessum Mægdum. Fe Hoavards Boonda var mieg Ospakt um Sumarid: Og ein Morgun sneima, kom Smalamadur heim, og spur Olafur hvemig graugid hefdi? So ser ad segir hann, ad vantar Fiollda Fiar: Get eg ecki hvortveggia gisrdt, ad leita hins er vantar, og giæta pess er funded er. Olafur svarar: Vertu kiurr Felagi, geim pu pess er fundid er, en eg skal leita hins er vantar. Hann gisrdist pa hin Efnilegasti Madur, og Maña frijdastur sijnum, mikill og sterkur. Hann, var pa 18. Vetra gamall. Hann tekur nu Oxi i Hond sier, og geingur sijdan ut med Fyrdinum, allt par til er hann kemur a Lvonseyri; Hann sier hvar Fed er allt komid, par sem pad hafdi verid slutt. Olafur snijr pa til Bæarens, var pad sneina Morguns; Hann bardi pa a Dyrnar, pa gieck Sigrijdur til Dyrana, og fagnadi vel Olafi, hann took Qvediu hennar. Og sem pau hofdu Scund straad, pa maelti Sigrijdur: Skip ber handan yfir Fiordin, og kenni eg gisrla; Par er Porbiorn Pidda geymslar og Vakur Frænde hans, og sie eg ad Vopn hans liggia i Stafnenum, og hlytr ad allra: Par er i Gaulogi Sverd Porbiarnar, og er adhvorsit ad hann hefur Illt gisrdt, eda hann ætlar Illt ad gisra, vil eg Olafur ad pu finer hann ecki, hefur leingi samt verid med heim Porbirni, og Hardardi Fodur pijnum, en po ætla eg ad nu hafi ecki asiabatnad med yckur, sijdan pier virdtud mier Fed a Laugaboole. Olafur svarar: Ecki Ottumst eg Porbiorn, a medan eg hef ecki til Saka gisrdt vid hann, mun eg og skamt reida syri honum einum. Hun svarar: Petta er hrausleaa maelt, ad pu 18. Vetra munder ei undan leita heim Mane, er jafnvijgur er sem Porbiorn; Hann hefur og pad Sverd, er hvergi nemur i Hoggi Stad, ætla eg lijka, ef peir vilia pig fina, sem mier segir Hugur um, ad hann Vakur (Illmenid) munu ei sitia hia, ef pid beriest. Olafr svarar: Eg a ecki Erindi vid Porbiorn, og mun eg ecki fina hann; En ef vid finunst, skalltu nockud hrausklegt eiga til ad spyria. Olafur spratt upp skiott, og bad hana vel lifa, en hun bad hann vel fara. Hann geingur pa ofan a Eyrina, pvi par lea Fed: Peir Porbiorn voru pa ad Landi komner par giegnt, geck hann pa ofan ad Skipenu og took i mooti, og kippte upp under heim a Eyrena. Porbiorn fagnadi vel Olafi; Hann took vel Qvediu hans, og spurdi hvert hann ætlade? Porbiorn qvadst ætla ad fina Poordyfi Syster sijna, og mumum vier fara aller samann. Olafur svarar: Pad er ecki Samfari, pvi eg verd ad reka heim Fe mitt, væri pad santalad, ad pa stæcki Saudrekarner i mijna Ferd, ef pu læger pig so. Ecki fer eg ad pvi segir Porbiorn: Par lea Vidar-Budlungar mikill a Eyrine, og par a ofan lea Forkar ein mikil, og brotid af Endanum; Olafur took upp Forkin og hafdi i Hende sier. Peir gaanga nu aller samann: Talar Porbiorn vid Olaf, og var hann kaatasti. Jafnann formerkti hann, ad peir villdu gaanga sudar en hann: En hann sa vid pvi, og fooru peir jafnframt aller, og allt fram fyri Hoolin, skildust par Vegir. Porbiorn snerist pa vid og maelti; Vakur Frændi, ecki parf ad seinka vid, pvi er ætlad er. Olafur sier pa hvad peir ætla, snijr hann pa upp i Breckuna, en peir sækia ad nedan: Olafur verst med Forkinum, en Porbiorn heggur hart og tijdum

Digitized by Google

med

med Sverdenu Gullaga, og skildi so Forkin sem Hafdir, seingu þeir þo stoor Hogg af honum medan tilvanst. Og er hann var sundurskilinn, toku Olafur Orena og vardest med, so vel, ad þeim þookti Osiint hversu fara mundi med þeim: Urdu þeir aller saarer. Þordys Systir Þorbiorns geck ut hann samma Morgun, er þeir bordust, og heyrdi til, en maatti ecki sia: Hun sendi Smala Svein sin ad forvitnast um; Hann gierdi so, og segir Þordysi ad þeir bordust, Þorbiorn Brodur hennar og Vakur Somir hennar, vid Olaf Haavardsson. Hun geck þa en og sau Skarf Son sinn, og segir honum þesse Tijdindi, og bad hann tilfara, og verda Lid Frændum sinum. Hann svarar: Eg er raadenn ad berjast ei med Olafi, og ei i moti þeim: Þyki mier og stoor Skomm, ad 3. gaunge ad einum Manni, med því ad þeirra er ei Ovanna en 4ra annara, og mun eg hvergi fara. Þordys svarar: Þad ætladi eg, ad eg mundi elga 2. Sonu velhugada; Er þad satt sem mælt er, ad margt leynist leingi. Nu veit eg ad þu ert Dottur en ecki Sonur, et þu þorer ei ad verda Frændum þinna: Skal eg nu Rauna til gierra, ad eg em vaskari Dottur en þu ert Sonur. Hun geck þa i burt, en hann reiddist ockafliga, og spratt upp og brijsur Oxe sijna; Hann hliop ut og ofan fyri Breckuna, og þar ad sem þeir bordust. Þorbiorn sa hann, og sookti þa i Akafa, en Olafur sa hann ecki. Þa er Skarfur kom i Hoggfæri vid Olaf, hiso hann Tveim Hondum i milli Herdar honum, so ad þegar stood a Kafi: Olafur hafdi ætlad ad hoggva til Þorbiorns. Og er Olafur feck Hoggid, snaradest hann vid, Skarfi vard laus Oxen; En Olafur hafdi reidda sijna Oxe, og hiov i Hofud Skarfi, so ad þegar stood i Heilanum, og i því var Þorbiorn uppkominn hia honum, og hiso i Foung Olafs, var þad og noog Banasaar, og fellu þeir þar badder. Þorbiorn geck þa ad Olafi, og heggur uti hvert Andlitid, so ad ur stucku Tenur og Jarlar. Vakur spyr, hvi gierdu þu þetta vid daudann Manninn? Hann qvad þad mundi koma til nockurs. Þorbiorn took þa Skarfa eirn, og kuistti þar i Tennurnar og vard veitti. Eptir þad geingu þeir upp til Bæarens, og segia Þordysi Tijdinden: Voku þeir badder miog saarir. Þordys gierdest nu mikilega hrygg vid þessa Sogu, og hallmadi, er hun hafdi eggiad Son sinn so miog: Veitt hun heim þo nu Brynn og Hiskan. Spurdust þesse Tijdinde uti allan Isafiord, og þookti ollum hik mesti Skadi ad Olafi, med þeirri Vorn er þeir heyrdu hann hafa hefdi: Foor Þorbyrni og bad vel, ad hann sagde safnadi fra sem verid hafdi um Vornena, og bar Olafi vel Sogunn. Þeir svoku heim, þegar þeir þookttust meiga, og Medi ran af þeim. Þorbiorn kom a Koonsehre, og spurdi ad Sigridi, honum bar sagt ad hun hefdi ecki sundest, sidan hun geck i burt med Olafi um Morgunin: Var hennar þa vijda leitad, og er so sagt, ad hun hafi aldrei sundist. Sijdan foor Þorbiorn heim, og setlist um kyrt i Bui sijnu.

Nu er þar til Mals ad taka, ad þau Haavardur og Biarg Ey spyria þesse Tijdindi, Fall Olafs Sonar sijns; Haavardur Karl bles vid miog og geck til Sængur sinar, og er so sagt, ad alla þa 12. Manude nærstu lay hann i Rockiu og reis alldrei ur, en Biarg Ey took þad Rad, ad hun rere hvorn Dag med Þorhalle, en vatn um Næstur þad er hun þurfte: Foor nu so fram þau Misseri, og er kirrt allt; Verdur ei Epter Mal um Olaf, þookti Monnum ecke lijklegt, ad nockur Nettinde mundi Frændum hans koma, þvi Haavardur þookte þa til Einskis fær, en vid slijka Ofureflis Menn sem eiga var, og ei miog væna til Jafnadar; og lidu so þau Misseri.

Þad var einn Morgun ad Biargey geck til Fundar vid Haavard Karl, og spurdi hann ad, hvort hann veckte? Hann quadst vaka, og spurdi ad hvad hun villdi? Þad vil eg segir hun, ad þu standir upp, og farer a Laugabool, og sinner Þorbiorni og beider hann Boota epter Olaf Son hinn, er ecki Karlmannlegt, med því þu ert til engra Hardradna fær, ad spara þa ecke Tunguna, ad tala þad er þier mætti Gagn ad verda, muntu ei vera MJKJLVGur ef honum fer vel, hann svarar: Ecke higg eg gott til þessa, en þo skalltu rada. Epter þad disst Haavardur Karl, og fer þar til er hann kemur a Laugabool, Þorbiorn fagnade honum vel, Haavardur took Qvedia hann, sidan maelti Haavard Karl: Svo er Mal med Verit Þorbiorn, ad eg em kominn hia mia Bæur eptir Olaf Son minn, er þu drapst Saklausan, Þorbiorn svarar: Kukugt er þad Haavardur, ad eg hefe margann Mann drepid, þo Men hafe Saklay-

Digitized by Google

sa kallad, þo hef eg enga Fe bætta: Eñ med þvi þu ætter vaskan Son, þa ætla eg þetuz gisrdt ad miñast þiin i nockru þo lijted sie: Er hier Hestur, fyri ofan Gard, er þeir Sveinarner kalla Dott, hañ er graar ad lit afgamall og Bak-saar, og hefur jafnañ legid afvellta hijnagad til, eñ nu hefur hañ verid ca Modunum nockra Daga, og ætla eg hañ batnad hafa, far þu heim med Hestiñ, ef þu vilt, og eig: Hœvardru rodnadi vid og matte engu svara; Snere hañ þegar i burt stoorlega reidur, eñ Makur æpte ad honum: Hañ geck ofañ til Boats sijns og foor allbiwgur, hafde Porhallur har bedid ca medañ; Sijdañ reru þeir heim: Geck Hœvardur þegar til Hvijlu sinar og legst nidur, og stood allre upp ca hinum næstu 12. Mannudum: Spurdist þetta vijda, og þookte Porbiorn eñ hafa sijnt Ojofnud siñ og Illmeñsku i þessum Svorum: Lijda nu eñ þau Mis fire, Uñ Sumarid rijdur Porbiorn til Pijngs, med Meñ sijna, vr Jsafirdi. Pad er þa eiñ Dag, ad Biargey geingur til Tals vid Hœvard, hañ spyr hvad hun villdi, hun svarar: Nu ætla eg ad þu skuler rijda til Pijngs, og vita ef nockud skipast ad uñ þitt Mœal, hañ svarar: Þetta er mier misg i mooti Skape, edur þyker hier eg eadur hellst lijtid brakiñ af Porbyrne Sonar-Bana minum, þo ei hreke hañ mig meir, þar sem aller Hofdingiar koma samañ: Ei mun so fara, segir hun, þad get eg ad nu munu verda nockrer Veitendur ad Mœle þijnu, og mun þad gisra Gestur Oddleifsson, og ef so fer sem eg get til, ad hañ komi Sættum ca med yckur Porbyrne, og hlivote hañ ad giallda hier Fe mikid, þa get eg ad hañ laate margt Maña hiia vera, og mun sleigiñ Hrijngur uñ ydur, og mun sœtt Maña vera iñañ i Hrijngnum, þa er Porbiorn greider Fed, og ef so ber til eadur greidder Fed, ad Porbiorn gisre nockud þad sem hier er i mooti Skaps, edur Raun ad, þa skallu skunda ca burtu sem mest maattu, og ef hier verdur þa lettara eñ hier þokte Von ca, þa skallu ecke sœttast ca þetta Mœal, þvi þa er Von þo ei lijklegt þyke, ad hefnt verdi Olafs Sonar hijns, eñ ef hier letter þa ecke, þa skallu ecke Ossattum fara hadañ af Pijngeny, þvi þa mun ei hefndt verda, hañ qvadst ei vita til hvers þetta kiœme, eñ ef eg vissa ad hefnd mœtte verda epter Olaf Son miñ, þa birdta eg allre hvad eg vissa: Skilia þau nu Tal sitt.

Epter so mœlt Fœytst Ferd hañs og rijdur Leid sijna, var Karl helldur biwgur og dapur, komur hañ ca Pijng, voru þa Tialldgdar Bwder, og Meñ aller adkomner: Hœvardur rijdur ad eiñe mikelli Bwd, eñ þa Bwd œtte Steinþoor ca Eyre, hañ vas rijkur Madur og Hofdinge mikill, og hiñ meste Garpur og Fullhuge: Hœvardur stijgur af Bake og geingur iñ i Bwdena, sat þar Steinþoor og margt Maña med honum, Hœvardur geck fyre hañ og qvaddi hañ vel, hañ took Qvediu hañs og spyr hvor hañ være? Hœvardur segir til sijn, Steinþoor mœlte: Ertu sa er Frœgastañ ætter Soniñ, hañ er Porbiorn drap og Meñ AGJEttu mest fyri Vorn hañs? hañ svarar: Sa er hiñ sami, og villda eg Bwnde ad þu leisder mier ad vera i Bwd þiñe uñ Pijngid, hañ segir: Pad lofa eg vijst, og vertu hlivodur og fœrskiptiñ, eru þeir Smœsveinarner jafnañ Glensmikler, eñ hier harmar misg i Hug, ertu hier komiñ gamall og til einskis fœr: Pad er sagt, ad Hœvardur Karl tekur sier Rwm einhvers Stadar i Bwdeñe, legst þar nidur og geingur allre vr sijnu Rwmi, og allre kemur hañ ca Mœl sitt vid nockurn Mañ, og lijdur misg ca Pijngid. Pad var eiñ Morgun, ad Steinþoor geck ad Hœvardi og mœlti: Þvi foorstu hijngad, þar sem þu liggur hier, sem Arfsslu-Karl a Pijnge? þa sagdi Hœvardur: Hitt hefda eg ætlad, ad leita ad Bootum epter Olaf Son miñ, eñ eg er Ofws til, þvi Porbiorn er Ofvar til Jllinda og Odreingiskapar. Steinþoor mœlte: Hef þu Rœd mitt, gack til Fundar vid Porbiorn, og kœr Mœl þitt, veit eg ef Gestur fer med hier, ad þu fœrr Rett af Porbyrne: Hœvardur stood þa upp, og geck vt misg biwgur, foor hañ til Bwdar þeirra Getst og Porbiarnar, og iñ i Bwdena, var Porbiorn þa eiñ, eñ ecke fleire. Porbiorn heilsade Hœvardi, og spurdi þvi hañ være þar komiñ? Hañ svarar: Svo var meir Miñisamt Draum Olafs Sonar mijns, ad mier þyker sem nijtt sie, og er þad Erinde mitt, ad bidia þig Boota fyri Vijgid, Porbiorn segir: Hier kañ eg gœr Rœd til, kom til mijn heima i Herade, skal eg þa hugga þig ad nockru, eñ eg ca nu margt ad añast, og vil eg ad þu Œ Ter nu ecke ca mooti mier, hañ svarar: Ef þu vijsir nu ong-

vañ

Digitized by Google

vañ Veg a, þa hef eg reint þad, ad ecke gisrir þu ad helldur heima i Herade, þasda eg ætlad ad nockrer mundu stiꝛkia mitt Mœal, Þorbiorn svarar: Heyrid Fœdœmi, hañ ætlar ad koma Mœnum a Hendur mier: Vertu a burtu, og kom ei a þetta Mœal fiidar, ef þu vilt Omeiddur vera, Hœvardur reiddist þa miog, og snere ut ur Bwdeñe og mœlti: VOKum til gamler og ver id hafa heir minner Dagar, ad mier mundi v lijklegt þykia, ad eg skylda þola slijkañ Ojsfnud, og er hañ geingur i burtu, gœnga Meñ i monti hsnum, var þar Gestur Oddleifsson og Filgdar-Meñ hañs: Hœvardur var svo reidur, ad hañ hugdi valla ad hvar hañ foꝛr, hañ villdi og ecke sina Meꝛkina, og geck heim til Bwdar, Gestur leit til Mañsins er geck hia hsnum, Hœvardur legst nidur i Rwm sitt, og blæs vid: Steinþoor spyr hvorsu farid hefdi, eñ hañ segir sem foꝛr, Steinþoor svarar: Slijckt er oheyrelegur Ojsfnudur, og vœnt til mikillrar Sneipu nœr sem fram kemur: Eñ er Gestur kemur iñ i Bwdina, sagnadi Þorbiorn hsnum vel, þa mœlti Gestur: hvor geck Madur ut Bwdeñi fyri litlu? Þorbiorn segir: Þui spyr þu svo undœrlega vitur Madur iñ? Gœnga þar miklu fleiri ut og iñ, eñ vier mnnum greina. Gestur segir: Þesse Madur var olijkur odrum Mñum, hañ var mikill Vexti og miog vid Alldur, og Skautst A Footunum, og þo hiñ Karlmañlegaste, og leitst mier sem fullur vœre upp Harms, og Olyndes og Skapraunu, og so var hañ reidur, ad hañ gœdi ecke hvar hañ foꝛr: Mier leist Madurin Giœfusamlegur, og ecki allra Fœri vid ad eiga. Þorbiorn svarar: Þad mun verid hafa Hœvardur Katl Þijngmadur miñ, Gestur svarar: Var hañ ecki hañs Son ur er þu drapst Saklausañ? Þad ætla eg vijst fcair hañ. Gestur mœlti: Hvorsu þykist þu hafa efadi þad er þu lofader mier þa er eg gypta þier Syster mijna. Þoorgils hiet Madur, og var kendur vid Modur sijna, og kalladur Hollusson, hañ var hiñ mesta Agiœtis Madur og Fullhuge, var hañ þa med Geste Frœnda sijnum, og þa sem mestur Uppgaungur hañs. Gestur bad Þorgils ad gœnga epter Hœvardi og bidia hañ þangad koma, Þorgils skundadi epter hsnum, og segir hsnum ad Gestur villdi sina hañ. Hœvardur svarar: Ofsa er eg ad fara, og verda ad þola Þorbyrne Ojsfnud og steinœleg Ord, Þorgils bad hann fara, og mun Gestur stidia hitt Mœal, Hœvardur foꝛr og var þo tregur til: Og er þeir koma þar, stendur Gestur upp i moote hsnum, og fagnar hsnum vel, og setur hañ nidur hia sier, þa mœlti Gestur: Nu skalltu Hœvardur taka til fra Upphafe, og segia mier fra Skiptum yckar Þorbiarnar, hañ gierdi so, og er hañ hafde sagt, spyr Gestur Þorbiorn, hvort nockud vœre so, Þorbiorn qvad ecki hEgvomad fra, Gestur mœlti: Hefur nockur heyrt slijkañ Ojsfnud? Eru hier nu 2. Koster fil, sa añar, ad eg rijf upp all Kaup ockar, ella laat mig eiñ skipa og skipta uñ þetta Mœal: Þorbiorn jatar þvi, þeir geingu þa ut ur Bwdiñe: Kallade Gestur þa til sin Fisll. da Maña, og stoodu Meñ i Hrijng: Eñ þar voru i Hrijngnum nockrer Meñ samañkomner, og tsludu uñ Mœlid. þa mœlti Gestur: Ecki kañ eg Þorbiorn ad gisra so mikid Fe a Hendur bi. er sem verdt vœre, fyri þvi þu hefur ecki til, gisre eg fyri Vijg Olafs Preñ Mañ-Gisllð: Eñ fyri añañ Ojsfnud sem þu hefur gierdt heim Hœvardi, þa vil eg gisra hier Hœvardur Hauft og Vor, ad þu komer til mijn, og skal eg sœma þig Gisfum, og þvi vil eg heita hier, ad gisra allrei Forverkum vid þig medañ vid lifum bœder. þa mœlti Þorbiorn: Þessu vil eg jaata, og giallda hagleg heima i Heradi, Gestur segir: Þu skallt giallda allt Fed hier a Þijngenu, og giallda vel og skruglega, mun eg so tillegga ein Mañ-Gisllð. Let hañ og þegar þad fram allt velgolldid: Settist Hœvardur þa nidur og hellti i Kœr. þu-Skaut sitt, Þorbiorn geck þa ad, og gallt smœsamañ, og gat golldid ein Mañ-Gisllð, og qvad þa lokid þvi er hañ hafde til, Gestur bad hañ þa ecki undañdraga, Þorbiorn tekur þa eiñ Hnijtilskauta, og leyser til og mœlti: Þad er vijst, hsnum mun ei vangolldid vera, ef þetta bœt est vid: Sender sijdañ a, Raser Hœvarde, so þegar fellur Blood uñ hañ allañ, þar ern uꝛ Teñur og Jarlar, er eg hioo ur Olafe Snue þijnum. Hœvardur sier ad þad hrinur nu ofañ a Kaupu-Skaunid, og sprettur hañ nu upp eckafslega reidur, so ad siñ Veg hrijtur hvor Peningur iñ: Hañ hafdi Staf i Hendi, og hleipur ad Mañ-Hrijnanum, og setur Stafiñ fyri Brioost einum Mañenum, so ad þegar fellur hañ a Bak

Digitized by Google

aptur, og lea hann leingre i Ovite. Hávardur stock ut yfer Mann-Hrijngin, so hann kom hvorge vid, og kom hann fiærri nidur, og geck so heim til Bvdar, og mætti vid zingann Mann mæla, og kastadi sier nidur, og lea þa sem dauður væri. Epter þetta mælti Gestur til Porbiarnar: Eing um Manni ertu lijkur ad Jllsku og Ojafnude, kann eg og ei ad sian an Manni, ef ei ydrast þu þessa nockurt Sin edur hijner Frændur. Gestur var nu svo reidur og Odur, ad þegar rijdur hann af Pijngenu til Jsafiardar, og gisrer Skilnad þeirra Porbiarnar og Porgerdar, þyker Porbyrni nu hin mesta Smæn og Frændum hanns, en geta þo ecki adgisrdt: Segir Gestur ad so muni hann annara Skamma verri bijda og siet maklegar: Rijdur Gestur an Bardastrond med Frænd-Konu sijna og Ofur-Ficar. Sa er sagt, ad epter Pijngit id bivost Hávardur Karl heim, var hann þa allstirdr; Þa mælti Steinþoor: Ef þu þarft Hávardur Karl Lidveitslu vid, þa kom til mijn, hann þackadi honum: Rijdur hann sijdann heim og lagd ist nidur i Reckiu sijna, og lea þar ena Pridiu 12. Mannudi: Var hann þa miklu Ohroustligri. Biargey hellt somu fraus umm Athofn sijna, ad hun reri an Sioo hvorn Dag med Porhalle.

Pad var ein Dag umm Sumarid, þa þau Biargey og Porhalli voru an Sioo, þau sian Skip fara jnnann epter Fyrdenum, kendu þau ad þad var Porbiorn og Heima-Menn hanns; þa mælti Biargey: Nu skulu vid hafa uppe Fær ockar og roda i mott Porbyrni, vil eg finna hann, skalltu roda ad framan Bordum Skutuñar, en eg skal tala vid Porbiorn nockud, en þu skallt roda i krijngum Skutuna an medann, þau gisra nu so og roda ad Skutuñe, Biargey kastar nu Ordum an Porbiorn og heilsar honum, og spyr hvert hann ætlar ad fara, hann qvadst ætla ad fara vestur i Vadal, er þar komin ut Sturla Brodur minn, og Pioodrekar Sonur hanns, skal eg flitia þa hijngad til mijn: Hun spyr hvorsu leinge muntu burtu vera Bondi? Nærri Viku segir hann: Porhalli hafdi þa rodid Umhverfis Skutuna: Biargey hafdi Posa nockurn i Hendi, og veifadi umhverfis Skutuna, og er hun hefur adgisrdt slijkt er hun villdi, þa meta þau i Arum, og roda i burtu, slijkt er þau meiga. Þa mælti Porbiorn: Fardu Odeña ormust, og skulum vier þegar roda epter heim, drepa hann, en meida hana, þa mælti Brandur; Nu sañar þu þad en, hvad mælt er til hijn, ad þu munt ecki spara fiestallt Jllt ad gisrdi, endad skal eg veita heim þad eg maa, skalltu þa ad keyptu komast: En vid Umtalur Brands, og þad er þau voru leingt undann komin, þa let Porbiorn vera kirrt og foor Leid sijna: Þa mælti Biargey: Ei er þad liklegt, þo er þad Ætlan mijn, ad hefndt verdi Olafs Sonar mijns, skulum vid ecki heim fara, hvort villtu þa segir Porhallur: Nu skulum vid segir hun finna Valbrand Brodur minn, hann bioo an Valbrandsstodum, og var gamall Madur miog, og hafdi verid hin ongiætasti Madur, hann atti 2. Sonu hina vænlegustu Menn, hiet annar Torfi en annar Ejolfur, þeir voru þa an ungum Alldri: Þau letta ei fyrr en þau koma þeingad, Valbrandur var uti an Todu-Velli, og margt Manna hjan honum: Hann geck þa an moti Systur sinne og fagnade henne vel, og band henne þat ad vera, en hun qvad sier þad ei gegna, og vil eg heim i Kvsild, hann segir: Hvad villtu þa Syster? Hun segir: Eg villde þu lieder mier Nætur þijnar, hann svarar: Hier eru 3. Nætur, og er ein farin og forn mioq, en hefur verid orugg, en 2. eru Orendar, haf hvort er þu vilt, 2. edur 3. hun svarar: Þær vil eg hafa enar nijo, en eg vil ecke hætta til ad hafa þa fornu, en lanttu bonar þessar þa eg læt epter koma, hann qvad so vera skylldu, epter þad fara þau i burtu; þa mælti Porhallur: Hvort skulum vid nu fara? Hun segir: Nu skal fara og finna Porbrand Brodur minn, hann bioo an Porbrandsstodum, hann var þa gamall miog, hann atte 2. Sonu unga, hiet annar Oddur, en annar Porer, þeir voru vænleger Menn: Og er þau komu þar, fagnadi Porbrandur þeim vel, og band þar ad vera, hun qvadst þad ei meiga. Hvad villtu þa Syster segir hann? Eg villda segir hun, ad þu lieder mier Net þijn, hann segir: Eg hef til 3. og er eitt fornt, en 2. nij, og hafa ei hefd verid, haf hvort er þu villt 2. edur 3. Hun qvadst hin nijo hafa vilia, og skylldu ad því, sijdann fooru þau i burt. Þorhallur spurdi hvort skal nu fara, mu skal segir hun finna Asbrand Karl Brodur minn, hann bioo an Asbrandsstodum, var hann þeirra ellstur, hann atti Systur Hávards Karls, hann atti Son er Halfgrijmur hiet, hann var þa an ungum Alldri, en bade mikill og sterkur, fridur sijnum,

en þo

Digitized by Google

ek þo Karlmañlegur, Biargey kom þar, fagnar Asbrandur heñe vel, og bandþar ad vera, hun qvadst skylde heim vm Kvølldid: Hañ svarar: Hvad viltu þa Syster, og kemur þu skialldañ ad sia Frændur þijna? Litid er Erindid segir hun: Vær erum jnn Obyrg uñ Torf-fœri, og villda eg þu lieder mier Torf-Oxi þijna, hañ svarar brosandi: Hier eru Trær til, og er auñur Ridfracki forn og mikil, og hlker nu til einskis fœr, eñ auñur er mikil og hefur til einskis hofd verid, eñ hun qvadst hana hafa vilia, og lœt vera hvna, þa eg lœt yitia heñar, hañ segir ad hun skule rœda, sidañ fara þau heim a Hœvardsstadi uñ Kvølldid.

Lijda nu nockrer Dagar þar til sem heiki þookti lijklegt, ad Þorbiorn mundæ Veslañ koma. Og eiñ Dag geck hun ad Sæng Hœvards, og spurdi hvort hañ svæfi? Hañ settist upp og qvad Vijsu:

Hlackar Hagli slockiñ,
Hrœfur kiemur i Lœfar,
Moodur krefur Morgiñ bloodu,
Mœr Valkosta sœra,
So goot fyrr þa felga,
Fuñar umger vorum unger,
Hœkur þa er Gauka,
Gandst Bragd so sagdi.

Hañ Vopnadesi skiott og simlega, bio og Þorhall med goodum Vopnum: Og er þeir voru buner, geingur hañ ad Biargeyu, og Myñi tist til heñar, og qvad þa ei sijnt vera nær han sindisi aptur. Hun bad hann vel fara, þarf eg ecki ad hafa Egginnar Ord vid þig, uñ Hefnder eptir Olaf Sou ockar, med þvi eg veit ad þar fylger Kapp Hreysti, sem þu ert. Eptir þadskilia þau: Geingu þeir ofañ til Siogar, og hrundu frañ Serœrdum Bœt, og tooku til Ara, og lietta ei fyrr eñ þeir komu fyri Bœ Valbrands. Þar var Eyrar-Tœngi lœngur, er geck wt i Sioviñ, lagdu þeir þar ad Bœtnum, bad Hœvardur Þorhall ad giœta Bœtsins: Eñ hañ geck upp til Bœarins, og hafdi Spioot i Hendi, var þad engiœtt Vopn: Og er hañ kom upp a Volliñ, voru þeir þar Fedgar. Þeir Brœdur voru af-klœdder, og roktuda upp Toduna: Þeir hofdu tekid af sier Skoona, og sett a Volliñ hia sier, voru þad upphœjer Skoor. Valbrandur geck i mooti Hœvardi, og fagnadi honum vel, og baud honum þar ad vera; Hœvardur qvad ei so vera meiga, er eg komiñ ad vitia Noota þeirra, er þu liedir Systur þiñi. Hañ geck ad Sonum sijnum og mælti: Hier er ætlad til Stoorrœda nockurra. Og er þeir heyrdu þetta, kasta þeir Hrisfuum, og hlaupa til Klœda sina: Og er þeir skylldu taka Skoona, hofdu þeir skorpnad i Skynenu. Þeir stigu i ofañ fem flivotast, so þegar geck Skñed af Hœlunum: Og er þeir komu heim, voru Skoorner fuller af Bloodi. Valbrandur feck Sonum sijnum good Vopn, og mælti: Veitid Hœvardi gooda Fylgd, hyggid meir a Hefnd, eñ hvad eptir kemur. Eptir þad foru þeir a Þorbrands-Stadi, voru þeir og skiott bunir Oddur og Þorer, og foru nu þar til er þeir komu a Asbrandstadi: Krafdest Hœvardur þar Torf-Arar-eñar. Bivost Hallgrijmur Frœndi hañs þadañ til Ferdar med honum. An het Heima-Madur Asbrands, hafdi hañ Hwskarls Verk; Hañ var Fostri Hallgrijms, hañ bivost til Ferdar med þeim: Og er þeir voru bunir, fara þeir þar til er Bardiñ var. Fagnadi Þorhallur þeim vel: Voru þeir þar 8. samañ, og hvor sdrum Vijglegri. Þa mælti Hallgrijm: vid Hœvard Fræn da sñ: Þvi foorstu heiman Frœndi, ad þu hafder hvorki Sverd nie Oxe? Hañ svarar: Verdi so vel, ad vier finnum Þorbiorn Pioodgeyrsson, og eptir vorn Skilnad skaltu añad mæla, þvi mier ætla eg Sverdid Gañloga, er best Vopn er. Þeir bundu hñ heilum Muñi i sundur lyka; Vœri oss nu mikid under, ad oss tœkest Karlmañlega til: Þetta var miog a adfaranott Degi. Þeir hrundu þa frañ Bœtnum, og stijga a hañ, og tooku til Ara. Þeir sia ad Hrafna Flockur mikill flos fyri þeim, og yfir eiñ Tœngañ er fyri þeim var. Hœvardur qvad þa Vijsu.

Efne hygg ek þad Iggiar,
Hefir ek heitit Nœr feitum,
Sund-Tyri flygur sœr undañ
Svœngur i Eyrar-Tœnga.
Veit ek at vœr munum hlioota
Vel er fallit þad, ader,
Hlioomur er af Hiorfa Glaumi,
Hallgrijmur! Fœrar-Tijma.

Þeir

Digitized by Google

Peir foru yfir Sundid, og var hvast misg-an Fyrdenum, og feingu misg Jnnanvott: Sookttu peir Dreyngilega Rooduren, og liettu ei fyrr, en peir komu fyri Laugabool, var par gott ad ad leggia fyri pvi, ad Porbiorn hafdi latid giora par Hofn gooda; Hun hafdi laatid rydia og hreinsa allt in ad Landi, var par Ad-diup mikid, maatti par flioota Skuta ledur staerra Skip po ad villdi; Par voru grafin nidur Nif stoor fyri Hluna, og faster! Eudarner, purfti par eingen Madur vott ad verda af Skipi edur A, hvort er var meira Skip edur mina; En upp yfir var Malar Kampur haar, fyrir ofan Kampin stood Hordanauft miked, og var vel um-horfid, til annar Handar var Loon mikid, fyrir ofan Kampin, fraa Nauftenu sa eingin i Fioruna. Og er peir komu ad Landi, hlaupa peir af Baatunum. Pa maellti Hoavardur: Nu skulum vier bera Baatin, upp yfir Kampin a Land. Vier skulum og vera fyri ofan Kampin, fo ei meigi pegar sia oss: Verum og ei af Veidibraader; Hlaupum ei fyrre upp en eg segi til Var pa misgdiskad.

Par er nu til Mals ad taka, ad Porbiorn og peir Felagar foru Vestan 10. saman a Skwtuni: Var Sturla par og Piodrekur Sonur hans, Vakur og Brandur hin sterki: Hofdu pe-ir hladed misg Skwtuna; Og petta hid sama Kvolld, koma peir a Laugabool fyri Myrkur. Pa maellti Porbiorn: Vaer skulum fara ad eingu Ott, og skulum vier laata hier liggia Skwtuna i Noott, og ecki af-bera, nema Vopn vor og Klaedi. Er nu Vedur gott og purkegt. Skalltu Vakur bera upp Vopn vor: Han took fyrst Sverd peirra og Spioot, og bar upp ad Nauftenu. Pa maellti Torfi: Tokum fyrst Sverd peirra, og pad sem peim fylger. Laatum eu vera, segir Hoavardur: Han bad Hallgrim ad fara, og taka Sverded Sunloga, og faera sier. Og er Vakur geingur ofan, hlioop Hallgrimur og took Sverded, og faerdi Hoavardi; Hann brae vid, og skook Medalkastan. Vakur geck upp i annad Sin og hafdi hladed Skialldunn a Bak sier, en Stael-Hwfum hafdi han hladed a Handleggi sier: Hun hafdi Hlaalm a Hofdi. Og er han var komin upp med Loonenu, hlaupa peir upp, og aetla ad taka pad: Og er han heyrer Harkid til peirra, pooktist han vita, ad Ofridur mundi vera, aetladi han nu ad stemba til peirra med Vopnin: Og er han bregdur vid hgrdt, skruppu honum Faeturner vid Loonid, so ad Hofudid kiemur fyrst nidur a hounm; Var par blautt undir misg, en Vatned grunt, en Madurin misg pungur med Vopnum sinum, og gietur han ecki upp staded, en engin peirra villdi duga honum: Lifkur so Efi Vakurs, ad han deyr par. Og er peir sia pad, hlaupa peir ofan a Malar-Kampin: Og er petta sier Porbiorn, kastar han sier pegar a Sund, og legst fraa Landi. Petta sa fyrst Hoavardur Karl; Han skundar pegar, og kastar sier a Sund eptir Porbirni. So er sagt um Brand hin sterka, ad hann hleypur ad, og rifsur upp ein Hlunn, pad var Hvalrifs mikid, og faerer i Hofud Hallgrimi; Hallgrimur var pa ofan komin af Moline, og sa ad An fiell; Han hliop ad med reidda Oxena, og hio i Hofud Brandi, og klauf han i Herdar nidur: Og i pvi hlupu peir Porbiorn og Hoavardur a Sund. Og er Hallgrimur sier pad, hleypur han pegar epter peim. Torfi Valbrandson hleypur a moti Sturla, var han badi mikill og sterkur, og hvortum Manni betur vigur; Han var med Vopnum sinum allum: Peir borduft baedi leingi og Dreingilega.

Nu verdur par til ad vijkia, er peir Porbiorn og Hoavardur eru: Peir leggia fraa Lande, var pad-kaangt Sund, par til er Porbiorn kom i Sker eitt, er par liggur fraam fyri. Og er Porbiorn kom i Skered, pa kom Hoavardur ad framan; og er Porbiorn sier pad, var han Vopnlaus fyri, prifsur han upp Stein mikin, og aetladi ad faera i Hofud Hoavardi. Og er Hoavardur sier pad, kom honum i Hug, ad han hefdi heyrt sagt utan vor Londum, ad par var nain Eidur bodadur en Nordur i Londum: Og pad med, ef nockur kynni honum pad, ad segia, ad sw Trwa vaeri betri og fegri, pa skylldi han pvi trwa, ef han sigradi Porbiorn. Og eptir pad legst han sem hradast ad Skerenu. Og er Porbiorn aetladi ad kasta Steinenum, skruppu honum vid Faeturner, og vard honum halt a Grivotenu, so han fellur a Bak aptur, og Steinin ofan a Brijngspaler honum, og verdur honum osynt uuder. I pvi komst Hoavardur upp a Skerid, og lagdi Porbiorn i giegn med Sverdenu Gunloga. Hallgrimur var pa og upp komin a Skerid. Hoavardur hlop

Digitized by Google

hioo þa um̃ hvert Audlitid, og klifur Teñur og Jarla, og þar nidur i giegnum. Hallgrijmur spyr þvi hañ giordi so vid daudañ Mañiñ? Hauardur svarar: Þad var mier i Hug, þa er Þorbiorn rak Knijtilskautañ a Raser mier, hrutu þar ur Teñur og Jarlar, er hañ hafdi hoggvid ur Olafi Syne minum med þessu sama Sverdi. Sijdañ lagdust þeir i Land, þookti Mo̅num heim er (sijdañ um̃tsludu) Hauardur hraustlega farid hafa, er hañ lagdi ut a Fiordiñ, eñ visse ecki til, ad Skerid var utundañ Fyrdenum, var þad þo all-laungt Sund. Eñ er þeir komu ad Landi, var þar allkyrrlegt: og er þeir komu upp ad Mo̅liñe, hliop Madur ad þeim med reidda Øxi, sem var i blaaum Stacki, og gyrdtur i Brækur: Þeir snwa i mooti honum, og er þeir fundust, kendu þeir þar Torfa Valbrandson, og fognudust þeir vel: Spurdi Torfi hvert Þorbiorn væri daud? Hauardur qvad Vijsu.

Myotreyni klauf ek Maana,
Malma Brags i Jarla,
Segg let ek Alms i Augu,
Eitt Hogg Stadar leita.
So bad ek hitt hrycki,
Hrygg merkti Fetils þyggi,
Hnie Guñlogi Gumnar,
Giallhardar sa ek falla.

Hauardur spyr hvad þeir hefdu adgiordt? Torfi segir ad Sturla væri falliñ, og Hwskarlar Valbrands, enda er An daudur: Hauardur qvad þa Vijsu.

Vær hofum fellda Floora,
Fræg Feing tel eg i Pijngum,
Braatt hañ er Bloodgan letu,
Burgeis Syni deya,
Eñ af vorum Mo̅num,
Einhver solliñ gera,
Pioon var hæfdur med Hluñ,
Hallgrijmur qvad nu falliñ.

Þeir geingu þa upp ad Nanstinu, voru þeir þar fyri Felaaar, og fognudu heim vel: Þa spurdi Eijolfur Valbrandsson hvort ei skylldi drepa Præstana, Hauardur qvad ei ad heijndara Olafs Sonar sijns, þo þeir væri dreptner, vere þeir hier i Nøtt, og geime so ad engar fiele af Reksunum, þa spur Hallgrijmur hvad þeir skylldu adhafast: Hauardur svarar: Vær skulum taka Skwtuna og allt þad er oss þyker Slægur til, og halda wt fyri Maanaberg, og fiña Kappañ Kioot, væri hellst Hefud i slijkum Mañi sem hañ er, ef svo vel vilde verda: Þeir tooku nu Skwtuna, og marga Gripe þa er þeir Frændur hofdu eatt, og rosa ut epter Fyrdenum og framan ad Maanaberge, þa mællti Hauardur: Nu munum vier med Raadum verda ad ad fara, er Kiootur var um̃ sig, a hañ jafnañ Sækott, hañ lætur vaka yfer fier med Vopnum hvoria Nootte, hañ liggur i Lok-Reckin og lætur læsa hana hvoria Nootte: Jard-Hwse er eitt i Hvijlu-Goofienu, og er añar Jard-Hwse Muñiñ Bake Hwsum, hefur hañ og margt Maña med fier, þa mællti Þorir Þorbrandsson: Þad er mitt Raad, ad vier berum Eld ad Bænum og breñum iñe hvort Mañs Barn. Hauardur sagde ad ecki skylldi so vera, skylu þid Hallgrijmur Frændi vera uppa Hwsunum, og giæta þess Jard-Hwss-Muñans er ut ma̅ ganga, krwe eg yckur best til þess: Hier eru og tveñar Dyr framañ a Bænum; a Skalanum eru og tveñar Dyr: Nu skulum vid Eijolfur ganga iñ adrar, eñ þeir Brædur Oddur og Þorer adrar, og so i Skalañ: Eñ þu Þorhallur skallt giæta Skwtuñar, og veria med Karlmeñsku hott þess þurfe vid: Og er hañ hefur tilstickad so sem hañ vill, þa ganga þeir heim ad Bænum, Utibur mikid stood i Twtinu, Madur eiñ sat under Vegnum med Vopnum: Og er þeir komu so mieg ab, sier hañ Meñena og spratt upp vg hleipur ad Dyrunum, og ætlar ad giora vart vid Komu þeirra: Hallgrijmur geingur fyrstur undañ þeirra Felaga, hañ skaut Spioote epter honum, og rak i gegnum hañ vid Veggiñ, doo hañ þegar þar a Spiotenu: Epter þad ganga þeir hvor hanngad sem ætlad var, geingu þeir Torfe og Hallgrijmur þanngad sem Utgangurin var a Bænum: Svo er sagt, ad Hauardur snaradisi iñ i Skalañ, braañ þar Kioos, og var liosst hid efra, eñ dimt hid nedra: Hañ geck þa þegar ad Hvijlu Goolfenu, bar þa so til, ad Hwsfreya var ecki i Sæng komiñ, og var hun i Stofu og Konur hiaa heñi, var þvi ei læst Hvijlu-Goolfid, Hauardur

Digitized by Google

ſlær fiſtu Sverdinu ca Hurdina, Liotur vaknar vid, og ſpur hvor harkadi? Hœvardur Karl ſeger til ſijn. Liotur mællti: Þvi ertu hier Hœvardur Karl? Var oſs ſagt i Firradag, ad þu værer ad Dauda komiñ, Hœvardur mællti: Añ ars Dauda mættu firri ſpyria: Kañ eg ad ſegia hier Vijg Brædra hiña, Þorbiorns og Sturlu, og er hañ hœrdi þetta, hliop hañ upp i Rwmenu, og hrijfur afañ Sverd ſitt er hieck yfer honum. Liotur bad Meñ uppſtanda i Skœlanum og taka til Vopna, Hœvardur hliop þa upp i Hvijlu-Goolſid, og hio til Liots ca Yrlena vinſire, eñ Liotur bræſt vid hart, og barſt Sverd id ut af Yrliñe, og fremſt ca ofañ Handleggiñ, og af Hendena i Olbogabootiñi. Liotur hliop fraũ ur Rwmenu med brugdid Sverdid, og ætlade ad hœggva til Hœvardar, þa var Ejolfur upp komiñ, og hio ca Yrlina hœgri og af Hend. ina, ſella þeir þar Liot, þa var Is mikid i Skaal anum, villdu Hws-Karlar Liots þa upp ſtanda og taka til Vopna: Voru Þorbrands Syner þa iñ komner, fengu Meñ þa Einſtaka Slog og Skeynur: Þa mællti Hœvardur, og bad Hws-Karla ad vera ſem kyrraſta, og ſijna eckert Illt af ſier, ella dreþum vier hvert Mañs Barn ca Fætur ſdru: Þykir þeim þa ſa betſtur Koſtur, ad vera ſem kyrtaſter: Var Liotn fœum Harmdaudi, þo ad þeir hefdu verid med honum. Eptir þad geingu þeir wt, villdi Hœvardur þar ecki adgiœra fleira: Þa koma þeir ca inooti honum Torfi og Hallgrijmur, hofdu þeir þa ætlad til Iñgaungu, og ſpurdu hvad ad hefdi gierdſt? Hœvardur qvad Vijſu.

Snart geck Suñur ſca er ſookti,
Suñar Bliks ad Ruñi,
Hvatur fraũ ek Hiorfvi bitrum,
Bloodriſi Geir Dyſiar.
Eñ red Eyulfur miñaſt,
Egateigs vid Kyn Seggia,
Geiraballdri at giallda,
Guñblaks fyrka kuñum.

Sijdañ gaunga þeir ofañ til Skwtuñar, og heilſadi Þorhallur þeim vel: Þa ſpyr Torfi Valbrandſon, hvad nu ſkylldi adhafaſt? Hœvardur ſvarar: Nu ſkal leita til Trauſts nockurs, þo ecki verdi Hefndiñ jafnmikil ſem eg villdi, þa munum vier þo ecki einhlijſir ad hallda oſs epter þeſſe Verk: Eru eñ marger Frændur Þorbiarnar, þeir er mikils eru virdter, þyki mier lijkaſt ad leita Steinþoors ca Eyre, hañ hefur hellſt haft Vilmæle vid mig, ef eg þyrfte nockurs vid. Aller þeir bœdu hañ fyrirca, og ſegduſt þad villdu giœra er hañ villdi, og ei fyrr adſkiliaſt, eñ hañ ſæi Rad fyrir. Eptir þad hallda þeir wt ca Fiordeñ: Tosku þeir ad ſpeña Ararnar, eñ Hœvardr ſettiſt vid Stiornn. Þa mællti Hallgrijmur, og bad Hœvard ad qveda Vijſur nockrar:

Heildur hofum Heiptir golldid,
Hallgrijmur, ſamañ allir,
Vijgs ydrunſt þeſs þeige,
Þioodgeyrs Sonum ſtoorum.
Nisedu æſkia Virdar,
Oddregns Sookner nægdar,
Harm Þiooþar leit ek Leidi,
Vijgtaña þar kañad.

Nu er ad ſegia fraũ Ferd þeirra, er þeir koma ca Eyre: Var þad þañ Tijma Dags, er Steinþoor ſat yfir Bordum med Meñ ſijna: Þeir gaunga i Stofuna 7. ſamañ med Vopnum aller: Geck Hœvardur fyri Steinþoor og qvaddi hañ. Steinþoor took Qvediu hañs, og ſpyr hver hañ wœri? Hañ qvadſt Hœvardur heita. Warſtu i Bwd vorre i Fyrraſumar, ſegir Steinþoor? Hañ qvad ſo vered hafa. Steinþoor mællti: Hafi hier ſied Olifkari Meñ ſiœlfum ſier, Þilltar, er hañ er nu, eda þa var hañ? Syndeſt mier þa wœri hañ ſo, ad hañ giœti valka gengid Staflaus ca milli Bwda, og oſs þookti lijklegur til Karar-Mañs, med þvi honum Skapraunadi: Eñ nu ſtjnest mier Maduriñ hiñ giœrvuglegaſti under Vopnum: Eda ſegi þier nockud til Tijdinda? Hœvardur ſvarar: Vier ſegium Vijg Þorbiarnar Þioodgeyrsſonar, og Brædra hañs, Liots og Skurlu, Brands hiñs ſterka, og hiña 7. ſamañ. Steinþoor ſagdi, þetta eru mikil Tijdindi: Eda hverier hafa þetta gierdt, ad dreþa ſo nidur hina meſtu Kappa og Stooreſtis Meñ? Hœvardur mællti, og ſegir ad þeir Frændur hafi þad gierdt: Steinþoor ſpurdi hvert Hœvardur ætladi ad leita til ſijn Trauſts, epter ſliſkt Stœrvir-

Digitized by Google

ki. Hœvardur svarar: Pad hef eg ætlad, sem nu er vrded, ad leita til hjin; Pvokti mier hu pad tala i Fyrrasumar a Pijngi, ef eg pyrfta lijtillrar Lidveitslu, ad eg munde ei sjidur koma til hjin en annarra Hofdingia. Steinpoor svarar: Ecki veit eg nær pu pykest mikillrar purfa, ef nu parftu lijtillrar, en pad mœttu hura, ad ecki mundi eg pa goodur vidtakna, ef nockur pyrfte vid, ef nu lieti eg seint vid, skal og ecki so vera, vil eg biooda hier Hœvardur hier ad sitia med Felsgum hjinum, par til er pesse Mœal komast til Vegar: Vil eg og pvi heita, ad retta ydar Mœal aptur. Nu lijtst mier so a ydur, ad sœa muni betur hafa er vid yckur tekur, og er ecki vijst, ad nockra Men jafnrosktva sœi, sem hier erud, hefur petta meir geiugid ad Mœalefnum en Lijkindum: Hœvardur qvad pa Vijsu.

Nu er Jafnendum Efni,
Angur Soolar framgaunga,
Var Elds peir ed vilia,
Vijgs Temjendur fremia.
Var Hara en hognit,
Hier Saklausan bera,
Isfyrdingum urdu,
Eirulaust Skartit trausta.

Peir pockudu Steinpoori Mikilmanlegt Pod: Han pad Men taka vid Vopnum peirra og Klœdum, og sa heim purr Klœdi; Og er Hœvardur tekur af sier Hialmin og steyper af sier Brynium. Pa qvad Hœvardur Vijsu. * * * Steinpoor pad Hœvard gœunga til Beckiar, og sitia giegnt sier, og skipa Felsgum hjinum hia pier: Hœvardur gierer so, og skipar Hallgrijmi Frœnda sjnum inar fra sier, en inar fra honum sitia peir Poorer og Oddur Porbrandsyner, en utar fra honum sœtu peir Torfi og Eyolfr Valbrandsyner: Pa Poorhallur, Pa Heima-Men, peir sem eptir sœtu. Og er peir settuft nidur, pa qvad Hœvardur Vijsu.

Hallgrijmur skulum heiman,
Hlijt ek Vœrting nijta,
Uggi ek Ognar Mœalum,
Oddvœngs verst ad bidia.
En Vijg pau er vœr voum,
Vil ek allrei giallda,
Geira-Gœtir Arar,
Gforvallt i Stad falla.

Pa mœlti Steinpoor: Audheyrt er pad Hœvardur, ad pier geingur flest epeir Vilia, endh vœri pa so, og ef ecki yrdi Epter-Mœal um jafnhrausta Men og rijka, sem peir voru aller Frœndur, og so mikler Men sem en eru til Eptermœlis, Hœvardur qvadst allrei hura um Eptermœal, qvad sokid pvi hedanaf, ad han mundi hafa nockra Sorg edur Angur i sjnu Hiarta, pykia a pan Veg vel af-reidd hans Mœal: Var han og so kœtur og gladur vid hvert Mansbarn. Spyriast nu pesse Tijdendi vijda, og pookti med miklum Atburdum og Olijkindum vorded hafa: Sœtu peir nu a Eyri, ecki fœrri en 60. vijgra Mana: Hverfur nu par fra, er peir sœtu a Eyri med Steinpoori i miklum Fagnade, og med stoorum Kostnadi.

Liotur het Madur, han bioo a Rauda-Sandi; Han var kalladur Hoolmgaungu Liotur, hn var bœdi mikill og sterkur, og hin mesti Hoolmgaungu Madur. Han var Broodur Porbiarns. Er so sagt, ad Liotur var mesti Ojafnadar-Madur, og hafdi Ore i Hofdi a hverium Mani, pe im er ecki villdi lauft kaupa fyri honum pad er han villdi, og bœru engir Men fricalft Hofdid fyri honum par um Rauda-Sand, og vijda anarstadar. Porbiorn het Madur, han bioo par sem heitér a Eyri; Han var Audugur Madr ad Fe, og komen mieg a hin efra Alldur, og ecki mikill i Skapi. Han atti 2. Sonu: Het anar Grijmur, en anar Porsteinn. So er sagt, ad peir Liotur og Porbiorn attu eitt vijdt Eingi samen: Var pad hid mesta Gersemi. Var so skilet a, ad sitt Sumar skylldu hafa hverier: En Lœkur sa fell fyri nedan Bœ Liots, er hlioop a Eingid a Vorin: Voru par i Stijflur, og vel um bwed. Foor so fram jafnan, pa er Porbiorn atti ad hafa Eingid, ad han nœdi allrei Lœkunum; Og kom so nærsta, ad Liotur let pau Ord fier um Mun fara, ad Porbiorn ætti ei Eingid: Qvad og ei skylldi han pora ad eigna sier. Pa Porbiorn heyrdi petta, pookteft han vijst vita, ad Porbiorn mundi pad efna sem han hefur heited. Var skamt milli Bœa peirra: Og ein Dag fin-

Digitized by Google

aſt heir: Spyr Porbiorn hvert Liotur ætladi ad taka af honum Eingid? Liotur ſvaradi, og bad han ei Ord til leggia: Skal hier ei duga helldur en odrum, ad qvarta um had er eg vil vera laata; Gior annadhvert, laat hier vel lijka had er eg vil giora, ellegar rek eg big i burt af Eignum hiinum: Skaltu ba hverki hafa Eingid nie annad. Og er Porbiorn viſſe Ojafnud Liots, en ſia hafa Ofurfiar, ba kauper han af honum Eingid, epter hvi ſem Liotur qvedur a, og gaf fyri 20. Hundrud begar i Stad, og ſkilia heir ad hvi. Og er heir Brædur ſpyria had, verda heir ſtorAller vid, og kalla hetta meſta Arf-Raan, ad kauba had er han atti adur: Og ſpyrſt hetta nu vijda, bookti Moñum hetta hin meſti Ojafnndur ordin. Peir Brædur giættu Fiar Fodur ſijns: Var Porſteiñ 12. Vetra, en Grijmur 10. Pad var ein Dag a midium Vetre, ad heir Brædur geingu til Fiar-Hwſa, hafdi Vedur komed miked, og ætludu ad vita hvert heim hefdi komed Fed: Pad bar ba ſamañ, ad Liotur hafdi geinged um Morguniñ til Reka ſiña, han var Umſvifs-Madur mikill um Bw ſitt. Pad var i han Tijma, er heir Brædur voru komner ad Fiar-Hwſinu, ba ſia heir ad Liotur geingur nedañ fra Sivonum: Pa mællti Porſteiñ: Mikiñ Ojafnud gierer Liotur heſſe ofs, og morgum odrum, og er mier had eitt i Skapi, ad hefna heſs ef eg gæti. Grijmur ſvarar: Pad er Ovitur lega mællt, ad bu muner ſijna nockra Oviſſu af hier, vid ſlijkañ Kappa ſem Liotur er, og gilldari en 4. edur 5. adrer, bo ad ſieu vaner, og er han ecki Barna Færi. Porſteiñ ſvarar: Ecki tianer ad letia mig, ſkal eg tilraada allt ad einu; En bu munt lijkiaſt Fodur bijnum, og vilia vera Næningi Liots, ſem marger adrer. Grijmur ſvarar: Med hvi hier er hetta i Hug Frændi, ba er hier of-lijted Gagn ad mier; En ſtijkt ſem eg nyan, ba mun eg veita hier eptir Megni. Pa ſer vel, ſegir Porſteiñ, og mætti vera gagn i, epter Mæl-Efnum. Peir hofdu Hand-Axer i Hendi, voru hær litlar og biturlegar: Standa heir uu, og bijda har til Liot ber ad Hwſinu. Han ſnarast fraiñ hiia heim, hafdi Liotur Bolſxi i Hendi: Han geingur Leid ſina, og lætur ſem han ſiae ecki Sveinana: Og er han geingur fraiñ hiia heim, hoggur Porſteiñ a Oxl Liote, en Oxin beit ecki, en Oxliñ geck ur Lide fyri Hoggenu. En er Liotur ſa ad Sveinarner glettaſt vid han, ſnaraſt han vid og hvof upp Oxena; I hvi hlop Grijmur ad, og hio af Liote Hondena fyrir ofan Ulflideñ, og fell ba nidur Hondeñ med Oxleñi. Laata heir ba ſkamt Hoggva a milli: Og er ei ſagt lijklegra, en heir fella har Liot, en verda ecki ſaarer: Grafa heir han nidur i Foñina, og ganga ſo fra. Og er heir komu heim, var Fader heirra i Dyrum uti, og ſpurdi hvi heim hefdi ſo ſeint fariſt, edur hvi Bloodug væri Klædi heirra? Peir ſegia Vijg Liots: Han ſpyr hvert heir haft veigid han? Peir ſogdu ad ſo væri. Pa ſegir han: Vered i burtu vonder Ohappa-Men: Haft hid uñed hid meſta Ohappa-Verk, og dreped hiñ meſta Hofdingia, og vorn Formañ. Munu hid had hafa adgiordt, ad eg mun gior utlægur af Eignum mijnum, og ollu hvi er eg a: En hid munud verda dreper, og er had allvel. Porbiorn hliop ba i burtu, og ut fra Bænum. Grijmur mællti: Fæunſt vier ei vid Skraafarl peñan, er ſo lætur Leidiñlega, og er hetta ecki Medal-Veſalingur. Porſteiñ ſvarar: Finum vid han; Pvi had grunar mig, ad han ſie ei jafnreidur, ſem han lætur fier reiduglega. Eptir had ganga heir ad honum. Porbiorn mællti ba gladlega vid ba, og bad ba bijda ſijn har: Geck ba heim, og var litla Stund i burtu. Han kom aptur med Heſia 2. velbuna: Pa mællti Porbiorn, ad heir ſkylldu ſitiga a Bak: Vil eg ſenda yckur a Eyre til Steinboors Vinar mijns. Bid eg han taka vid yckur: Er hier Gullhringur, mikil Gerſemi, er bid ſkulud giefa honum, hefur han opt til hans mælt, en feingid allrei: En nu ſkal han lauſañ laata fyri yckar Raudſyn. Eptir hetta myntiſt Karl vid Sonu ſijna, og bad ba vel fara, og heila hitaſt aptur: Er nu ecki ſagt fra heirra Leid, fyrr en heir koma a Eyri. Had var ſnemma Dags, geinga heir til Stofuñar, og var hun altioldud, og ſkipud a baada Becki: Skorti har hverki Glaum nie Gledi. Peir geingu fyri Steinboor og qvedia han vel: Han took vel Qvediu heirra, og ſpyr hverier heir væri? Peir ſegia honum Nafn ſijn og Fodur ſijns: Pa mællti Porſteiñ: Hier er Hrijngur, er Fader miñ ſendi hier, og med Qvediu ſijna, og bad heſs ad bu veiter yckur Veturvijſt i Vetur, edur bo ad

Digitized by Google

vid þorstum leingur. Steinþoor took vid Hrijngnum, og mælti: Segi þid nockur Tijdindi? Þeir sægia Vijg Liotts, og þad þeir hefdu drepid hañ. Steinþoor segir ad þetta væri orded vndarlega, ad 2. Ungmeñi hafi hvilijkañ Kappa dreped sem Liotur var: Edur hvad var til Saka? Þeir segia slijkt sem þeim þookti vera. Þa mælti Steinþoor: Þad er mitt Rœd, ad þid gœnged fyri hañ Hœvard Hœru-Karlin, er situr giegnt mier, og spyried hñ ad hvert hañ vill vid yckur taka edur ei, i Sveit med sier. Þeir gisra nu so, og gringu fyri Hœvard: Hañ fagnar þeim vel, og spyr Tijdinda, og let sem hañ hefdi eckert heyrt; Þeir sogdu honum fra sem iñelegast var: Og er lokid var þeirra Rœdu, sprettur Hœvardur upp a mooti þeim, og qvad Vijsu. * * *

Hœvardur skipar þeim Brœdrum utar fra sier: Sœtu þeir þar glader og kœter. Spyriast nu þesse Tijdindi uñ allañ Rauda-Sand, og vijdar añarstadar. Fiñst Liotur þar daudur hia Veggnum: Var þa fared til Þorbiarnar, og hañ adspurdur, brœtti hañ ecki ad Syner hañs hefdi drepid hañ: Qvadst hañ illa hafa vid ordid og reked þa i burtu: Og þad ber Heima-Fiolk med honum. Og med þvi ad Liotur var Ovinsœll uñ Rauda-Sand, þa verdur þar ecki Eptir-Mœl ad Siñi:. Setst Þorbiorn þa uñ kyrrt i Bwi sijnu.

Nu er þar til Mœls ad taka, ad þeir sœtu a Eyre, allersamañ vel halldner, vard Steinþori Kostnadarsamt, Svo margt Fiolmeñe sem hañ hafdi, og þurfte stoorañ Kostnad til ad leggia, so mikla Rausnar-Meñ sem hañ hiellt. Atle hiet Madur er bioo i Otrardal, og œtti hañ Systur Steinþors a Eyre, er Þordijs hiet. Atli var Madur minstur og vesœllegastur: So er sagt, ad þar eptir var Skaplindi hañs, ad hañ var hiñ mesti Vesalingur, var þo stoorra Maña, og saudugur, ad hañ visse valla Aura sijna Tal: Hafdi Þordijs verid giefiñ Atla til Fiear. Svo er sagt, ad Bœriñ i Otrardal vœre misg af Veige, þad var ut sdrumeigiñ Fiardarins gegnt Eyre. Atle tijmdi ecki ad halda Viñu-Meñ, vañ hañ vardi Nootl og Dag slijkt sem hañ mœtti: Hañ var Ofrañgiarn, og vildi hvorke eiga Illt nie Gott vid adra Meñ, og var hañ hiñ meste Bwmadur. Hañ œtti Utebwr mikid, var þar i allskins Gœdi: Þar voru iñe Hladar stoorer, og allskonar Slatur, Skreid og Ostar, og allt þad er hafa þurfte: Atle hafdi þar gisrdt Sœng sijna, og lœu þau þar hvorta Nootl. Svo er sagt, ad eiñ Morgun var Steinþor snemma a Footum, hañ geck ad Sœng Hœvards, og took a Footum hañs, og bad hañ uppstanda: Hœvardur spratt upp skiootl og frañ a Goolfid, þa stood og upp hvor ad odrum þeirra Felaga, þvi þad var Vani þeirra, ad þeir geingu aller þœngad sem eiñ þurfte ad fara, og er þeir voru aller bwner, gœnga þeir ut i Twnid, Steinþor var þar fyri med nockra Meñ, þa mœlti Hœvardur: Bwner erum vier Boondi ad fara hvort er hier vilied lœta fara, vilium vier þier filgia giarnañ hvort sem er Nijflegt edur Orijflegt: Eñ þad er af mier ad segia, ad eg vil ei vera i þeirre Fer, er eg veit ecki hvort eg skal fara, Steinþor seger: Eg ætla ad fara til Atla Mœgs mijns, og vil eg ad þier veited mier Brautargenge, þeir geingu ofañ til Siovar: Var þar Skwta su er þeir hefdu tekid af Þorbyrni, þeir hrundu frañ Skwtuñi og tooku til Ara, og reru yfer a Fiordiñ, þokte Steinþori þeir Felagar helldur hardfeinger til hvers sem þeir tooku: Peñañ Morgun stood Atle Boondi snemma upp og geck af Sœng siñi. Atli var svo bwiñ, ad hañ var i hvijtum Stacki sturtum og braungum, var Maduriñ ecki skruglegur a Fœti, var hañ bœdi vesalmañlegur og liootur ad sia, bœdi var hañ skollottur og iñeygdur: Hañ geck ut ad sia til Vedurs, Vedur var kaldt og Frost mikid: Hañ sa ad Skip reri yfer Fiordiñ, og komid misg ad Landi, og kendi hañ þar Steinþor Boonda Mœg siñ, og vard honum ecki gott vid, Gardur var i Twninu og meir ut a Volliñ, stood þar i Hey-Klegge giñ, og dreigid ad sllumeigiñ. Þad var Bragd Atla, ad hañ hlioop i Gardiñ, og vellti Kleggiaunum ofañ a sig og la þar under: Nu er ad segia fra Steinþori og sllum heim, ad þeir koma ad Landi, og gœnga upp til Bœarins, og er þeir koma i Utedwrid, sprettur Þordijs upp og fagnar vel Broodur sijnum, og sllum þeim, og qvad hañ ope skalldsienañ þar, Steinþor spur hvar Atli Mœgur hañs vœri? Hun qvad hañ fyri litlu utgeingiñ, Steinþor bad þa ad leita hañs, þeir leitudu hañs uñ Bœin og fundu hañ ei: Segia þeir þad Steinþori, þa

Digitized by Google

mællti Þordijs: Hvad villder þu Frændi hijng-ad til vor? Hañ segir: Þad hesda eg ætlad, ad Atle skylldi hafa añadhvørt gesid mier edur sellt mier Fauug, hun mællti: Ecki þykist eg sijdur Rœda eiga eñ Atli, vil eg ad þu hafir so mikid sem þu vilt, hañ qvadst þad giarnañ vilia: Epter þad ridia þeir Bwrid, og bera ofañ a Skwtuna til þess hun var hladiñ: Voru þar allskonar Fauing, þa mællti Steinþoor: Nu skulud þier fara heim a Skwtuñe, eñ eg skal hier epter vera hia Systur miñe, er mier Forvitne a ad vita hvørsu Atli Mœgur miñ lætur sier, þa er hñ kemur aptur, hun segir: Þarfleisu eina ætla eg þetta vera Frændi miñ segir Þordijs, mun þier ecki Gagn i ad heyra til hañs, eñ þo skalltu rœda, eñ þvi skaltu heita mier, ad vera ecki verrj Vin Atla eñ adur, hvad sem hañ mæler edur giører, Steinþor jatadi þessu: Hun let hañ vera under Fœtialldinn þar sem ei mœtti sia hañ, eñ þeir hallda heim aptur a Skwtuñe, uns þeir komu ad Lande.

Nu er þar til ad taka, ad Atli liggur under Hey-Kleggianum, og er hañ sier þeir rœa undañ Landi, skrijdur hañ undañ Heyenu, og er þa so stirdur og kaliñ, ad hañ mœa valla uppstanda, hañ dragnar sijdañ heim ad Bwrenu, og er hañ kemur heim, skelfur hañ so miog, ad gnotrar i hønum hvør Toñiñ, hañ rekur upp Skignurnar, og sier ad rudt er Bwrid, hañ mællti þa: Hvada Rœans-Meñ hafa hier komid? Þordijs svarar: Einger Rœans-Meñ hafa komid hier nie rænt, eñ þo kom hier Steinþor Broodur miñ med sijna Meñ, og gaf eg hønum þad er þu kallar rænt, Atli svarar: Þess mun eg mest vdraast, ad eg hefi þig feingid, og er eg vesœll Eigu miñar: Veit eg ecki hver verri madr er eñ Steinþor broodur þiñ, eda hvørier meire Rœans-Meñ, eñ þeir sem med hønum eru: Þeir hafa tekid fra mier rænt og stolid nu sllu, so ad vid munum brœdd a Hwsgœang fara, þa mællti Þordijs: Allrei mun ockur Fe skorta Karl miñ sœll medañ vid lifum, far i Sœng þijna, og lœt mig verma þig nockud: Þyki mier sem þu siert kaliñ stovrlega, og þad verdur ad hañ hokrar under Klædiñ hia heñi. Þyker nu Steinþori Mœgur siñ all-liftilfiørlegur vera, hefur hañ et a Footunum, eñ steiper Stacki ad Hofdi sier og tvok hvørge ofañ. Atli smijgur þa nidur under hia heñi, og er Mœloddi uñ Stund, og a mœler miog Steinþori, og kallar hañ Rœans-Mañ: Epter þad þagnar hañ nockra Stund, og epter þad hønum hitnar mællti hañ: Þad er þo sañast ad segia, ad mikla Gerseme a eg þar sem þu ert, er þad og satt, ad slijkur Rœnnar-Madur mun ecki siñast sem Steinþor Mœgur miñ, og er þad allvel komid sem hañ hefur hast; eñ eg vardveite. Geingur þetta nu leinge, ad hañ lofar Steinþor i hvørriu Ordi: Steinþor geingur nu framañ ad Sœngiñi, og er Atli sier hañ, stendur hañ upp a mooti hønum og fagnar hønum vel, þa mællti Steinþor: Hvørt þyki þier Atli Mœgur ad rudt hafi verid Bwrid hitt? Atli svarar: Þad er nu sañast ad segia, ad mier þyke þad vel komid og besi er þu hefur, vil eg og þad biooda þier, ad þu hafer þad af mijnu Gotse sem þu villt, þviad ei skorter mig til: Hefur þu hid Hofdinglegasta Rœad upptekid, ad þu hefur tekid vid heim Mœñum er rekid hafa Harma siña, muntu þœa og ætla ad leysa ut, mœttu verda af þessari Lausu hiñ Stoormañlegasti, þa mællti Steinþor: Þess vil eg bidia þig Atli Mœgur miñ, ad þu giører þig ecki jafnvesœlañ sem þu hefur giørdt þig adur: Tak þig upp vel, og haf Viñumeñ fyri þier, og vert Sidblendiñ vid adra Meñ, veit eg ad þu ert ecki Ljtilmeñi, þo þu hafer giørdt þig so fyri Skaplindis Saker: Atli hiet nu þessu, fer Steinþor heim uñ Dagiñ, skilia þeir Mœgar med miklum Blijdleikum: Kemur Steinþor heim a Eyre, og þyker vel farid hafa, sitia nu heima uñ Veturiñ, þeir hofdu Gledi mikla, voru þar Skiñ Leikar og Knattleikar. Svartur hiet Madur, hañ var Prœll þar a Eyre, mikill og sterkur, so hañ hafdi Fiogra Maña Megn: Var hañ þar fyri Bwe og vañ mikid. Þad var eiñ Dag, ad Steinþor let kalla til sijn Prœliñ, og mællti vid hañ: Þad villda eg ad þu vœrer med oss ad Leik i Dag, þvi oss vantar eiñ Mañiñ, ecki þarf ad bidia mig til Leika, þvi eg a margt ad viña segir hañ: Get eg ad Kappar þijner muni ecki vilia viña med mier, eñ þo skal eg þetta veita þier, ef þu villt. So er fra sagt, ad Hallgrijmur skylldi i mooti Svarti, er þad og hellst fra ad seg, ia, ad i hvørt Siñ er þeir takast a, þa fellur Svartur, og epter hvørt Fall, þa-sara af hønum Skorner, og geingur hañ þar ad laungum ad binda a sig Skoena, fyor so leinge Dags, og giøra Meñ

Digitized by Google

Op

Op mikid ad þessu. Eñ Hœvardur qvad Vissu! * * * Leikuriñ var hiñ besti. Var Hallgrijmur þa 16. Vetra gamall, og þokti lijkastur til Frœkins Mañs þa fullhroskadur væri: so er sagt, ad asleid Veturiñ, og vard ecki til Tijdenda, og allt hangad til þeir bwast til Þijngs. Steinþor let sem hañ visse ei hvort Rœd hañ skylldi fiœ fyri þeim Felsgum, eñ villdi þo ecki hafa þau til Þijngs med sier, eñ þokti þo mikid ad fiœ þa Umtalalausa heima: Og saam Dsgum sijdar, sñaast þeir Atli og Steinþor, Atli spur Steinþor hvad hañ mundi fiœ fyri Vistar-Mœñum sijnum, Steinþor qvadst þad ecki vita, Atli mælti: Þier mun ei Bodlegt þykia, eñ þo mun eg bioodast til ad taka vid þeim, og halda epter Megni medañ þier erud œ Þijnge, hañ qvadst þad giarnañ vilia, og þier trwe eg best: Epter þetta fer Hœvardur burt med Atla og hañs Felagar komu þeir i Otrardal, tekur Atli vid þeim bœndum Hœndum, skorti þar ecki þad er hafa þurfte, gisrdi hañ þeim hina mesta Blijdu, voru þar 10. Karlar dijger: Let Atli ridia Bwrid og gisrdi þar Sængur þeirra, og feste þar upp Vopn þeirra, og var þar bwid vid hid betsta: Eñ Steinþor hafdi bodid ad sier Mœñum, skorti þar hvorki Vinie Frœndur. Var Steinþor mœgdur vid Hœfdingia: Reid hañ œ Þijngid ytd 3. Hundrud Maña, voru þad aller hañs Þijng-Mœñ, Vinir, Frœndur og Mœgar. Þorariñ hiet Madur, hañ vár Hofdinge mikill, þo nockud vid Alldur, hañ var Godords-Madur Vestur um Dijrafiord, hañ var Brodur þeirra Þioodgeirssona, hañ hafde spurt þesse Tijdindi, Vijg Brœdra sijña og Frœnda, og þokti sier nœrri þoggvid vera, og þoktist ecki sneida meiga hiœ slijkum Mœlum, þar sem mest kom til hañs Eptermœlastadur, eñ til Þijngs-vœrt ridid, stefner hañ ad sier Mœñum um Dijrafiord, þar med Frœndum og Vinum: Dijre hiet Madur, er þar vár añat hiñ meste Hofdinge og Vinur mikill Þorarins Goda, Þorgrijmur hiet Son hañs, hañ var fullhroskadur Madur þa er þetta var: Þad er og frœa hœnum sagt, ad hañ var mikill Madur og sterkur, þar med hiñ margvijsasti. Hafdi Þorariñ þetta upp vid Vini sijna og Frœndur, var þetta Rœd þeirra allra saamañ, ad þeir Þorariñ og Dijre skylldu rijda til Þijngs vid 2. Hundrud Maña: Eñ Þorgrijmur Dijrason bauds til ad drepa þa Hœvard og þa allasamañ Felaga og Frœndur, qvadst og spurt hafa, ad Steinþor œ Eyre hefdi halldid þa alla uñ Verturiñ, og heiter ad halda þeirra Mœalum til fullra Mœla vid þa Meñ sem til Ept ermœala væri vid þa Frœndur, qvadst Þorgrijmur og vita, ad Steinþor væri heimañ riduñ med mikid Fiolmeñi, eñ þeir Felagar væri komner i Otrardal til Atla Þeslingsins Mœags Steinþors, og mun ei fyrerverda ad drepa hvorn ad odrum. Var þad Rœd tekid, ad Þorgrijmur skylldi rijda heimañ med 18. Meñ, og er ei sagt frœa þeirra Ferdum, fyrr eñ þeir koma til Bœar Atla i Otrardal: Var þad eñ Morgun snemma, þeir rijda i ettt Dalverpe, þad er ei mœtti siœ frœa Bœnum, þad Þorgrijmur þa stijga af Baki, gœd sig so sijia, ad hañ mætte eingañ Veg uppe sitia: Þeir gisra nu so, lœta Hestana bijta, eñ Þorgrijmur sofnadi, og breidde Fallid œ Hœfud sier, og let illa i Svefne.

Nu er þar til ad taka, hvad þeir hafaſt ad hema œ Bœnum i Otrardal, ad þeir sofa i Utebwrenu uñ Nosttena sem þeir sattu Vanda til, og uñ Morgunin vakna þeir vid þad, ad Atli liet illa i Svefni, so ad eingiñ þeirra mœtti sofa fyri hœnum, hañ braut, og blies og bardi bædi Hœndum og Footum i Sængeñi, þar til er Torfi Valbrandsson hlioop upp og vakti hañ, og segir ad eingiñ Madur meigi sofa fyri hœnum og hañs Lœtum: Atli sest upp og strauk uñ Skallañ, Hœvardur spur hvort nockud hefde fyri hañ borid? Hñ qvad þad visst vera: Eg þoktist gaanga fraam ur Utebwrenu, og sœa eg ad Vargar ruñnsuñañ œ Valliñ 18. samañ, eñ fyri Vorgunum var Rœf-Keila ein, þad var so slœglegt Qvikindi, ad slijkt hef eg alldre sied sijrri, þad var Olmlegt og Illelegt: Þad skundadi vijda og œ allt villdi þad Auga hafa, og all syndist mier Dijriñ grimleg: Eñ er þau voru komiñ heim ad Bœnum, þa vakti Torfi mig, og veit eg visst ad þetta eru Mañna Huger iller, skulum vier þegar uppstanda, Atli hafnadi ecki Vana sijnum, sprettur upp og steiper œ sig Stacki sijnum, skundar so ut sem Kovlsvijkie: Eñ þeir tooku Vopn sijn og Klœdi, og bwast sem skiœruglegast. Og er þeir voru mijg so vidbwner, kom Atli aptur og var komiñ i sterka, Brinju og brugdid Sverd i Hendi, þa mœlti At-

Digitized by Google

le;

le; Pad er lijkast ad þetta fari sem mærgur hefur getid til, ad Steinþori Mæagi mijnum mune þad þeigi vel duga, ad læta ydur hier nidur koma, nu beidist eg þess, ad þid lætid mig fyri ráda Til skipan fyri oss: Er fyrst mitt Rád, ad vier gangum ut under Veggiñ a Hwsenu, og lætum ecki saungad oss iñe, get eg ydur þad i Hug, ad slija ei hvad sem ad Hondum kemur, þeir sogdu so vera skylldi. Þad er nu til Mæls ad taka, ad Porgrijmur vaknar; Vak hsnum þa orded heitt. Hañ mællti þa: Heima hef eg vered uñ Hrijd a Bænum, og er so vilt fyri mier, ad eg veit ei fraa mier; Eñ heim munum vier gaanga ad Bænum, ætla eg og ad vier skulum breña þaa iñi, þyki mier þad skiootast-meiga yfirtaka. Taka þeir nu Vopnsijn, og gaanga heim a Vsliñ: Og er þeir Atli sia Meñena, þa mællti Atli: Þad er Ætlan mijn, ad þeir sieu komner hier Dijrfyrdingar, og sie fyri þeim Porgrijmur Dijrason, er verstur Madur er i allum Dijrafyrdi, og Fiolkuñugastur: Ertu þeir hiner mestu Viner Poorarins, er Eptirmaked a eptir Brædur sina: Ætla eg mier, þo Olijklegt sie, ad gaanga i mooti Porgrijmi, eñ þier Hæavardur ætla eg ad gaanga i mooti 2ur: Ertu reyndur Kappi og mikill. Hallgrijmi Frænda hijnum ætla eg vg 2. þaa gildaster eru: Valbrandssonum Torfa og Eyolfi, ætla eg 4. Eñ Grijmi og Porsteini Porbiarnar-Sonum, ætla eg 3. Þeim Porhrandsonum Oddi og Þorer, ætla eg 4. Eñ þa ætla eg siñ Mañhverium, Poorhalli og Hwskatli mijnum. Og er Atli hafdi tilskipad sem hañ villdi, þa geingu þeir Porgrijmur suñañ ad Hwsinu, og sia nu ad sdruvijs er uñbwed eñ þeir ætludu: Standa þar Meñ med Vopnum, vg bwner til Vidtoku. Þa mællti Porgrijmur: Hver vent nema hañ Atli hiñ rægi, sie Brøgdoottari eñ vier hyggium: Eñ þo skulum vier a mooti þeim allt ad einu. Hlaupast Meñ nu ad sem ætlad var: Þad verdur hid fyrsta Athlaup, ad Atli hiñ Litli hliop ad Porgrijmi, og hio til hañs med badum Hondum med Sverdenu, og beit ecki a. Þeir hiuggust nockra Stund, og beit ecki a Porgrijm. Þa mællti Atli: Trolli lijkari ertu Porgrijmur eñ Mañi, þvi þig bijta eingeñ Jærn: Porgrijmur svarar: Þvi dyrfist þu ad tala slijkt? Þvi eg hiop til þijn adañ sem mier var hægast, og beit ecki a hiñ vonda Skalla. Atli sier nu, ad ecki mun sobwed hlijda; Kastar hañ sijdañ Sverdenu, og hleypur under Porgrijm, og rekur hañ nidur vid Vellenum: Nu er ecki Vopned hiaa hsnum, eñ hañ veit ad Lidsmunur er mikill, verdur hsnum þad fyrir, ad hañ grwfir nidur ad Porgrijmi, og bijtur i sundur i hsnum Barkañ; Dregur hañ sijdañ þaungad til sem Sverd hañs var, og snijdur so af hsnum Hofuded: Eptir þad rekur hañ Skygnurnar upp, og sier ad Hæavardur hefur fellt añañ þeirra, er hañ atti vid; Hleypur Atli þar fyrst ad, og skipta þeir ecki leingi Hoggum vid hañ, adur hañ fellur. Hallgrijmur hafdi og drepid bæda þaa, er hañ atti vid: Og so Torfi og Eyolfur hofdu fellt alla þa er þeir attu vid: Þoorek og Oddur hofdu dreped 3. Eñ eiñ var eptir. Þorhallur hafdi dreped hañ er hañ atti vid: Hwskarliñ hafdi ei dreped hañ er hsnum var ætladur. Hæavardur baud þa ad hætta skylldu. Þa mællti Porsteiñ Porbiarnar-Son: Ecki stal Fader miñ spyria Vestur a Rauda-Sand, ad vid Brædur ynum ecki Hlut-Verkum ockrum sem adrer Meñ; Hañ hleypur ad einum þeirra med reidda Øxena, og rekur i Hsfud hsnum, so hañ feck þegar Bana. Atli spurdi þvi hañ skylldi ecki alla drepa? Hæavardur qvad þad til einkis vera. Atli setteſt nidur, og bad ad leida þaa fyri sig: Hañ rakar af þeim Hærid, og giordi þeim Koll, og bar i Tisru eptir. Sijdañ took hañ Knijf siñ wr Skeydum, og skar af þeim allum Eyruñ, og bad þaa so markada ad sara a Fund Dijra, og Þoorarins: Qvad þaa helldur munu meiga, ad þeir hefdu sunded Atla hiñ Litla. Eptir þad fara þeir þadañ 3. Eñ komu þar 18. samañ, aller fræckleger og vel bwner: Hæavardur qvad þa Vijsu.

Þad man Vestur ok Vestañ,
Virdar rodni saarañ,
Odd til Jsafiardar,
Oddregns kemur Fregna,
Ad til Geyra-Gsettu,
Gunæringar væri,
Vogur er Vorður i Augum,
Valbrandssyner Handar.

Eptir þad swa þeir Aleidis, og jarda þaa er

drepner

Digitized by Google

drepner voru: Taka fiẽdañ a̅ fig Nauder og Frelse, flikt sem þeir burftu.

Nu er þar til ad vikia, er Menn koma a̅ Piing, var þar Fiolmenni mikid, voru þar þa Hofdingiar og mikler Kappar mykelsvyrder: Par var Gestur Oddleifsson, Steinþor af Eyre, Dijre og Porariñ. Var þa talad uñ Mael þeirra aullsamañ: Var Steinþor fyri Houd þeirra Hœvards, og baud hañ Sættir fyri þa, og Gisrd Gests Oddleifssonar, qvad honum kuñugaſt uñ Maalid, og med þvi þeir viſſu a̅dur, hvorſu þeir hofdu unheirbwid, þa gaunga þeir ad ollu þeſſu gladlega, þa mællti Gestur: Med þvi þad er Vilie hverutweggiu, ad eg tale hier nockud uñ, þa ſkal þad ecki ſeint til laata. Mun eg þar fyrſt til taka, ſem var hid Firra Sumarid uñ talad, uñ Vijg Olafs Hœvardsſonar, ad eg gisrdi þad 3. Mañ Giollð, ſkulu þar nidur falla Vijg Sturlu, Piodreks og Liots, er misg voru Saklauſer dreyner: Eñ Porbiorn Pioodgeirsſon ſkal hafa fallid Ogilldur fyri Ojafnud ſiñ, og marga Oheirilega Tiltekt, þa er hañ hefur haſt vid Hœvard og marga a̅dra: So þeir Vakur og Skarfur Syſtrungar hañs, ſkulu hafa fallid Ohelger: Eñ Vijg þeirra ſkulu jafn vera Brands hins ſterka og Aus Fooſtra Hallgrijms: Ein Mañ-Giollð ſkal gialda fyri Filgdar-Mañ Liots a̅ Mœnaberge, er þeir Hœvardur hofdu dreped, ſo og uñ Vijg Liots, kañ eg ecki Fe ad gisra: Er þad ollum audſagt Ojafnudur ſie, er Liotur hefur haſt vid Porbiorn, og vid alla adra þa hañ hefur mœtt: Geck þad og epter Mœlefnum, ad 2. Born ſkyldu drepa hvilikañ Kappa ſem Liotur var; Skal og Porbiorn hafa Eingi þad frialſlega allt, er þeir attu bœder ſamañ a̅dur: Eñ til Hugguunar vid Porariñ, þa ſkulu þeir Meñ fara utañ, Hallgrijmur Asbrandsſon, og Torfi og Ejolfur Valbrandsſyner, Porer og Oddur Porbrandsſyner: Porſteiñ og Grijmur Porbiarnarſyner, med þvi þu ert gamladur misg, þa ſkulu þeir ei utkoma firr eñ þu ert allur: Eñ Hœvardur ſkal fara a̅ Bwſtad ſiñ og vera ecki i þeſſum Fiœrdunge, og ſvo Porhallur Frœndi hañs: Vil eg ad hier ſættiſt heilum Sœttum, og ſie þetta Prettalauſt af hverutbeggia Hendi. Epter þad geingur Steinþor ad, og tokt Sætt fyri þa, Hœarad og þa alla Felaga, med þvi Skilordi, ſem Gestur hafdi fyri ſagt: Steinþor gelldur og Hundrad Silfurs þad er giallda œtti, geingu þeir Porariñ og Dijre ad ollu Dreingelega, og letu ſier vellijka þad er gisrdt var. Og er þeſſum Mœalum var lokid, þa komu þeir af Eyre a̅ Piing, ad ſegia Tijdindiñ, ad ollum a̅heyrandi, ſem gisrſt hofdu i þeirri Ferd: Pœkti ollum þetta mikil Tijdindi, og þo farid maklega. Pœkti Mœnum Porgrijmur hafa dreigiſt til Fiandſkapar vid þa, eñ ordiñ jafnleg Umſkipti, þa mællti Gestur: Pad er ſañaſt ad ſegia, ad þid Frœndur erud Olijker ordrum Mœnum ad Illſku og Odreingſkap: Eñ þvi vard þier Porariñ þetta fyri, ad laata ſem þu villder ſættaſt, eñ farq med ſlijka Prettviſſe: Nu med þvi hier hefur verid nockud uñtalad a̅dur, þad er til Vœgdar mœtti komaſt þetta Mœal, þa lœt eg nu ſo ſtanda, epter þvi ſem a̅dur var gisrdt og talad: Eñ hins vœru þid verduger, Porariñ og Dijre, ad yckar Mœal vœri misg ſpiall ud fyri yckar Underhiggiu: Eñ þad ſkal þar fyri koma, ad eg ſkal allrei ad yckar Mœalum veita: Eñ þu Steinþor, laat þier þetta vel lijka, fyri þvi ad hiedañ af ſkal eg alt hijnum Mœalum veita, vid hvorn ſem þu eatt uñ. Hefur þier þetta vel farid og Dreingelega. Steinþor svarar þa: Ad Gestur ſkule mestu uñraada: Pyke mier þeir nu hafa af hid veſta bedid, laatid Meñ ſijna marga og þar med Dreingſkap ſiñ. Epter þetta ſlijta þeir piſngid: Skilia þeir Gestur og Steinþor med mikelle Vinœattu, eñ þeir Porariñ og Dijre una vid Stvor-illa: Og er þeir Steinþor komu heim a̅ Eyre, ſeyde hañ epter þeim i Otrardal, og er þeir ſiñaſt, ſegia hvorier ordrum ſem farid hafdi, þvi þeir heim allvel ſkipad hafa verid ur þvi ſem rœda var. Pœkudu þeir Steinþori fyri Forgœangiñ, ſogdu og ad Atli Mœagur hañs hefdi allvel vid þa gisrdt: Enda hvorſu hrauſtlega hañ hefdi fraſagt eingid, og ſogdu hañ hiñ hrauſtaſta Dreing, gisrdiſt þa hin beſta Vinœatta med þeim Mœagum: Var Atli kalladur þadañ af hiñ beſte Dreingur hvar ſem hañ kom. Epter þad fer Hœvardur og aller þeir heim til Iſafiardar, verdur Bjargey heim ſiovrlega feigiñ og ſo Fedur þeirra Brœdra, og þykiaſt nu unger ordner i a̅tad Siñ. Nu tekur Hœvardur þad til Rœds, ad hañ bijr til Veitſlu mikillar, bœdi var hun mikil og Stoormañleg: Skorti þar eingañ Hlut

Digitized by Google

til. Sijdan bijdur han til Steinþori af Eyre og Atla Mœgi hans, Geste Oddleifssyne og ollum Mœgum sijnum og Frœndum: Verdur þar Fiolmenni mikid og hin mesta Veitsla, Sitia þeir þar Viku allersamann glader og kœter: Hœvard ur var Stoor-audugur Madur ad allskonar Fe, og ad Lyktum Veitslunar gefur Hœvardi Steinþori 30. Gelldinga og 5. Yxn, Skiold, Sverd og einn Gull-Hrijng, hina bestu Gripi. Gesti Oddleifssyni gaf hann 2. Gull-Hrijnga og 9. Yxn: Atla Bounda gaf hann og goodar Giafer. Valbrandssonum, Þorbrandssonum og Þorbiarnarsonum, gaf hann og ollum hinar betstu Giafer: Sumum good Vopn og adra Hluti. Hallgrijme Frœnda sijnum gaf hann Sverdid Gunnloga og þar med oll Her-Vopn harla good, þackandi þeim ollum gooda Filgd og Dreingelega Framgongu: Ollum gaf hann goodar Giafer, þeim sem hann hafdi þœngad bodid, þvi hvorke skorti Gull nie Silfur. Og epter þessa Veitslu rijdur Steinþor heim a Eyre, en Gestur a Bardastrond, Atli i Otrardal. Skilia nu aller med hinum mesta Kœrleikum: En þeir er utann skylldu fara, foru Vestur i Vadli, og þar utann um Sumarid, gefur heim vel og koma vid Norveg: Riede þa Hacon Jarl syni Norvege, eru þeir þar um Veturin, en um Vorid fa þeir sier Skip og leggiast i Hernad, og verda hiner Frœgustu Menn, hafa þeir þa Jdiu nockur Missere, og foru sijdan ut hingad, og var þa Þorarin daudur. Urdu þeir aller œgiœter Menn, og eru af þeim miklar Soegur hier a Lande, og vijdar Aœttadar. Lykur hier nu fra þeim ad segia.

Svo er sagt fra Hœvardi, ad hann selur Eignier sijnar: En þau Biargey rœdgst Nordur til Svarfadardals, og upp i Dal þann er Svarfadalur heiter, og reiser þar Bwstad sinn, og biuggu þar nockra Vetur, og kalladi Hœvardur þann Bœ ad Hœvardsstodum. Nockrum Vetrum sidar, spur Hœvardur hau Tijdindi, ad Hacon Jarl var daudur, en komin i Sladin Olafur Kongur Triggvason, og vœri hann orbin Einvalds Kongur yfer Eudelsœgum Norveg, og bodadi adra Trw sanna: Og er þetta spur Hœvardur, bregdur hann Bwnu og fer utann, og Biargey med honum, og Þorhallur Frœndi hans. Koma þau a Fund Olafs Kongs, og tvok hann vel vid þeim. Var Hœvardur þa skijrdur og sa þau, og voru þar um Veturin i goodu Yferlœti med Olafe Kongi. Pann sama Vetur andadist Biargey, en Hœvardur og Frœndi hans Þorhallur fooru ut til Islands um Sumarid. Hœvardur hafdi ut med sier Kyrkiu-Vid harla mikin. Hann setti Bwstad sinn i nedanverdum Þorhalls-Dal, og bist þar ei leinge adur hann tekur Soott: Þa kallar hann a Þorhall Frœnda sinn, og mœlti: So er Mal med Vexti, ad eg hef Soott feingid, þa mig mun til Bana leida, Vil eg ad þu taker Fe allt epter mig, asn eg hier þess vel ad niota, hefur þu mier vel hiisnad og veitt goda Filgd, skaltu fœra Bwstad sinn i ofanverdann Þorhalls-Dal. Skaltu þar lœta Kyrkiu giora, vil eg ad herri mig grafa lœta. Og sem hann hefur sagt fyrr so sem hann villdi, deyr hann litlu sijdar.

Þorhallur bregdur vid skiott, og fœrir Bwstad sinn upp i Dalin, og gierer þar Reisuglegann Bœ, og kallar a Þorhallsstodum, fœr hann Konsang gott; og hefur margt Manna fra honum komid, og bijr þar til Elli: Og er svo sagt, ad þa er Christne kom til Islands, ad Þorhallur liete Kyrkiu biggia a Bœ sijnum, af þeim Vidi er Hœvardur flutti ut hingad: Vard had hid Skrautlegasta Hws, og var Hœvardur ad þeirri Kyrkiu grafin, og þokti verid hafa hid mesta Mikil-Menni. Og lwkum vœr þar nu þessari Sogu.

Digitized by Google

Fier

Hier Byriast
Saga af Þoordi Hredu.

I. Cap.

ÞOORdur het Madur Hordakarason, mikill ad Virdingum; Hañ vár Høfdingi yfir heim Herudum i Noregi, er honum voru nædæg: Hañ var Herfir ad Mafuboot, og ad nockru var hañ framar odrum Mañnum: Hañ hafdi feingid gofugt Kouſarang, og atti vid hęnni Fiora Gnuu og Eina Dottur: Hiñ eldſti Son hañs het Steingrimur, Añar Klippur, Pridie Eyolfur, eñ Dottur hañs het Sigrijdur, og voru Born heirra hin Mañvęnſtegoſtu. Syner hañs voru furdulega ſterker, vęner og ſnorleger ſem heir attu Kyn til: Syſter heirra var allra Kvęnna frijdaſt, og O-aſleatſom og Skapfloor; Hun var og Kvęña høguſt, heirra er uppvaxid hefñ Samtijda: Eñ ſem heir voru ordnir Fulltijda Męñ, took Fader heirra Sott ſtrangа og andadeſt, og var Utſor hañs gior ad fornum Sid. Eñ ſem Erfi var drucked, fædde Hws-Freya hañs Sveinbarn, bædi mikid og frijdt; Sveinenum var Nafn giefid, og het Þoordur eptir Fodur ſinum, hvi Hwsfreya vilde ſo, qvedſt hun hyggia ad hañ mundi mikill verda, ef honum i Ætt brygdi. Og er Þoordur vox upp, vard hañ mikill Vexti, og ſterkur vid Afli, vęrn og Stormañlegur. Ovægen var hañ vid alla har, er honum var Illt vid, eñ Vinſæll vid alla adra: Hañ var milldur af Fe, og blijdur Vidurmæliſ, og Vinfaſtur. Hañ var Gledi-Madur mikill, og fimur vid alla Leika: Syndur var hañ hverium Mañi betur, og Skarallð gott.

I hañ Tijma riedi fyri Noregi Gunhildar-Syner: Og ſem Þoordur Ox upp, fyſti hañ til Hyrdar Gamla Kongs Gunhildarſonar, er hę var mańa meſtur i Noregi. Þa var Þoordur 12. Vetra gamall, er hañ riedſt til Hyrdar Gamla Kongs, og virdteſt hañ ollum hiñ meſti Afgiorſis Madur, uñ allt had hañ ſtyllidi tilgaungа: Var hañ ſo med Kongi Prica Vetur, og honum jafnañ nærſt i ollum Mañhættum og Vardsgnum: Feck Þoordur Virding og Metord, og vard hañ mioog vijdfrægur af ſlijku. Og er Þoordur hafdi verid Prica Vetur Hyrd-Madur Kongs, hę ſegir hañ Kongi ad hañ fyſi ad vitia Eigna ſinna; Kongur mællti: Gott Fylgi hefur hu-oſs um-Hrijd veitt, og mikils Hættar Madur muntu verda. Kongur ſpretti af ſier Saxe, er hañ var vanur ad bera Daglega, og mælti vid Þoord: Hier er eitt Sax er eg vil gieſa hier, er eg hygg ad Gipta muni fylgia, og har mep ſkal fylgia Vinsætta mijn. Þoordur hackadi honum hañ Sooma, og alloñ nañ er hñ giordi honum. Þa mællti Kongur eñ til Þordar: Þeſs bid eg big, ad hu gefir ei hetta Sax, nema hu-egir Hofud hitt ad leyſa; Og er ei Olijkt, ad hu muner heſs einhvern Tijma vidhurfa. Þoordur ſegir: Eg ætla ei Arteingis fraa ydr ad fara, medañ eg a heſs Koſt ydr ad filgia. Kongr ſ.: Þad man ei ſo tilgaunga, hvi vid munum allrei aptur ſia ſt meir: Þa vard Þoordur hryggur af hañs Ordum, og ſvaradi eingu. Stidañ took Þoordur Ordlof af Kongi, og foor til Bwa ſinna, og u du Frandur hiñ honum ſegner: Þa hafdi Klippur tekid under ſig allar hañs Eigner, og hañs Bradra, og gierdiſt Høfdingi mikill yfir hvi ollu ſem Fader hañs fell fra, og hañ var odur yfirſtickadur:

Digitized by Google

Lijka var Klippur, Hers ad Nafnbot sem Feder hans. Mog vildi og Klippur vera vir Brædrum sinum: Eñ litlu sidar eñ Þordur for fra Gamla Kongi, bio dust þeir Hakon Kongur og Gamle Kongur, og i þeirri Orustu fell Gamle Kongur, sem segir i Sogum þeirra Noregs Konga.

II. Cap.

GIgurdur Kongur Slefa var Oeyrdar-Madur mikill til Kveñasars: Hañ lagdest i Sæng med Olusu Dottur Skeggia a Reykium; Hun var Hwefreya Klipps Þordarsonar. Þordur eggiar Broodur sin til Hefndar vid Sigurd Kong: Segir ad hañ hafi þar af miked Amæli af ollum, ad hañ vilie ei hryndа af fler slikum Svivirdingum: Segir betra sie ad falla med Sæmd, ef þess yrdi auded, eñ lifda þessa Vanvirdu sem a hier liggur af Sigurdi Kongi: Er þad og allra Maka Mal, ad hu munner ei verda slikur Madr, sem bijner fyrri Fraendur, ef þu þoler þetta leingi, og vilt ei til Hefnda leita vid Sigurd Kong, þo hu eiger vid nockurt Ofuresli edur Lidsmun, er þad Odreingilegt, ad þola Adgiordalausi þviliska Skom, ad Kongur leggi Eigen-Konu þijna i Sæng hia fier; Vil eg bioodast til Ferdar þessarar med þier, og vier aller Brædur, og berum oss ad vina fullañ Sigur a Kongi, helldur eñ vier þurfum til Hefnda ad leita eptir þig, ef so kyñi til ad takast. Þa segir Klippur: Æred satt segir þu Fraendi; Noog væri Þorf ad ra:da af slijk Vandræði, ef Fære giæfist a: Og fullsws er eg tidhess, ad hefna slijkrar Svivirdu a honum. Eptir þetta Vidtal bwa þeir aller Ferd sijna, og foru af Stad med miklu Fiolmeñi, og stefna a Upplond: Þeñan Dag fyrdu þeir ad Kongur var ad Veitslu: Og sem þeir komu a þañ Bæ sem Kongi var nærstur, frettu þeir ad Kongur sat under Dryckiu-Bordum: Sidañ skiptu þeir Lidi til Ingaungu: Baud Þordur ad þeir skylldu fyrst wtgaanga, sem sidarst genguñ: Og skal Klippur fyrst iñgaanga, þa Þordur, þa Steingrijmur, þa Eyvlfur, og so hiner sem skipader voru: Aller hefdu þeir Alvæpni, med Hialmum og Brynium, Skiolldum og brugdnum Sverdum: Klippur Herfir geingur fyri Bord, og þar ad sem Sigurdur Kongur var; Sidañ reidet hañ Sverded, og hoggur i Hofud honum, og klijfur hañ i Herdar nidur, og hnie hañ so daudur fram a Borded. Epter þetta sniwa þeir i burt utar eptir Hollinne: Og i þvi Bili heyrdi Þordur Brest a Baki ser, og var þa Klippur Brooder hans hoggvin Bana-Hogg; Þad gierdi ja: Madur er het Hroyalldur Augmundsson Hofdakarafonar, hñ var skyldur heim Brædrum, Þordarsonum, og stiod hañ fyri Kongs-Bordi, er þeir komu iñ i Hollena, og vorudust þeir hañ ecki: Þañ Mañ vo hañ añañ, er Eyvindur het, Valbiornsson. Eñ sem Þordur sa Fall Broodur sijns, hioo hañ til Hrowallds, og sneid hañ i sundr fyri ofañ Miadmarhofudeñ. Sijdañ hlupu Meñ upp um alla Hollena, og veittu heim Brædrum allmikla Adsookn, eñ þeir vordust vel og Dreingilega: Reitte Þordur þa vel Sax þess sem Gamle Kongur gaf honum, og vard margra Maña Bani, adur hañ kom:t wt wr Stofuñe: Foor þar fram jafnañ er Von a, ad þegar Meñ missa sñ Hwsbonda, ad flestum verdur bylgt epter ad sækia sijnum Ovinum, og foor þar so: Foru þeir Brædur heim til Bwa sina: Spyriast þesse Tijdindi nu vijda, og so til Haralds Kongs um Fra:fall Sigurdar Kongs; Eilar hañ þa ad bwa Meñ til Hefuda vid þa: Brædur, og drepa þa:: Var Kongur nordur i Lønd:m er þetta fell til, og þvi vard seina um Hefndena eñ hañ vildi. Let hañ þo setia Þijng, og gierdi þa: Brædur wtlæga af ollum Norvegi, eñ kastadi so Eign sñi a allt þad sem eptir var, sem voru Eigner þeirra og Odul.

Nu er þar fra: ad segia, ad þeir Brædur komu heim, og sogdu Fra:fall Sigurdar Kongs, og so Klipps Broodur sijns. Þa qvad Þordur Vijsu.

Ek segi Vijg þau er voru,
Videndur preñrar Giordar,
Klippur reid Brand i Bloodi
Borsylldar Gukhildar.
Þa fell Halur i Hollu,
Hlaut Klippur Bana af Gaute,
Þar vo ek Polla Floora
Primar Lax med Saxi.

Þooktust þeir Brædur þad vita, ad þeir mættu ei vidhalldast þar Iñalands, fyri Ofrijki þeirra

Digitized by Google

Guñ-

Guñhilldar-Sona, og Hargilldi Kongi, Frændu Sigurdar Kongs. Fiſtuſt þeir Brædur ad ſelia Jarder ſijnar fyri Lausafe: Og logdu þeirra Viner þad til, ad þeir ſkylldu fara til Islands, og ſegdu þar nagad margt Stoormeñi komid vera, sem Landflotta hafa orded fyri Norvegs Kongum: Poordur mællti: Ecki hef eg ætlad mier ad ſitya Odal mijt: Eñ med þvi marger Gofugir Meñ hafa latid ſier þad nægia ad biggia Island, þa man mier lijka ſlijkt nægia meiga. Sijdañ bioſt Poordur til Islands Ferdar, og med honum Brædur hañs, og Syſtier þeirra Sigrijdur: Peir hofdu med ſier Ogriñi Lausafiar: Hñ hafdi 19. Meñ a Skipi med ſier, ſijdañ let hñ i Haf. Pad var sudvert Sumar. Peir voru Moonud i Hafi, og komu vid Veſtmaña-Eyar, og ſigldu veſtur med Landeun, og ſo nordur fyri Strander, og logdu þar iñ a Flooañ, og þnær nyrdra Hluta Landſins: Sijdañ logdu þeir iñ a eiñ Fiord, og kiopfu þar Land ad Vetur-Noottum. Skiotir komu Meñ til þeirra, og ſpurdu þeir þa hvad Fiordur ſa hete, ſem þeir vorn a komner? Peim var ſagt, ad þeir væri komner iñ a Midfiord: Peir lendtu i Midfiardar Oſi: Pa var Midfiordur allur bygdur, þvi þetta var ſeint i Landnaama Tijd.

III. Cap.

MAdur het Skeggi, hañ bioo a Reyklum, og var kalladur Midfiardar-Skeggi: Hañ var Son Skiñabiarnar; Eñ þvi var hañ Skiñabiarn kalladur, ad hañ var vanur ad ſigla i Auſturveg, og kaupa þar Graaſkiñ og Safala-ſkiñ: Skeggi var mikill Garpur og Einvijgis-Madur: Hañ var leingi i Viſkingum: Og Eittſñ kom hañ vid Danmork, og ſoor til Hleidar, þangad ſem var Haugr Hrolfs Kongs Kraka, ſem var Kongur i Danmork. Hañ braut Haugiñ, og took þar ur Sverd Hroolfs Kongs er Skofnungur het, er þad beſta Sverd bored til Islands; Hañ took og Orena, er Hiallti hafdi atti hñ Hugprudi, eñ hañ nadi ei Lausa af Boddare Biarka, þvi hañ feck hvorgi ſveigt hañs Armleggi: Sydañ bar Skeggi Skofnung. Midfiardar Skeggi var Hofdingi mikill, Audigr og Frændfoor, ſo aller Midfyrdingar helldu hañ fyri ſñ Hofdingia: Hafdi Fader hañs Biorn uñed allañ Midfiord, og var Godords-Madr yfir ollum Midfyrdingum, og vijdar añarſtadar.

Ejulfur het Madur, hañ bioo a Oſe, og var rijkur Madur. Añar Boondi var nefndur Porkell; Hañ hafdi boded Skeggia Barnfoſtur, og var Eydur Sonur Skeggia i hañ Tijma a Fooſtre hia Porkeli: Hañ bioo a Sondum er Poordur kom ut i Midfyrdi. Ejulfur Boondi frar Oſe kom til Tialldz Poordar: Poordur fyrr þvi Bændur kiæmi ſo ſeint til Skips? Ejulfur qvad þad vandt, ad hañ kiæmi fyrſtur til Skips, og hefdi þad af Varniñgi ſem honum likadi. Poordur qvad mikid uñ Yfirlæti Landsmaña: Eñ mier er þo hitt ſagt, ad þad ſie þeſſa Lands Vani, ad ſlijta ſier til Fundar vid Kaupmeñ af Hafi komna, ad fretta þar Tijdinda: Ejulfur ſegir: Eg vil ad vid ſorum bædder til Fundar vid Midfiardar Skeggia, og ſeginum honum Tijdindi, og man hañ vel fagna þvilijkum Moñum ſem þu ert: Poordur ſegir: Her man eg bijda vid Skip mitt, þeſs ſem ad Hendum kemur. Ejulfur mællti: Eg man fara a Fund Skeggia, og ſegia honum Skip-Komu þijna. Poordur mællti: Pad maattu giora ſem þu vilt. Sijdañ ſkildu þeir, og foor Ejulfur a Fund Skeggia, og ſegir honum Skipkomu Poordar. Skeggi qvedſt þeckia Poord og hañs Forelldra, og qvad hañ gregnañ Mañ: Og hefur hijngad ei komed gofugri Madur, nie frægari edur fremri, og liet vel yfir honum. Ejulfur bad Skeggia rijda til Skips, og kioſa þad af Kaupum ſem hañ villdi, edur þyrſti heim til ſijn: Skeggi ſagdi: Jafnañ hefur þu vanur ad uña mier Sæmda af ollum Hlutum: Eñ nu vil eg uña þier Sæmda eiñ Tyma, og þeirrar Virdingar ad kioſa þad af Kaupum ſem þier vellijkar, þvi eg vil engañ Hlut taka af þeſſum Skipverium: Eñ þad ſegi eg þier, ad þu heiter þvi einu Poordi, ad þu ender vel, þvi lijted man honum fyri þykia, edur eñ hañ lætur, einhvern þar til Jardar falla, ef honum miſlijkar. Sijdañ ſkildu þeir, og reid Ejulfur til Skips, og ſagdi Poordi frar Ordum þeirra Skeggia: Poordur ſagde: Hid betſta foor þier; Eñ fira þyklunſt eg, ad Skeggi ætlar ad vfaſt vid mig, þyki mier Von, ad litla Virding muni eg honum þa giora. Ejulfur mællti: Pad væri miñ Vilie, ad vid finn-

Digitized by Google

um Skeggia. Hvergi mgu eg fara, segir Poordur: Eñ med þvi ad Skeggi vill eingañ Kaupmañ taka, ad sitia ca adra Hsud sier i Vetur, þa fædi hñ Striwg sin ca bondar Hendur sier. Ejulfur baud Poordi heim med sier til Ofs, eñ bad hañ ad vista Meñ sijna þar uñ Heradeb: Poordur þackar honum Bodid, eñ qvadst ei vilia med hsnum Vist hafa. Poordur bad Ejulf ad selia sier Landed ad Leigu uñ Vetureñ, og bad gisrdi Ejulfur; Eñ hañ foor þadañ Bygdum ca Torfustadi, þvi hañ ætti þar añad Bw, eñ Poordur rodk vid ca Ofe. Sijdañ liet hañ flytia heim Warning sin, og allañ Farm af Skipenu, og ried þvi so til Hluns: Foor Poordur so heim til Ofs og Brædur hañs, og Sigrijdur Syster þeirra, og aller Skipverjar hañs: Situr hañ nu uñ kyrrt beñañ Vetur. Ecki liet Skeggi nejtt til sin taka uñ þeñañ Tijma, og ecki mælast þeir vid Poordur og Skeggi, þootr þeir sineſt, og ecki lætur Skeggi sem hñ vite neitt uñ Kaupskap þeirra Poordar og Ejulfs, edur Breitni. Poordur hafdi misg Fislment, og var hñ mesti Gledi-Madur, og so voru aller Brædur hañs: Poordi vard þegar skiott Vinsæll af hverium Mañi, og likadi Skeggia þad stoorilla, og þookti þad lijkast, ad hañ mundi vilia verda Hofdingi yfir Midfyrdi: Pad sfundadi hañ og misg, ad Ejulfur var lœtañ jafnframt hsnum. Poordur var ad Leikum uñ Vetureñ, og aller Brædur hañs, og Bærmeñ, og voru þeir engir er hofdu vid Poordi: Hañ var hin mesti Piood-Smidur. Uñ Vetureñ reysti Poordur Feriu nidur vid Ofñ, og var þar laungum uñ Daga: Ætladi hañ ad leeta Skip þetta gaungu til Stranda.

IV. Cap.

Pad bar til litlu fyrr Jool ca þessum Vetri, ad Skegge sender Porkeli ca Sondum Ord, og baud hsnum heim til sin ad þiggia Jola-Veitslu, og so Hwsfreyiu hañs. Sagdi hañ ad Sveirniñ Eydur skylldi med koma, hañ var þa ungur, eñ þo vel ca Legg komiñ. Sijdañ biuggu þau Ferd sijna fra Sondum, Affœnga-Dagiñ fyri Jool. Foor so Sveirniñ Eydur med heim: Svo var þa Vedur uti, Peir mikill med Regne, eñ Midfiardar Aa Ofær, þvi hun þook ad leysast Koflum samañ ad þaũverdu, eñ um Fiordum var fært med Skip ad fara. Eñ sinn Porkell setti frañ Skipid, kallar Poordur til hañs og mællti: Ofær er Mañ Madur segir hañ. Porkell kallar til hañs aptur, giættu ad Smijdum hijnum Madur, eñ eg mun giæta Ferda minna: Yter so Porkell frañ Skipinu, og fooru sijdañ Priu ut ca þad. Og sem þau koma ca midia Aua, took hana sem Odast ad leysa. Geck Skipid tregt, og took til ad reka frañ eptir Straummum vegna Jakafarana: So þar kom uñ sijder, ad Skipinu hvelfde, og foor ca Kaf og lœ vid Drucknan. Eñ med þvi ad heim var leingra Lijf ætlad, þa kom Porkell heim ca Kiolñ, og rak svo Skipid gagnvart hvi, sem Poordur var ad Smijdiñe, og Steingrijmur Brooder hañs. Þa kallar Porkell til Poordar, og bidur hañ hialpa sier, Poordur svarar: Eg mun giæta Smijda minna, eñ þu munt giæta Ferda þinna. Steingrijmur mællti vid Poord: Gisr nu so vel Brood er og hiealpa Msñunum, hui nu liggur Lijf þeirra vid: Og sijn nu Mennt þijna. Poordur kastar þa Klædum sijnum heim ytstu, og legst ca Sund til Skipsins, og vard hañ ad briota fraa sier Isiñ og hrinda hsnum i burt. Eñ sem hañ kemur til Skipsins, þa tekur hañ Sueinin Eyd, og knijster uñ hañ Snœre, og leggur hañ so ca Herdar sier, og legst til Lands med hañ, og bad Brood ur sin hiealpa hsnum, svo hañ kiœle ecki, þvi hsnum var ordid kalt. Sijdañ legst hañ ut i Añad Sin, og took Konu hañs, og var hun þiskud misg, flutti hana sijdañ til Lands. I Þridia Siñ legst hañ ut til Skips, og flytur Porkel ad Lande, og var hañ ad Bana kominn af Kullda. Steingrijmur spyr þvi hañ gisrdi so, ad hañ flutte Eyd fyrst ad Lande? Poordur segir: Þvi mier segir so Hugur uñ, ad þesse Sveirn mune mier sijdar ad Gagne verda, og mun hañ mier þa Lijf giefa. Eñ þvi flutta eg Porkel sijdast, ad mier þookte hañ mest vid meiga fyri Kullda Saker, og so þookte mier, ad hsnum minstur Skade þootr hañ dœge. Sijdañ took Porkell Klædaskipte og hrestist hañ vel og so Kona hañs. Poordur baud Eyd heim med sier, og qvadst Eydur þad giarna vilia. Var hañ so med Poordi leingi sijdañ. Porkell foor heim til Reikia, og segir ei sliettara fra ei til bar. Skeggia sanst soett uñ, og qvad hañ mikla Ohamingiu hendt hafa, ad þu leitst Sa

Digitized by Google

miñ epter hiꝛa heim Moſnum nidur vid Oſa, eꝛ mier ſegir Hugur uñ, ad þar mundi koma, ad eg vilde mikid tilgiefa, ad Eydur heſde allꝛei þar komid til Þoꝛdar. Lidu Jooliñ og foor Þoꝛkell heim, og kom uñ Leid til Oſa, og bad Eyd med hier fara, Eydur ſvarar: Ecki vil eg med hier fara, ſkalltu ei optar veita mier Fiꝛꝛad. Eige villda eg hier Bana heilldur eñ ſiaal um mier ſegir Þoꝛkell. Fer Þoꝛkell ſo heim vid ſo bꝛvid, og kiemur hañ allꝛei meir vid Sꝛguna.

Eydur var Þoꝛdi jafnañ ſilgeſamur: Enda var Þoꝛdur honum all-epterlætur. Var Þoꝛdur jafnañ ad Feriu-Smijde nidur vid Oſiñ, og Eydur hiꝛa honum. Þoꝛdur haſdi hiꝛa fier jafnañ Saꝛid Gamlanaut. Þad var eiñ Tijma, ad Eydur took upp Saꝛid og lick fiey ad þvi, þetta fier Þoꝛdur og mælti: Liſt hier vel a Saꝛid Fooſtri? Allvel ſegir Eyd: Þa vil eg geſa hier Saꝛid ſegir Þoꝛdur: Mun eg allꝛei gieta launad hier jafn goodañ Grip, eñ Vinnattu mijna vil eg veita hier, og mun han þykia liſtils verd ſegir Eydur, Þoꝛdur mælti: Haf Þoꝛk fyꝛi Fooſtri miñ, og muntu launa, opt og ſtoꝛum. Eñ ſeni heiꝛ komu heim, ſynde Eydur oll um Heima-Moſnum, og þokte miog vænt uñ. litlum Tijma þar epter, foor Eydur heim til Reykia ad ſiña Fodur ſiñ: Skiegge took honum hoꝛke vel nie illa, eñ mælti ſo til hañs: Þvi þookte hier þad Fooſtur betra, ad vera med Þoꝛde, eñ þad ſem eg fieck hier med Þoꝛkeli? Eydur mælti: Alls vegna, þvi Þoꝛdur eꝛ mikilshættar Madur, og maa af honum gott hlioota. Eñ Þoꝛkell eꝛ Liſtilmeñe og heimſkur, þvi hañ villde Bana mier Saker Heimſku ſiñar og Ofrañſynd: Eñ Þoꝛdur gaf mier Liif, og hañ gaf mier hiñ þetſia Grip, Skiegge mælti: Af Uñſioon Þoꝛkels mundi þad, ad þu fiekſt Liif, og mundi haꝛ ecke hafa heilldur viliad hier Bana eñ ſier og Konu ſiñe. Eñ ſiaa vil eg hañ Grip eꝛ þu ſegir a miki af, hvoꝛt mier þiker hañ jafn-goodur edur mikils verdur ſem hier. Stjdañ braa hañ Saꝛ a, og ſyndi Fodur ſinum, og leiſt honum all a a, og ſagdi þad audſied, a þad mundu Goſ ter Meñ ecki haſa, og eꝛ þeſſu Gierſeme mik Eñ eige true eg þvi, a Þoꝛdur haſe gieſed ſo mætañ Grip og jafn-ongiætañ. Eydur elli: Ei eꝛ Olijkt, ad þu muner ſtyꝛkia mig til Launa, ef þu villt þvi ei trwa ad hañ haſe mier gieſed, Skiegge mælti: Giarnañ villda eg, ad þu heſder heñañ Grip allꝛei þeygid, Eydur ſeger: Ei liſt ockur þetta eiñ Veg bꝛandum. Epter þetta foor Eydur heim til Oſs, og vard ſcatt af Kvedium med heim Fedgum i þad Siñ. Þoꝛdur ſagnar honum vel, og ſpyꝛ ad Vidꝛæduum þeiꝛra Feꝛga. Eydur ſagdi allt ſem farid haſde, Þoꝛdur mælti: Slijks var ad Von, og alltmiog vill Fader hiñ yſaſt vid mig, og ſegir mier ſo Hugur uñ, ad þad muni hoꝛſaſt til Vandꝛæda med ockur Fodur þijnum og mier, og hañs Fꝛænd um, og muntu jafnañ aa mille ſtanda, og miklu Uñꝛæda. Eydur mælti: Vel væꝛe ef eg mætta nockru uñ ꝛaada, edur gott til-leggia med yckur. Og lauk ſvo þeiꝛra Tali. Var Eydur med Þoꝛdi i goodu Yfeꝛlæte.

V. Cap.

Asbiorn hiet Madur, hañ var Son Þoꝛſteins Hvijta, og Sigꝛijdar, Syſter Midfiardar Skieggia: Hañ var uñ þeñañ Tijma utañ. Hañ kom ut þetta Sumar i Laungadal, og eꝛ Skiegge friette Utkomu hañs, reid hañ til Skips, og ſagnar vel Fꝛænda ſijnum Asbyꝛne, og bijdur honum heim til ſijn med ſvo marga Meñ ſem hañ vill. Þitta þiggur hañ, og riede Skipe ſijnu til Hluns, og foor ſvo heim til Reikia. Hañ var Maña meſtur, og fꝛijdaſtur, og vann ut ad Aſie, ſvo valla fanſt hañs Jafninge fyꝛi Aſis-Saker: Hañ var og vel lætiñ, var hañ og mikill Glede-Madur. Hañ geck jafnañ til Laugaꝛ ad ſkiemta ſier. Eiñ Dag ſem þeiꝛ gaanga Asbiorn og Skiegge epter Vandꝛ, og laugudu ſig, laugu þeiꝛ vid Laugina, og dvollduſt leinge. Þañ Dag geck til Laugar Sigꝛijdur fꝛaa Oſe med Leꝛept ſijn: Hun geck þar nærre fem þeiꝛ laau vid Laugina, þeiꝛ ſaau hvoꝛ Kynañ foor, Hun var i Raudum Kyrtle og bꝛaꝛre Yfeꝛhoſn, Hun vax bæde ſtoor og frijd. Asbiorn reis upp vid Alboga, og leit uñ Oꝛl ſier til heñar, hun nam Stad ar, og leit til hañs, og gieck ſijdañ heim. Þa ſpuꝛde Asbiorn hvada Kona þad væꝛe? þookte mier ſem hun lite til mijn Aſtar-Augum ſegir hañ, Skiegge ſegir: Hun heiter Sigꝛijdur, og eꝛ Dootter Hoꝛdukaara: Eñ þad ꝛæd eg hier, ad þu ſkipter þier eingu af heñe, edur haſer neiñ

Hug

Hug til heñar. Asbiorn segir þvi svo væri. Skegge segir: Þvi Brædur heñar eru fullet Kapps og hiner mestu Oeirdar-Menn. Eður huggur þu ad þeir munde hier hlijfa, ef þeir rijfsa a moote hier, þar sem þeir dræpu Sigurd Kong Slefu Son Eyreks Kongs, Asbiorn mællti: Þad hef eg ætlad mier, ad vera Siaalfraedur fyri hverium Mañe hier i Lande, Skegge segir: Þad fer sem mer vg reynaſt vill, hvert þu ert einhlijfur eður eñ þid skilied, ef þu leitar nockud a þa, framar eñ heim lijkar. Eñ nu er fyrst frá þvi ad segia, ad Sigrijdur kom heim til Oſs, þa geck Þordur Broodur heñar a mooti heñe, hañ mællti: Þvi ertu svo Litverp Syſter? Og lijst mier sem Asbiorn Veisugallte, hafe feingid hier Litar: Eñ margt muu verda i Leſkum eður hañ fær hijn. Svo fóor fraṁ uṁ Veturiñ ad allt var fyrrt, eñ allrei gat Asbiorn Sigrijdar. Nockru þar epter bar þad til Tijdinda, ad Leikar voru uppreknet, og var framiñ Knatt-Leikur a mille Oſs og Reikia, a Midfiardar Iſe, þvi sijema lagde Fiordiñ. Þa var gott til knærra Maña i Midfirde: Þar var knærſtur Asbiorn Brooder Skeggia, eige var Skegge ad Leikum, þvi hañ var af mestu Æſku-Skeide: Eñ þo sat hañ hia, og þokte Gaman ad horfa a vg sia til Leikſins, Vel var hañ knar til Vopna: Allrei mælttust þeir vid Skegge og Þordur, og var þar helldur fatt i mille. Þad var eñ Dag þeir voru ad Leikum, og skylde Asbiorn og Þordur leikaſt a: Þa fellde Þordur hañ mikid Fall, so loptade under hañ, Fell nu Veisugallte seger Þordur: Forum vær til i Añad Siñ segir Asbiorn: Og er þeir takaſt a, grijpur Asbiorn til Þordar so hañ fell a Knien, Fell þar Merke-Madurin segir Asbiorn: Og være þeir valla henter i Leik med Reſkum Mañum: So fránt veitſlu þad sem reynet Vopna Vidſkipti mier i moote Veisugallte segir Þordur, og leet þa hvor Reiduglega til añars. Þad skal sia eður vid skilium segir Asbiorn: Tooku þeir sijdañ Albrynie og hlupu til Vopna. Gengu so Menn a mille þeirra og voru skyllder. Leid nu af sa Vetur, og rijdur Asbiorn til Skips og bijr þad til Hafs: Skieggi reid til Skips med honum, og hafdu marga Menn: Þvi þeim þokte einkis Iſls vrvænt. Þordur biur nu heima, og lætur sem hañ vite ecki neitt af hañs Ferdalage. Eñ sem Asbiorn var bvin til Burtferdar, kemur hañ ad Mæle vid Skeggia: Svo er Mæal med Verte Frændi segir hañ: Ad mier leikur i Hug Kvonfang. Hvor er su Kona er hier leikur Hugur a segir Skegge? Asbiorn segir: Ecki er þvi ad leyna, Sigrijdur a Oſe er þad, Skegge segir: Ecki þyke mier lijklegt, ad mier takiſt þad, þvi eg er Oſwis ad flytia þetta Mæal vegna þeſs Ohocka sem a millum hckar er, Asbiorn mællti: Þad er ei verdt, ad eg misse Konuñar fyri hañ Skulld, ef hun kñ ad faast. Og þo Skeggia være lijted uñ þetta, þa taladiſt so til med þeim, ad hañ hiet Ferdiñe: Eñ beſt þyke mier ad þu bregder ei Utañferd þiñe fyri þetta. Epter þetta reid Skegge heimañ, Asbiorn foor utañ: Eñ ei miklu fijdar eñ Skegge kom heim, spurdiſt ad Skip var komid i Hvoſt Aa i Borgarfirde, og sem þad spurdiſt, fooru Menn til Kaupa þangad, bæde ur Midfyrde og Añar-Stadar. Þa biooſt og Skegge med margañ Mañ. Eñ sem Eydur spurde ad Fader hañs ætlade ad fara, mællti hañ vid Þord: Ætlar þu ad fara til Skips Fooſtri miñ? Þordur segir: Þvi mun eg þeſs fijdur vid þurfa eñ adrer Bændur, og skal eg ad vijſu fara. Eydur mællti: Eg vil rijda med þier, og hepra a Mæl Mañs, og kyñ mier so Kaup-Stefnu, Þordur segir: Bæde mun þad vora Ferd bæta, og vort Geinge vara: Og segir mier so Hugur uṁ, ad i þeſsari Ferd mun eg þijn vidþurfa, ef mijner Draum t merkia nockud: Eydur mællti: Hvad dreymdi þig Fooſtri miñ? Þordur mællti: Þad dreymdi mig, ad eg þookteſt koma til Hviſtaar i Borgarfyrdi, og eg haladi vid wtlendska Menn, og vorum ad tala uṁ Kaup nockur, og i þvi kom eg Bydena, og voru þar marger Vargar fyrir, var mier hiñ mesti Vidbioodur a þeim: Sa hañ riedu þeir a mig, og villdu þeir drepa mig. Eñ eg brá Sverdenu, og hio eg i sundur Vargñ i Midiuñi, og Hofudeb af odrum. Sa hañ hlupu ad mier hiner Vargarner, og rifu mier Klædeñ: Eñ eg þookteſt veriaſt og veri miog moedur, og eg þookteſt ecki vita, hver vegna mundi; Vaknadi þa sa eg hlaupa fraṁ Biorn, og villdi ata mig, og i þvi vaknadi Nu þyki mier Draumureñ Tijdinda vænleg Eydur mællti: Þad er gudſied, ad þad eru

Digitized by Google

Mañ

Maña Hugek til þijn: Nu væri þad mitt Raad, ad þu ridter jafnsnemma sem Fader mijn, þo þid mælttuſt ei vid. Þordur mælti: Gisra mæ eg þad fyri Bodn hijna Fostri mijn.

VI. Cap.

Nu kemur þar, ad Þordur bioost til Ferdar, og Eydur med honum. Þa mælti Sigrijde Syster hañs: Þad vil eg Brodder mijn, ad þu kauper mier Skyckiu nockud vandada. Þordur segir so skule vera: Eñ so segir mier Hugur mijn, ad hun muni fullkeypt verda, ædur eñ hun fæſt. Þordur og Eydur ridu til Skips jafnstramt Skeggia, þui Eydur bad Þord þess: Eñ sem þeir komu til Skips, tiolldudu þeir vid eina Bud bader.

Sa Madur kemur til Sognãar er Jon het, hañ bioo æ Hwoſſelli i Nordurardal; Hañ var vel fiaudur, og eingeñ Jafnadar-Madur, og Ovinsæll: Gudrun het Kona hañs, Oſlæk mikilli mog Metnadarfull, Heñar Brodder het Audolfur: Giwmur het Fader þeirra, hañ bioo æ Skards-Hømrum: Þeir ridu til Skips i þañ Tijma, er þeir Eydur, Þordur og Skeggi voru vid Skip. Eñ sem þeir Jon ridu heimañ, sagdi Gudrun vid Bøndu sijn: Þad villda eg ad þu kauper mier Skyckiu, nockud gooda. Þessu het Jon heñi, þvi hañ var Afburdamadur; Fooru þeir Leid sijna, þar til þeir komu æ Hvijtarvelli: Þa var Kaup-Stefna sem mest. Þeir Jon og Audolfur geingu uñ Bwder: Þeir komu i Bwd þess Mañs sem Porir het hiñ Audgi; Þeir foludu Skyckiu ef til væri: Hañ qvad hana til vera, og mau yckur þykia noogu dijr. Jon mælti: Læt heyra hvad gylda skal; Vestmadur mat Skyckiuna, Jone þookti ofurdijr, eñ Audolfur vilde i kaupa læta, og baud ad leggia til af sinu Fe, Jon geck fræ. Og sem þeir komu ut, eggiar Audolfur Jon ad kaupa Skyckiuna, þvi eg het þvi Syſtur mijni: Þvi skaltu ræda, sagdi Jon, og geingu eptir Verdinu, og verdur þeirra Dvol nockur. Þad er sagt ad Þordur og Eydur geingu uñ Bwder; og foludu Varning: Þeir komu i Bwd Þorirs, og foludu þar sem añarstadar Skyckiu ef til væri, Þorir qvadst eckia til Kaups, og vill eg eigi mæta vid þig Skyckiuna, hellur vil eg hu byggen hana. Þordur suckadi hatt, og qvadst þad þyggia vilia, og læt hier liggia æ medañ eg fer eptir Verdenu: Þad vil eg qvad Þorir, ad þu hafir hana med þier. Þordur sagdi þad engu varda: Og geingu þeir Þordur og Eydur burt epter Verdenu. Og er þeir voru burtgeingner, komu þeir Jon og Audolfur, og baudu Vestmañ ad læta til Skyckiuna, eñ hañ qvadst hafa seldt hana, þui þu villder esslikt fyri gefa sem eg matti. Jon qvedst hana hafa skylldu fyri hverium Mañi: Og i þvi komu þeir Þordur og Eydur med Skyckin Verdeñ. Þordur greip til Skyckiuñar, eñ Audolfur bra Særi, og villdi hæggva til Þordar; Jon gierdi so lijka. Þordur bra Sverdenu, og hio i Hafud æ Audolfi, og fell hann hegar daudur nidur. Eydur hliop fyri Þord, er hañ sa Tilradi Jons, og bra fyri Þord Skylldi. Jon took þa Skyckiuna under Hønd sier; Þad sier Þordur, og stemrar til Sverdenu, og kom æ hañ midiañ fyrir ofañ Mjadmernar, og took hañ þar i sundur: Fornunautar Jons foldu þegar ad Þordi, eñ hañ hopadi sier þa vt ur Bwdeñe, og upp i eiñ Rapta-Budmug, og vardest þadañ vel og dreingilega. Hlaupa þa ad Borgfyrdingar, og villdu hefna þeirra Jons og Audolfs. Eydur fer þa ad sina Fodur sijn, og bidur hañ ad veita Þordi Lid med sijnum Mønnum: Skeggi spyr hvad Þordur hafi þad adhafſt, ad hañ sie ei einhlijfur? Eydur mælti: Hñ hefur veiged Tvo Menn: Hvorier eru þeir, segir Skeggi? Jon og Audolfr, segir Eydur: Hvad kom til þeſs, segir Skeggi? Þeir ætludu ad rana Skyckiu þeirri hañ hafdi keypt, og añar þeirra ætladi ad drepa hañ, eñ eg hlijfdi i hønum med Skylldi, og læt nu ei Fædu þa i rijkia, er i milli um yckar er, minſt helldur þeſs, ad hañ er vr sama Heradi og þu, og þar med miñ Lijfgiafare og Fostri. Skeggi svarar eingu Ordi. Eydur geck þa burt, og þar til sem þeir sooktu ad Þordi: Eydur bra Særeun; Og er Þordur sa þad, segir hañ: Haf þig ei i Hættu fyri mig. Eñ æ medañ Eydur var i burtu, hafdi Þordur so Dreingilega vared, ad þeir hafdu eingu Sari æ hañ komed, eñ hañ hafdi sært marga Menn: Eñ sem þeir Fedgar skilia, segir Skeggi vid Menn sijna: Rijta mun Gylturen ef Grijsiñ er drepen. Took sijdañ Sverd sitt i Slosnung, og svor þaugad sem

Digitized by Google

heir ankuſt vid: Og er Skeggi kom, geck hañ ſo hardt fram, ad heir komu eingum ſijnum Vilia fram, og ſo hørfva heir fra, og kom Skeggi Scattum ca vid hca, og ſo ſkylldi hañ lijka eñ um Mæleñ gisra, og lauk hegar upp Gisrdañe: Skylldi Pordur greida 2. Hundrud Sylfurs fyri Vijg Jons, eñ Audolfur falli Ogyllidur fyri Fiarrad og Adſookn. Eñ heir Meñ, ſem Scar hafdu af Pordi feinged, ſkylldu hafa hau Bootalaus, fyri Fiarrad og Tilrade, og med hessu ſkildu heir. Reid ſo Skeggi heim, ha hañ var bin eñ: Pordur reid heim jafnframt Nordur, og Eydur med honum, og ei talaſt heir vid Pordur og Skeggi i allri heirri Ferd: Eñ ſem heir komu ad Midfiardar-A, ha ſegir Skeggi: Hier munum vid af Baki fara, hvi eg ca Erende vid hig Pordur, og ſo gisrdu heir. Asbiorn Frænde miñ, ſegir Skeggi, bad mig ad vekia Boonord vid hig fyri ſijna Hønd, og vill hañ bidia Sigrijdar Syſtur hiñar ſier til Eigiñ-Konu, vil eg nu vita, hvekſu hu vilt taka hessa Mæle. Pordur ſegir: Lika Vinsattu hef eg vid Asbiorn, enda hefur hu eingen Vinur reyaſt mier hijngad til, og ei kom had mier i hug, ad hu munder leita hijngad Teingda fyri Frændur hijna: Eñ veit eg ad Asbiorn er Stoorboriñ Madur, rijkur og Mikilmeñi med ſiælfum ſier, eñ ei veit eg hverneñ Syſter mijn edur Brædur vilia hetduſt. Skeggi ſegir: Pvi qved eg hig til hess heldur eñ hca, ad eg veit ad heir vilia hijnu Raadi fylgia, bædi um had og allt anad. Lijklegt hyki mier, ad heir muni epter mijuum Vilia gisra, ſagdi Pordur: Eñ eige gypti eg hana naudiga nockrum Mañe; Eñ had er ho Von mijn, ad hun breyti har ei Vilia ſijnum, ſem hun veit ad eg vil vera-laata. Eydur mællti: Pad villda eg Fooſtbr. mijn, ad ha ſvarader vel Fodur mijnum um Boonorded, og vyrdter mikid hñs Ord: Pordur ſagdi: Pad ſkal og vera, hvi mikla Lidſemd veitti Skeggi mer i hessari Ferd, og man eg nu laata had ca ſia: Gisri eg hañ Koſt ca um Boonorded fyri hañs Fulltijng, ad hun ſkal vera i Feſtum 3. Vetur, og ef Asbiorn kemur ei vt ad heim ſidnum, ha er lauſt Boonorded, eñ komi hañ fyrr til Lands, ha er hañ komeñ til Konuñar Raadahags. Peſſu jaatar Skeggi, og taka heir Hondum ſamañ um hetta, og vorn har Vottar vid: Pa mællti Skeggi: Vel hefur hier fared Pordur, eñ Hag-Skipte vorn had, ad Syſter hijn ſeck Skyckiuñar eñ ecki Kona Jons, og er ei Olijkt, ad Borgfyrdinga reki Miñi Kl. hvor yckar Fundur vard, og man eg nu leingia Nafn hitt, og kalla hig Pord Hrædu. Vel lijkar mier had, ſagdi Pordur, hvott heir hafi miſſu nockrar Mealdt, og ſo hyki mier eingen Forhocki ad hessu Nafne: Eñ ſvo ſeger mier Hugur um, ad ſialldañ mumi Hrædulauſt i hessu Heradi. Epter hetta ridu heir heim: Og ſem Pordur kom heim, var honum vel fagnad. Hañ var ſpurdur Tijdinda, eñ hañ ſagdi af hid lisoſasta: Sijdañ kallar hañ ca Sigrijdi Syſtur ſijna, og ſegir heñi og Brædrum ſijnum um Boonorded Asbiarnar, og bad hun væri honum jaatud. Hun ſagdi: Brædrædur hyki mier hu hafa vered, Broodur miñ, um Heitord mitt, er eg var ei vid edur adſpurd. Pad Kaup ſkal ei halldaſt framar eñ hu vilt, edur hu vilt ſamhyckia, ſegir Pordur: Peſs var mier Von af hier, og vil eg hiñe Forſian hlijda hier um, ſegir hun. Pordur bad hana hafa Pyck fyrir Andſvor ſijn: Sijdañ feck hañ heñi Skyckiuna, og ſagdi heñi Vidſkipti peirra Jouk og Audolfs, og qvad Viſu.

Tvo liet ek Foſnis Fitiar
Falla har til Jardar,
Ita Leifnis Lwtar,
Lind-ſogur vita Kyndar.
Adur villdu heir ollu
Eitur-Pveings mier Bana veita,
Vands med Benia Vondum,
Brwdur mier var kiæruſt.

Epter hetta ſitur Pordur um kyrt, og var Eydur jafnan med honum.

VII. Cap.

Hetta Sumar kom Skip vt Laxingadal, had atte Ormur Syſtur Son Skeggia og Brooder Asbiarnar. Eñ ſem Sogge frettek Utkomu Frænda ſinſ, reid hañ Skips, og bad Orme heim til ſin, ad hafa hCetur Viſt med ſier. Foor Ormur ſo heim Reykia. Orme var ſoo haattad, hañ var hu ium Mañe meire: Ramur og Rſkur ad Afl

Digitized by Google

Og hiñ Vaskaste Madur, og fullur ofur Kappe; Og þorkte sín eingin Jafninge. Hañ var hiñ meste Vijga-Madur, og giarn til Ofafnadarí Eiñ Dag bar þad til, ad Ormur fór til Laugar, og fleire Menn med honum: Par var fyri Sigrijdur fraa Ose, og ein Kona med heñe. Þa Ormur sa hana, fanst honum mikid til heñar, og spurdi hvad hun hete? honum var sagt þad, og so Ætt heñar. Epter þad kom hañ ad Maale vid Skeggia, og segir: Sa er Maal med Vætte Frænde, ad eg vil þu bidier Sigrijdar ad Ose mier til Handa, Skegge mælti: Heñar mun eg ecki bidia, eñ bidia vil eg hvorrar añarar hier til Handa sem þu vilt, Ormur segir: Añadhvort vil eg þu bydier Sigrijdar edur eingrar, Skegge segir: Þa bid eg Festar-Konu Asbiarnar Broodur hijns, Ormur sagde: Þad hirde eg alkrei, þo hún sie hañs Festar-Mey, eñ vilier þu ei heñar bidia, þa mun eg fysla hana, og munu aller Brædur heñar þad sobvid hafa, og mun þa Rostumikid verda i Heradinu, og muntu þa verda ad hlutast til um þetta, Skegge segir: Ei mun slijkt fyri hier fyllast, og ætlar þu hier mikin Dul, ad sea heñar so Ofæmelega, og mun þetta draga hier til Skammæda, þvi vellta hefur Þordur lomtid þyngra Hlasse, þar sem hañ og aller Brædur hañs, hafa drepid iñe Sigurd Kong Slefu: Verdi þad sem mer sagde Ormur: Þetta skal eg hætta, ef þu vilt ei bidia Konuñar mier til Handa, þa segir Skegge: Helldur vil eg fara med þessum Erindum, eñ Vandræde aukist: Eñ illa munttu vid una, ef ei er Svarad epter hjnum Vilia: Þa var Eydur hiá Fodur sinum, og sem hañ verdur hessa var, ætlar hañ ad sína Þord, eñ Skegge bad hañ kirrañ vera, þvi eg vil senda epter Þorde, ad hañ kome ad mín Fund, og so gierdi hañ. Eñ sem Þordur feck Bodin, foor hañ til Reikis, og aller Brædur hañs med honum. Skegge heilsar Þorde gladlega, Þordur vok þvi vel, og frette hvad under hañs Ordsendingu væri komid, Skegge sagde: Ad Ormur Frænde sín villdi fa Sigrijdar Systur hañs, Þordur segir: Undarlega Maala Tilleitan hañ hefer, þvi mier lijst Ormur Frændi þin hafe mein Fals og Underhyggiu i þessu eñ Sæmdar-Leitan: Edur veit hañ ei, ad Stwlkañ er ædur fostbrodir Brodur hañs, Skegge segir: Ormur er ecki heima, hañ er tiding Vestur i Laungadal til Skips sijns, Eydur mælti: Þad vil eg Fostri minn, ad þu gierer nockud fyri Ords Fodur mijns. Go skal vera sem þu bidur, ad eg skal gisra nockud fyri Bæna-Stad hiñ, og Fulltinge Fodur hijns: Eñ ecki munda eg hafa þar neina Grein a gisrdt, hefdi Ormur sialfur komid. Eñ þad Andsvar vil eg giefa hijnu Maale Skegge: Ad eg vil eingu vid Asbiorn bregda, sem eg hefi honum lofad. Eñ eg vil Ormur fare utañ i Sumar, og vera þar i Vetur, og eige so Von til Nordra Hagsins, ef Asbiorn kemur ei aptur til Islands. Skeggia þokti allt vel umsvarad: Og hafdu hier Vottа vid. Reid Þordur so heim til Ose, og Eydur med honum, gaf Sigrijdur siev lijtid um þetta. Lijdur nu þar til Ormur kom heim og hafde bvid Skip sitt. Ormur spyr Skeggia um Erindislokin, eñ hañ segir allt sem farid hafdi. Ormi þokti hañ laust hafa eptergeingid: Skegge bad hañ þa Virding ædleggia sem hañ villdi: Ormur bad hañ einga Þock fyri hafa, og vard misg reidur, og qvadst allrei hirda, hvort Þorde lijkade vel edur illa: Þvi nu skal hun verda Frilla mijn. Skegge qvad hañ misg Ovitran Mañ, ad hañ talar slijkt: Ei var Ormur heima Nottine leingur ædur hañ reid til Ose, og setti ad Tal vid Sigrijde: Hun bad hañ þad ei gisra, og qvad Þorde munde þad ver lijka, og muntu þad skiott sína, ef þu gierer ei ad; Ormur qvadst hvorge varbvin vid Þordi, hvad sem reyna skylde, hun segir: Þad er lijkast, ad þu reyner þad, ef þu venur Hijngad-Komur hijnar: Þvi ecki þar skipte eg mier af hier, ad medan eg spyr ei til Asbiarnar Broodur hijns. Þordur var ad Ferin sine nidur vid Osin, og ætlar ad halda heñe til Stranda, og fara sialfur med epter Skreid sine: Ormur kom Prim Daga i samt til Ose. Þa talade Þordur vid Orm: Þad vil eg Ormur ad þu hafer ei Hijngad-Komur hijnar til Ohocka vid mig, eñ Ofæmdar vid Systur mijna. Eñ Ormur svarade honum helldur illa um, og qvadst sialfraadur hafa verid fyri hvorium Manne hijngad til, og qvad so eñ vera munde. Þordur sagde eitthvad skylde Iskeraſt ef hañ kiæme þar eptar. Ormur let af Komuñe nockrar Nætur Þordur bioo Ferinna, og sem hun var bvin, var þad eiñ Dag ad Vedur var gott:

Digitized by Google

Þa ætlar Þordur ad sigla ut Aaße Skipe sijnu. Þeñañ Dag talade ein Heima-Kona vid Sigrijde, og qvad gott Vedur ad þvo Lerepte sijn; Sem Sigrijdur heyrde þetta, foor hun med Lerepte sijn, og sleire Konur med heñe: Hun vár von ad þvo i Læk heim sem fellur hiia Grundum ad Ose; Hun foor þangad, og ein Kona med heñe, og tosku til ad þvo. Þeñañ Morgun hafde Ormur Niosn af þvi, ad Þordur mune ei burtu fara: Hañ lætur taka sier Hest, ecki veit Skegge neitt af þvi: Hañ took og Vopn sijn, og reid ut til Oss, og þangad i Hrauniñ sem Sigrijdur var vid Lækiñ, hañ stie skiott af Bake Hestinum og batt hañ, leggur sijdañ af sier Vopniñ, og geingur til Sigrijdar, og setst nidur hiia heñe, og leggur Hofud sitt i Kne heñe, og leggur Hendur sijnar uñ Hals heñe. Hun spyr þvi hañ giorde so: Og ei manstu Alyktunar-Ord Broodur mijns, og sia þu vel fyri: Hañ sagdist eige hyra þar neitt uñ Grid þeirra. I þessu koma Heima-Kona ad, og sea þetta: Lagde hun þar ei neitt til, nema hliood med Skunda til Þordar, og sagdi honum, ad Ormur var komiñ til Sigrijdar. Hañ brae skiott vid, took Sverd sitt og Skiolld, og hliood upp þangad sem Ormur var, og lea i Kniaam Sigrijdar: Þord ur hliood ad Orme og mælti: Statt upp og ver big, er hier þad nær eñ ad krinpa ad Kveña Kniaanum. Ormur brae vid, og seilldest epter Sverdenu, og i þvi hliood Þordar ad Orme, og hioo sundur hægra Armleg hañs, og i Vidbragdi Orms, brotnade hañs Foot-Leggur. Þordur hioo i Añad Siñ til hañs, og af honum Hofudid. Geck Þordur sijdañ heim til Oss, og lijste Vijge a Hendur sier. Þa kom Sigrijdur Syster hans ad Meale vid hañ, og bad hañ ad forda sier vid Hefudum: Eñ hañ broste ad Ordum heñar og sagde: Hverge mun eg fara, þvi eg kañ engar Leider: Helldur mun eg senda Meñ til Reikia, ad segia Skeggia Vijg Orms. Hun segir: Undarlegur Madur ertu Broodur miñ, þvi Skegge mun hier koma skiott, og hefna Fræenda sijns med miklu Fiolmeñe, og hefur þu ei Styrk ad standa a moote honum, þoott þu siert mikill Madur: Þordur qvadst ei ad þvi fara. Sijdañ sañ hañ Sauda-Mañ siñ, og bad hañ ad fara til Reykia, og segia Skeggia Vigid Orms: Hañ qvadst hefs Ofwis vera, eñ legiñ þo fara mundi ef Þordur nilde: Þordur segir ad hañ skule, og fela þvi med, ad hañ laate færa i burtu Afglapa siñ ur Landeign hans: Eñ sem Skegge fretter uñ Vijgid, vard hañ reidur miog. Sverrinñ segir og, þvi oetta eg ad skila til þijn, ad þu skyllder færa a burtu Afglapa þiñ. Skegge safnar nu Meñ um ad sier og rijdur ut til Oss. Þordur var heima nær med Tijunda Mañ og bijst til Varnar. Þar voru þeir Brædur, og aller vel Vopnader... Qvadst Þordur nu hværge munde vægia fyri Skeggia: Eñ Skegge qvad þad vel ad þeir reynde med sier. Þeñañ Morgun foor Eydur i Lija-Akradal til Stood-Hrossa siña, er Þordur hafde giefid honum. Og er hañ frette Vijgid, kundar hañ heim til Oss, og villdekoma sirre eñ Fader hañs, og þad gieck honum vel. Og sem hañ sea Vidbunad þeirra, gieck hañ i Lid Þordar. Þordur mælti: Þad vil eg Foostre miñ, ad þu værer ei ad þessu, þvi eg mun ei hlijfa Fodur þijnum helldur eñ odrum ef hañ sæker ad mier, Eydur mælti: Hiia hier mun eg vera, hvad sem i sterst: Þvi eitt mun yfer ockur lijda; Var mier þad i Hug, þa þu gafst mier Lijf, ad eg skylde ei reña fraa Fyrstur, ef hier læe vid, Þordur seger: þa muntu best reynast er mier liggur sem mest a: Og sem þeir hofdu vidtalast, horfar Skegge ad honum med Meñ sijna: Skegge var hiñ Reidaste. Eñ sem hañ sier Eyd Son siñ i Lide hañs, stodvar hañ Flock siñ: Þordur kastar þegar Ordum ad Skeggia, og bad hañ ad gaanga nær: Þvi nu er eg albuñ ad hoggva Uraana, þu feiter sieu, þvi riñ er nu næsta gamall ordiñ, þa segir Skegge: Ei mun eg adsækia og beriast i Flock Sonar mijns, eñ opt muntu til Vand ræda leita vid mig, Þordur mælti: Meir ætla eg þar til koma Hrædslu eñ Hug-Giæde, ef þu smijr fraa og sæker ei ad mier, Skegge svarade engu, og reid heim til sijn. Eñ Ormur var heygdur þar i Midfiardar-Ness, Og stendur hans Haugur hañs eñ i Dag.

VIII. Cap.

Nu verdur ad nefna fleirt Meñ til

Soguñar: Þorvallður het Madur, goodur Boondi, hañ bioo i Læangadal, a Bæ heim sem het i Eingehlijd, hañ var Lækner goodur.

Digitized by Google

Þesse

Þesse atti tvo Sonu; Het annar Ormar, en annar at Biarna.

Eindridi het Madur, hann var Felagi Orms mikill Madur, og vijgur hverium Manni betur. Hann var hinn mesti Oreingur, og var þa komin vt i Kolbeins Arooss; Hann var þa bunn til Giglingar, er hetta var Tijdinda.

Ossur het Madur, hann bio i Skagafyrdi, er Ba heim sem Grund het, hann var Arngrijms Son; Jvorun het Mvoder hanns, og var Syster Midfiardar Skeggia. Ossur var Hofdingi mikill, þvi hann var Godords Madur unn efra Hlut Skagafiardar, vt til moors vid Hialltadal: Hann var Skapdeildar Madur, og ei Vinsæll, miklu sterkari en adrer Menn: Ormr og Underhvgginsamur.

Þorhalli het Madur, hann bioo a Myllabæ i Asiakshlijd (Oslandshlijd); Oluf het Kona hanns, hun var væn og hinn mesti Kvenskorungur. Þorhalli var vel audigur ad Fe: Eingin Kiempa var hann kalladur, helldur Hraddur og Lijtilmenni ad ollu: Hann var sioalfhæliñ miog, og hinn mesti Skrumari, og bokstift flest Raadkuna. Oluf Kona hanns var Hrolleifsdottter, hess er nam Hrolleifsdal upp af Slettuhlijd; Hun var fyri Boonda unn alla Hluti, hafdi hun vered giefinn honum vegna Fiarmegnis sins: Hun var ung, en Þorhalli gamall, hun var godur Lækner.

Kaalfur het Boondi i Higlltadal, hann bioo a Kaalfsstodum; Hann var mikilhæfur Boondi, og harla vel fiadur.

Nu vikur þvngad Soguñi, sem Skeggi er bvein ad laata heygia Orm Frænda sinn, hann giorer Ordsendingu Nordur til Eindrida Fielaga Orms, og bidur hann bvast Nordann, ef hann vilkleita Hefnda, þvi þeir Ormur og hann hofdu svarist i Fostbrædralag er þeir sygldu til Islands. Eindride brast skiotet vid, og took Vopna sijn: Hann hafde Hiealm, Skiold og Sverd, og mikeu Krooka Spivot i Hende, hann var gerdtur Sare bitru; Hiogum fylgdu Aust-Menn Tveir, og adrer Tveir Islendsker. Eindride sliste sier miog fra Skipe sijnu, þa hann bay Ferdbvein.

Nu er har til ad taka, sem þeir Skegge og Þordur skildu ad Ose: Talar þa Eyvur vid Þord, so sieigiande: Þad vilda eg Foostre minn, nu þu ridr ut þessu Herade, fyrir unn Sid, en eg mun annast unn Bu hitt er medan þu ert i burt, Þordur sagde, þu skallt rada: En ecki hef eg etlad ad sivia Bustad minn; Sva hlijtur nu ad vera segir Eyvur, þvi eg kenne Kapp Fodur mijns, ad hier duger ecki ad sitia i Naabvd vid hann unn Hrisd. Sijdann bivost Þordur heiman, hann tuak med sier Vopn sijn, Hiealm, Skiold, Sverd og Spivot. Brædur hans bvdust til Ferdar med honum, en hann varnade þvi, qvad þa i einu in Vandraedi skyldu med sier koma: En hafed eadur i eingum Vijgaferlum verid, edur stadid med mier, og halldid kyrru fyrir med Foostra minum, þar til fleira verdur til Tijdinda. Sijdann slie hann a Hest sinn, og rijdur i burtu, og bad alla Heima-Menn vel lifa. Reid hann þa upp Hvalfinn, til Lijn-Akradals, og Enn Madur med honum til Leidsagnar. Hann letter ei fyrr Ferdinn, en hann kemur ut i Laungadal til Eingehlijdar, seint unn Kvsldid: Hann hafde Grijmu yfer Hiealme, og dulbidst so: En Syner Þorvalds hiktust kenna hann, og sogdu, þad Fodur sinum: Hann seger: Ef hann er hetta, þa mun Tijdindum gegna er hann fer Huldu unn Heradid. Boondi spurdi Komu-Mann ad Nafne, en hann gaedi Þordur heita: Ertu Þordur Hvada seger Boondi? Kalla meige hier mig þad, seger Þordur, þvi sva er Madurin. Boonde spyr hvorsu gegnder unn Ferder-hijnar? Þordur seger honum unn Vigid Orms, og allan hann Tilgang: Ecki skal Kelfast seger Boondr. En mikel Odæme segir þu, Vigid Orms Frænda Skeggia, og munu Margir Menn epter hier reina med Skeggia: Þordur qvad þa Vijsu.

Veit ek at eptir Itar
Orms Reitar munu seita
Frændr, ok vilia vegi
Vopna-Doggvar mik hoggva.
Ei veit ek þo Itra,
Eggreidr fram Skeggia,
Rekkr hvert ek rein fra Leikn,
Rúnar Ellds fyri einum.

Þorvalldur svarar: Verda man ad soffe, ad þu reiner ei fyri einum, en hvert ætlar þu nu ad rijda? Þordur segir: Rotdur ætla eg fyrst til Skips er uppe stendur i Laxvetnsdals Osi, hvad

Digitized by Google

sem

sem þa tilefst; Þorvallður biðr honum Einar Son sin til Fylgdar, því Þorði voru Leiðer Oknyttugar, og skylde hann fylgia honum Norður yr Vatnsskardi, þar til sem Leiðer skilia. Þord ur þackar honum Greidan, og gaf honum Gull-Hring af Hende sier, og gaf honum: Boonde þackade honum Giestna, og bad hann sin vitta ef honum læge liðsinne við: Og segir mier so Hugur um, ad þu muner i þessare Ferd reinaðr verda, því þu munt meiga so til hugsa, ad Olfur Frændi Orms vilie sicia fyri hier og hafa Lif þitt, en hann er Hofdinge mikill og Odæll; Þordur qvad þad mundi koma fram við sig sem audid yrde, en ecki er Mark ad minum Ættar-Filgium (miþ)nu Ættarne) ef ei tijna einhverier Frændur þeirra Lifinu, adur en eg fell, en haf þu Þokk fyri Raid þitt, og munu eg þin vilia, ef Þarf giorist. Sijdan reid Þordur og Einar med honum, og skylldu þeir Þordur og Þorvallður med Kiærleikum skilia. Þeir ridu upp epter Laungadal; og nordur a Vatnsskard. En sem þeir komu nordur ur Skardenu, þa skilia þar Veiger, bilde Þordr þa upp Grundar-Hæda: Þeir ridu til Aenar-Stapa, og adu þar. Þordur qvad sig sijdan, og munu sækia ad nier Ofridar-Fylgiur.

IX. Cap.

Nu vijkur Soguñe haungad sem Eindridi rijdr fra Skipe sijnu med 21. Mañ, Tveir Meñ Norræner, het annar Brandur, en annar Þorsteinn, vel Vopnader, og hiner Vijglijger ustu: Þar voru og Tveir Islendiker, sem fyrr segir: Het annar Gigurdur en annar Þorgrimur, mikler Meñ og sterker. Þeir kiðu sem Leiðin liggur upp epter Skagafirdi, og stefndu ad Vatnsskarde, hetta var þann Dag sem Þordur reid yfer Skarðid og Einar. Nu fier Þordur Meñ rijda a moote sier: tilid Vopnum, og var laungt til þeirra; Hann spyr Fyrmann sin hvarta hann þæktist kenna? hann segir: Ei kann eg Mañ ad kenna, ef þad er ei Eindrid Stijri-Madr Þorst-Brodr Orms, med Randan Skiold; og allmikid Krooka-Spioot i Heddi; Þordur segir so mune vera: Og utun hann vilia hafa mitt Fund, edur hvers Lids a, og þar ad vænta sem þu ert? hann segir: Ecki er eg Vijga-Madur; því eg mun rige-fiera Mañs-Brodr, og er þad illt, ad þu skalt lomast fyri heim. Þordur qvad þad ei vijst, hver Skipstiornar-Madur yrdi ad Skipe Eindriða i Kyrlid. Epter þetta bijst Þordur til Varnar, en Mein qvad hann þad, ad Felage hans være Hugblaus: Og qvad Vijsu.

Eigi skal fyrir Ittum flya
Unda-Lags a þessum Fundi
Gegner skulu þad Fyrdar fregna,
Flædar Bauls a þessum Hæalsi.
Helldur ætla ek Hiaalmi Falldin,
Hrotta-Saung at fremia laungum,
Eyki Kiols þo at mier sækie
Itar Ser i Vopna-Messu.

Og sem þeir fundust, spyr Eindridi Þord hvad Orvin hvelde? Þordur qvad hann hafa tekid sier Bustadfestu a Midfiardar Nesi, og hefndu hans nu ef þu vilt, því ecki muntu i betri Færi komast, Eindridi qvad so vera skylldi. Sijdan sooktu þeir adr ad honum. Sigurdur Aust-Madur laade til Þordar med Spioti, og kom i Skiolldin, og rendr ut af, og nidur i Vollin, en Þordur fier þad, hvo hann til hans, kom þad a Sigurd midian, og tooke sundr fyri ofan Madmernar, i þessu hioo Þorstinuk til Þordar, og klauf Skiolldenn, og Mon utan af honum mikla, Þordur hioo a Fotd Þorsins fyri ofan Knæ, og took af Fotenn. Þordur bad Eindrida betur sækia, ef þu vilt hefna Fræuda þijns, og fellde Þordur strax Tvo Fielaga hans, giordi þa Eindridi honum en harda Atsookn: Þeir sooktu leinge ad Þorde. En so lauk, ad Eindridi fell Ovigur, og flackte allur i sundr af Scaukum. Þa hliosp Þordur ad Forunautum hans, og var ei laungt adur en hann drap hann badda. Epter þetta setti hann nidur, og batt Sar sijn, því Þordur hafdi feingid mörg Sar og stoor. Þordur gieck þa ad Eindrida, og spyr hvort hann være graedandi? Hann qvad þess Von, ef Læknare være goodur. Þa tok Þordur til Eindrida, og rykte honum ur Bloodenu, og lætur hann a Bak Hesti sijnum, og ridur Vestur i Boolstadarhlijd, og saugdi þar Tijdindin sem giordst hofdu! Sijdan reid hann med Eindrida til Eingehlijdar, Þorvallður Boonde fagnar honum vel, og bijdur honum allan þann Greida sem hann vill þiggia, og spurde Tijdinda: Þordur segir honum

Digitized by Google

ir honum skiptt sem vid bar; Eñ þvi er eg hier kominn, ad eg vil ad þu græder Eindrida, þvi hier er ei vaskare Madur, Þorvallður qvad sier þad skylldt vera, og took vid honum, og bivo honum Kerlaug, og sægdi Saar hans, og hafdi hañ eingiñ Bañvæn. Þordur villdi ei þiggia þar Lækning; en sagdist munda leita leingra Nordur a Landid, hvad sem fyri verdur. Eindridi took þa til Ords vid Þord: Nu er sem sia ma, ad eg hef leitad Hefuda vid Þord epter Orm Felaga minn, eñ þad foor sem Von var ad, ad sellu fyri Þordi Fiorir mijner Menn, eñ eg saar til Olijsis; Þvi Þordi eru ei marger lijkare til Vopna Vidskipta. Nu er þad mitt Rad Þordur, ad þu rijder Nordur til Skips mijns, og bijder mijn þar. Oluf heiter Kona ad Miklabæ, hun er hiñ bezte Kven-Kyñur og bezte Læknir: Bid þu hana Vidskipti og Lækningar, þar til eg kem Nordur. Ossur heiter Madur, hañ bijr a Grund i Skagafirdi, hañ er Frændi Orms, og mun hañ sitia uñ Lijf þitt. Þordur bad hañ hafa Þockyrki Raadlegur sinar: Eñ fara mun eg Ferdar minar fyri Ossuri. Sidañ reid Þordur Nordur yfer Skardid til Skagafiardar, hañ kom til Miklabæar uñ Kvelldid seint. Vondi spyr hañ ad Nafni, hañ nefndt sig a Nafn; Þorhalli sagde: Heyrt hef eg þijn getid, edur hvad veldur hier Komu þiñe? Hañ sagdi af Fundi þeirra Eindrida: Og qvad Vijsu þessa.

Heida ek vijst i vijdu
Vatnskarpi Sookn harpa,
Þar let ek Fioora Fiorve
Fleyiu snaudur tijna,
Eñ Indridi unnir,
Ytar vard i burt Ristar,
Þeim gaf ek Lijf er leisa,
Laad dijrri hañ stijra.

Þorhalli qvad hañ mundi Afreks-Madur, og lijst mier sem þu munner hañ saar, Þordur let ei mikid uñ þad, en sagdist hafa þo nockrar Skramsar, þo ei svoorar.

X. Cap.

Í Þessu Bili kom vt Hwsfreya, og mælti: Hver er þesse hiñ mikle Madur, er hier er uñ komiñ? Þordi sagdi til sijn. Hun sagdi: Heyrt hef eg þijn getid, og bad hañ af Baki sitia, og þvelias þar Nockrena. Þordur backar heñi. Þorhalli mælti: Vandrædi þyke mier, er vid tokum þeñan Mañ, þvi hañ hefur ratad i stoor Mæal, og er hañ miog saar, en mikler Menn til Hefnda eyter Orm. Hwsfreya sagdi: Ecki lijst ockur þetta eiñ Veg badum: Sijnest mier ad sea munu betur hafa, sem honum hialpar, og vil eg honum bioda hier ad vera so leingi sem hañ vill, og græda hañ ef þess verdur auded. Þordur backar heñi, og qvadst þad þyggia, ef Bondi samþycker. Þorhalli segir: So man þad fara sem vandt er, ad hun mun verda ein ad rædaa; Eñ þvi man eg heita Þordi, ad vera honum trur i sollu, mea eg vel hallda Myñi minum, og Trygu uñ Hiervist Þordar, so ad honum verde ecki Mein ad Ordum mijnum: Og med þad foor Þordur af Baki, og leiddi Hwsfreya hañ i eitt Ute-Bur, eñ Bondi took af Hesti hans. Hwsfreya setti syri hañ Bord, og foor Þordur til Matar; Eptir þad bioo hun til Kerlaug, og sægde Saar hans, þvi hañ hafdi morg Saar og stoor: Þordur var ad Miklabæ, þar til hañ var heill ordeñ. Þa talar Þordur vid Hwsfreyu og Bondann: So er nu komed, segir hañ, ad eg er nu heill ordeñ, og vil eg nu ei leingur fara halldu Hofdi, edur vera hier leingur eñ yckur vel lijkar. Hwsfreya segir: Þad er mijn Vilie, ad þu fiert hier sem leingst, þar til ad eithvad snijst uñ Mal þijn: Þorhallur segir: Þad vil eg, ad þu fierd hier i Vetur Þordur; Eñ so er mier sagt, ad Ossur a Grund muni sitia uñ Lijf þitt. Þordur segist ei uñ þad hyrda, og mea þad ei vita, hvert hlædur ad Hofdi sodrum. Sijdañ reid Þordur til Skips, og var laged wt under Elinu Hvolme. I þañ sama Tijma foor Eindride til Skips, hafdu Hasetar bued tjl Skipid, medañ Eindridi var a burt i Eingihlijd: Eñ sem þeir fundust, þa baud Eindride honum ad fara wt med sier, eñ ecki mea eg fara Vestur syri Frændum Orms, er bædi eru mikler og rijker: Eñ sættst hef eg a Vijg þau oll, sem urdu a ockar Fundi, og hef eg þatt þau af mijnum Peningum: Þordur backar honum allt þetta, og drog Gullhrijng af Hendi sier og gaf honum, eñ ei qvedst hañ mundi Utañ fara ad þvi Sinni; Og skildu þeir sijdañ med goodre Vin-

re Vinattu. Foor Eyuindr su Utaũ, og er hañ nu vr Sognũi. Reid Þordur so heim til Miklabæar, og took Þorhalli vel vid honum, og qvad þad gott ad hañ foor ei Utaũ, þvi þu hefur dvalist hier nu umm Hrijd, og lijkar mier allvel, enda veit eg þad, ad Hwsfreya mijn vill þu fiert hier, begar þu vilt, eñ eg er Madur Svarlaus, (*) og er gott ad gisrg fer slijka Menñ ad Vinum, og styrkia þa med Heningum, þo nockud kyñi i ad skerast; Vantar mig hvorke Hug nie Vit til Raadagiordar, ef Ossur kañ ad sia fram. Skapi sijnu ad hiek. Þordur þackar honum, og took vel undir. Hwsfreya mælltj: Ei villda eg Þordur ad þu reidder þig wikid uppa Vit Þorhalla, nie hañs Brwkyrdi, (**) Eñ þu matt reyna ef þu vilt umm hañs Gaurskap. Þordur dvelst þar umm Veturen.

Þorkell (***) het Bondi, hañ bioo jñ fra Oslandshlijd; Hañ hafdi gefid Þordi goodan Hest, sa het Spidgrijmur, og vid hñ eru kiendir Svidgrijms-Hoolar. Kiallur Boondi ad Kialfstodum hafdi bodid Þordi til Jools Veitslu, og Þorhalli Boonda, og þangad þeir; Eñ adur eñ þeir fooru heimad, mælltj Hwsfreya vid Þord: Þad villda eg, ad þu færer varlega, þvi Ossur ad Grund man sitia fyri hier, og umm Lijf þitt, þvi hañ hefur heited þvi, ad hefna Orms Frænda sijns. Þorhalli mælltj: Hvert ætlar þu ad vid sieum uppgefner, wokt vid nockurn Lids-Mun eige, bædi til Raada og Karlmennsku? Hun segir: Þrijfist allrei þitt Hial: Ræd eg þier Þordur, ad þu treystier ei ad Hardsceingi Þorhalls. Þordur segir: Vel man gefast Raun hañs. Sijdañ ridu þeir af Stad, og til Kialfstada, og er heim þar vel sagnad: Var þar Veitsla sæmileg umm Joolin.

XI. Cap.

Mier ad segia fra Ossur a Grund, ad hañ helt Nioosnum fyri, nær Þordur reid fra Jools-Veitsluñe, safnar hañ ad ser Mñum, og rijdur heimañ med 30. Manna, umm Nottena fyrir Attadag Jools, wt til Hialltadals, og nam Stadar nær wpvid Videvijk, hatt sem ad Gardshvamur heiter, skamt fra Bænum Kialfs. Eñ sneima umm Morgumñ epter Jool, bard Þordur Moñum Heimferd, og qvad marga hafa fyri sig borid umm Nyottena: Kialfur spyr hvad hañ hafi dreymt? Þad dreymdi mig segir Þordur, ad mier þoukti vid Fylgiarar rijda ofañeyter, Hialltadal: Og þa nær bonum nærre Videvijk, þa hlupu upp fyrir oss 12. Vargar, eñ var mikla mestur, hañ hliop ad mier med gapanda Munñ, og rzied a mig: Mier þokti heir drepa Menñ mijna, og eg þoktist dreya þa Vargs, og hñ mesta Vargiñ þoktist eg særa, og þa vaknadi eg. Kialfur qvad þetta vera Ofridar Fylgiur, og itter Mañna Huger, og baud honum þvi ad vera wr Dagiñ, og lanta nioosna til Videvijkur. Þordur vildi þad ecki. Þa vil eg, segir Kialfur, fa hier skeiri Menñ til Fylgdar: Þordur qvad þad ei skylldi spyrjast, ad hañ skylldi hrædast reinsamlega Draumana, og bora ei fyri þa Sok ad rijda umm Heradid, nema þeir aukti Moñum i Ferd sijna. Og rida þeir nu so fra Kialfi 7. samañ: Þordur, Þorhalli, og Hrijna Menn beirra. Kialfur feck Þordi eñ Hwskarl siñ til Fylgdar, er Hallur het, hañ var sterkur Madur.

Eyvindur het Madur, hañ bios i Asi i Hallta-Dal; Hañ hafdi verid ad Kialfstodum umm Jooliñ. Hañ hafdi gefid Þordi Spiot Gullrekid, og heited Þordi Lid ad veita, ef honum læge vid. Eyvindur foor med Þordi, og rida þeir ofañeytir Dalnum, og i leijngi vidir eñ ad Madur kom i mooti heim, er Kialfur hafdi sendt fra sier til Nioosnar, og segia heim, ad Menñ munni sitia fyri heim, ei færri eñ 18. edur 19. i Gards-Hvami: Þeir spyria hverier þeir væri? Hañ qvad þad Ossur ad Grund. Þordur qvad þad nu Kost ad reyna Hæatleika Mañna, og Vopna Fimleika: Þorhalli segir: Þad er nu Raad, ad halda ei til Fundar vid slijkañ Lidsmun, og man eg giefa tjl añad Raad. Hvert er þad, segir Þordur? Vier skulum, segir Þorhalli, snua hier heim i Twnguna, og so i Kolbeinsdal, og sijdañ heim, ad þeir verdi ecki varer vid ockur: Þordur segir: Ecki eg mikill Lidsmunur, þo þeir sieu 18. eñ vid 9. Og veit eg ad Menñ hafa opt vogad vid slijkañ Lidsmun, og ei mundi Hordakæri Asi miñ hafa lattid ettast, þo nockr Lidsmunur væri meiri eñ þesse, og man eg ei miña af honum hafa rñ þad ad reina ei ad Orreyndu, og vil eg nu fi.a

(*) Barnlaus. (**) Brautargengi. (***) Ketill.

Digitized by Google

nu fiña Øssur hvorneꝛ sín geingur, eñ hiꝛ Þorhalle skallt ecki vera ad þessum Fundi, þvi eg vil ei ad þu fiert i slijkri Mañhætta. Þorhalli bad hañ ꝛæda, eñ ho munu þad mæla Øviner mijner, ad eg skilie illa vid þig, so goodur Dreingur sem þu ert, i þvi, ad eg fer fꝛa þier er þu þarft Lids vid. Þordur bad Eyvind heim rijda til sijn, eñ hñ sagde: Illa skil eg þa vid goodañ Dreing, er eg fer fꝛa þier, er þu þarft mest Lids vid, og skal þad allꝛet ske, ad mig hendi slijk Skom. Sijdañ rijda þeir þar til ad þeir sia Fyrersteed Øssurs: Þa mællti Þordur: Vid skulum snwa hier uppa Breckuña, þvi her er Vijge gott, og so gisra þeir, og brioota þeir fier upp Grivot til Varnar. Nu sier Øssur Þord þar komiñ, hañ hleipur hegar upp til hañs: Þordur spyr hvor þar fare so Ofridlega? Øssur nefnde sig sa Nafn, og segir: Ertu Þordur Hꝛeda sa o Holmiñ komiñ? Sa er Madurin sagdi Þordur, og er þad betst Rꝛed fyri þig ad hefna Orms Fꝛænda þijns, ef nockur er Dꝛad med þier, þvi noogur er Lids-Munur ockar i mille, ef ei bilar Arædid. Øssur bad sig, sa Meñ ad sækia ad Þorde. Tookst þar hardur Bardage, Þordur vard skiott Mañz-Bani, bꝛaru þeir Grivot sa Meñ Øssurs, en Þu sier med Skiolldunum, letust þar [illegible] Meñ Øssurs, medañ Grivotid vanst. Sijdañ hliop Þordur ofañ af Breckuñe, tvo? þa Mañ-Fallid ad vaxa. Sa Madur hivo til Þordar er Örn het, og sookte ad honum framañ. Hafbor hiet Madur Fꝛænde Øssurs, hañ kom ad i þessu, og lagdi i Lær sa Þorde, og villde so fꝛa reña. Eñ sem Þordur feck Saarid, hivo hañ til hañs añare Hende med Sverdenu, og kom sa hañ midiañ so took i sundur. Hañ hivo añad til Hafbors, þad Hogg kom sa Hendena vid Øxlena, og klauf hana nidur fꝛa Sijduñe, og fell hañ so daudur. Nu befur Þordur drepid Þrja Meñ, þetta sier Øssur, og bad sijna Meñ betur ad sækia: Hañ sæker so ad Þorde, og Sex Meñ adrer, eñ so lykur þessum Funde, ad Þordur drap Sex af honum, eñ særde hañ sialfañ, misg, so hañ fiell Øvijgur. Letust þar Niju Meñ af Øssure, en Fiñ af Þorde: Þa geck Þordur ad Øssur, og kypte honum ur Biooderni, og skaut yfer hañ Skylde, so Vargar rife hañ ecki, þui hañ matte fier einga Hiaalp veita: Undañ flydu eptir Meñ Øssurs, eñ ei voru Meñ Þordar fœrer eptir ad reña, þvi allir fyor Øssar af Fundi þessum. Þordur baud Øssure Lækning og Grædslu, eñ Øssur svarar: Ecki þarftu ad biooda mier Lækning, þvi jafnskiott sem eg er fær til, skal eg drepa þig: Þordur qvadst ecki hyrda uñ þad, og sende Þorhalle yfer til Ass til Þorarins, ad hañ sæke Øssur og grædi hañ: Þorhalle giordi so, og flutti hañ heim, lan hañ leinge i Saaruu, og vard heill uñ sijder. Dysiar voru giorvar ad Lijkum heirra Maña sem fallid hofdu, eñ eptir þeñañ Fund, fyor Þordur heim til Þorhalla, og hafdi feingid mꝛg Saar, eñ eingin Banvœnlig. Eñ sem hañ kom heim, spyr Oluf af Funduum, hvorniñ ad farid hefdi. Eñ hañ qvad Vijsu.

Fellu i Fleinaskollu
Fimtan Lijdir Maña,
Lenda Lefnirs Grundar,
Lungs bœru eñ Sex saarir,
Þar vo ek Sex, eñ særda
Sigurhoggva þar Digur,
Øssur het sa Iti,
Elldkards Þundur Sanda,

Þetta eru mikil Tijdindi, seger hun: Lijdur nu Veturiñ, so ecki bar til Tijdinda.

Uñ Vorid rijdur Þordur upp i Herabed, þvi Boondi nockur hafdi sendt honum Ord er Þorgrijmur het, ad smijda Skaala, hañ bivo i Flatatwngu, þad er framarlega i Skagafyrdi. Þordur er ad Skaala-Smijdenu uñ Sumarid; Og er misg var algisrdur Skaaleñ, kom Skip af Hafi ad Saasum i Eyafyrdi. Þordur segir vid Boonda, ad hañ vilie rijda til Skips, og kaupa þar Vide til Skaalans, þa er honum þœtte mest uñ varda; Boondi bad hañ ꝛæda, og fær honum 4. Meñ, sem voru Hwskarlar hañs, ad flytia heim Videna: Sijdañ fara þeir Nordur, og eru i Kaup-Stefnu þa Stund sem þeim lijkar, og þeir þurfa, og bœru Viduna sa morgum Hestum; Þordur rijdur jafnsnamt heim, og befur Alvœpne: Hañ rijdur uñ Horgaardals-Heidi, og ofañepter Nordur-Ardal, og so yfir Aa, fyri framañ Eigils-Aa, ofañepter Eyrunum, þa sia þeir 12. Meñ spretta upp fyri fier med Vopnum: Og er þar komiñ Øssur sa Grund. Þordur hle-

Digitized by Google

ypur þa strax af Baki, og setur fyri sig Skiolldenn: Forunautar hans hlaupa þa af Baki, og verda vel vid: Þordur bad þau ei ad hafa sig i Mannhættu, enn þeir hardn þann allrei þrijfast er hiaa stædi, enn honum lægi aa Lidi. Þordur mælti vid Ossur: Ei ertu hvorsinn wr Fyrisdalnum vid mig, enn mier hætti hier meiga vera Miinisstædur ockar Fundi nærst þa vid skildum, og muntu nu ei betur sara. Ossur mælti: Þad sagda eg hier, ad eg skyldi hier allrei trwr, ef eg væri lifandi, og skal eg enda þad. Stydann sæker hann ad Þordi med Mannum sinum, og segist skuli niosta Lidsmunar. Þordur segir: Ei er eg enn uppgefinn, og þyker mier ecki visst, hvad hier munud aa vinna þo eg væri Einn, enn þess heilsu sijdur, er þesser Menn fylgia mier. Þa rann Þordur fram ad þeim, og lagdi Spiooti framann ad þeim Manni sem fremstur geck, og feck hann Bana. Þordur mælti: Fell þar einn, og er ei Oviist fyri odrum. Sæker nu Ossur ad Þordi i Akasa, enn Forunautar þeirra mætast Fiooror og Fiooror, og fellu hverier fyri sdrum: Enn Þordur drepur 4. Menn af Ossur, en særdi hann morgum Særum. Fra þvi er nu ad segia, ad Sauda-Madur Þorgrijms sier til þeirra Fundar af Hoolum nockurum: Hann þookt est strax vita, hverier vera mundi, og grunar ad Þordur muni Lids þursa, og Manna-Styrks: Þvi hleypur hann heim til Flatatwngu, og sagdi Bonda enn Fund þeirra, og bad hann veita Þordi Lid og vikis hanns. Boondi bregdur skiott vid, og rijdur uppa Eirarnar vid 11ta Mann: Og strax sem Ossur sier til Mannana, skundar hann til Hests sijns, og kemst aa Bak med illann Leik, og rijdur undan sem mest hann mætti; Og sem hann kemur heim til Grundar, situr hann þa enn kyrr, og under illa vid Ferd sijna; Hann liet 9. Menn sijna aa þessum Fundi, en sialfur var hann misg sar. Enn þeir Menn sem letust af Þordi, voru dyiader þar i Hoolunum: Þorgrijmur Boondi spurdi ad Tijdindum, Þordur sagdi honum hid sanna, og qvad Vijsu þessa.

Þoolf villdu mier Molldar
Meidendur Bana Leiþar,
Veita Vafþar-Brauta,
Vann ek heim Skapa sannan.
Synda ek Sex med Skunda

Sækendur Vopna-Lækiar Egis ad Itre-Hollu Odens med Bryn-Glooda.

Þeir ridu nu heim, og lauk Þordur vid Skaala Smijded i Flatatwngu, og var þad Furdu vænt Hws, og stood þar til, ad Eigill Biskup var aa Hoolum.

XII. Cap.

Þordur reid nu i burt wr Flata-Twngu, og fylger Þorgrijmur honum med 10. Mann, og rijda ofanepter Skagafyrdi: Og sem Ossur aa Grund sier til Ferda þeirra, þookt ist hann ecki hafa Manna-Styrk ad rijda i mooti honum: Þordur rijdur nu Leid sijna wt til Miklabæar i Oslandshlijd, tekur Þorhalli vel vid honum, enn Hwsfreya mikly betur. Þorgrijmur reid heim aptur, og skilia þeir Þordur og Þorgrijmur gooder Viner: Verdur Þordur vijdfrægur um Landed. Þetta spyr Midfiardar Skeggi, og lætur sem hann ei viti, hvad fram fer unn Ossur Frænda sinn og Þord, þvi situr hann um kyrrt fram til Jola. Þad var einn Tijma, ad Þordi villdi sian Hestinn Svidgrijm, hann stood med 4. Hestum i Svidgrijms-Hoolum. Þorhalli bad hann bijda sijn, og sara 3. Mottum sijdar, þvi eg færi þa Hey mitt wr Stack-Gørdum. Þordur bad hann roada; Enn ecki kemur mier Ovart, þvott vid eigum Mannum ad mæta: Þorhalli bad hann eigi þar um hugsa, qvad þau eigi uppgefna þo so væri. Þordur brosti ad Ordum hans og mælti: So mun vera, ef þu stendur aa adra Hlid mier. Enn Hwsfreya mælti: Prijsist allrei þitt Hial, þotti mier sem honum yrdi lijtid Lid ad hier, aa heim Fundi sem þu varst, og er sa Kona illa gyptr þig aa, þvi þu ert sialfhælen og Huglaus. Þordur segir: Ecki er þetta so ad skilia, þvi Þorhalli er eingenn Uhlaupa-Madur, enn er þo forsiall, og mun vera hiin diarfasti ef reyna skal. Þorhalli segir: Ecki þarftu ad lasta so, Hwsfreya mijn er so Hardord ad veria þig, ecki skal eg aa Hæl hopa fyri einhverium, ef eg a vel verdveri. Svei, segir hun: Allrei muntu vel reynast, og sleit so þeirra Tal i þad Sinn. Vid þetta þeirra Samtal var einn Unnrechingur, hann lastar Footurn under sig, og kemur til Grun dar um Kvolded. Ossur spyr hann ad Tijdind um

Digitized by Google

um, edur hvadañ hañ væri adkomin? Hañ sagdi eingen Tijdindi kalla þó segia. Eñ a Miklabæ var eg i Rostt. Ossur spyr, hvad hafdest Kappen Þordur ad? Sveinnen sagdi: Visst mættu hañ Kappa kalla, sa Sneipilega sem hann hefur fyri honum fared, en ei sa eg hañ añad giora, nema hañ hnodadi Hogg-Rod a Sverdi sinu; en bad heyrda eg Þorhalla mæla, ad þeir mundu fara Hey ur Stack-Gordum iñan Pridia Dags. Ossur spurdi, Hversu marger Men munu fara med honum? Pillturen segir, ecki eru þeir fleiri en 3. alls: Þordur, Þorhalli, og Eyvindur. Ossur mælti: Þu segir vel; Sidañ qvaddi hañ til Ferdar med sier 12. Men, og rijdur vt i Oslandshlijd; Þañ sama Morgun rydu þeir aller fra Miklabæ, Þordur bad Eyvind ad hafa Alvæpne, og qvad heim ecki ofauked, hann giordi so. Sidañ ridu þeir i Svidgrijms-Hoola: Þordur mælti vid Þorhalla: Þad vil eg, ad þu fiert hier epter, en vid Eyvindur skulum leita Hrossana: Þorhalli bad hañ raada. Þeir geingu upp i Hlijdena, þar var Snioor og hard-Fenni miked. En bad er ad segia fra Ossur, ad hañ kemur ad Gardenum, og þeir 12. samañ, og slær Hrijng um Þorhalla, og brugdu Vopnum sinum, bædu hañ ad segia til Þordar, en hañ vard so hræddur, ad hañ kreisti sig under Veggin. Segir heim so, ad Þordur hafi geinged med añañ Mañ upp i Hlijdena. Ossur mælti: Illt er ad eiga Præl fyrir einka Viu, og lyste hañ eitt Arar hogg i Hofuded, so hañ lae leingi i Svijma. Sidañ foru þeir upp i Hlijdena: En sem Þordur sier þa, mælti hañ vid Eyvind: Men fara þar nedañ epter Hlijdene, og kenn eg þa gisrla, þvi þar er komin Ossur, og vill sina mig; Nu skulum vid komast a Skooga-Hamar, (*) Og sidañ i Svidgrijms-Hoola, þar er Vijgi gott. Eyvindur segir: Vel meigum vid a Hamaren komast. Og sem þeir komu þar, geingur Þordur a framañverdañ Hamarin, og var þar Skafl, lagdur nidur af Hamarnum eckaflega Þrattur, var þad hin mesta Mañhatta ofañ ad fara, sidañ settu þeir Spiooten a milljum Foota ser, og ridu so ofañ a Jofur, af Hamrenum, komu sidañ i Svidgrijms-Hoola: Ossur bar þar skjoott epter. Þordur mælti: Miked er hier i Hug ad naa Lijfi minu, og sæmd þad illa, ef þu hlyter þig ei sialfan fyrir, og ecki skulum vid baader af þessum Fundi heiler fara. Ossur qvedst þad og ætlad hafa, ad Þordur skylldi ei fleiri Ar yfir Hofud draga. Sidañ sookttu þeir ad Þordi: En þeir Þordur og Eyvindur skutu Skyldum fyri sig i Þordur skaut Spiooti ad Ossur, og i þvi hliop einn hañs Madur fram fyri hañ, og flaug Spiooted i gegnum hañ. Einn Madur hiop til Þordar, en hañ brae vid Skyldenum, og kom þar i Hogged, og vard hañ ecki sar; Þordur hiop til hañs, og veitti honum Bana, og so hiop hañ til añars, og kom a Hælsin, og nam Stodar i Briostenu: Hinn Pridia lagdi hañ i giegn med Sverdi, Eyvindur dro hinn Fiorda. Sookttu Ossur nu ad i Akasa, fellu þar enn 2. Men Ossurar: Bar-ust þa Sar a Eyvind, og mædi hañ Bloodrasa, og so settist hañ nidur, og var miog moodur. Sookttu þeir þa 6. ad Þordi, en hañ vardest so vel, ad þeir komu eingu Sari a hañ. Þa mælti Þordur til Ossurar: Illa sækest ydur nu 6. samañ, og er ei vel, en þykiast vera Formadur þessara Mña, og hafa þa fyri Skotsæri i Dag: Er þeir Rad ad gaanga nær, og hefna Orms Fraenda hijns, og so allrar þeirrar Svijvirdingar sem þu hefur af mier feinged. Þa vard Ossur miog reidur vid þesse Frijnnar Ord, og hlevpur ad Þordi, og hoggur til hañs med baadum Hendum, og kom þad i Skiollden, og rendi mikid nidur af honum, og i þvi Bili hiop Þordur til hañs, og kom under Hendena hina vinstre, og rendi nidur med Hriggnum, so Sijduna leysti fra, og hliop so Sverded a Hol, sell hañ hegar daudur nidur; En Forunautar Ossurs, sem epter lidu, ridu undañ og sogdu Vijgin: En þad er fra Þordi ad segia, ad hañ flutti Eyvind heim, og var hañ miog sar, og lae all-leingi, en vard heill Madur um sijder: En Haugur var orpin yfir Ossur. Þordur segir Vijg Ossurar a Miklabæ, og qvad Vijsu.

En hef ek Sex hin Sviña
Svelli moopur af þer Pella
Golldit i Gælga Valldi,
Gullbaugs i Jordu Drauga.
A Grund let Ossur Ondu

(*) Steggia-Hamar.

Digitized by Google

Arms Sinar þar tijna,
Sunds var hañ hiñ Sloundi,
Sandfellur Veginn Pellar.

Illa lijkadi Olufu vid Þorhall, er hañ sagdi til Þordar, og var vid sialfst bweð, ad hun mundi skilia vid hañ, fyri þessar Saker. Eñ Þordur qvad Vorkun, þo hañ hefdi so giordt, og ætti jafnañ Hlut ad með þeim Hiovnum, so betur færi, sagdi Vorkun þo hañ leysti Lijf sitt, og qvað einskis Jlls orvænt verið hafa fyri Össuri. Lijdur so fram til Jvola, ad ecki bar neitt sierlegt til Tijdinda.

XIII. Cap.

Nu er þar frá ad segia, ad Skeggi fretter Fráfall Össurs Frænda sijns, þyker honum nærre sier hoggvið vera, fylltest hñ upp mikillrar Reiðe, eñ ber það ei upp fyri neinum, því hañ vill ad Eydur og þeir Brædur Þordar visse ecki neitt af hañs Ráðagiordum, fire eñ framkiæmu. Hñ lætur setia iñ Toolf Hesia sijna á Laun, og ætlar ad ríða til Þordar, epter Jvoliñ. Og sem Jvoliñ voru vte, ríður hañ heimañ frá Reykium með Toolfta Mañ. Hañ ríður nordur Vatnsskard, og ofañ uñ Hegra-Nes, og so ut uñ Nvottena, og kom nordur fyri Dag til Myklabæar. Tunglskin var mikið: Þeir dreya Hogg á Dyr: Madur geck til Hurðar, og spurðe hvor komiñ være? Skegge sagde til sijn, og spyr hvort Þordur Hræða væri heima? Maðurin sagde: Hvað viltu honum? Skeggi sagde: Spyrðu hañ að fyri mig, hvort hañ vill heldur eiga vid mig vte edur hie, og þola Hogg af Skofnung? Eñ sem Sagañ kom til Þordar, sendur hañ upp, og tekur Vopn sijn. Hwsfreya mælti: Standi Meñ upp og verie goðañ Dreing, því hier er margt Roskra Mañá, og lætum alla verða Ferð Skeggia, Þorhalle sagde: Fyrirbijð eg hvorium Mañe, ad beita Skeggia neina Mvotstöðu, og giora honum þvilijka Skomm heim Utañ Hérads Hofðingia. Hwsfreyia sagde: Fyri laungu vissa eg það, ad þu varst Onijtur til Vopna, eñ Duglaus til Dreingskapar. Þordur mælti: Þvondi á Hwsum að ráða Hwsfreyia! Og geck ut i Dyrnar, Skegge bad hañ ut ad gánga, og gefa sier Hogg-Rúm. Þordur mælti, Og qvað Vijsu.

Kost giori ek hier á þessu,
Þar þu eggiar mig Skeggi,
Að færa Meñ Fiora
Fastendur þaungat Hesta,
Yge er ungur Augum,
Afrend man feigens Hendi.

Eige mun eg vtgánga, nema með þeim Skilmæla, ad eg fylge hier þaungað, sem eg drap Mañiñ Össur Frænda hiñ; og mun hier Miñsamara vera þvilijkt Ættar-Hogg, (*) er eg hefi hier hoggvið. Skegge sagde: Eige munu Brvkyrðe hijn veita hier kið, eñ vidurkvæmelegt þyke mier, þó þar kome fram Hefndiñ: Sijdañ foor Þordur með honum og hañs Meñ þaungað, sem Össur var dysiaður, hvarla þeir nu uñ Haugiñ. Þa qvað Þordur Vijsu.

Nu er hier Ráð at rioða
Rijkur Egg á mier Skegge,
Ef stijrir hvert ek heyrði,
Heldur þa tekur að Kvelda,
Ok minstu so Mañá,
Mordeggiandi tveggia,
Peirra er Þundar Sessa,
Þier næna vo Egg Mæna.

Skegge brá þa Skofnung og mælti: Hier skal ei sdrum að vega eñ Þorde. Eñ Þordur brá Sverdenu og mælti: Eingiñ Von er til þess, ad eg stande under Hoggum hijnum á með-añ jeg er Obundiñ. Og sem þeir voru ad tala þetta, hlupu fram að heim Atiorn Meñ, aller með brugdnum Sverdum: Var það Eydur og Brædur Þordur. Eydur kallar, og spyr hvort Þordur lifer? Þordur segir: Ecki er eg nærkomiñ Dauda að fokomnu. Aller hlupu þeir af Bake; Eydur baud Fodur sijnum Tvo Koste, þañzáñ, ad selia Þorde Frid og Grid, so hañ meige [illegible] heim til Oss og sitja i Fride: Ella mun eg veita Fostra mijnum Lid, og beriast með honum. Skegge mælti: Fyri laungu hef eg veitt það, ad þu hefur meir unnid Fostur við Þord eñ Frændsemi við mig: Ella munda eg hafa fyri laungu drepið hañ, því hañ er þess maklegur.

(*) Ættar-Skard.

Digitized by Google

legur. Eydur mællti: Ei er þad, hefur Þoꝛður eingañ hañ veigid vtañ Vijg Orms, ad hañ hafe ei eatt Hendur sijnar ad veria, eñ þo var Þoꝛde Vorkun a þvi. Skegge mællti: Þad mun lijkast Eydur, ad þu ræder, þvi eige mun eg beriaſt vid þig. Epter þetta rijdur Skegge heim til Myklabæar uñ Nvottena, og geingur iñ med brugdnu Sverde, ad Þvijlu Þoꝛhalla, og bidur Hvsfreyiu uppstanda fra Boonda sjnum, qvad og hana helldur leinge hafa sæmt vid Klæki-Mañ þeña, hun giorde so, eñ bad Þoꝛhalla Gridа, Skegge qvad Mañ-Fijlu þa nosgu leinge lifad hafa. Sijdañ took hañ i Haarid a Þoꝛhalla, og rykte honum fraṁ a Stockiñ, og hios af honum Hofudid, og mællti: Mun ei þetta miklu nær, ad slijdra Skofnung i Bloode þijnu eñ Þoꝛdar, þvi ad honum er Mañ-Skade ef hañ lietiſt, eñ eingeñ ad þier: Og er nu launad Skofnung þad honum var brugdid. Sijdañ reid Skegge i burt, og heim til Reikia, og vner illa vid sijna Ferd. Þoꝛdur kom epter þetta heim, og segir Oluf honum Vijg Þoꝛhalla Bonda sijns. Eydur var og med Þoꝛde, hañ qvad þess hefde Von verid, ad Reide Fodr sijns munde Einhvorſtadar nidur koma, þvi misg var Fader miñ þrungiñ af Bræde er vid skylldum. Oluf bad þa sitia þar so leinge sem heim-lijkade: Eydur qvad heñe vel fara, og voru þeir þar Viku, og hiellду sig vel og Hesta sijna a medañ.

XIV. Cap.

Þad segir nu þessu nærſt, ad Þoꝛdur biosst i burt og Eydur med honum. Þoꝛdur geck til Olufar, og mællti: Þess vil eg bidia þig, ad þu gyptiſt ei iñañ Priggia Vetra, ef þu spyr mig a Lijfi, þvi þu ert su Kona, er eg mun helſt Aſter af fa: Hun lofade þvi, og sagde: Jeg vænte mier og ecki framar Giaf-Ordз: Sydañ rijda þeir a Stad, og Veſtur til Midfiardar, og heim til Oſs, Eydur, Eyvindur og Þoꝛdur. Eyvindur sette Mañ fyri Bv sitt, þvi hañ villdi ecki vid Þoꝛd skilia, medañ hañ var ecki stilliñ vid Vijgaſerle sijn, er urdu a þeirra Fundi. Lijdur nu af Veturiñ. Eñ fra þvi er nu ad segia, ad Skip kom ut i Blondu-Os, þar var a Asbiorn Stijri-Madur Fraudi Skeggia. Siegge rijdur til Skips, og bijdur Asbirne heim til Reykia med Atianda Mañ, þar var hañ uñ Veturiñ, og ecki misg kaatur Þoꝛdur hafdi margt Roskra Maña med sier: Eydur var med Tijunda Mañ. Litla Stund hafde Asbiorn verid a Reykium, audur eñ Skegge spyr hañ, hvoria Ætlan hañ hafi uñ Maalaferle vid Þoꝛd, Asbiorn segir: Ad sier þække mikid ad hafa Vijg Brosdur sijns Bootalauſt, eñ hafa nogañ Styrk til Hesaba. Skegge qvad Vandrædi a Maale þvi vegna þess, ad Eydur ſtendur jafnañ a moote, ella skylldi eg vita hvorier briwgari þrde uñ Skipte ockar Oſs-Maña: Skylldu þeir nu Talid. Petta Sumar kom Skip i Hvijta i Borgarfirde. Rijda nu Meñ til Skips, bædi Nordañ ur Sveitum og vijdar Añarſtadar. Þoꝛd: Hræda reid til Skips med Toolfta Mañ, og aller al-Vopnader: Þar voru þeir Brædur aller. Þau Ord fooru af Þoꝛde, ad hañ ætlade ad rijda ad Eirindum sijnum upp epter Borgarfiord, og so suñañ Arnarvatns Heide. Petta fretter Skegge, og bisst heimañ med Atiann Meñ a Laun, so Eydur veit ecki af hañs Fyrerſaatre vid Þoꝛd, er hañ ſer ad heimañ. Þar var Asbiorn i Ferdeñe, og ridu þeir Nordur i Vijdedal, og so fyri ſtamañ Bygd alla, og sidañ fraṁ a Heide, þar sem skiliaſt Gotur, og þar ofañ Hiallañ af Vijdedal. Sa Madur fooy med Skeggia er Þoꝛbiorn het, og var kalladur Vesalingur. Hañ bivd a Landi Skeggia, og hafdi gisrdſt Arfsals-Madur hañs. Hañ eatte Aud Fiaar, eñ tijmde hvorke ad hafa fiarlsur nie laata adra hafa, og þvi var hañ kalladur Vesalingur. Eñ Eydur var rideñ uñ þeñañ Tijma nt a Nes, ad añaſt Bv þess Mañs, er Þoꝛbiorn hiet, og var kalladur Rauminge. Hañ var Arfsals-Madur Þoꝛdar Hrædu, og hafde hañ farid med Þoꝛde. Hañ eatte allrahanda gæangande Fe: Hañ biov a utahverdu Midfiardar-Nese, og gieck fiarlsala Fe hañs þar i Skoginum: Hafde Þoꝛdur þar af Þ ad sem hañ villde, var Eydur þar nockrar Nætur, og reid sijdañ heim til Oſs, og fretter hvad uñ er ad vera. Eydur safnar nu ad sier Mosum, og rijdur sem skiootaſt vid Tolfta Moñ sudur a Heide epter Fodur sijnum, og hradar Ferd siñe sem mest hañ getur: So ad jafnvel reid hañ bæde Nætur og Daga, viliande sem fyrſt finna Foostra siñ, so hañ kyñe honum til Styrks ad

Digitized by Google

vera, hvad sem uppa hæme. Nu er fra þvi ad segia, ad Þordur er i Kaupstadnum ad Kaupum sinum, so leinge sem hann þurfte, og rijdur sidan upp epter Borgarfirde, og so nordur a Heide, allt þar til ad þeir fiæa Fyrersætur Skeggia, Þordur segir til sina Manna: Hvort keðe hier þessa Menn? Ejolfur segir: Ecki veit eg þad, eda Skeggia þyke mier liklt vera, Þordur mællti: Leinge hallda þeir Frændur a Fyrersætrum vid mig: Eda þo Lidsmunur sie, þa skulu þeir sia Vid tskur. Rijda þeir Brædur nu fram ad heimmed brugdnum Sverdum: Skegge stood upp og mællti: Sækium nu ad Asbiorn Frænde, og lostum þa keda Lidsmunar, og hefnum nu Orms Frænda þijns: So skal vera segir Asbiorn, Þordur mællti: Ecki er sopid Kalid, þo i Aurssna sie komid. Sækia þeir nu ad Þorde og hans Mønnum: Þordur skaut Spioote ad Skeggia og stefnde a hann midian, eda sia Madur hlioop fyri Skeggia er Halldor het, Nærfrænde Skeggia, og kom Spiootid a hann midian, og i giegnum hann, so i Briosste stood odrum Mgne. sem a Bake var, og fellu þeir baader dauder, hann Pridia hioo hann med Sverde, so ad af took Hofudid. Verdur nu Sookniñ hin harda sta, bordust þeir Þordur og Skegge leinge Dags, so eingin skackar med heim. Þeir Asbiorn og Eyvindur sooktust i Akafa, maatte þar ecki a mille fiæa, hvar driugare munde verda: Veitte hvor odrum stoor Sær. Steingrijmur bardist i Akafa og bæarust misg Sær a hann, og vard Sev (*) Manna Bani. Skiptist nu so til, ad Steingrijmur var a moote Skeggia, eda Þordur berst vid Menn þeirra med sijnum Mønnum. Drap Þordur þar 8 Menn. Þeir Nafnar sooktust i Akafa, Þorbiorn Nauminge og Þorbiorn Vesalingur. Lauk so þeirra Vidskiptum, ad þeir duttu baader dauder nidur. I þvi hlyypte Eyde ut ad heim med Toolf Menn: Eydur hlioop af Bake, og skilde þa: Skegge var hia Reidaste og foor heim til Reykia og Asbiorn med honum, unda þeir illa vid sina Ferd. Asbiorn lær leinge i Særnum, og vard þo heill uñ sijder. Þordur og Eydur ridu heim til Oss af Fundenum. Prettan Menn fellu af Skeggia, eda Sis af Þorde: Sætu nu hvorutveggin uñ kyrt, lijdur nu af Vetrinñ so ecki bar til Tijdinda.

XV. Cap.

Had var eiñ Dag, ad Eydur kom til Reykia, og leitade uñ Sætter vid Fodur sinn vegna Þordar. Skegge qvad: Leingt Tyom a þvi Mæli, og vertu hiter hia oss i Vetur, Eydur qvad so vera skylde. Fiætt var med heim Eyde og Asbyrne: Jafnan hafde Eydur Gaat a Mønum heirra Asbiarnar og Skeggia, þvi hann visse, ad þeir sætu uñ Liff Þordar: Hann sende Þorde Ord, ad hann hefde Vakt a sier. Þad var eiñ Dag, ad Eydur vard var vid, ad Fader hñs reid heiman a Laun og upp i Herad, þoktist hñ þad vita, ad hann mundi ætla til nockra Stoorræda, þvi reid hann epter honum med 20 (**) Menn, og fundust vid Kross-Mvla: (***) Skeggi spurdi hvort hann ætladi ad rijda? Eydur mællti: Eg villdi sia Flock hiñ, Fader minn. Skeggi mællti: Vel mun hier þad fara Frændi, eda eg mun nu rijda heim aptur, þvi mier er krankt. So mun vera, segir Eydur: Eda eg mun þa rijda til Torfustada, þvi eg a þangad Eirindi; Sijdan skilia þeir. Þenan Dag geck Asbiorn til Laugar, og 6. Menn med honum.

Nu er þad fra Þordi ad segia, ad hann vaknar þenan Morgun, og mællti vid Brædur sijna: So hafa mier nu Draumar geinged til, sem þeir Skeggi og Asbiorn muni sitia uñ Liff mitt, og mun eg fara fram i Herad i Dag, (****) Og gyldra til nockra Veida ef Færi gefst, þvi eg vil ecki eiga þau yfir Hofde mier bæda Frændur: Skulum vid fara Eyvindur, og Brædur mijner. Sijdan taka þeir Vopn sijn, og rijda til Reykia. I þann Tijma geck Asbiorn fra Laugenni, og sau Menn rijdandi: Asbiorn mællti vid sijna Menn: Þar er Þordur Hræda og lætur Ofridlega, og mun vilia fina mig, og skulum vid snua upp a Hooleñ og bijda þar; Þeir gisra so. Þa sveimar Þordur þar ad heim, og slæst þegar i Bardaga; Voru hvorutveggiu hiner a kafustu, þvi eingenn var Lidsmunur. Þordur vard skiott Manns-Bani; Þar fellu 3. Menn af Asbyrni, eda 1. af Þordi: Þa svokti Þordur ad Asbyrni, og veitti honum morg Sær, so hann var nærri Ovijgur. Þa kom Skeggi ad med brugdnu Sverdi, og

(*) Fiogra. (**) Tiju. (***) Kross-Mela. (****) Fra Hwsi i Dag.

Digitized by Google

di, og mælti til Asbiarnar: Þvi trúir þu ecki heim? Asbiorn qvad Visu.

Læt ek i Hug mier hetta,
Hardt Moot er þad Spioota,
Lins þarf ek Lifs þijns Frændi
Legg fara ek Skeggi.
Ei reñ ek því at iña,
Ek miñist Gnæar Tviña,
Hrauþur er Vorn sw vorduſt,
Vid Freyan samañ lijtit.

Asbiorn settist nu nidur, því hñ mædti Blood-Raas. Skeggi hioop til Þordar, og vard hañ misg sær, og kom a Hælena, og i því kom Eyd-ur ad med 20. (*) Meñ, og hliooþ hañ a millum, og qvad þa ei leingur beriast skylldu: Hañ qvadst skylldi drepa Asbiorn, nema hañ gisrdi eñ uñ Mæliñ: Asbiorn mælti: Þad var Eirindi mitt, ad sækia Festarmey mijna; Eñ þegar eg fretti Fall Brodur mijns, þa villda eg hefna hañs: Eñ nu er sem komid er, ad eg kijs helldur Sætt, Grid og Frid vid Þord. Þordur mælti: Fostra mijnum vil eg gefa allar Virdingar af þessum Mælum, eñ ecki hyrdta eg uñ Sætter ad so komnu, helldur villda eg ad so hefdi farid, sem audnast hefdi uñ Leika vora: Lauk so, ad hvor het odrum Sattum, og var Dagur tilsettur, og gengu þeir aller til Handsala: Skeggi, Asbiorn og Þordur. Hond Þordar þrytnadi upp epter Særeed. Eydur skar allañ Arar-Fa-vezin wr Særeun, tosk þa wr allañ Verkiñ.

Eydur stefner nu Herads-Þing, og komu þeir þar aller: Skeggi, Asbiorn og Þordur. Eydur lauk upp Gisrdiñi, og sagdi fyri Vijg Ossurs 2. Hundr. Merkur Sylfurs, eñ hid 3. falli nidur, fyri Fiorrad og Adsoobner vid Þord, eñ Meñ Ossurar falli aller Ohelger: Eñ fyri Vijg Orms gisri eg 2. Hundr. Sylfurs. Eñ fyri Ai verka hañ er Fader miñ veitti Þordi, gisri eg Hundrad Sylfurs. Sijdañ skal Asbiorn fa Sigrijdar, sem ætlad var; Skal Þordur hafa Brullaup hia ser, og er hier Hundrad Sylfurs, er vid Fostri miñ vilium fa þier i Frænd-Bætur allar: Þeir þackadu honum fyri. Skeggia þanst sætt til, eñ qvedst mundi halldа Sætter vid Grid vid Þord. Þordur þackadi Fostra sijnum Sattargiordena, eñ ecki vil eg hafa þad sem þu giorder mier til Handa, skal Skeggi ecki greida þetta Fe, því ecki mundi Þordur Fader miñ hafa teked þetta Fe af sig, edur adrar Fe-Mætur, og ecki helldur Hordakeari Asi miñ, og skal eg ei þetta Fe taka. Þad virdtest vel fyri Þordi.

Nu bijst Þordur vid Brudkaupi, og bydur til morgum Mañi: Eñ uñ Kvolded skipar hañ Mañum i Sæti. Skeggi sat i Andvegi a hinum ædra Beck, og Þordur har gegnt honum: I odrum Beck sat Asbiorn Bondguminñ i Andvegi, og Eydur gegnt honum. Brudirnar satu a Þverpalli, og var þar vel Mañad. Aller voru þeir kater nema Skeggi, hañ var helldur O-frijñ. Gengu Meñ til Sængur uñ Kvolded: Uñ Morguniñ gengu Meñ til Dryckiu epter Vanda: Skeggia var helldur þyngt i Skapi, og misg O-kætur uñ Veitsluna. Hañ hafdi Skofnung under Bordum hia ser, og hafdi hañ lagt Sverded a Baki ser. Þordi mislikadi ad Skeggi var O-kætur. Þordur took Skofnung og brá honum. Eydur mælti: þetta er Þarfleysa. Fostri miñ. Þordur mælti: Hvad mun saka? Eydur mælti: Þvi þad er Nattura Sverdsins, ad eitthvad verdur ad hoggva, i hverri hañ Tijma sem þvi er brugded. Þad skal fæst, segir Þordur, og hliooþ vt, og qvedst skylldi gisra meiri Beniat, og hoggur eitt Hross er stood i Twnenu. Eydur qvad þad illa gisrdt. Nu er þar fra ad segia, ad Skeggi vaknar og saknar Skofnungs og Þordar: Hañ vard reidur misg, og spurdi hvar Þordur væri eda hvad honum mundi vallda er hañ geck i burt? Eydur mælti: Eg vell þvi Fader miñ, ad Þordur hioop Hrossed, þvi eg sagdi honum Nattura Sverdsins. Þordur kom þa iñ, og qvadst sialfr valda þvi. Skeggi mælti: Jeg vil Þordur, ad vid reynum med ockur, þad ætla eg ad laata mier lijka, og er eg þess albwñ. Eydur og Asbiorn geingu þa a milli þeirra, og nam ei ad beriast. Þa mælti Þordur vid Skeggia: Med því ad þeir vilia ei, ad vid reynum med ockur, þa ætla eg vel salled, þo Skeggi gisri eñ uñ, ef ad honum synest nockur Svijvirding gisrd vera. Eydur mælti: Vel er boded Fader miñ, og er gott ad taka Sialf-

dæmi

(*) Tijn.

Digitized by Google

bæmi af slijkum Mañi sem Porbiørner: Skaggi verdur nu kaatur, og mælti: Tiin Kiir kys og mier til Handa: Þordur segir: Þetta skal eg vel greida. Lijkadi nu allvel hyerutveggium, og skildu med Vinattu: Foor Eyður med Þordi heim til Oss.

XVI. Cap.

Sijdann Tijma þar epter, kom Þordur ad Mæle vid Eyd, og mælti: Þad vil eg Foostri minn, ad þu rijder Nordur til Miklabæar til Olufar Hroilsgsdoottur, (*) Heñar villda eg þu beidder mier til Handa, þvi eg añ heñe mikid, Eyður mælti: Skyldt er mier Foostre min ad fara hvørt sem þu vilt senda mig, Eñ vel þækte mier fallid, þo ott þu færer sialfur med, Þordur qvad so vera skylde. Sijdañ ridu þeir heimañ, Þordur Hræda, Brædur hañs, Asbiørn og Eyður med honum, og komu til Miklabæar, þar var heim vel fagnad, og voru þar uñ Noottena. Uñ Morgunin bæru þeir upp Erindi sijn: Hun took þvi vel, og voru Vottar til nefnder: Foor so Handsøl fram uñ hañ Nordan Hag. Oluf villde sialf hafa Bøvid iñe. Epter þad ridu þeir heim: Þordur baud til Veitsl uñar morgum Mañe. Hañ baud Eyd og Asbirne Mangie sijnum. Epter Veitsluna leyser hañ þa ut med Virduglegum Giøfum: Uñ Vorid settist Þordur ad Miklabæ, eñ Brædur hañs ad Øse i Midfirdi, Þordur vard skiott Audigur Madur af Smijdum sijnum. Madur er nefndur Þorgils goodur Bondi, hañ bioo a Hrafnagile i Eyiafirde, hañ giorde Þorde Ord, ad hañ kiæme Nordur til sijn, ad smijda Skaala sijn, Þordur het Ferdiñe og foor hemañ med añañ Mañ, og upp epter Skagafyrdi, og so ofañ Hrnadals Heidi Nordur. I þañ Tijma kom Skip ad Gaasum i Eyiafyrde, þar var sa Madur a er Sørle hiet, og kalladur hiñ Sterke. Hañ var allra Mañna sterkastur, og Vijgur hvørium Mañe betur. Hañ var vel ad sier i sñu, so hvørium Mañe lijkade vid hañ: Hañ var Fodur-Brodur Orms er Þordur drap og Asbiarnar. Sørli fær sier Hesta, og ætlar ad fara i Midfiord og sijña Frændur sijna. Frett hefur hañ og Vijg Orms. Hañ rijdur fra Skipe sijnu med Atsian. Meñ uppa Qrnadal, og so fram a Heide til Lurka-Steins. Þeñañ sama Dag rijdur Þordur Hræda yfer Heidena, allt þar til ad hañ kom Nordur ad Lurka-Steine. Hañ sier hvar Atsian Meñ rijda a mvote sier, og bikest ei vita hvørier vera mune, og stijgur af Bake, þa bar skiott ad honum. Þordur heilsar Meñum þess um og spyr Foringia þeirra ad Heite, hañ sagdi Hette sitt, Þordur segir: Ertu Sørle hiñ sterke? Kalla mættu mig þad ef þu vilt segir Sørle: Ed ur hvør ertu? Þordur segir til sijn: Sørle segir: Ertu sa sem drepid hefur Orm Frænda min? Sa er Madurin segir Þordur: Og mættu nu hefna hañs ef þu vilt, eñ ecki hef eg hvisst vid þijnum Fundi, og bætt hefe eg Vijg Orms. Engu hefur þu mier bætt segir Sørle, og skal eg ecki nijdast a þier: Þvi eg baña hvørium Mañe ad giora þier Mein. Eñ vid skulum hvast Tveir einer til Bardaga. Sijdañ geingu þeir samañ alldiarflega; fañ Þordur þad full skiott, ad Sørle var Afburda-Madur til Vopna-Fimleika, og ei þyktisi hañ braustare Mañ fundid hafa. Þrittehvast sdrum morg Sær og stor, Eñ so lauk, ad Sørle fell daudur nidur til Jardar, eñ Þordur var so þyrkomin, ad hañ komst ecki sialfur a Bak, og studdi Forunautur hañs hañ, og þurfte þo alls vid. Ridu so ofañ i Urnadal til Bæar þess sem Þuera heiter: Þar bioo sa Madur er Einar (**) het, hñ took vel vid Þorde, og lea hañ þar hia honum leingc i Sæarum: Og vard þo heill uñ sijder. Sørle var heigdur þar i Hoolnum sem Fundurin var: Og þookke ad honum hiñ meste Skadi. Meñ hañs ridu Vestur til Reykia i Midfyrdi, og sogdu þeim Skeggia og Asbyrne Vijg hañs. Þaokte þeim þad mikid ad fretta, eñ vorkendu Þorde, þo hañ hefde varid Hendur sijnar. Nu batnar Þorde Særa sina: Hañ rijdur so til Hrafnagils, og smijdar þar Skaalañ uñ Sumarid, hañ sem eñ sendur: Hañ hefur giort Skaalañ wt i Hofsa-Hverfi ad Hofda, og vijdar Annarstadar

Þordur reid Vestur a Sveiter, ad sættast a Vijg Sørla, vid Asbiørn Maag sin og Skeggia: Foor hañ til Miklabæar til Biwa sinna; Asbiørn keypte Backa-Land i Midfyrde, og bioo þar Priar Vetur. Hañ var Ofbeldis-Madur i

Skap

(*) Hrolleifsdoottir.

(**) Ormur.

Digitized by Google

Skapi, so hann mundte ei hier vera, med Fraendum sinum: Pvi sellde hann Landid og foor utan, og stadfesteſt i Norveg, og jook Ætt sina. Eydur var longum i Kaup Ferdum, og var an Hende Tignum-Monnum, og jafnan mikils virdtur: Enn er honum leiddest hann, settist hann i Bvnad, hiin Efra Hlut Æfi, ad Ase i Borgarfyrde. Foor Skegge sudur i As til Eyds Sonar sins, og And adist par, var hann Heygdur fyrr ofan Gardana: Par mun sia Bein hans i Nordtmoala-Vordune. Eydur bioo i Ase til Elle: Jafnan fundust peir Fostrar Eydur og Pordur, og gafust Gisum: Skilde allrei peirra Vinattu medan peir lifdu. Ecki kom Pordur til Noregs sidan hann foor hadan, pui hann var Utlægur gior og Brædur hans, fyri Atteku Sigurdar Kongs Olefu Eyriksſonar. Mikil Ætt er komin af Porde Hræda, og marger Gofger Menn, bæde a Islandi og Noreg. Pad er Mael Manna, ad had hafe ordid ad Ahrins-Ordum, er Pordur sagde: Ad jafnan munde vera nockrar Hræbur i Midfyrdi, hefur had jafnan verid Oeilugiara ara en i odrum Hersdum. Pordur Hræda vard Sodt-daudur. Hafum ver ecki fleira heyrt sagt med Sannleik af honum:

Lwkum vier so Sogu Pordar Hræda.

* * * * *

Hier Byrtar SÖGUna

Af

Grettir Asmunds-Syni STERKA.

I. Cap.

Aunundur het Madur, Sonar Sonur Ofeigs Bullufoots, Yvars-Sonar: Aunundur var Brooder Gudbiargar Mooder Gudbrands Bunu, Fodur Asu, Modur Olafs Kongs hins Helga. Aunundur var Upplendingur ad Modur-Ætt: En Fodur-Ætt hans var mest an Rogalande og Hordalande. Aunundur var Vikingur mikill, og heriade Vestur um Haf: Med honum voru i Hernade Balke Kvanings Son af Soota Rese, og Ormur hin Audge. Hallvardur het hin Pridie Felage heirra: Peir hafdu Fim Skip, og all vel bvin og skipud. Peir heriudu um Sudur Eyar, og er peir komu i Nær-Eyu, var par fyri Kongur sa er Kiarvallur hier. Hann hafde Fim Skip: Peir logdu til Bardaga vid hann, og vard hord Hrijd med beim, voru Aunundar Menn hner aksfuſtu, fell margur af hvorutveggium. En so lauk, ad Kongur flijde Ein-Skipa. Tooku peir Aunundur par bæde Skip og Fe mikid, og scatu peir par um Vetur-n. Priu Sumur heriudu peir um Yrland og Skotland, sidan foru peir til Norvegs.

II. Cap.

Penan Tijma var Ofridur mikill i Norege, og brauzt har til Rijkis Haraldur Liwsa, Sonur Hvaldanar Hvijta, hann var andur Kongur an Upplendum: Sijdan foor hann Nordur an Land, og atte har margar Orustur, og hafdi jafnan Sigur. Steſndi hann so sudur epter Lond.

Digitized by Google

Londum, og lagdi under sig hvar sem hann kom. Nu er hann kom sudur a Hordaland, Riedst þar a moote heim Mvgur og Marg-Menn: Vorn þar Formenn Kistunga hin Audge og Porer Hakelaungur, og Sudurvikinga, og Soolke Kongur, og Geirmundur Hellar-Skiti. Var Aunundur ecki i Bardaga, ellbo eatte hann Rijke a Hordalande. Petta Sumar komu þeir Aunundur Vestan um Haf, og hans Felagar: Eñ er þad frettu þeir Porer Hokulaungur, og Kistunge Kongur, þa sendu þeir Menn til moots vid þa, og bodu þa Fulltijngis, og heim Londum: Riedust þeir þa i Lid med heim Porer, þvi heim var mikil Forvitne a ad reyna sig, og sogdu so, ad þeir villdu þar vera sem hordust var Orustan. Fundur þeirra Haralds Kongs var a Rogalande, þar sem heiter i Hafurs-Fyrde, hofdu hvorutveggin all-mikid Lid. Pesse Orusta hefur ein su mesta verid i Norvege, Komna hier vid flestar Sogur: Þvi fra heim er jafnan fyrst sagt, er Sagan er hellst af gior. Kom þar til Lid um allt Landid, og margt ur ødrum Londum, og Fiollde Vijkinga. Aynundur bigde sitt Skip a annad Bord Poris Skipe, þad var mieg i midium Hernum. Haralldur Kongur lagde ad Skipe þeirra Hokulaungs, þvi ad Porer var hin meste Berserkur og Fullhuge: Vard hin hardasta Orusta þar af hvorutveggium, þa het Kongur a Berserke sijna til Framgongu, þeir voru kallader Ullshiedar, a þa bitu eingin Jarn, og er þeir geistlust fram, þa heldst eckert vid. Porer vardist all-diarflega, og fell med mikilli Hreysle a Skipi sijnu; Var þa raaded ad Skipenu, og hoggvid vr Teingslum, seig þad þa aptur a mille um Skipanna: Lægdu þa Kongs-Menn ad Skipi Aunundar, hann var fram a Skipenu, og vardist all dreingilega. Pa mællti Kongs-Menn: Sa geingur fast fram. Aunundur var komin a Skip til þess Manns er Præandur het, hann var Biarnason, Brooder Eyvindar Austmans; Hann var i wooti Haralldi Kongi, og lag a annad Bord, Skipi Eyvindar; Pessu nærst brast Flootti i Lid þeirra. Peir Præandr og adrer Vidingar, hofdu sig þa i burtu, hver sin mætti, og sigldu þegar vestr um Haf: Aunundur foor med honum, og Baalki og Hallmundur Sugandi. Aunundur var græddur, og gek vid Tre-Fot alla Æfi: Og var kallader Aunundur Drefotur.

III. Cap.

Pa voru fyri vestan Haf margger agiætter Menn vr Norvegi, er stwed hofdu fyri Haralldi Kongi, þviad hann giordi alla wtlaga, þo er wooti honum hofdu barist, og took under sig Eigner þeirra: Pa er Aunundur var grosin Sarra sinna, foru þeir Præandur moots vid Geyrmund Heliarskin, þviad hu var þa frægaztur af Vijkingum, fyri vestan Haf, og spurdu hvert hann villdi nockud vitia Rijkis hess er hann eatti i Hordalandi, og budu honum Fylgd sijna: Pooktust þeir eiga eptir Eignum ad sæa, þviad Aunundur var Stooreettadur Madur og Rijkur: Geyrmundur qvad þa ordin so mikin Styrk Haralds Kongs, ad honum þoockti þa litil Von, ad þeir fengi þar Sæmder med Hernadi er þa fengu Osigur, er ad var dregin nealega all: Lands-Lijdur: Qvadst og ecki nenna ad gisrast Præll Kongs, edur beidast þess sem hann þæktist eadur eiga sialfsuk, qvadst heldur vilia leita sier annara Forlaga: Var hann þa af Æskuleidi. Foru þeir Aunundur þa til Sudureya, og hittu þar marga Vini sijna.

Osteigur het Madur, og var kalladur Grettir; Hann var Sonur Einars Aulvissonar, hann var Broodur Oleifs Breidfootar, Fodur Þormodar Skakka. Steinulfur var og Son Aulvis Barnakarls, Fodur Unu, er eatti Þormodr Lurkappi. Steinulfur var med og Sonur Aulvis Barnakarls, Fader Kvonals, Fader Asdysar hinar Bæreisku. Son Kvonals var Steinmodur Fader Halldoru, er eatti Ejulfur Son Ketils Einhendta. Osteigur Grettir eatti Asnin Vestarsdotter Hængsonar. Asmundur Skegg lausi var Son Osteigs Grettirs; Eñ Dætur hans voru hær Alfdys, Æsa, og Asvor. Osteigur hafdi stocked vestur um Haf, fyri Reidi Haralds Kongs, og so Þormodur Skakti Frændi hans, og hofdu med sier Skyldu-Hirdsitt; Peir Hertudu um Skotland, og vijda fyri vestan Haf; Præandur og Aunundur Trefootur æludu vestur til Irlands, a Fund Eyvindar Austmans Brooder Præandar, hann hafdi Landvorn fyrir Irlandi. Mooder Eyvindar var Hlyf Dotter Hrolfs Ingialldssonar Frooþasonar Kongs; Eñ Moo-

Digitized by Google

der

der Prandar var Hafda Dottter Aundoddz Krakn. Bisrn vaz sader heirra Eyvindar og Prandar, og Hrossis frá Ane, hañ flokt vr Gaurlandi, fyri þad hañ brendi ike Sighvat Mang Holvals Kongs; Sidañ hafdi hañ fared til Norvegs, og var uñ Vturen med Grimi Herfir, Syne Kolbiarnar Snepils, hañ vildi myrda Bisrn til Fiar: Padañ foor Bisrn til Aundyddz Krakn, er bioo i Hranni a Augdum, hañ tok vel vid Byrne, og var hañ med honum a Vetrum, en i Hernadi a Sumrum, þar til er Hlyt letst Kona hañs. Epter þad gypti Aundoddur Byrni Dottur sijna Helgu, og let Bisrn þa af Her-Ferdum: Eyvindur hafdi teked vid Her-Skipum Fodur sijns, og var nu ordeñ Hofdingi mikill, fyri vestañ Haf, því hañ atti Rafortu Dottur Kiarvalds Jra Kongs; Peirra Son var Helge hrk Magre, og Snæbisrn! Eñ er þeir Prandur og Aunundur komu i Sudur-Eyar, fundu þeir þa Ofeig og Pormood Skapta; og giordist med þeim Vinatta mikil, því hver þokte sañ vr Hellu heimt hafa, þañ er epter var i Norvegi, medañ Ofridur var mestur.

IV. Cap.

Aunundur var hlioodur miog, og er Prandur sañ þad, spyr hañ epter, hvad honum bioo i Skapi? Aunundr svarar, og qvad.

Glatt er mier sijst mættum,
Margt hremer til sneckia,
Oll stood Geigur af Gygi,
Galldur ei Prumu Skialldar.
Hrekk a Pegnum þakki,
Þad er mest Kona flestum,
Oss til Yndis Missu,
Einhlijt til mijns lijtid.

Prandur qvad hañ þar þykia rosknañ Mañ, sem hañ væri þa, hellst er þier þa ad stadfesta Raad sitt, og kvongast; Skal eg þar tilleggia Ord mijn og Lidsemi, ef eg veit hvar þu þorfnr a. Aunundur qvad honum vel fara; Eñ qvad þo þorfit hafa væña uñ Kvonfaangeñ, þar er Slægur væri til. Prandur mælti: Ofeigur a Dootter er Ósa heiter, meigum vid þar til leita ef þu vilt: Aunundur lætsi þad vilia. Sidañ

leitudu þeir vid Ofeig: Hañ taladi vel, og segdi vita ad hañ var Skoorsetadur og vinur af Landi Fe: En Jarder hañs legg eg Odiset, þvi ecke uten hañ ei heill til gaunga, eñ Dootter mijn er Barn ad Alldri. Prandur qvad Aunund rosknari eñ margañ Heilsœttañ: Og med Lidveitslu Prandar var þessu keypt, skyldi Ofeigur geta Dottur sñi Heimañ-Lausafe, þviad Jarder þær sem i Norvegi voru, vildi engeñ kaupa.

V. Cap.

Vijgbioodur og Vestmadur hetu Vijkingar Tveir; Peir voru Sudureyskir, og lodu wti Vetur og Sumur; Peir hofdu 13. Skip, og heriudu mest uñ Irland, og giordu morg Illvyrki, þar til er Eyvindur Austmadur took þar Landvorn; Sidañ flucku þeir a Sudur-Eyar, og heriudu þar, og allt iñ i Skotlands Fiord. Prandur og Aunundur foru til moots vid þa, og spurdu, ad þeir hofdu siglt iñ til Eyar þeirrar er Boot heiter. Nu koma þeir Aunundur og Prandur a 5. Skipum: Og er Vijkingar sia Skip heirra, og vita hverju inorg eru, þykiast þeir hafa nogsañ Lids-Afla, og taka til Vopna sña, og leggia a moti Skipunum: Aunundur bad þa leggia Skipum sijnum milli Hamra 2ia: Par var miovtt Sund og diupt, mætti þar einumegiñ adsækia, og ei fleirum eñ 5. Skipum i sen. Aunundur var Maña vitrastur, og let hañ leggia 5. Skipum fram i Sunded, so ad mætti þegar Sijga a Honlu ef þeir villdu, þviad Rum-Sær mikill var ad Bake þeim, og Hialmur nockur a anad Bord, let hañ þar liggia under eitt Skiped, og færdu þeir Griost miked fram a Hamariñ, þar er eigi mætti sia af Skipunum. Vijkingar logdu ad alldiarflega, og þokku hiner komner i Stilli: Vijgbioodur spyr hverier þesse er være ad þar væri so kvijader? Prandur segir ad hañ er Brooder Eyvindar Austmañs, og eirneñ er her Felage miñ Aunundr Trefootur. Pa hlooo Vijkingar, og mæltu þetta:

Troll hafi Trefoot allan,
Tvollen steipi þeim ollum.

Og er þad forsed, ad þeir Mek fare i Ofusu sem ecki meiga sier. Aunundur qvad þad ecki vitd, fyrr eñ reyndt være: Epter þad logdu þeir samañ Skipiñ, tokst þar Hardur Bardage, og

Digitized by Google

geingu hverutveggin vel fraſt, þa let Aunundur beraſt ad Hømrænum: Og er Vijkingar ſaau þad, hyggdu þeir ad hañ mundi ſlya, og løgdu ad Skipi hañs under Hamariñ, ſem þeir mættu vidkomaſt. Jþoi Bili komu þeir a Biarged, er til beſs voru ſetter, færdu þeir a Vijkinga ſo ſpoort Grivot, ad ecki hielldſt vid: Fell þa Fiolde Lids af Vijkingum, eñ ſumer meidduſt, ſa ei voru Lidfærer. Þa villdu Vijkingar fræleggia, og mæattu eigi, þviad Skip þeirra voru þar ſem miooſt var Sunded: Preyngdi þeim þa bædi Skip þeirra og Stormuriñ. Eñ þeir Aunundur ſookttu af Kappi þar ad ſem Vijgbioodur var fyri, eñ Prændur lagdi ade Veſtmañi, og vañſt þar lijſted af. Þa er fæckadi a Skipi Vijgbioods, riedu Meñ Aunundar til Uppgaungu, og hañ ſkalfur: Þad ſa Vijgbioodur, og eggiadi Kappa Lid ſitt, ſuert hañ þa i mooti Aunundi, og ſtucku fleſter fraa: Aunundur bad ſijna Meñ ſia hverſu færi med þeim. Þeir ſkutu Stubba nockrum under Kne Aunundi, og ſtood hañ helldur faſt; Vijkinguriñ ſookti faſt aptañ epter Skipeenu, þar til hañ kom ad Aunundi, og hioo til hans med Sverdi, og kom i Skialldiñ, og took af hañ er nam; Siidañ hliood Sverded i Stubbañ hañ er Aunundur hafdi under Knenu, og var Sverded faſt i hønum, Vijgbioodur laut, er hañ kipte ad ſier Sverdenu, i þvi hioo Aunundur a Hælena, ſo aftook Hendena, þa vard Vijkinguriñ Ovijgur. Þa er Veſtmadur viſſe ad Felagi hañs var falliñ, hliood hañ a þad Skip er vtſt var, og ſtydu aller er þvi nædu: Epter þad kɔñudu þeir Valeñ, var Vijgbiſsodur komiñ þa ad Bana. Aunundur geck þa ad hønum, og qvad:

Sladu hvert Sax þijn blœda,
Saaſtu nockud mig hrockva,
Audſlonger feck enga,
Einſœttur af þier Skeinu.
Mier er morgum ſneru,
Maalkap Laged gialpar,
Reint er ad Pegn i Prauter,
Pickvendur eñ Hyggindi.

Þeir tooku þar Herſaung miked, og forn aptur i Færeyar uñ Hauſted.

VI. Cap.

Epter uñ Sumared hiugguſt þeir til ad fara veſtur til Irlands, þa rueduſt þeir Bœlki og Hallvardur veſtañ uñ Haf, og komu vt til Islands, þviad hadañ voru ſagder Land-Koſter gooder: Bœlki nam Land i Hrwtafyrdi, og bioo a Bœlkaſtsdum: Hallvardur nam Suganda-Fiord og Skœla-Vijk, til Stiga, og bioo þar. Aunundur og Prændur komu a Fund Eyvindar Auſtmañs, og took hañ vel vid Broodur ſijnum: Eñ er hñ viſſe ad Aunundur var þar komiñ, fo vard hañ reidur, og villdi veita hønum Adgaungu. Prændur bad hañ þad ei gioera, og qvad þadeigi ſtanda, ad hañ gieri Ofrid Norrænum Mønum, og allra ſtiſt heim, er med einga Oſpekt fœri. Eyvindur qvad hañ fared hafa forri, og Ofrid giordt Kiarvali Kongi, og ſagdi hañ nu beſs giallda ſkylldi. Attu þeir Brædur leingi uñ þad ad tala, allt þar til ad Prændur ſegir, ad Eitt ſkylldi yſir þa gaunga banda: Þa let Eyvindur þad faſt. Dvolduſt þeir þar, og ſoru med hønum i Her-Ferder uñ Sumared: Þookti hønum Aunundur hiñ meſti Hreyſti-Madur; Foru þeir til Sudur-Eya uñ Hauſted: Gaf Eyvindur Prændi Arf epter Fodur þeirra allañ, eſ Biorn andadeſt fyrri eñ Prændur. Voru þeir i Sudur-Eyum, þar til þeir kvæntuſt, og nockra Vetur ſijdañ.

VII. Cap.

Þad bar til þeſſu nœrſt, ad Biorn Andadiſt Fader Prændar, og er þad frette Grijmur Herſer, foor hañ til Aundodds Krœku, og kallade til Fiarens epter Biorn, eñ Aundottur qvad Prænd eiga Arf epter Fodur ſiñ. Grijmur qvad Prænd Vttadañ fyri Breſtañ Haf, eñ Aundottur qvadſt halda munde Fenu a Prænd Dottur-Son ſiñ: Grijmur foor þa i burtu, og feck ecki af Fenu, og er Prændur ſpyr Leat Fod ur ſijns, bioſt hañ þegar ur Sudur-Eyum, og Aunundur Tre-Footur med hønum, eñ þeir Ofeigur Gretter, og Þormoodur Skapte fooru til Islands med Skullda-Lid ſitt, og komu ut a Eyr ſuñañ Landid, og voru hiñ fyrſta Vetur hia Þormodi Larakappa, og nefnu Snivpveria Hrepp: Ofeigur hiñ ytra Hlut, milli Þvera

Digitized by Google

og Kaalfaar. Hañ bioo a Ofeigsstodum hia Steinstodum, eñ Pormoodur bioo i Skaptholti, og nam hiñ eystra Hlut. Dætur Pormoodar voru þær Porvar Moodur Porodds Goda a Hialla, og Porfiña Moodur Porsteins Goda, Fodur Biarna hiñs Spaka.

Nu er ad segia frá þeim Prándi og Aunundi, ad þeir figldu vestañ uñ Haf til Norvegs, og seingu so Hradbyre, ad eingiñ Riooss foor uñ Ferder þeirra, fyrr eñ þeir komu til Aundotts Kraku; Hañ took vel vid Prándi, og segir honum frá Tilkalli Grijms Herfirs, er hañ hafdi haft uñ Arf Biarnar; Liitst mier Frændi betur komed, ad þu erfir Fodur þiñ, heldur eñ Kongs Prælar: Hefur þier og Giæfusamlega tekist, ad eingeñ Madur veit uñ Ferder þijnar, eñ grunar mig, ad Grijmur stefni ad sdrumbyerium ockar, ef hañ man: Vil eg ad þu taker Arfiñ ad þier, og hafir þig til añdra Lauda. Prándur qvadst so giora mundi: Took þañ þa vid Fenu, og bioost sem skyndilegast burt wr Norvegi. Adur Prándur figldi a Haf, spurdi hañ Aunund Trefoot hvert hañ vill ecki leita til Islands? Aynundur qvedst vila siña fyrst Frændur sijna og Vine sudur i Landi: Prándur mællti: Þa munum vid skilia, villda eg ad þu siniader ei Frændum mijnum, þvi þeingad mun Hefudum sumeb, ef vid komumst undañ, mun eg fara til Islands: Tooku þeir Ofeigur og Pormoodur Skapti vid honum seigens Hendi. Prándur bioo i Prándarholti, þad er fyri vestañ Pioorsa.

VIII. Cap.

Aunundur foor sudur a Roga-Land, og hitte þar Frændur sijna og Vine: Dvaldist hañ þar a Laun med Kolbeine nockrum: Hañ spurdi ad Haralldur Kongur hafde tekid under sig Eigur hañs, og skipad þeim Mañe er Hærekur het, var hañ Vinur Kongs. Hañ foor til hañs uñ Noott, og took Hws a honum, var Hærekur til Hoggs leiddur. Aunundur took þar Lausa-Fe þad sem hañ naade, eñ brende Bæeñ, hafde hañ þa verid i ymsum Stodum uñ Veturiñ. Petta Hausst drap Grijmur Herser Aundott Kraku, fyri þad hañ gat ei uæd Fenu til Handa Konge, eñ Signij Kona Aundotts bar a Skip Lausa-Fe allt þeirra Hyvna, og fodr med Sonu þeirra Asmund og Grijm til Sigvatz Fodur sijns. Litlu sijdar sende hun Sonu sijna i Sunoksdal til Hiedens Foostra sijns; Undu þeir þar litla Hrijd, og villdu fara aptur til Mood ur siñar: Fooru þeir til Ingialldz Triggva ad Joolum, hañ took vid þeim fyri Aeggian Konu siñar Gidu, voru þeir þar uñ Veturiñ. Uñ Vorid kom Aunundur Nordur a Agder, þvi hañ hafde spurdt, ad Aundottur var drepiñ, eñ er hañ fañ Signiu, fyr hañ hveria Lidveitslu þau villdu af honum þiggia: Hun sagde, ad þau villdu hefna a Grijme Herser, fyrir Vijg Aundotts, var þa sendt epter Aundotts Sonum, og er þeir fundu Aunund Tre-Foot, logdu þeir samañ Lag sitt, og hielldu Frettum fyri uñ Atferder Grijms og Athafner. Uñ Sumared var Dheita ad Grijms, þvi hañ hafdi bodet heim Auduñi Jarli: Og er þad frettu þeir Aunundur og Aundotts syner, fooru þeir til Bæar Grijms, og bæru Eld ad Hwsum, þviad þeir komu Ovart, og brendu Grijm Herfir iñi, og nær 30. Maña: Peir tooku þar marga goda Gripi. Aunundur foor til Skoogar, eñ þeir Brædur tooku Bat, og reru i burt a Laun, og leegu i Leyni skamt frá Bænum. Auduñ Jarl kom til Veitsluñar, sem ætlad var, og saknadi þar Vinar i Stad, og safnadi ad sier Moñum, og dvaldest þar nockrar Nætur, og frettist ecki til Aunundar, og þeirra Felaga: Jarl svaf i Loptí einu vid 3ia Mañ, eñ Aunundur visse oll Tijdindi a Bænum, og sendi epter þeim Brædrum: Og er þeir fundust, fretti hañ hvert þeir villdi heldur geima Bæeñ, edur gaanga ad Jarli? Peir kiorú ad gaanga ad Jarli: Peir skutu Stocki a Lopt-Dyrnar, so Hurdeñ brotnadi; Sijdañ greip Asmundur þa 2. sem voru med Jarli, og rak nidur so hardt, ad hieldt vid Bana. Asgrijmur bliisop ad Jarli, og bad hañ greida sier Fodur-Gisild, þviad hañ hafdi verid i Atfor og Roadum med Grijmi Herfir, þa er Aundottur var drepiñ. Jarl qvedst ecki hafa Fe hia sier, og bad hañ fresta vid Gialldeð. Asgrijmur setti þa Spiootsoddiñ fyri Brioost Jarli, og bad hañ greida i Stad: Jarl took Men af Halsi sier, og 3. Gull-Hrijnga, og Gudvefiar Skyckiu: Asgrijmur took vid Fenu, og gaf Nafn Jarlenum, og kallade hañ Audun Gett. Þa er Bændur og Herads-Meñ urdu varer, ad

Digitized by Google

Ofridur mundi adkomiñ, gengu peir ve, og vildu veita Lid Jarli: Vard þar hord Hrijd, þviad Aunundur hafdi margt Manna: Par fellu marger goder Bændur og Hyrd-Menn Jarls.

Nu koma peir Brædur, og sagdu hverßu farid hefde med þeim Jarli: Aunundur qvad þad illa ad Jarl var ecki drepiñ, væri þad Haralldi Kongi nockur Hefnd, fyri þad vier hefum miſt fyri honum. Peir qvaddu Jarli þetta meiri Smann, og foru sijdañ burtu, og iñ i Sijrnadal, til Eireks Oleifssonar. Lands-Menn tooku vid þeim allum uñ Veturiñ: Pa hefdu peir Samdryckiu uñ Jool, vid þañ Mañ er het Hallſteiñ Hestur, og veitti Eirekur fyrſt vel og trwlega, sijdañ veitti Hallſteiñ: Og vard þeim þad ad Skilnadi, hañ lauſt Eirek med Dijrs-Horni: Eirekur hefndi ſijn, og ſkildu vid þad. Petta lijkade ſtoorilla Aundotts-Sonum: Og nockrn sijdar foor Asgrijmur til Bæar Hallſteins, og gieck iñ eiñ, og veitti Hallſteini nockra Avyrka: Peir hlupu upp ſem iñe voru, og ſooktu ad Asgrijmi. Hañ vardest vel, og komſt wr Hendum þeim i Myrkrenu, eñ peir þooktuſt drepa hañ. Pad frettu peir Aunundur og Asmundur, og þooktuſt ei meiga adgiora: Red Eirekur heim, ad þeir leitudu til Islands, qvad þeim ecki mundi duga, ad vera þar i Landi, þegar Kongur maa ſo vid koma. Peir gierdu ſo, og biugguſt nu til Islands, og hafdi ſitt Skip hver þeirra: Hallſteiñ lenti i Scarum, og letſt sudur þeir Aunundur ſigldu. Riedißt Kolbeiñ i Skip med Aunundi, ſa er fyrr var getid.

I.X. Cap.

AUnundur og Asmundur letu i Haf, þa þeir voru buner, og hefdu Samſlota: Pa qvad Aunundur þetta.

Pokti eg hepſt at hitta,
Hreggvindi fyri Seggium,
Pa er Geirmundar gnwdi,
Grandhvaſt Sugandi.
Nu verdur aa Skiel-Skordum,
Skalldi Sigur at ſtijga,
Ut med einum Fæti,
Islands aa Vit priiſa.

Peir hefdu Utevist harda, og Vedur misg þvert af Sudri, þar þa Nordr i Haf, þeir funda Island, og voru þa komner Nordr fyri Langa-Nes, er þeir tiendußt vid, þa var ſo skamt aa mille þeirra, ad þeir tsindußt vid, ſagde Asmundur ad þeir munde ſigla til Eyßardar, og þvi jaatudu hverutveggiu: Beittu þeir þa under Landid, þa took Vedred ad ſtyrdna af Land-Sudri, eñ er þeir Aunundur løgdu i Naudbeiter, þa letſtiſt Raaiñ, felldu þeir þa Segled, og þvi rak þa undañ til Hafs, Asmundur komſt under Hrijs-Ey, og beid þar til þeſs honum byriade iñ i Eyafiord. Honum gaf Helge hiñ Magri Kræklinga-Hlijd alla, hañ bioo aa Gleraa hiñe sydri, Asgrijmur Brodder hañs kom ut nockrum Vetrum sijdar, hañ bioo aa Gleraa hiär nyrdre, hañ var Fader Ellidagrijms Fodur Asgrijms.

X. Cap.

NU er ad ſegia fraa Aununde Tre-Foot, ad þa rak undañ nockur Dægur, sidañ geck Vedrid aa Haf, Sigldu peir þa ad Lande, tiendußt þeir vid, er aadur hefdu farid, ad þeir voru komner Vestur uñ Skaga: Sigldu þeir iñ aa Stranda-Flooa, og nær Sudur Strondum, þa komu ad þeim Ser Menn aa Tijraadinge, og kolludu uppaa Haf-Skipid, og frettu hverier þeir væru, Aunundur nefnde ſig, og ſpyr hvadañ þeir være? Peir ſogdußt vera Hws-Karlar Porvalds fraa Drongum, Aunundur ſpyr: Hvort numid være Landid uñ Strandernar? Peir ſogdu liſtid numid uñ Iñ-Strandirnar, eñ ecki Nordur-Strander, Aunundur ſpyr Skipverja ſina, hvort þeir villdu leita fyri Veſtañ Landid, aadur hafa ſlijkt ſem þeim var tilvijſad? Peir kiru ad kaña Landid fyrſt; Sigldu þeir þa iñeptir Flooanum, og løgdu fyſt aa Vijkena fyri Ar-Nese, ſtutu þeir Baate, og reru til Lands, þa bioo þar Eirekur Snæra, Rijkur Madur: Er Land hafde numid, mille Ingolfs-Fiardar og Ofæru i Veideleyſu. Eñ er Eirekur viſſe ad Aunundur var þar komiñ, baud hañ honum af ſier ad þiggia þvilijka Koſte er hañ villde, og qvad liſtid þad ei var numid aadur, Aunundur qvadſt sia vilia fyrſt hvad þad være, foru þeir þa iñ-yfer, og er þeir komu til Ofæru, mæltu Eirekur: Hier er aa ad lijta, Hiedañ fraa er O-numid, og iñ til Landnaams Tiarnar, þar geck fram miked Fiall þeint

Digitized by Google meig:ñ

meigiñ Fiardarens, og var sallin a Sniovr: Aunundur leit a Fialled, og qvad.

Rettum geingur hin raunga,
Reñur Sævar Meñ Vesi,
Faakur uñ Folld og Rijki,
Flein hvessandi þessum,
Hef ek Lond ok Folld Frænda,
Flijsd eñ hitt nijast,
Kropp eru Kaup er ek hrepti,
Kalldbak: Eñ ek let Akra.

Eirikur segir: Margur hefur so mikels mist i Norveige, ad Meñ fæa þess ecki Bætur; Hygg eg og ad numiñ sieu flest all Lond i meigiñ Herodnum, kañ eg þvi ecki ad fijsa þig burt hedañ, mun eg þad hallda og, ad þu hafer af mijnum Jordum sem þier hentar. Aunundur qvadst þad þiggia mundi, og nam sijdañ Land fræa Ofæru, og þær prioar Vijkur, Birgis-Vijk, Kolbeins-Vijk og Kalldbaks-Vijk: Allt til Kalldbaks-Kleifar. Sijdañ gaf Eirikur honum Veideleifu alla, Reikia-Fiord og Reikiar-Nes, allt ut heim meigeñ: Eñ uñ Rekañ var ecki skiled, þviad þeir voru þa so nooger, ad hvor hafde sem vilde. Aunundur gisrde Bw i Kalldbak, og hafde Mañ margt: Eñ þa Fe hañs took ad vaxa, eatte hañ añad Bw i Reikiar-Fyrde, Kolbeirn bioo i Kolbeins-Vijk, og sat Aunundr uñ Kyrrt nockra Vetur.

XI. Cap.

Aunundur var so frækiñ Madur, ad faer stooduſt honum þo frækner være og heller, hañ var Rafn-kuñugur uñ allt Land af Forelldrum sinum. Þessu nærsti hoofuſt Deilur þeirra Ofeigs Grettirs, og Þormodar Laxa-Kappa, og lauk so, ad Ofeigur sell fyri Þormoode i Grettirs Geil hia Hæle: Þar var mikell Lids-Draattur med Sonum Ofeigs ad Eptermæle, var sendt epter Aununde Tre-Foot; Reid hañ uñ Vorid Sudur uñ Heide, og giste i Hvamme, ad Audur hiñar Diupaudgu, hun took vel vid honum, þviad hañ hafdi verid fyri Vestañ Haf med heñe, þa var Olafur Feilan Sonar Son þeñar Fullordiñ misg. Audur var þa fullroſtu: Hun veik a vid Aunund, ad hañ vilde Ova ig Olaf Sonar Son heñar, og vilde ad hañ hæde Alfdisar hiñar Bareisku, hun var Bræðrungur Asniar, er eatte Aundott, þokte Aununde þad vænlegt, og Reid Olafur Sudur med honum, og er Aunundur hitte Vine sijna og Maega, þa bndu þeir honum til sijn, og tala þeir uñ Mæleñ, og voru logd til Kialar-Ness Þijngs, þvi þa var eñ ei Alþijng sett. Sijdañ voru Mæliñ i Gisrd lageñ, og komu miklar Fe-Bætur fyri Vijgeñ: Eñ Þormod: Laxa-Kappe var gisr sekur. Hañs Son var Solmundur Sliddu-Kaari: Voru þeir Þorbisrn leinge Utañlands sijdañ; Præandur band heim Aununde og Olafi, og so Þormoodur-Skapte, var þa hafed upp Boonordid Olafs, var þad audsookt, þviad Meñ vissu hvor Raunar-Kona Audur var, og var þessu keypt, Ridu þeir Aunundur heim vid sobwid. Audur þackade Aununde fyri Lidveitslu vid Olaf. Þetta Hauſt seck Olafur Feilan Alfdisar Bareisku, þa Andadisk Audur hin Diupaudga, sem segir i Sogu Lardæla.

XII. Cap.

Aunundur og Vesa eattu 2. Sonu: Het annar Ofeigur Grettir hiñ yngri, eñ hiñ eldri Þorgeyr. Litlu sijdar andadest Vesa. Epter þad seck Aunundur þeirrar Konu er Þordys het, Dootter Þorgrijms fræa Nwpi i Midfyrdi, hun var skyld Midfiardar Skeggia; Vid heñi eatti Aunundur hañ Son er Þorgrijmur het, hañ var sneña mikill Madur og sterkur, og Bwsijslumadur mikill, og vitur Madur. Aunundur bioo i Kalldbak til Elli: Hañ vard Soottdaudur, og liggur i Trefoots-Haugi; Hañ hefur frægstur verid, og fimaſtur Madur a Islandi, Einsættur Madur.

XIII. Cap.

Þorgrijmur var fyrst Sonum Aunundar, þo adrer væri eldri: Eñ er hañ var hælf-Þrijtugur ad Alldri, hafdi hañ Hærur i Hofdi, þvi var hañ kalladur Hærukollur. Þordys Mooder hañs gypriſt sijdañ nordur i Vijde-Dal Audun Skekle, heirra Son var Asgeyr ad Asgeyrs-a. Peir Þorgrijmur Hærukollur og Bræður hañs, eattu Eigner miklar aller samañ, og skiptu med sier: Eirekur bioo i Arnesi, sem fyrr var getid; Hañ eatti Oleifu Dootiur Ing-

olfs

olfs vr Jngolfsfyrdi, Floſe het Son heirra, hñ var Eſnilegur Madur, og atti marga Frændur: Pa komu vt hiſingad 3. Brædur: Jngolfur, Oſeigur og Eyvindur, og nædmu ba 3. Fiordu, er vid bar eru kender, og bygdu bar ſidaſt. Olafur het Son Eyvindar, haſ bioo fyrſt i Eyvindar-Fyrdi, eſ ſidaſt ad Draungum, og var mikill Madur Verti: Eingiſ var Adſkilmadur med Mſnum, medaſ eldri Meſ liſdu. Eſ ba Eirekur var laxtiſ, hoskti Floſa Kalldbaklingar ei hafa Lsglegar Heimillder, æ Jardæm heim er Eirekur hafdi gefid Aunundi; Par af giordiſt Snudurhycki miked milli heirra, eſ ho hielldu heir Porgrijmur ſem ædur. Ecki mættu beir ba Leika ſamaſ eign: Porgrijmur var fori Bwe heirra Brædra i Reykiarfyrdi, og reru jafnaſ til Fiſka, bviad ba voru aller Fyrderner fuller af Fiſkum: Nu giora beir Raad ſitt i Vijkiſi.

Madur het Porſiſur, haſ var Hwskarl Floſa i Arneſe; Peſaſ Maſ ſendi Floſe til Hofuds Porgrijmi, haſ leyndeſt i Nauſtununr: Peſaſ Morgun bioſt Porgrijmur ad roda æ Sioo, og æ. Meſ med hnum: Het aſar Brandur. Porgrijmur geck fyrſt; Haſ hafdi a Baki ſier Ledur-Floſku, og Dryck i, myrkt var miog. Og er haſ geck ofaſ fræ Nauſtunum, ba hlioop Porſiſur og hioo med Øxe milli Herda hnum, og ſock Oxiſ, og ſkrapladi vid er haſ let-lausa Øxena, bvi haſ ætladi ad ei mundi burfa uſ ad binda. Er bad ad ſegia af Porſiſi, ad haſ hlioop ſudur i Arnes, og kom bar ædur eſ lioost var, og ſeger Vijg Porgrijms, og qvadſt burfa Aſæa Floſa qvad bad eitt til, ad biooda Sætt, og betr ar bad helldur vort Mæl, ſa mikid ſem ad er ordeð. Floſi qvadſt mundi af-fretta, og ætla eg bu fiert all-hræddur epter Stvorverkiſ.

Nu er gd ſegia af Porgrijmi, ad haſ ſnaradeſt vid Hoggid, og kom Oxiſ i Floſkuna, og vard haſ ecki ſaar. Peir leitudu ecki Maſſins, bvi myrkt var: Neru beir vt epter Fiordum, og komu i Kalldbak, og ſogdu Atburd peſaſ: Giordu beir ad beſſu mikid Kalls, og kolludu Porgrijm Floſkubak, og ſo het haſ ſidaſ. Pa var betta qvedid.

Fyrr ſaugubu fagrer
Fræanhvijtingar Rijtar,
Raunar-Meſ i Raſi,
Refur hverſu ven Sævar.
Nu er Audur ſæa er var vijda,
Vædmur fræteckiſ Sæma,
Benlaſkords af Bleidi,
Bæbi hlijr i Syru.

XIV. Cap.

Þeſaſ Tijma kom Halſæri ſo mikid æ Island, ad ei vard af Siofar-Aſia og Reka: Pad ſtood yſir morg Miſſere. A einu Hauſti urdu bængad Sæfara Kaupmeſ æ einu Skipi, og brutu bad i Vijkiſi: Floſi took vid heim 4. edur 5. Steiſ het ſæa er fyri beim var: Vijda viſtuduſt beir uſ Vijkena, og ætludu ad giora ſier Skip vr Brotnunum, og vard beim bad Ohægt: Skiped vard liſted til Skutaſa, og breidt uſ Midborded. Uſ Vored kom Vedur mikid af Nordri, bad hieldſt nær Viku. Epter Vedred kſnudu Meſ Reka ſina.

Porſteiſ het Madur, er bioo æ Reykianeſi; Haſ faſ Hval, rekiſ ſyrir, iſaſfraſ æ Neſenu, bar ſemi het æ Riſſkerin, bad var Reidur mikil. Haſ ſendi begar Meſ til Floſa i Vijk, og til nærſta Bæar. Einar het Madur er bioo æ Giogre, haſ var Landſeti Kalldbaklinga, og ſkylldi geima Reka beirra, heim-meigeſ Fiardarens: Haſ vard var vid, ad Hvalureſ var rekiſ; Haſ took begar Skip eitt, og reri iſepter Fiorduna til Byrgisvijkur, badaſ ſendi haſ Maſ i Kalldbak.- Og er betta ſpurdi Porgrijmur og beir Brædur, hruggud beir ſem hvataſt, og fooru 12. æ Tijradingi: Syner Kolbeins fooru og med hnum, Ivar og Leifur, og voru 5. ſamaſ. Aller beir Bændur er vidkomuſt, fooru til Hvalſins.

Nu er ad ſegia fræ Floſa: Haſ ſendi epter Frændum ſinum nordur i Jngolfsfiord, og epter er Olafi Eyvindarſyni, er ba bioo æ Draungum, Floſi kom fyrſtur, og Vijkar-Meſ: Peir took begar til Skurdar, og var dreigiſ æ Land ſæ ſkoreſ var; Voru beir nær 20. i Fyrſtu, eſ ſi ovott fiolgadi Fiolked. I bvi komu Kalldbatlingar med 4. Skip: Porgrijmur veitti Tilkall Hvalſins, og fyribaud Vijkar-Mſnum Skip og Skurd æ Hvalnum, og Burtflutning. Flo

Digitized by Google

b.

bad hañ syna, ef Eirekur hefdi gefid Aunundi Tru Foot med eidvednum Ordum Rekañ, qvadst hñ mundi Vitni veria. Porgrimur hooktest Lidsfar, og redi hvi ei til Adgaungu; Pa teri Skip iñanyfir Fiordu, og sooktu kuvalega, peir komu ad brandt: Pad var Svanur a Hooli i Biarnar Fyrdi, og Hwskarlar hañs 4. Og bad hañ Porgrim ei leita rænast, eñ peir voru audur Viner mikler, og hand Svanur honum Lid sitt. Peir Brædur qvadust bad hyggia mundi; Lsgdu peir pa ad rosklega: Porgrimur Flosskubakur riedst fyrst til Uppgaungu a Hvaliñ, ad Hwskorlum Flosa. Porstinur er fyrr var getid, skar Hvaliñ; Hañ var framañ vid Hofuded, og stood i Spori er hañ hafdi giordt fyr. Porgrimur mællti: Par færi eg hier Øxi hiua. Sijdañ hioop hañ a Hvalsiñ, so aftook Hofuded. Flosi var uppi a Moliñi er hañ sa petta; Hañ eggiadi sijna Menn til Mootteku: Nu beriast peir leingi, veitti Kalldbaklingum betur. Fæer Menn hofdu par Vopn, neina Axer sem peir skaru med Hvaliñ: Pa hrucku Vijkar-Menn af Hvalnum, og upp i Fisruna. Austmenn hofdu Vopn, og voru peir Skeinuhættir; Steiñ Stijremadur hioo Fost undañ. Ivare Kolbeinssyne, eñ Leifur Brooder hañs lausst Felaga Steins i Hel med Hvalrifi, pa var barist med ollu pvi er tilfeckst: Fellu pa Menn af hverntveggiumm. Pessu nærst komu peir Olafur fra Dræingum med morgum Skipum: Peir veittu Flosa Lid; Voru peir Kalldbaklingar borner Ofurlide, pa peir hofdu audr hladed Skip sijn. Svanur bad pau gaunga a Skip sijn: Letu peir pa berast ad Skipunum: Vijkurmenn sooktu pa epter: Og er Svanur kom ad Sisonum, hioo hañ til Steins Stijremañs, og veitti honum mikeñ Averka; Sijdañ hlioop hañ a Skip sitt. Porgrimur særdi Flosa miklu Sare, og komst med bad undañ. Olafur hioo til Ofeigs Grettirs, og særdi hañ til Olijfis. Porgrimur breif Ofeig i Faung sier, og hlioop med hañ a Skip, reru peir Kalldbaklingar pa iñyfir Fiordeñ, og skildi pa med heim: Petta var qveded um Fundeñ.

Hauꝛd fræa ek helldur at yrdi
Hꝛ Vopn a Rif Skeinum,
Mest pvi at margir sustu,
Meñ slippir Hval-Klippum,
Eñ Mealm-Gautar mooti,
Miog fast hafa kastad,
Oc lijst Imañ pessi,
Oknittiñ pver slittum.

Sijdañ var komid a med heim Gridum, og lsgdu peir Mæliñ til Alpijngis: Veittu peir Kalldbaklingunn, Porodde Gode, og Midfiardar Skegge, og marger Suñlendingar: Vard Flose sekur, og marger peir ed ad hofdu verid med honum, vard honum pa Feskilt misg, pviad hañ eiñ villde hallda uppe Fe-Bootum, peir Porgrimur gaatu ei sijndt, ad peir hefde Fe lagt fyrir Jardernar og Rekañ, er Flosi kiærde epter, Porkell hafde pa Logsogn, og var hañ beiddur Ursturdar, honum qvedst bad Lsgsijnast, ad nockud hefde i moote komid, pott eige være fullt Verd: Pviad so gisrde Steinvor hin gamla vid Ingolf Asa mañ, ad hun pau af honum Rosmhvala-Nes og gaf fyri Hekla fleckotta, og hefur pad ecki riftordid, munu par stærre Nid vera i eñ hier; Legg eg til Raad, ad skipt sie Brotgeiranum, og hafe hverutveggiu ad Jafnade. Sijdañ var bad Lsgtekid, hvor Madur ætte Reka fyri Jord sijne: Var petta sijdañ giordt, var pa so tilskipt, ad peir Porgrimur lete Reikiar-Fiord, og allt ut heim meigeñ, eñ peir skylldu eiga Kamb, Ofeigur var bættur miklu Fe: Porsteinn var Ogyldur. Porgrimi var bætt Fiorradid, sijdañ settust peir: Flosi redst til Utañferdar med Steine Stijremañi, eñ selldi Jarder sijnar i Vijkiñe Geirmunde Hiwkatimbur, og hioo par sijdañ. Skip bad er Kaupmeñ hofdu giordt, var misg bkeidvarid, bad ksludu peir Trekille, og par er Vijkiñ vidkiend. A pvi Sumri er Flosi ætladi Utañ, vard hañ aptur-reka i Axarfordi: Padañ af giordest Saga Grijmolfs og Gerpis.

XV. Cap.

Epter petta skiptu peir Brædur Porgrimur og Porgeyr Fe med sier: Took Porgrimur Lausafe, eñ Porgeyr rsnd; Redist Porgrimur pa iñ til Midfiardar, og reisti Bu ad Biarga med Raadi Skeggia. Porgrimur atti Porbyrie Dottur Asmundar, undañ Asmyndar-Nwpe, er nam Pijngeyar Sreit. Pau

Digitized by Google

Porgrijm: og Pordys aattu paũ Son er Aſmundur het, haũ var mikill og ſterkur, og vitur Madur Hærdur Maña beſt: Hũ hafdi ſneſna Hærur i Hofdi, var haũ þvi kalladur Hærulaangur. Porgrijmur gisrdiſt Bwſijſlu-Madur mikill, og hafdi alla Meñ i Starfi, þa ſem med honum varn: Aſmundur villdi lijtid viña, og var faatt med þeim Fedgum, þar til ad Aſmundur var roſkeñ, þa beiddi haũ Fodur ſiñ Fararefna: Porgrijmur qvad hann lijted mundi vera, og feck honum nockud af Fararepre: Fyor Aſmundur þa Utaat, og graeddeſt honum ſkiookt Fe: Haũ ſigldi til ymſra Landa, og gisrdeſt betſti Kaupmadur, og Audugur; Haũ var Vinſæll Madur og Skilrijkur, og aatti marga Frændur i Norvegi, þa er gofuger voru. Aeinu Hausti viſtadiſt Aſmundur auſtur i Vijk, med-gofugum Mañi er Porſteiñ het, haũ var Lendur Madur ad Ætt, og aatti Syſtur þa er Rañveig het, og var hũ betſti Kveñ-Koſtur; Peirrar Konu feck Aſmundur, med Roadi Porſteins Frænda heñar, Stadfeſtiſt Aſmundur þar uñ Hrijd, og var vel virdtur. Þau Aſmundur aattu haũ Son er Porſteiñ het, Mala frijdaſtur og ſterkaſtur, og Raddmadur mikill, og hæar a Vext, og nockud ſeinlegur i Vidbragde, þvi var haũ Dromundur kalladur: Eñ er Porſteiñ var lijtt a Legg komiñ, took Mooder haũs Soott og andadeſt. Epter þad feſti Aſmundur ecki Yndi i Norvegi, tooku þa Moodur-Frændur vid Porſteini og Fe haũs: Eñ Aſmundur redſt þa i Sigling, og vard Rafnfrægur Madur. Aſmundur kom Skipi ſijnu i Hwna-Vatn, þa var Porkell Krafla Hofdingi yfir Vatnsdælum: Haũ fretti Utkomu Aſmundar, reid Porkell þa til Skips, og baud Aſmundi til ſijn. Porkell bios a Marſtodum i Vatnsdal, foor Aſmundr þangad til Viſtar. Porkell var Son Porgrijms Korms Audga(*), hũ var Stoorvitur Madur; Petta var epter Utkomu Friderichs Biſkups, og Porvalds Konraadsſonar. Peir biuggu þa a Laekiamoti er þetta var: Peir hudu fyrſt Chriſtne fori nordaũ Land, let Porkell Primſignaſt og marger med honum: Margt bar til Tijdinda uñ Sameigu þeirra Biſkups og Nordlendinga, þad er ei kemur vid þeſſa Sogu.

Med Porkeli faeddiſt upp Kona ein er Aſdys het, hun var Dvotter Bardar Jokuls ſ. Jugmundarſonar hins Gamla, Porkels ſa var Ketils ſonar Raums. Mooder Aſdyſar var Alfdys, Dvotter Ofeigs Grettis, ſem fyrr var ſagdt: Aſdys var O-geſin, og þookti vera hiñ frijdaſti Kveñkoſtur, og betſt ad ſier, bædi Saker-Ættar og Fiaar. Aſmundi leiddiſt Siglingar, og villdi ſtadfeſtaſt a Islandi: Hefur haũ þa upp Ord ſijn, og bidur Aſdyſar. Porkell viſſe vel Skil a honum, ad haũ var rijkur Madur, og roadiñ til Fiaar: Og foor þad fram, ad haũ feck heñar, gisrdiſt haũ þa allda Vin Porkels, og Bwmadur mikill, Lsgvitur og Fraaingiarn. Litlu ſijdar andadiſt Porgrijmur Hærukollur ad Biarge, og took Aſmundur Arf epter haũ.

XVI. Cap.

Aſmundur Hærulaangur ſette Bw ad Biarge i Midfyrde, med Asdiiſe Konu ſiñe: Peſſe voru Born þeirra: Atle var eldſtur, gegn Madur og Gofugur, Hægur og Hoogvær, vid haũ lijkade hverium Mañe vel. Añaũ Son aattu þau, er Gretter het, haũ var misg Odæll kalladur i Uppvexte ſijnum: Ei hafde haũ Aſtrijke af Fodur ſijnum, eñ Mooder haũs uñe honum miked, haũ var frijdur Madur ſijnum: Breidleitur og Skaamleitur, Raudur a Hær og Freknoottur: Ei Braadgiør i Uppvexte. Þordijs het Dootter Aſmundar, er ſijdar aatte Glumur Ospaksſon Kiartanksſonar, Rañveig het Hũn er aatte Gamle Þorhallaſon, þau biuggu a Melum i Hrwtafyrde, þeirra Son var Grijmur, eñ Sonur Glums og Þordijſar var Ospakur, er deilde vid Odd Ofeigsſon, ſem getur uñ i Vandamaña-Sogu. Gretter Ox upp a Biarge, þar til haũ var Tiju Vetra gamall, took haũ þa nockud vid ad gaangaſt, Aſmundur bad haũ ſtarfa, Gretter ſpyr hvad vera ſkylde? Aſmundur maelti: Þu ſkalt geima Heimgiæſa miña: Gretter maelti: Leitt Verk og Lijtelmañlegt eður Lodur-Maña, Aſmundur maelti: Leis hetta vel af Hende, mun þa batna med ockur. Sijdaũ took Gretter vid Heimgiæſunum, þær voru 80. og med Kiwklingum: Eige leid laangt uñ, aadur honum þoktu þar Baargraekar, eñ Kiwklingar ſeinfærer: Gisrdeſt honum misg lijtt til þeirra, þvi haũ var misg illa Skapefariñ: Eñ litlu ſijdar fundu Foru-Konur Kiwklinga dauda, eñ

(*) Goda

Heim-

Digitized by Google

Heimgiefer Vang-Brotnar, hawad Haust, Asmunde likade misg illa, og spyr hwort Grettir hafe þessu vlled ad dreps Fuglana. Hann mælti og qvad Vissu.

Pad giori ek visst þa Borar,
Vind ek Hals a Kiwklingum,
Eñ þo elldri sieu,
Eiñ ber eg af serhverium.

Þu skallt ecki bera leingur af þeim, segir Asmundur: Belldur fær er varer, segir Grettir: Asmundur mælti: Faast mun hier añad Verk, Fleira veit sa fleira kiuner, segir Grettir: Eda hvad skal eg vilia? Asmundur mælti: Þu skallt strijwka Bak mitt vid Eyd, sem eg gisre jafnañ, Grettir mælti: Vesælmañlegt Verk. Heldr Grettir þessum Starfa, took un ad hausta, gisrest Asmundur þa Heitfeingur misg (heldur) og eggiade Grettir misg ad strijwka um Bak sier: Elldar voru gisrder, og sijdañ Bord sett, svafu Menn so upp fra Elldenum, voru Menn þar jafnañ um Daga, eñ Kynur um Tvo. Eitt Kvelld catte Grettir ad hrijfa Bak Fodur sijns, Asmundur mælti: Nu muntu verda ad draga af þier Slensijuna Mañstrafañ vonda, Grettir mælti: Illt er ad eggia Obilgiarna, Asmundur mælti: Allrei er Dugur i þier, Grettir sier a hvar Ullar-Kambar voru i Setenu, took hañ þa, og let ganga ofañ epter Bakenu a Asmunde: Karl hlioop upp og vard Odur vid, og villde hlossta Grettir, eñ hañ komst undañ, þa kom Hwsfreia, og spurde hvad þeir attust vid: Grettir qvad Vissu.

Mig vill Menia-Slongver,
Miog keñist þad breña,
Hoddagrund a Hendum,
Hofugt Raad er þad badum,
Let ek at Hrijngaheiti,
Herg-rdur ordid verda,
Gior sie ek gilldra Saara,
Glogt Oskorna Nogla.

Illa þookte Hwsfreiu ad hañ hafde þetta til Bragds tekid, og qvad hañ Ofurefleatsamañ vera mundi: Ecki batnade um Lynde þeirra Asmundar og Grettirs; Litlu Sidar mælti Asmundur til Grettirs, ad hañ Kynde geima Hrossa fika, Grettir qvad hann þad ekki ætla Bokstum-Elldarner: Þu skalt gisra sem eg sege þier fyri, segir Asmundur: Hrossa ea eg Bleikalotta ad Lit, er kollud er Kyngeala, hun er so vijs um Vedurattu og Vatnagang, ad þad bregdst ecki, ad þar kemur Hrijd epter, er hun vill ei a Jordu vera, þu skalt byrgia Hrossen, og halldu heim Nordur a Halsen, ef leggur hardañ a: Þorf þyke mier, ad þu leyser þetta Verk bet af Hende, eñ hin fyrre Tys, Grettir mælti: Kaldt Verk og Karlmañlegt: Eñ illt þyke mier ad treista Merine, þvi þad veit eg eingañ gisrt hafa; Took Grettir vid Hrossa-Geymsluñe, leid so sañ yfer Jool, gisrde Snivoa mikla og Kulldu og illt til Jardar. Grettir var lijtt Klæddur, eñ Madur eñ Ohardnadur: Took hañ þa heldur ad kala, Eñ Kyngeala stood þar sem mest var Gvædid, Kom Kyngeala allrei so sneñe i Haga, ad hun kæme heim fyri Dagsetur. Grettir huxar uñ, ad launa Kyngealu Utegangeñ. Eiñ Morgun snemma geck Grettir til Hrossa-Hwssens, og lijkur upp, stood þa Kyngeala utar vid Dyr, þo Hrossunum bære Fyodur gefed eat, hun þad eige, Grettir foor a Bak heñe, hañ hafde hvassañ Kuijf i Hende, og rak Fyer-Skurd uñ Herdar heñe, og riste so Tveim-meigeñ aptur med Hriggnum, og allt ad Hsm, byrgde so aptur Hwsed, kom sijdañ heim. Asmundur spyr: Hvar Hrosseñ vært, Hñ qvadst byrgdt hafa epter Vana, Asmundur qvad stamt til Hrijda, ad Hrosseñ vilia ei standa i jafn goodu Vedre, Grettir mælti: Morgnu bregdst heim Vijsdomur, sem meire er Von ad eñ Mereñe: Leid af Nootteñ og kom ei Hrijd eñ. Rekur Grettir Hrosseñ, eñ Kyngeala uner ei a Jordu: Þookte Asmunde þetta undarlegt, eñ Vedurattu hrac hv ei. Hiñ Pridia Morgun, geck un Asmundur til Hrossa-Hwssens, og took a þeim og mælti: Illa þyke mier Hrosseñ hylld i so goodum Vetrej: Eñ Bleikala, mun bregdast sijst ad Bak-Holdunum, Grettir mælti: Verdur þad er varer, og ecki varir, Asmundur straux Bakid, og sijgde þar med Hwdeñ, hann þookte þetta undarlegt, ad so mætte verda, og qvad Grettir þessu valda: Grettir glotte og svarade eingu, Bvonde foor Mæl-Oda misg til Elldu-Skeala, Hwsfreia heyrde þad og mælti: Þei skulde reinst hafa Hrossa-Geymslañ

Digitized by Google

Gretters Fræbda; Asmundur qvad Vissu.

Fyrst hefur Fugla tvista
Fyr prettada Grettir,
Fliodd eru flest hin prudu
Kaamaalug ok Kngaala,
Vijst mun venia flestar,
Vitur Dreingur af sier leinge,
Hroddur neme Hreggs hin frijda
Hljin Kvedlingar mijnir.

Ei veit eg hvort mier pyker meira Mood i qvad Hvsfreia, ad pu skiper hønum Starfa, edur hitt, hañ leyse alla jafnt edur eñ Veg af Heudr, Asmundur mællti: Nu skal og fyri Enda uñ pad gierdi, eñ Vidurgiorning skal hñ hafa pess verr, og telie pa hverigar ca adra: Grettir svor so fraam uñ Stunder. Asmundur let dkepa Kingaalu. Morg Bernstu-Brogdi giordi Grettir, sem ei eru i Sogu sett: Giordest hañ ca mikill Verk; Eigi vissu Meñ Asi hañs, pvi hañ var Oglisneñ, let i Qvedlingum sinka, og pookti helldur Nijdskalldeck. Ecki lagdest hañ i Eldaskaala, eñ po var hañ seralaatur laungum.

XVII. Cap.

MArger Uppvaxtar-Meñ voru i Midfyrdi, og Hrwtafyrdi uñ hañ Tijma: Skaalld-Torfe bioo ca Torfusteduui, Besse het Son hañs, Maña Efnilegastur, og gott Skaalld. Pa biuggu peir ca Melborg Koormakur og Porgils: Med peim Or upp sca Madur vr Oddur het, og var kalladur Omaga-Skaalld, var hañ ca Fraañsor med peim Brædrum. Audun het Madur er Or upp a Audunarstodum i Vijdedal, giegn Madur og Goodsiadur, sterkastur sina Jafnaldra: Kaalfur het Sonur Asgeyrs ad Asgeyrs-Aa, og Porvalldur Broodur hans. Atla-Brooder Grettis var Prosta-Madur mikill, allra Maña giæfastur: Vid hañ lijkadi allum Monum vel: Peir logdu Knattleika med sier ca Midfiardar-Vatna, komu par Midfyrdingar: Var petta uñ Hausid. Grettir svor til Leiks, fyri Bodu Atla Broodur sijns, var Grettir pa 18. Vetra: Var hønum Kipad til Leiks med Audun, hañ var wockuin Vetrum eldri en Grettir. Audun slog Knattiñ fyri Gretti, oggat hañ eki hendt, siock Knotturiñ laangt epter Isnuin. Grettir reiddest, og pookti Audun vilia leika ca sig, sookte Knattiñ og kom aptur, og setti framañ ca Eñi Auduñar, so sprack fyrir. Audun slog til Grettis med Knattdrepleuum, og kom pvi lijtt ca: Grettir hliop under Hogged, tookst hañ Faangbrogdum og glijmdu: Pookust Meñ sca, ad Grettir mundi sterkare eñ Meñ ætludu, pvi Auduñ var Rami ad Afle; Eñ so lauk, ad Grettir fell, eñ Audiñ let Kne fylgia Kvidi, og foor illa med hañ. Pa hlupu peir til Atli, Besse, og marger adrer, ad skilia pau: Grettir qvad ei purfa ad halldu sier sem Olmum Hundi, og mælti petta: Prælleñ hefner, eñ Argur allrei. Ecki letu peir sier petta ad Skilnadi, edur Sundurpyckiu verda, pvi peir Kaalfur, og Porvalldur Brædur, villdu peir væri saattir: Voru peir nockud sybbder Auduñ og Grettir. Vard i pad Siñ ei skeira til Tijdinda.

XVIII. Cap.

Porkell Krafla Vatnsdæla Gode giordist mægamall Madur, hañ var Hofdingi mikill, og allra Vinur Asmundar Hæruleggs, sem Teingdum peirra hæfde: Hañ var vanur ad rijda til Biargs hvert Sumar til Kirkis, og eñ giordi hañ svo. Taok Asmundur og Asdys vel vid hønum, og var hañ par 3. Mætur: Toludu peir Asmundur uñ marga Hluti milli sijn. Porkell spyr hverneñ hønum legdi Hugur uñ Sonu sijna, hverier Ydin-Meñ peir mundi verda? Asmundur qvedst ætla, ad Atli mundi verda Bwmadur mikill, Forsiaall og framur: Porkell mællti: Og lijkur pier; Eñ hvad segir pu af Gretti? Asmundur mællti: Pad er af hønum ad segia, ad hañ mun verdu sterkur Madur, og Ostijrilatur, Priostskur hefur hañ mier orded, gisrisi eg nu hungsær, og villda eg heima sitia i Sumar. Villtu ad Atli fari fyri pig, segir Porkell? Hañ mon eg ei missa, segir Asmundur, vegna Starfa og Addrætta: Eñ Gretter vill ei starfa, eñ vel er hañ Vitt borin, so hañ kañ Lagstilunt fyri utig uppe ad halldu, med Uñsica pijni. Pu skallt pessu raada, segir Porkell: Reid Porkell burt, med godum Gysum weleystur af Asmundi og Asdysi, leiddu pau hann a Veg. Bioost Porkell til Pijngs, kom til Biargs, og reid

Grettir

Digitized by Google

Grettir med honum til Pijngs, og ridu Sudur Tvijdægru. Asæingar voru litler æ Heidinne, og ridu þvi miog ofañ i Bygdena: Og er þeir komn ad Flioots-Twngu, þookti heim Mæl ad sosa, hleiptu Beislum af Hestum sijnum, og letu gænga med Sodlum, leingu leingt framan æ Dag og svæfu: En er þeir vsknudu, hugdu Menn ad Hestum sijnum: Hofdu sijn Veg fared hverier Hestarner, og sumer meirst. Grettir sañ seint Hest sijn. Þad var þa Vandi, ad Menn vistudu sig sialfer til Pijngs, og reiddu Mal unm Sodla sijna: Sodull æ Hesti Grettis var under Kvid, en burtu Malurinn; Foor hañ nu ad leita, og finnur ecki. Hañ sier nu hvar Madur gengur, og fer greidt, Grettir spyr hvor hañ væri? Hañ qvadst Skeggi heita, og vera Hwskarl i Asi i Vatnsdal, er eg i Ferd med Porkeli Boonda, seger hañ: Hefur mier gæululega fared, ad eg hef glatad Mal mijnum. Grettir mællti: Eins Dæmen eru verst, og hef eg tijndt mijnum Vista-Mal, og leitum vid baader samt: Þad lijkadi Skeggia vel, og leita nu baader samt unm Hrijd. En er minstar Voner voru, tekur Skeggi æ Raas epter Moonunum, og grijpur Skeggi upp Malinn. Grettir sæ Skeggi laut nidur, og greip upp Eitthvad, og spyr hvad væri? Malurinn qvad Skeggi: Hvor ber þad med þier, segir Grettir, og lattu mig sia, þvi margt kañ vdru lijkt ad vera? Skeggi qvad eingañ Mañ taka þad af sier, sem hañ ætti. Grettir breif til Malsins, og toguduſt beir unm hañ, hver vildi sitt hafa: Undarlega ætle þier, segir Skeggi, þo ad Menn sieu ei Jafnstoor-Auduger sem hier Midfyrdingar, ad Menn munu ei þora ad halda sijnu fyrir ydur. Grettir qvad þetta ei epter Mannvirdingum fara, þo hver hefdi þad hañ ætti Skeggi mællti: Fiærri er Audun nu ad kyrkia þig, sem vid Knattleikinn Fordum. Vel er þad, segir Grettir: En ei munt þu kyrkia mig, hvorken sem þad hefur fared. Skeggi breif Øre og hiod til Grettis, en er hañ sæ þad, breif hañ vinstre Hendi fyri framañ Hendur Skeggia, so hardt, ad honum vard laus Øxin, setti Grettir sømu Øxi i Hofud Skeggia, so stood i Heila, fell hañ daudur til Jardar. Grettir took Malinn og kastadi unm Sodul sinn, reid sijdañ epter Forunautum sijnum: Porkell reid undañ, þvi hañ visse ei hvad vid hafdi hørid, soknudu Menn nu Skeggia vr Flockenum. En er Grettir kom, spyria þeir hvad hañ visse til Skeggia? Grettir qvad Vijsu.

Hygg ek hlypi at Skeggia,
Hamar-Troll med For rama,
Svo gein yfir Haus honum,
Hardmynddt ok lijtt spardi.
Blood rañ æ Gron Grijdar,
Graad fyri Stundu æhañ,
Var ek nær Vipureign þeirra,
Vijgteñ þa klauf Enni.

Hlupu þa Menn Porkels upp, og sogdu ei mundu Troll hafa teked Mañen unm liosañ Dag, Porkell mællti: Þñur munu Efne, Gretter mun hañ dreped hafa, og spyr hvad til bar? Gretter sagde fræ ollum þeirra Vidskiptum, Porkell mællti: Illa hefur nu tiltekest, þvi Skegge var feingen mier til Filgdar, og var Good-Ettadur Madur, og mun eg taka hverutveggiu Mæleñ mier æ Hendur, og skal eg giallda slijkt sem dæmdt verdur, en Sektum mun eg ei fæ ad rænda. Tveir eru Kostir fyri þier Gretter, ad þu snuer heim aptur, edur Rijder til Pijngs, og hætter æ hvorueñ takast vilt; Gretter kiose helldur ad rijda til Pijngs, og svo var, ad hañ foor. Var þetta Mæl kiærdt af Erfingium hins Dauda æ Alþijnge: Geck Porkell fram, Handsalade Grid, En baud Sekt framan sem Gretter skylde sekur vera, og hañ skylde Prior Vetur utañ vera. En er Hofdingiar ridu af Pijnge, og ædu upp under Sleda-Asi, hoof Gretter upp Stein hañ bar liggur i Grasenu, og nu heiter Grettis-Haf: Þa geingu margir ad sia Steinen, og þookte Furda, ad so ungur Madur skylde hefia so stoort Biarg. Kom Gretter til Biargs, og sagde fræ Fer sinne: Asmundur took lijtt æ, og qvad hañ Ogiæfu-Mañ verda munde.

XIX. Cap.

HAstlide het Madur ad Reidar-Felle vid Hvijtaar-Sijdu, hañ var Siglinga-Madur, og ætte Skip i Forum, sem stood uppe i Hvijtaa: Sæ Madur var æ Skipe med hon, um sem Beardur het: Hañ ætte Konu unga og frijda. Asmundur bad Hastlida ad taka vid

Digitized by Google

Gretter, og sian um̃ med honum. Hastide sagde sier være sagt, ad Gretter være vanstilltur i Skape: Eñ Saker Vinattu vid Asmund, took hañ vid Gretter. Sijdañ bioost Gretter til Utañ-Ferdar, eñ eingañ Farar-Eyre villde Asmundur fa Gretter, nema hoalfa Lest, og nockud lijted af Bahmaalum: Gretter bad hañ fa sier nockur Vopn, Asmundur mællti: Ei hefur hu mier hlijdeñ vered, og ei veit eg hvad hu viñur had med Vopnum sem harft er, mun eg hang ei til-leata, Gretter mællti: Pa er had ei ad launa sem ei er gisrdt; Skylldu heir Fedgar med litlum Kiærleika, boadu hañ marger vel fara, eñ faer aptur-koma. Mooder hans filgde honum a Veg, eñ adur hau skylldu, mællti hun: Ei ertu so af Garpe gisrdur sem eg villde Frænde, so Velbor-eñ Madur sem hu ert, hyke mier hig Vopn vanta: So segir mier ho Hugur um̃, ad hu muner peirra med hurfa. Hun took ha undañ Skickiu siñe Sverd vel bwid, var had goodur Gripur, hun mællti: Pad eatte Iskull Fodur-Fader miñ, og hiner forun Vatnsdælar, og vard honum Sig ursælt, nu gief eg hier had, og niost vel: Gretter packade Gisseua, og qvad had betra Peningum ho meira være. Sijdañ skylldu hang, foor hañ Veg siñ, bad Asdijs honum allra Virta: Gretter Reid Sudur, og lette ei fyr eñ hañ kom til Hastida, took hañ vel vid honum, og spyr hañ ad Farar-Efnum sijnum: Gretter qvad Vijsu.

Higg ek ad heimañ biggi,
Helldur audugur snaudañ,
Blackpollur biriar Skickiu,
Beidendur Moens leida,
Eñ ried Oddsqvid saña,
Audnorn vid mig forna,
Ein ad best er Barni,
Benskood gaf mier Moodir.

Hastide mællti: Sijndt er had heñe er mest um̃ hig hugad, Letu heir an i Haf ha Byr gaf, og er heir komu vel yfer Græn-Vall, undu heir upp Segl, Gretter gisrde sier Grof under Baxte, og villde hadañ hvorge hræraft, hverke til Austra nie ad gisra ad Seglum: Og eckert villde hañ starfa had hañ eatte a Skipe ad viña til Jafnadar vid adra Men̄, og ei villde hañ kaupa had af sier: Peir sigldu Sudur um̃ Reikia-Nes, og so Austur um̃ Land: Eñ sem Land var horfid, feingu heir Storm mikeñ; Skiped var misg lekt, og holde alla, feingu heir Vos miked, eñ Gretter let sinka i Kvedlingum: Pad lijkade Kaupmonnum illa. Eiñ Dag var had, ad Vedur var miked og kaldt, Pa kolludu Skipverjar a Gretter, og boadu hañ duga, bvi oss kvolnar nu helldur a Kiñum, Gretter leit upp og mællti:

Happ er ef hier kal kreppa,
Hvor Fijngur a Kreplingum.

Ei Starfade hañ ad helldur: Peir qvadu, ad hañ skylde under sialfum sier taka Nijd sitt og Lsgleisu. Pyke hier nu betra segbu heir, ad klappa um̃ Kvid a Konu Bardar Stijremañs, eñ ad viña Skylldu hijna, og er slijkt Olijdande. Vedred geck upp, heir stoodu i Austre so Dægrum skyte: Peir heitudust ha vid Gretter; Eñ sem Hastide heyrde had, geck hañ hangad sem Gretter lea, og mællti: Ecki hyke mier gott ad heyra Asokun Skip-Mana, heim hyker hu gisra heim Olog, og nijder ha a so bved ofañ, eñ nu heitast heir vid hig, ad kasta hier Utbyrdis, og er slijkt Otiltækelegt; hvi munu heir ei Roada segir Grettir? Eñ had mundi eg vilia, ad epter dveldist hia mier Eiñ edur Tveir, adur eg gengi fyri Bord. Slijkt er Ogiorandi, segir Hastide: Mun vdur allrei vel gaanga, medañ beitist bessu, og mun eg anad Raad leggia. Grettir spyr hvert had væri? Hastide mællti: Peir siña ad hu nijder hau: Nu vil eg hu qveder til mijn nockra Nijd-Vijsu, mon vera heir une ha betur vid. Grettir mællti: Allrei mun eg til hijn qveda nema Gott, og mun eg gisra hig ei lijkañ Kriplingum: Qveda mon, bo Vijsañ sie segri, ha grundud er, bo fyrst sie Odsogur; Petta hef eg novg til, segir Grettir. Hastide geck ha til Kaupmana, bar heir voru ad ausa, og mællti: Miked er betta ad vita, Von er ad vckur mislijki vid Grettir. Peir segia: Meir hykir oss um̃ Qvedling hañs, eñ hvervetna anad. Hastide mællti hatt: Petta fer illa um̃ sijder. Eñ er Grettir heyrdi Hastida bookti ad sier, qvad hañ Vijsu.

Bñar var ha Æst,
At Hastidi Drasla,
Hañ bookrist ha heima,
Helldur

Digitized by Google

Helldur a Reidar-Felli.
Eñ Dagvendar Daara,
Dæmis skeitandi velti,
Tvisvar tveggia Raasa,
Taki Hreindags einum.

Peim þookti þetta illa, er þeir heyrdu hañ nijda Haflida Bonda, og sogdu hañ skylldi þad ei til einkis giora. Haflide mælti: Nooga hefur Grettir in þess Verdugleika, þo honum sie Smaan gisrd, eñ ecki mun eg laata Samd mijna i Ved fyrir Illyrdi hañs, skal þessa ei hefna medañ sobwid er, og vær erum i Haaska stadder: Eñ miñist þier þessa, þa er vid komum a Land, ef ydur so lijkar. Þeir mæltu: Maa oss lijka sem þier, ecki bijtur oss helldur Rijd hañs eñ big. Haflide bad þaa so giora: Sijdañ vendudu þeir midur uñ Qvedlinga hañs eñ adur: Þeir hofdu laanga Utevist og harda, so þa komu Lekar ad Skipeyu, tvoku Meñ þa ad dasast af Erfidi. Sijrimañs Kona hin unga var jafnañ ad sauma ad Gretti, og hofdu Skipverjar jafnañ i Flemtingi misg vid hañ. Haflide geck þaangad til sem Grettir laa, og qvad Vijsu.

Stattu upp wr Grof Grettir,
Grefur Knor Hala vorum.
Mest hefur Megn vid Svaña,
Meyañ kaat hin gladlaata.
Fast hefur Hrund at Hondum,
Hornauma þier saumat,
Skord vill at þu verder,
Vid mehañ Lond eru nidri.

Þa qvad Grettir.

Stondum upp þo under,
Alltijd uñ Ram rijþi,
Veit ek Vijf-muni laata
Ver ef ek ligg a Kneri,
Þvi mun alldeilis illa,
Aldogg Kona hyggi,
Hvijt ef hier skulum laata,
Hvert Sin fyrir oss viña.

Sijdañ kom hañ þar ad sem þeir stoodu aptur vid Austuriñ, og spyr hvad þeir villdi hañ gisrdi? Þeir sogdu hañ mundi lijtid Gott gisra. Grettir mælti: Munur er ad Mañs Lidi. Haflide bad þaa ei neita þvi, hañ þykist leysa Hendur sijnar, ef hañ bydur Lid sitt: Þa var Dælu-Austur a Skipeyu, kolludu Meñ þad Bittu-Austur, edur Stamp-Austur, var hañ bædi Votsamur og Erfidur, skylldi suur Bitta fara nidur, eñ suur upp. Sveinar baadu hañ fara nidur, og sockva i Bittunum: Sogdust skylldi reyna hvad hañ mætti. Hañ mælti: Lijtil Raun mundi betst til þess; Foor hañ nidur og sock i Bittunum: Voru þa feinguer 2. Meñ ad ausa vid hañ, feingust þeir ei leingi vid, adur þeir voru uppgefner, og yfirkomner af Mædt: Þa gengu til 4. og foor a somu Leid: Geingu þa til 8. ad ausa þid hañ, og so vard uppausid Skipid. Skiptist þa uñ Lundferli þeirra vid Grettir, þvi þeir saau nu hvad hañ atti under sier; Var hañ þa rosktvastur Madur til hvers sem hañ geck, edur þurfti a Skipi. Bar þaa nu vestur i Haf: Gisrdi Myrkur mikid, og fundu þeir ei fyrr til, eñ þeir sigldu eina Noott uppa mikid Sker, so undañ geck allur Under-Hlutureñ a Skipeyu, var þa hrundeb vt Baati, og fluttur af Kostur, og allt þad er laust var: Hsolmur var skamtfraa heim, þaangad fluttu þeir Faung sijn uñ Noottena: Eñ uñ Morguniñ raeddu þeir uñ, hvar þeir væru komner, og kiendust þeir vid er adur hofdu a milli Landa farid, ad þeir væru komner ad Suñmæri i Norvegi. Þar laa ein Ey skamt fraa heim til Meigiñlands, er Saams-Ey (*) heiter, þar var Bygd mikil i Eyñi: Þar er Liens-Mañs Bær i heñi.

XX. Cap.

Þorsiñur het Madur, er bioo i Eyñe, Soa var Son Kaars hins Gamla, er þar hafde leinge bwed: Þorsiñur var Hofdinge mikell, og er lioost var af Deige, saa uñ Meñ þa wr Eyñe, og var sagt Þorsiñe til; hañ braa vid skiott og sette fram Karfa er hañ atte, Reru honum Tuttugu Meñ a hvort Bord, þeir voru nær Priattiju a Karfanum: Fooru sem hvatast og biargudu Fe Kaupmaña: Eñ Haf-Skiped sock nidur, tijndest þar miked af Gootze. Þorsiñur flutte

(*) Hamars-Ey.

Digitized by Google

ſlutte alla Menn heim til ſijn, voru heir þar Viku, og þurfudu Warning ſiñ. Sijdan fooru Nord-Menn Sudur med Lande, og eru þeir ur Soguñe.

Gretter var epter hian Porſtinn Boonda, hann let lijtid yfer ſieu, og var Fraleatur longum. Porſtinur let gieſa honum Mat, og gaf ſig lijtid umm hann: Gretter var honum O-ſilgeſamur, og villde ei filgia honum umm Daga, þad lijkade Porſtinne illa, enn nente ecki ad reka hann i burtu, þvi hann var Hijbijla prudur, og Glede-Madur mikell, villde hann og ad aller lete hann i Fride. Gretter var Hws-gongull, og foor ad Bæ þann ſem ad Vindheim heiter, hvorn Dag, þar bioo ſad Madur er Audur het. Gretter giorde ſier kratt vid hann, og var þar allt fram i Myrkur. Eitt Kvolld miog ſijdla biooſt Gretter heim, ſa hann þa Eld miken giooſa upp af Neſenu, Mordur frae Bænum, og ſpyr hvad væri? Audun qvad honum ei æliggia ad vita þad, Gretter mællti: Pad munde talad, ef ad voru Lande bryñe ſlijkur Eldur, ad þar bryñe Fe af, Audun mællti: Sa einn mun Ráda fyri þeim Elde, ad ei mun Gagn i ad forvitnaſt, þo vil eg vita qvad Gretter: Audun mællti: A Neſenu ſtendur Haugur ſtoor, og ſterklegur, þar var i lagdur Kaar Gamle, Fader Porſtins Boonda: Attu þeir Fedgar eitt Boonda-Bool i Ejnne: Enn ſtidan Kaar doo, hefur hann burt rijmt allá Bænduz, þa hier attu Jard er, ſo nu ad Porſtinur alla Ejiuna: Enn engum Manne verdur Meint vid þetta, ſem Porſtinur hef ur Hond yfer; Gretter qvad hann vel hafa ſagdt, og mun eg hier koma ad Morgun, og laat þa til Graf-Tool: Let eg big þeſs ſeger Audun, ad fariſt vid þetta, þviad Porſtinur mun Fiandſkap ad big leggia. Gretter qvadſt ad þad hætta munde, leid af Nootten. Enn umm Morgunenn kom Gretter: Voru þa til Graf-Tool; foor Bonde med honum, Gretter braut Haugenn, og var helldur Mykel-Pyrkur, og lette ei fyrr enn hann kom ad Vidium, var þa ordinn Dagur. Sijdan Reif hann Videna; Audun latte hann ad ganga i Haugenn, var þar myrkt og ei Peſ-gott, leitaſt hann þa fyri, hvorneh hattad var, hann fann Heſt-Bein: Sijdan drap hann ſier vid Stool-Brynde, og ſatt ad Madur ſat ad Stoolnum; Gull og Silfur var þar miked, þad bar Gretter burt, og hina Kiſtu er var under Fotum Haug-Bwans, fulla af Silfre, Gretter bar þad allt til Feſtar ef hann fann: Var þa griped til hanns, let hann þa lauſt Fed, enn ſuerest vid: Tookuſt heir þa ad Ohyrmelega, ſo upp gieck allt þad fyri vard, ſookte Haug-Bwenn ad med Kappe: Gretter foor undan leinge, umm ſijder fann hann ad ei munne tiea undan ad fara, Sparade þa hvergenangn, færaſt heir þar ad ſem Heſt-Beinenn eru, ſell Gretter umm þau ad Kne: Enn ſo lauk, ad Haug-Bwenn fell aptur ad Bak, vard þa Dijnkur mikell, hliop þa Audun fra Feſtar-Halldenu, og meinte ad Gretter munde þa daudur i Haugnum, Gretter brann Sverdenu Joknls-Naut ad Hals Draugnum ſo aſtook Hofudid, og ſette hann þad vid Pioo honum: Geck nu ad Feſtenne med Fed, var Audun þa allur i burtu: Vard Gretter nu ad Handſtyrk ia ſig upp ad Feſtenne, Hann hafde knijtt Snæri i Feſtena og batt þar i Fed, dróo upp ſijdan og var þo ſtyrdur miog af Vidureign þeſſare: Snijr Gretter nu ad Bæ Porſtins med Fed, var Folk allt þa under Bord komed; Sem hann kom i Dryckiu Stofu, hveſte Porſtinur Augun ad Gretter, og ſpyr hvad hann ætte ſo Naudſynlegt ute ad ſtarfa, ad hann kiæme ei til Hætta ſem adrer Menn: Margt er ſmætt þad vidber ad Kvolldenn ſijdla, ſegir Gretter: Lagde Gretter ad Bordid fyri Porſtinn Fe allt þad er hann took ur Haugnum: Enn Gripur var ſa eiñ er Gretter ſtood meſtur Hugur til, þad var Sax ſo godt, ad hann qvadſt ei annad betra ſed hafa, þad lagde hann ſijdaſt fram, Porſtinur vard Liettbrijn vid, þa er hann ſa Saxid, þvi þad var Menia-Gripur beirra Fedga, og hafde allrei ur Ætt geingid, hvadan kom þetta ſegir Porſtinur: Gretter qvad Viſu.

Mier hefur brugdiſt Baaru
Blikrijandi ſkijru,
Braatt ſpyrie Bragnar þetta
Bauga Von i Haugi:
Sie ek hitt ad Hrotta,
Hrijd Ullar mun ſijdan,
Faar af Foſnirs Mijri,
Fulltelſtur þaangad leita.

Porſtinur mællti: Ei mun hier allt i Anann vara, þvi eingan hefur fyrr ſiſt ad briopta Hann Fodur mijns; Enn vegna þeſs, ad þad Fe ſem

Jordu

Digitized by Google

Jordu [illegible] er illa komed, edur i Hauga er borid, [illegible] hier ecki Skuld ad giesa: Og fyrer hvadhu fædder mier, eda hvar næder tu Sakenu goodar? Gretter qvad.

Foor ek i firna dockvaa,
Feldraug tok eg ur Haugi,
Sarhad er Seggium verer,
Saar hiir Lestur baaru,
Ok skilldi mier allrei,
Almur dijrloge Hialma,
Itum hættur ef ætti,
Angur ur Hendi gaanga.

Porsiinur segir: Vel er betta mælt, eñ sijna skalltu mier eitthvad audur thad Frægd bike, Eñ eg giese hier Saxid, thvi thad seck eg alltei af Fodur minum medañ hañ lifde, Gretter mælti: Ei maa vita, ad hverium mest Gagn verdur uñ thad loked er, Porsiinur took Saxed, og geimde hiar Sæng siñe: Leid so Veturiñ til Joola, ad ei bar fleira til Tijdenda.

XXI. Cap.

Sumar thetta hid nærsta hiost Eyrekur Hakonarson vr Lande, Sudur til Einglands ad Fund Knuts Kongs hins Riska, Mags sijns: Eñ hañ sette epter Hakon Jarl Son siñ, og seck hañ i Hendur Svorne Jarle Broodur sijnum til Forsvars, thvi Hakon var Barn ad Alldre: Eñ er Eyrekur Jarl foor ur Lande, stefnde hañ ad sier rijkum Bændum og Lendum Monnum: Tolubust heir tha margt vid uñ Landz-Riett og Log-Skipaner, thvi Eyrekur var vitur Madur, og bookte mikell Misser ad honum i Landenu. Thad var tha ad Upphlaups-Meñ og Berserker, skorudu ad hvorn Mañ af Rijkum Bændum og Gofugum til Fiar edur Oveña: Skylde hvorter Ogillder fyri sydrum, tho seinge Smaan edur Liif-Tioon; Thvi took Eyrekur af allar Hoolm-Gongur i Norvege, eirnek gierde hañ alla Raans-Meñ og Berserke vtlægg ur Norveg: Var i thessare Radagiord Porsiinur Boonde, thvi hañ var vitur Madur og Vin Jarls.

Tveir Brædur eru til nefnder, sem mester Oeindar Meñ voru, het añar Porer Pomb, eñ añar Ogmundur Ille, Haleister Meñ: Meire og sterkare eñ adrer Meñ; Peir yeingu Berserks-Gang, og eyrdu aungvu, Tooku Konur Mañe og Dætur, og hofdu vid Hond sier Viku, edur Haalfañ Maanud: Færdu sidañ heim er eattu. Pessa gierde Eyrekur Utlæga fyrer Endelaangañ Norveg. Geck Porsiinur Boonde mest fyrer thvi, thookust heir nu eiga honum fullañ Fiandskap ad launa: Foor Jarl tha vr Landi, sem segir i Sogu hañs: Eñ Sveirn Jarl hafdi Dier-Valld i Norvegi. Porsiinur kom heim, og sat heima allt ad Jolum: Bioost hañ tha ad fara til Bus sijns, thar sem heiter i Slitsfyrdi, thad er Meigenland; Hafdi hañ thangad boded Monnum sijnum: Hwsfreya maatti ei med fard, thvi Dottur peirra Frumvaxta lag siuk, voru thær heima og Grettir, og 8. Hwskarlar: Eñ hañ foor med 30. Frelsingia til Veitsluñar, var thar mesti Fognudur og Gledi. Adfangadag Jola var Vedur biart og Byr goodur, var Grettir laungum wte uñ Dageñ; Sier hañ Skip sara sudur og nordur med Landi, thvi hvor sopkti til añars, thar Samdryckiur voru settar: Boonda Dottur var nu batnad, so hun geck med Modur-siñe. Leid a Dageñ; Sa Grettir Skip rosa ad Eyñi, thad var mikid, og skorid Skiolldum milli Stafna: Skiped var Steindt fyrir ofan Sioo; Peir voru rosklleiger, og stefndu ad Nauslum Porsiñs Boonda: Og thegar Skiped kiende nidur, hlupu therr fyri Bord sem ad voru, bokti Gretti heir ei Fridlega laata: Hañ hafdi Tolu ad theim: Peir voru 12. Peir settu Skip, hlupu ad Nauste Porsiñs Boonda: Thar stood iñ Karfe hañs stoori, hañ settu allrei færri ad Sioo eñ 30. Eñ thesser 12. rickta honum fram ad Fisru-Griboted, tooku Skip sitt, og baaru thad iñ i Nausted. Grettir thyktst sia, ad heir muni ætla sialfer ad biooda sier Beina: Geck nu mooti theim og fagnar theim vel, og spyr hverier væri? Añar svaradi skiott, og qvadst Poorer heita, og vera kalladur Pomb, eñ Broodur siñ, Ogmundur Ille: Er mælt, segir hañ, ad Porsiinur Hwsbondi biñ, hafi hryrdt ockar gietid: Edur er hañ heimm? Grettir mælti: Giæfu-Meñ munu hier, thvi hier fast hier gooda Adkomu, Boondi er ei heima, og eingiñ af hañs friælsum Monnum: Og ei kemur hañ heim, fyrr eñ ad lidnum Jolum; Eñ Hwsfreya og Boondadottier eru heima:

Digitized by Google

og ef eg-bæktist eiga nockuru Fiandskap Porsiñe Boonda ad launa, þa villda eg þakkir afkonied hafa, og er hier Olg ell oñur Faung sem hafa þarf: Porer þagdi medañ Grettir let gaunga Dæluna. Sidañ mælti hañ til Ogmundar: Er nockud fiærri þvi Frændi, er eg gat til? Er mier nu Hugur ad hefna þess, er Porsiñur Boondi hialpadi ockur i Utlegd; Er þesse Madur goodur ad Tidindum, og þurfum vid ecki ad toga Ord mt wr hønum, og Oxda er, hver raadgandi. Grettir mælti: Slijkañ Farar-Beina fem eg maa, skal eg yckur gefa. Peir baudu hañ Pock fyri hafa. Grettir took i Hønd Porsis, og leiddi til Stofu, var Grettir Maal-diarfur mieg: Hwsfreya var og i Stofu. Grettir fialldadi Stofuna, og bivo vel uñ alla Hluti: Eñ er Hwsfreya heyrdi tit Grettis, nam hun Stadar a Goolfenu, og spyr hvad olli hañs Fagnudi? Hañ mælti: Pad er Raad, ad taka vel Geftum: Eru hier nu komner, Porer Pomb og Ogmundur Ille, og 12. Meñ med þeim, ætla þeir ad sitia hier uñ Jooliñ: Og er þad allgott, þvi audur var Mañfeett hia oss. Hun mælti: Veitstu ecki ad þeir eru mestu Raans-Meñ og Illyrkiar? Villda eg mikid hafa gefid til wr Eigu miñi, ad þeir hefdi allrei hier komid, launar þu illa Porsiñe, ad hañ took þig af Skipbroti Felausañ, og hefur hallded þig i Vetur sem frialsañ Mañ. Grettir mælti: Betra er ad taka Vos-Klædi af Geftum, eñ ad ammæla mier. Porer mælti: Ver ei so stygg Hwsfreya, eingeñ Misser skal hier i vera, þo Boondi fie ei heima, nie Dottur hiñe. Pu skallt fra Mañ i hañs Stad, og hiin Dottir og Heima-Konur allar. Vel er talad, segir Grettir: Struku nu Konur allar burt wr Stofuñi, med miklum Graati, og bar mesti Ulfa-Pytur til beirra ad heyra. Grettir mælti vid Geste: Selied mier i Hand, þad af vilied leggia Vapn ydar og Klædi, þvi ecki munu Konur stijreiattar, medañ Obradday eru. Porer mælti: Ecki hyrdi eg uñ Gnaud Kuena, eñ mikill Munur er hier hiin og añara Heima-Mañs, muntu vor Trwnadar-Madur vera; Sijae hier skalfer þar fyri, segir Grettir: Eñ ei giæri eg mier alla Meñ jafna. Feingu þeir hønum þa fiestoll Vopn sijn: Grettir mælti: Nu mun Raad ad gaunga til Matar, og drecka nockud, hier munud vera bæster a Goodrum: Vel væri þad, segir Porer; Eñ o[illegible] Okuñugt ad Kiallara. Grettir spyr hvert [illegible] sijn Forsiar hlisda? Peir qvædust þad giarnan vilia. Sijdan sockti Grettir Hled, þad a feingast var, eñ þeir voru moober, og slokudu stvorum: Og geingur so leingi. Grettir segir heim margar katlegar Fræsagner: Var þa mikil Gledi og Hæreysti i Stofuñi, og forvoduft Heima-Meñ Stofuna. Porer mælti: Ecki hefi eg fyrihitt hañ Okiendañ Mañ, ad mier hafi so miked Gott gisrdt, sem þesse Madur; Edur hvor Laun villtu af oss kioosa? Grettir mælti: Til eingra Launa ætla eg af ydur ad so komnu; Eñ ef vier erum slijker Vinir, þa burtferdift, sem vier erum nu, þa mun eg raadast med yckur, þo eg megni mina eñ einhver ydar, mun eg ei letia Stoorraada. Urdu þeir nu glader, og villdu binda Fastmælum: Grettir mælti: Pad er satt sem mælt er, Mild er añar Madur; Og skal eingañ braadañ Bug gisra ad þessu framar eñ audur hefi eg sagt: Erum vid litler Skapdeildar Meñ hverutveggiu. Peir sogdust ecki ætla þessu ad bregda: Lijdur nu a Kyslded, so mieg took ad myrkva. Pa sa Grettir, ad þeir tooku ad giorast olvader, og mælti: Pyker ydur ei Maal til Sængur og Svefns? Porer qvad so vera, og skal enda þad eg het Hws-Freyu. Grettir geck frañ og mælti: Gaunged til Sængur-Konur, sa vill Porer Boondi skipa. Pær baudu hønum Jlls ei mooti. Berserkirner stockva frañ i þessu: Grettir mælti: Gaungum nu, og mun eg sijna ydur Ute-Bwr Porsiñs Boonda. Peir letu þad tilleidast: Komu þeir nu i Ute-Bwred, þad var ockaflega stoort; Voru a Utedyr, og stoor Laas fyri. Pad var allsterkt Hws; Par var framañ fyri Salerne mikid og sliett, og eitt Skiald-Pil a milli; Hwsid stood hatt, og bar Rid mikid upp ad gaunga. Berserkirner giarduft nu Uñfaangs mikler, og skatradu Grettir, hañ foor undañ i Flæminge. Eñ er heim var minst Von, hlisop hañ wt wr Hwseny, og rak aptur Hurdena, og setti fyri Laasiñ. Porer og hañs Felagar meintu ad Hwsid mundi hafa sialfst aptur dotted, og gaasu sig ei ad: Peir hosdu Lioos hia sier, þvi Grettir hafdi sont heim marga Gripe Porsiñs Boonda, er hañ atti har i Skemuñi: Litu þeir þar mikiñ Warning,

Grettir

Digitized by Google

Grettir ſijdar Kerbiſke heim ad Bruunu: Og þa hañ kemur ad Dyrum, ſpyr hañ hvar Hwsfreyia væri? Hun þagdi, þvi hun þordi eingu ad anſa. Grettir mælti: Nu væri Veidarefni nærſta; Edur eru Vopn nockur ſem nijſt eru? Hun mælti: Vopn eru, eñ ei veit eg til hvers þau koma? Tolum ſijdar uñ þad, ſegir hañ: Duge nu hver ſem maa, ei mun ſijdar værna. Hwsfreya mælti: Nu værn Grid i Gardi og good Jool, ef vær mættum bæta nockud uñ vorn Hag. Yfer Sæng Porſiñs Boonda, hanger Krooka-Spioted ſuora, er catti Kaar-hiñ Gamli, og þar hia Brynia, og Sæxid gooda, og munu ei bila Vopneñ, ef þig bilar ei Hugur. Grettir þreif Saxed, Bryniuna og Spioted, og Hialm, og gengur ſo vt. Hwsfreya bidur Hwskarla vel duga: Hlupu 4. til Vopna, eñ adrer 4. þordu hvergi.

Nu er ad ſegia fraa Berſerkium, ad heim þyki Grettir ſeint koma aptur; Grunar þa nu ad vera muni Svik i, hlaupa nu ea Hurdena, og ſiña ad hun er trwlega læſt; Treyſta nu ea Trolldoom ſiñ, og hlaupa ea Timburveggiñ, ſo brakat i hverju Tre: Eñ uñ ſijder ſea þeir frambroted Skiald-Piled, og komaſt fraañ i Turneñ, kemur nu ea þau Berſerks-Gaangur, og grenia ſem Hundar. I þvi-Bili kom Grettir vt, og tvijhendti Spioted ea Porer midiañ, ſo ad Fiſduren ſtood i gieguum hañ, i hvi hañ ætladi ofañ ea Rided; Fiſduriñ var bædi laung og breid. Ogmundur Illi geck nærſtur honum, og hratt honum ea Laged, ſo uppgeck allt ad Krookum: Eñ Krook-Fiſduriñ framañ i Brioſt Ogmunde, og ſteiptuſt þeir bædier dauder nidur af Spiotenu. Þa hliop ofañ af Ridenu hver ſem hveñ var Berſerkiaña: Eñ Grettir ſookti ad þeim, ymiſt hioo med Sæxenu, edur lagdi med Spiotenu, eñ þeir vorduſt med Tridom, ſem ea Vellenum laagu: Var þad allmikil Mañhætta, ad eiga vid þa ſyri þeirra Trollſkap, þo þeir hefdi ei Vopn. Grettir drap 2. af þeim þar i Turnenum: Hws-Karlar kumu þa vt, og hefdu ei eaſaattker orded, hvar Vopn þeir ſkylldu hafa: Komu þeir þa ad, er Berſerkerner horfudu undañ i Eñ er Vijkingar hrucku vt af Turnenum, hrucku Hwskarlar heim under Veggena. Ser fellu þar Vijkingar, og vard Grettir Banamadur þeirra allra: Sijdan komuſt þeir undañ er þa voru epter, og ofañ ad Nauſtum, og inn i Nauſtiñ, og vordu ſig þar med Arum: Feck Grettir þar mørg Hogg, ſo vid Meidſlum lea, eñ Hwskarlar fooru hvergi, og ſogdu þo miked af ſiñi Framgaungu. Hwsfreya bad þau vita uñ Grettir, hvad af honum væri vrded, þad feck hun ei af heim. Tvo Hæleviñga drap Grettir þar i Nauſtenu, eñ 4. komuſt vt hia honum: Fooru þeir ſiñ Veg hverier Tveir, ellte hañ þau Tvo ſem nær honum voru, og iñ i Kornhlodu, ea Bæ heim ſem fyrr var geted ea Vindheimum, þar drap Grettir þau bæda: Giordi þa Fiwk og Kaldt. Grettir var þa eaklæ-lega ſtyrdur og mooður, og uenti ei ad leita þeirra tveggia ſem epter voru. Hwsfreya kveikti Lioos i eſſtu Loptum, ſo hañ feingi Leidarvijſer, og ſo komſt hañ heim uñ Noottena, af þvi hañ ſa Liooſeñ: Og ſem hañ kom i Dyr, kom Hws-Freya moti honum, og fagnadi honum eins vel og mælti: Mikla Frægd hefur þu uñed, leyſt mig og mijn Hiw, fraa Smaan þeirri ſem vid hefdum allrei Boot ea feinged. Grettir mælti: Ecki er eg nu ſæmri, eñ þa þu eamællter mier i Kyslld. Hwsfreya mælti: Allrei ætladi eg þu mundir ſliſkur Agiætis Madur ſem þu reyneſt nu, ſkal hier nu allt fiallſbodet, þad eg maa veita, eñ þu þyggia; Mun Porſteinur Boondi þo betur launa þier, nær hañ heim kemur. Grettir mælti: Lijtid mun vid þurfa uñ Launeñ: Eñ þyggia mun eg Bod þitt, þar til Boondi kemur, eñ þad vona eg, ad þu muner Ohrædd i Kyrdum meiga ſofa fyri Gieſtum, þeim er hier komu i Kyslld. Drack Grettir lijted uñ Kyslled, eñ ſat med Vopnum uñ Noottena: Uñ Morgunin ea epter, var ſtefndt Mañum ſamañ uñ Eyuna, ad leita ad Berſerkium, þeim Tveimur ſem undañ komuſt uñ Kyslled: Þeir fundust ea lidnum Dege ynder einum Steini, dauder af Saarum og Kulda, voru þeir aller færder i Flædarmaal, og dyſiader þar: Þa qvad Gretter Vijſu þeſſa.

Toolf hofum Grof hiaa Giaalfri
Guñellds bwid Ruñum,
Eiñ nam ek ollum viña
Otraudur beardañ Dauda,
Hvor munu gilld ef giorva
Gulls rotbuiñ Selia,

Digitized by Google

Verk þau er eiñ fær orkad
Jra ef þesse eru lijkt.

Hwsfreia mælti: Þu ert fœrra Maña Make, edur Jafninge þeirra sem nu eru til: Setur hun hañ nu i Qndvege, og gierde alla Hlute vel til hañs.

XXII. Cap.

ÞEtter Jooleñ bioost Porsiñur Boonde til Heimferdar, og leyste ædur alla gooda Vine ut med Fe-Giofum, er hañ hafde til sijn bodet: Foor hañ sidañ Heimleidis, þar til hañ fier ad Nausium sijnum, bera þeir Kenslu æa, ad Karfi hañs hin stoore er ur Nauste, og æa Sand fraña komeñ: Hañ bad þa slijta fier ad Lande, þvi mig grunar ad Viner mune ecki hier uñ fiallad hafa. Porsiñur geck fyrstur æa Land, og heckte Skip Berserkiaña i Naustenu, og mælti: Þad grunar mig Brædur, ad hier hafe orded hau Uñskipte, (*) Ad eg villde fyrer allt þad hier er samañ komid, ei hefde orded, þvi so, segia þeir? Hañ mælti: Hier hafa komid Vijkingar, þeir vesler eru i sllum Norveg, siñ-er Porer Pomb og Ogmundi Jlle: Munu þeir ei heppelega hafa fyrer ofs bived, eñ eg treyste ei vel Jslendingum: Talade hañ margt hier uñ fyrer sijnum Kompœnum. Gretter var heima, og olle þvi, ad so seint var til Strandar geinged, Qvadst hañ ei uñ hyrda, þo Boonda blæskrade. Eñ er Hwsfreia bad hañ krifis ad fara, mælti hañ: Hun mætte sijnum Ferdum Raada: Eñ hverge qvadst hañ fara munde. Hun geck flivott æa Fund Boonda sijns, hañ fagnade heñe med Glede, og mælti: Gud hafi Lof ad eg sie þig heila og Dottur mijna: Edr hversu hefur tilgeinged sidañ eg heimañ foor? Hun mælti: Vel hefur Raadest, eñ lœa vid Svijvirdingu, so þar hefde ei Bœt æa seingest, hefde ei Veturtaky-Madur hiñ hœgpad, Porsiñur mælti: Setiunst nidur og seig Tijdende so sem til hefur bored, hun sagde sem til hafde falled, og lofade allmiog Hreiste Gretters: Porsiñur þagde æa medañ, eñ er hun hefur ut-talad, sagde hañ: Satt er þad ad segia, Ad LEJnge Skal MUNReñ REJna, edur hvar er Gretter? Hun mælti: Hañ er i Stadnum, geck Boonde til Bœar og ad Gretter, og packade honum med morgum fogrum Ordum, þañ Dreingskap sem hañ hafde sijndt, og þad vil eg tilmœla, er fœrer munu vid Vine sijna, ad eg villde þu byrster mijn med, so ad þu Reynder mig fyrer Mañ hier til Handa, eñ Visi þijn skal hœa mier nœr sem þu þarft þiggia, og betst skalltu halldeñ allra miña Sveina: Gretter bad hañ Þeck hafa fyri sitt Bod, og munde eg þeiged hafa þo þu hefder fyrre boded. Sat Gretter þar uñ Veturiñ i goodu Yferlæte og Kiœrleikum: Vard hañ fræg ur af þessum Verkum uñ allañ Norveg, eñ þar þo mest sem þesser Berserker hofdu Ospekt giordt. Nu spyr Boonde Gretter ad, hvad hañ villde adhafast? Hañ qvadst ætla Nordur i Norveg medañ þar vœre Stefnu-Tijme: Porsiñur qvad honum til Reidu Skot-Silfur sem hañ villde: Porsiñur filgde Gretter til Skips, og gaf honum Sœed Gooda; þad bar Gretter medañ hañ lifde: Bad Porsiñur hañ til sijn fara, þa hañ villde og medbyrste. Gretter foor Nordur i Voga, og var þar all-miked Fiolmeñe, Fognudu þeir honum marger, er hañ hofdu ei œdur sied, vegna Vijkinga-Dreapsins. Budu marger Hofdingiar honum med fier ad vera, eñ hañ villde aptur fara til Porsiñs Vinar sijns, og riedst hañ þa i Byrding hiœa heim Mañe er Þorkell hiet, og bioo i Salstre æa Hœalogalande: Eñ er Gretter kom heim til hañs, took hañ blijdlega vid honum, og bad hañ med morgum fogrum Ordum hia sier ad vera, Gretter þeckte sid, og var med honum uñ Veturen.

XXIII. Cap.

BJorn het Madur, er var med Þorkele, Akafa-Madur, mikell i Lynde og Voodrar Ætter og skilduz Þorkeli, ecki var hañ Vinsœll vid Alþijdu, þvi hañ af-flutte misg fyrer heim. Menum er voru med Þorkele Boonda, fœatt fell æa med þeim Gretter, og bookte Byrne hañ lijtils verdur hiœa fier, eñ Gretter var O-afloatsamur, og kom i med þeim Þverwd mikel: Biorn var Hœvada-Madur mikell, og gierde miked uñ sig, filgdu honum tul þess marger unger Menn, og hofdu miked Slentur ute æa Kvelldeñ jafnañ. Þad bar til uñ aundverdañ Vetur, ad Hijd-Biorn eiñ griñur hlioop ur Hijde sijnu, og var so Olmur, ad hañ hlijfde hverke Menum ne Fe-Pellubu Menn ad hañ munde hafa vakad

af Hœ-

(*) Adburder

Digitized by Google

af Hoavada Biorns, og hans Kompanga, vard Dijred so illt Vidureignar, ad bad Reif nidur Hiord fyri Mosum: Feck Porkell af pessu mesta Skada, pvi han var Rikastur i pvi Bigdarlage. Ein Dag qvadde Porkell Men med sier, ad leita hvar Hijde Biarnarens var, peir fundu Einstijge eitt ad ad ganga, en Urd var under vid Sivoen, under Hamrunum: Var par vijs Bane sollu pvi sem osan hrapade, lax Biornen i Hijdenu um Daga, en leitade burt um Nætur: Helldu einger Erende fyri hounm, Komu Men og ei helldur Hundum vid. Pookte Mosum petta mesta Vandræde: En Biorn Frænde Porkels qvad nu mesta af, fyrst fundid vere Hijde Biarnarens, skal eg nu proofa hvorneg Leikar fara med ockur Nafnum: Ecki let Gretter sem han visse Brwk Biorns um petta; En jafnan ox Kvolden, pa Men fooru ad sofa, hvarf Biorn ut. Pad var eitt Kvold, ad Biorn foor ad hitta Hijde Nafna sijns, han vard var vid, ad Dijred var fyri, og greniade illelegg, Biorn lagdest nidur under Einstijged, og hafde yfer sier Skiolldeg, og ætlade ad bijda par gangad til Dijred fære burt epter Vanda sijnum. Besse hafde Vedr af Manenum, og seinkar Ferdene: Biorn sifiade mieg par han lax, og gat ei vakad; Geck Biornen ur Hijdenu, og getur ad lijta hvar Madur lax, fræker til med Hramenum, og hnicker af Skildenum, og kastar osan fyri Biargid, Biorn brax vid hradt, er han vaknade, tekur til Foota og hleipur heim, var pa bved vid, ad Dijred munde nu honum, og grijpa han: Vissu petta Filgdarmen hans, pvi peir hofdu nicojnad um Ferd hans, fundu Skiolldeg um Morgunen, og gierdu ad pessu Gis miked. Ad Jovlum foor Porkell til Hijdsens og adrer Atta: Var par og Biorn og Gretter, og hafde Gretter yfer sier Lod-Kapu, og lagde af sier medan hau sookte ad Dijrenu: Par var Obægt Adsookna, pvi ei vard adkomed nema Spivosta-Logum; Og beit han pau af sl. Biorn eggiade mieg Adsooknene, en po geck han hvorge nærre, so honum vere hækt ad nockru, og er minst varer, brijfur Biorn Kapu Grettis og kastar i Hijd Biarnarens; geatu peir ei adgiordt, og hvorfu frax, pa æleid Dagen: En er Gretter villde heim ganga, saknar han Felldar sijns, og getur ad lijta, ad Biornen hefur breiged Kapuna under sig, han mælti: Nu hefur einhvor Speina gletst vid mig, og kastad Felldenum i Hijded, Biorn mælti: Sa eirn mun giordt hafa, er pora mun vid ad ganga, Gretter mælti: Ecki legg eg slijkt laungt upp: Geingu peir heim, en er peir hofdu geinged um Hrijd, brast Hosna-Reim Grettis, Porkell Boonde bad ad bijda hans, Gretter qvad ei Pørf vera, Biorn mælti: Eige purfe pier ætla, ad Gretter rene fraa Kapu sijns, mun han hafa vilia Frægd af Mælum og dijna eirn Dijred, bad vær gætum ei uned Atta, pa er han ei sem han er sagdur: En all-slioolega hefur han i Dag frami geinged, Porkell mælti: Po grunar mig Biorn, ad pid munud eijlijker Men edur jafner, og legg pu fatt til hans, Biorn svarar: Hverugur peirra munde kioosa Ord ur Mune sier, ber nu Leite mille peirra. Gretter snere pa aptur ad Einstijgeni, var pa ei vid adra ad metast um Adsooknena, han tox pa Sverdenu Jokuls Naut, og hafde Hauka ox Medal-Kaflanum, og smeigde ox Hond sier, vegna pess han villde ad laus vere Hondin pyrfte han til ad taka: En er Dijrid sier han koma i Einstijged, hleipur pad upp med mikelli Grimd, og lauft til Grettis med Hramenum heim sem fiær var Bergenu, Gretter hioo ox moote so kont ox Footin, og osan ox Hramin so af took Klærnar: Pa villde Dijred liooста han med heim Hramenum sem nær var Bergenu, og skauft ox Stwfin, var pa lægre en pad varde, og fiell pa Dijred i Faung Gretter, han preif ox moote og hielt so fast ad pad neade ei ad bijta han, og segest ad han hafi pa mesta Afl-Raun synt: Dijred braust um, en Rwmed var lijted, brutu pa bender osan fyrer Berged, Dijred var bijngra, og kom pvi fyrre nidur, en Gretter osan ox: Lamdist Dijred allt pad nidur visse. Gretter preif Sverded og lagde Dijred i Hiartad, og var pad bess Bane. Sijdan took han Felldar-Slitur sitt, og pad han hioo af Hramenum Dijrsens, og gieck heim. Porkell sat yfer Dryckin-Bordum er Gretter kom i Stofu, hloou Men nu ad Felldar-Slitrum sem Grett er hafde yfer sier: Sytte han ox Borded fyri Porkel pad sem han hioo af Hramenum, Porkell mælti: Hvar er nu Biorn Frænde? Alldrei fax ea honum bijta so Jaruen, og vil eg pu Biorn biooder Gretter Sæmder fyri Vanvirding

Digitized by Google

þa þu giorder honum, Biorn mællti: Mig gilder eins hvort honum lijkar vel edur illa; Gretter qvad Vijsu.

Opt kom heim i Hvomi
Hræddur þa aunga klæddi,
Værtur virda hvatti,
Vijggladur i Haust-Gioodri,
Sea mig eingiñ sitia,
Sijd hiea Biarnar Hijde,
Þa kom ek Ullar Otra,
Ut ur Hellis-Skwta.

Biorn mællti: Bæde er nu, ad þu hefur vel framgeinged, enda ber þu ockur Oliikt Soguna, skil eg ad þu skijngur mier þessa Sneid, Porkell mællti: Hefu þu þessa ei ea honum Gretter fyri Boon mijna, eñ eg mun bæta hier fullum Gisldum Felldeñ, og sieu þid so sœtter: Biorn qvad hñ betur meiga veria Fe sijnu eñ fyrt þetta, þike mier skylldast, ad hvor hafe Eyk er af sdrum dregur, er vid Gretter eigunst vid, Gretter qvad sier lijka munde, Þorkell mællti: Gior fyri mijna Skuld, og gior honum ei til medañ þid erud bœder hiea mier, þad skal vera qvad Gretter, Biorn qvadst Ohræddur hvar þeir Gretter findust, Gretter glotte ad, og var þar uñ Veturen.

XXIV. Cap.

UM Vorid foor Gretter Nordur i Voga med Mœñum Porkels, og skylldu med Vinattu: Biorn foor Sudur til Einglands, og var fyrer þvi Skipe er Þokell eatte, keypte hañ til Handa Porkele þa Hlute, er honum var bodeb, og figlde heim þegar ealeid Sumareb: Gretr er var i Vogum uñ Stefnur, þar til Flotañ leiste: Siglde sijdañ med Byrdings Mœñum nockrum, þar til hañ kom i þa Hofn sem heiter i Vottum, þad er fyri Þrœndheims Miñe, þeir Tisldudu þar, og er þeir hofdu uñbwest, kom Skip ad Hofneñe, Suñañ fyre Landed, kiendu þeir ad þad var Einglands-Far, þeir geingu strax ea Land, eñ Gretter og hañs Felagar ea moote þeim, Gretter mællti: Hier er Biorn i Lide, og er nu vel vid sñunst hier, skulum vid nu taka til Ospilltra Mœlaña, og til þornu Leika ockar, vil eg uu reyna hvor ockar mwira maa, Biorn qvad þad nu þarft orbeb, eñ ef nockud hefur vered, uñ eg bœta, so þu fiert vel af halldeñ: Gretter qvad Vijsu.

Igultañ gat ek ufrid,
Ord lek ea þvi Fordum,
Felld reif hart af Hollde,
Hugstrijdur meigiñ sijdañ,
Baugs olle þvi Beller
Balldur eñ nu skal giallda,
Opt þikiunst ek ecki
Allhæliñ i Kappmœlum.

Biorn mællti: Opt hafa stœrre Mœl Febœtt vered, Gretter mællti: Fœr til orded hafa sier Ofundar-Bragd ad gisra, og allrei Fe ea teked, mun so og eñ fara: Skulum vid og ecki bœder heiler hedañ fara, ef eg maa raada, legg eg Bleids Ord ea Bak hier, ef þu þorer ecki ad beriast. Biorn sea þetta tiœnde ei, kvok Vopn sijn, hliop ea Land, geingu Neider ad, og bœrdust ei leinge eadur eñ Biorn varb sar, og þvi nœrst fell hañ daudur til Jardar i. Eñ er Meñ Biorns sœu þad, hlupu þeir ea Skip, sneru heim til Porkels, og sogdu honum hvornen fared hafde: hañ qvad þad seirna hafa framm komed eñ Von var, og sig hefde varad. Foor Porkell þa Sudur til Þrœndheims, og hitte þar Sveim Jarl. Gretter foor Sudur ea Mœre, og hitte þar Porsñ Vin sñ, og sagde honum hvorsu fared hafde, took Porsñur vel vid honum, og mællti: Nu er vel ad þu ert Vin Þorsñ fkalltu med mier vera, þar til loked er þessum Mœlum: Gretter qvadst giarnañ þiggia munde, Sveirn Jarl sat i Þrœndheimie ad Steinkerum, þa hañ spurde Vijg Biarnar, eñ med honum var Hierande Broodur Biarnar, og hafde mikel Metord af honum. Hierande vard Reidur vid Lard Broodur sijns, og beidde Jarl Lidveitslu, Jarl het honum þvi: Sende hañ þa til Porsñs, og stefnde heim Gretter til sijn, biuggust þeir nu Porsñur og Gretter, foorn til Steinkiera ea Fund Jarls, hañ eatte þa Stefnu ad Mœlum, baud Hieranda vid vera, Hierande qvedst ei munde bera Broodur sñ i Sioode, skal eg añadhvort hefna hañs edur fara slijka Før sem hañ, eñ Mœled var Nañsakad, sañt i þvi sem Biorn hefde marg-

ar Sak-

Digitized by Google

ar Saker vid Gretter: Eñ Porſtinur hand Fe-Bætur fyrer, Erfingium Hiarnar epter ſem Jarl villde, ſo heir pæru Sænder af. Talar hañ langt Erinde og ſnialli, hvert Gretter hefde uñed i Nordur-Lande, ha pañ drep Berſerkona, Jarl mællti: Satt ſeger Porſinur had, ad had var mesta Land-Hreinſun, og vel mættum vier fyri hiu Ord Fe-Bætur taka, og Gretter yrde fridadur fyri Affs og Hreiſle Saker: Hierande vill ei Sættum taka, og lauk ſo Steſnuñe. Porſinur ſeck ha Arnbiorn Frænda ſin, ad goanga med Gretter hvorn Dag, hvt hañ viſſe ad Hierande ſat uñ pañ.

XXV. Cap.

Pad var eiñ Dag, ad Gretter og Arnbiorn geingu ut ad ſkiemta ſier, ad ur Skiidgards-Hlide nockru, hlioop Madur og hiio Tveim-Hondum til Grettis, hañ varde einkiſs uñ petta, og geck ſeint undañ, Arnbiorn ſier Mañeñ, og briſſur til Gretis, og hratt honum afram, ſo hañ fell a Kne, Oreñ kom a Herdar Bladed, og rende ut under Hendena, vard had miked Saar, Gretter braa vid og braa Saxenu, og kiende Hieranda, eñ Oreñ er Hierande hiio med, ſtood i Stræteno, og vard honum ſeint ad kippa heñe ad ſier, Gretter hiio og kom a Hond honum ſo af tvok. Pa hlupu Filgdar-Menn Hieranda Fiñ ab, Sloo ha i Bardaga med heim, urdu har ſkivot Manſkypte, drapu peir Arnbiorn ha Meñ ſem med Hieranda vorn, utañ eiñ komſt undañ, og ſagde Jarle Tydendeñ: Hañ vard Reidur, ſieſnde Pijng, kom Porſinur og Gretter a Pijnged, bar Jarl Sok a Hendur Gretter uñ Vijged: Gretter gieckſt vid, og qvadſt Hendur ſinar hafa vætt ad veria, og muudu Merke ſiaaſt, ef Arnbiorn hefde ei biargad mier, Jarl mællti: Illa vor had, ad hu varſt ei drepeñ, og munttu yrda margs Manns Bane, ef pu lifer. Pa tok Tameñ til Jarls Veſſe Skallatorfaſon, Felage Grettis, og geingu peir Porſinur ha til Jarls, og bodu Grida til Handa Gretter, og budu ad Jarl ſkylde dæma uñ all peſſe Mael, ha Grettir næde Gridum og Lands-Viſt. Jarl var tregur i ollum Sættmala, eñ et ho leidaſt fyri Vana-Stad peirra: Var ha omed a Gridum fyri Hond Grettis til Vors, eñ ho vilde Jarl ei ſattaſt, fyrr eñ Brosdur peirra Guñar være fundeñ. Guñar var Gards Bonde i Tunsberge. Uñ Vored ſiefnde hañ heim Gretter og Porſiñe Anſtur i Tunsberg, hvi hañætlade par ad vera, medañ Sigling var ſem meſt: Fooru peir haungad, var Jarl har fyre, og er peir komu, fañ Gretter Porſtein Dromund Broodur ſiñ, tvok hañ vel vid Gretter, og baud honum med ſier vera. Porſteiñ var Gards-Bonde i Bænum, Gretter ſagde honum af Maalum ſinum, Porſteiñ bad hañ vera varañ uñ ſig fyri Guñare, og leid nu a Vored.

XXVI. Cap.

Guñar var i Bænum, og ſat uñ Gretter a hvorium Deige, nær Fære giæſt. Pad bar til einhvorn Dag, ad Gretter ſat ad Dryckiu i Einhvorre Hvd, hvi hañ villde ei verda fyri Guñare, og er hañ varde miñſt, var hlauped a Hurdena ſo hardlega, ad hun brotnade all i ſundur, hlupu iñ Fiorer Meñ Alvopnader, had var Guñar og Meñ hañs, og ſocktu ad Gretter, eñ hañ preif Vopn ſijn, og hopade ha upp i Hyrninguna, vardeſt hadañ, og hafde fyri ſier Skiollden, eñ hivo med Sverdenu, (*) og kom a eiñ Mañ Guñars, og burfte ſca ei fleire: Rijmde Guñar ha fram a Gvolfid, og hrucku peir ha fram i Bvdena, fell ha añar, ha villde Guñr undañ leita til Dyra, og komſt ſca er honum var nær, og drap Fæte vid Proſtkullden, og log har falleñ, og komſt ſeint a Fætur, Gretter hiio med Sarenu, og filgde hañ ſier ad med Kappe: Hlioop upp a Pyer-Palleñ vid Dyrnar, bar hu Hendur Guñars iñar ur Dyrunum, og ſo Skiolden. Gretter hiio a mille Guñars og Skiallarens, og af honum hoadar Hendur i Uſtlidum, og ſell ha Guñar aptur a Bak ur Bvdeñe: Gretter hiio hañ ha Bana-Hogg, eñ ſca komſt a Fætur ſem lan, og a Fund Jarls, og ſagde Tijdindeñ: Jarl vard ockaſlega Reidur, og ſiefn de Pijng i Bænum, eñ Porſteiñ Droomundur og Porſinur ſyvria hetta, heimta peir ſamañ Vitne ſijna, og Teingda Meñ, og Fiolmeña mieg a Pijnged. Jarl var mieg ſtiggur, og maatte valla Ordum vid hañ koma. Porſinur geck Fyrſtur fyri Jarl, og mællti: Pvi er eg hier kom eñ, ad eg vil hiodda Sætt og Sæmd, fyri Vig pau

(*) Digitized by Google

þau er Grettir hefur veiged, skulu þier einer Skipa og Skera, ef Madurenn fær Grid, Jarl bræst vid reidur miog og mællti: Seint leidist þier ad beida Grida fyri Gretti, en mig grunar, þu hafir þar ecki Gott af ad sokomnu, hefur hann nu drepid 3. Brædur hvern annan Fætur ordrum: Vyru þeir so rosknir Menn, ad eingiñ villdi annañ i Siovodi bera. Nu tiener ei ad bidia Gretti Grida: Og ei vil eg þau Raungildi iñ i Laudeb leida, ad taka Bætur fyrir Ohæfu slijka. Þa geck fram Besse Skaltorfason, og bad Jarl Sættum taka, vil eg allt mitt Gooz þar til bivoda, ad Grettir nædi Gridum, þvi hann er Stoorættadur Madur: Og betra er ad giefa slijkum Manni Grid, og hafa margra Manna Pock i mooti, og kaupa einn Fe-Sektum, heldur en briootast i moote Sæmd sinni, og þo Ovijsi hvert þier naæid Mannenum. Jarl mællti: Vel fer þier Besse, og synest þu ad þu ert goodur Dreingur; En þo neñi eg ei ad briota so Laugiñ, ad giefa heim Grid er Olijsis er verdur. Þa geck fram Porsteiñ Droomundur og qvaddi Jarl, og mællti morgum fogrum Ordum, biodandi Jarli Gialld fyri Grettir: Jarl mællti: Hvad geingur þier Dromundur til þess, ad bivoda Fe-Bætur fyri Grettir? Porsteiñ mællti: Brædur erum vid kallader. Jarl mællti: Þad vissa eg ei, og er Dreingskapur þiñ ad meiri, þo þu villder hiælpa honum: En af þvi vid hofum ei ætlad ad taka Fe-Bætur fyri Menn þessa, munum vier alla jafna giora, og ei annad hafa en Liif Grettis. Þa took hann uppannur Maal, og villdi ei ællita um Sætternar: Porsteinn og þeir aller geingu heim aa Gard Porsteins, og biuggust þar til Varnar. En er Jarl spyr þad, liet hann vopnast Hyrd sijna, og geingur sidann med sylgtu Lide: Og annar en Jarl kom ad, skipudust þeir fyri Gardshlided: Stoodu þeir fremster, Grettir, Porsteinn, Porsteiñ og Besse, hafdi hver þeirra mikla Sveit Manna: Jarl bad þa selia fram Grettir, en gefa sig ecki i Oserru. Peir budu all samu Bod sem annar: Jarl villdi þad ecki heyra. Peir qvaddu Jarl skylldi meira fyrihafa ad naa Liifi Grettis, þvi Eitt skal yfer oss ganga: Og mun þad mællt, þier vined noog til eins Manns-Liifs, annar vier erum aller ad Velli lagder. Jarl sagdist eingann þeirra spara mundi. Var þa vid sialft bwed, ad þeir mundi berjast: Hiner gafugustu Menn badu Jarl ad halda ei til slijkra Vandræda, ad berjast vid þviliska Menn: Og ei munde marger epter, annar þeir væru aller ad Velli lagder, (drepner). Jarl fann þad Heilrædi, og vard þa Sættum aa-komed: Porsteiñ og þeir urdu segner, ad Grettir mætti Gridum naa. Jarl mælti: Þad meigi þier vita, ad þetta er eingiñ Sætt, þo eg setie Midkunar-Maal uñ Vijg þesse, þvi eg neñi ei vid sialfs mijns Menn ad berjast, þo þeir meti mig lijtils i þessu Maali. Porsteinn mælti: Petta er ydur meiri Sæmd Herra, þvi þier meiged og einen Sektum raada: Jarl mællti ad Grettir skylldi i Gridum vera, ef þeim betur lijkadi, og fara til Islands, hid fyrsta þa Skipgengi. Luku þeir Jarli Fe, sem honum lijkadi, og skildu so: Foor Grettir med Porsteine, og skildu þeir Brædur med Vinaattu. Porsteinn vard fræger af þessu Fylge, vid slijkt Ofuresli sem eiga var. Grettir var med Porsteine, þar til hann kom honum i Skip med Kaupmonnum, er sooru til Islands: Hann gaf honum morg Pijng i Vopnum og Steinum: Skildu þeir med Vinaattu, og bad hann sijn vitia, ef hann kiæmi til Norvegs. Besse enn komst i Kiærleik vid Jarl, af þeim allum sem Gretti hofdu Lid veitt. So qvad Grettir:

Var Porsteinn
Prauda Sesser,
Alldur Ok.
Oss til Hialpar,
Þa er mig visse
I Vatns-Skorum,
Luku ok læst
Liifsum qvaddi.
Var stoor Skis
Er Steals-Gieps Banna,
Randa-Hafs
Ok Reigins-Barna,
Er Bik-Kesters
Bobs-Doottur,
Mana mest
Mier varnadhe.

Digitized by Google

Þookr

Þorkr þa
Þeingils Monum,
Ecki dælt vid
Oss at strijda:
Er Hliebardur
Hlijfar Eldá,
Þa Bragnar
Berjast villdu.

XXVII. Cap.

ASmundur Hærulaungur bioo ad Bjarga, i þañ Tijma Grettir var i burtu, þookti hañ gilldastur Bondi i Midfyrdi. Þorkell Krafla, var þa baudur, er Grettir var burtu af Jslandi. Þorvallder Asgeyrsson bioo þa a Asi i Vatnsdal, Hofdingi mikill, hañ var Fader Odlu, er aatti Jsleifur Biskup i Skalholltte: Var Asmundur honum hiñ mesti Styrkur til allra Mæla. Med Asmundi Olst upp sa Madur er Þorgils het, og var Maassson, Frændi Asmundar, og græddi Fe miked, med Tilsioon Asmundar, og setti Bw ad Lækiamooti: Þesse Þorgils var Adraatta Madur mikill, og foor vestur a Strander hvert Sumar, og afladi Hvals og Vida og añara Fæanga: Var hañ Fullhugi mikill, foor hañ a Strander þær hingat Eystra.

I þañ Tijma var Uppgaangur mikill þeirra Foostbræðra, Þorgeyrs Hæavardssonar, og Þormoodar Bessasonar Kolbrunar-Skaalldar: Þeir aattu Ferju eina stærra, og letu vijda verda tildreiged, og þookttu ei Jafnadar-Menn.

Þad bar til a einu Sumri, ad Þorgils Maass-Son fañ Hval a Almeñingum, geck a Hvalin og hañs Felagar: Eñ sem þeir Foostbrædur urdu varer vid, ad Hvalur var kaminn, foru þeir þangat, þorfdest fyrst archjikliga med þeim, um Tiutal þeirra: Baud Þorgeyr ad þeir skyldu þa ad Helmingi skoren og O-skoren, eñ Þorgils villdi hafa hañ sem skoren var, eñ una þeim hiñs ad Helmingi er O-skoren var; Sloo þa i Hooting med þeim, og voru hverutveggie hiner oksfullir, Var þeirra Vidskipti þa hardt og langat; endti so, ad Þorgils fell fyri Þorgeyri. Eñ Þormoodur og Fylgdar-Menn þeirra, hordust i sitram Stad, fellu þrir Folgdar-Menn Þorgils fyri Þormoodi: Sneru þeir heim til Midfiardar med Lijk Þorgils, þookti ad honum hiñ mesti Skadi. Eñ þeir Foostbrædur tooku allan Hvalin: Þessa Fundar getur Þormoodur i Erfi-Drapu Þorgeyrs. Asmundur Hærulaungur fretti Vijg Frænda sijns, og unde illa vid: Resude Vottа ad Benium, og stefndi Maalum til Alþijngs, þvi þad syndust þa Mañum Log, ad Maaleñ voru tilbwin i sidrum Fiordungum Landsins.

XXVIII Cap.

MAdur het Þorsteiñ, Son Þorkels Kugga, Þorbarssonar Gellis, Olafs-Sonar Feilans, Þorsteinssonar Rauds, og Audar hiñar Djwpauduga: Moder Þorsteins Kuggasonar var Þurijdur Dootter Asgrijms, Fodurbroodur Asmundar Hærulaungs. Þorsteiñ þesse aatte Epterman mañ Vijg Þorgils Maassonar, jafnfraamt mooti Asmundi: Gisrdi Asmundur Þorsteini Bod, ad koma Nordur moots vid hañ. Þorsteiñ var Offlopa-Madur, og Kappi mikill. Kom þegar a moots vid hañ, og toludu þegar um Vijgs-Maaled: Var Þorsteiñ hiñ aakafasti, qvad ei skylldi Fe-Bætur fyri koma, heldur Mañ-Hefnder. Asmundur mælti: Eg mun þier fylgia verda, ef þu villt þessu fram halda. Ridu þeir Nordur, til Þorvalds Frænda sijns, og beiddu hañ Lidveitslu, eñ hañ jatadi þvi: Biuggu nu Maaled a Hendur þeim Foostbrædrum. Þorsteiñ bioo i Liæskoggum (*) i Hvammsfyrdi, eñ Skeggi i Hvami i Hvams-Sveit, hañ riedst i Maaled med þeim Þorsteini: Skeggi var Son Þorarins Spaka, Moder Skeggia var Fridgerdur, Dootter Þordar fra Hofda. Fiolmentu þeir mieg til Alþijngis: Helldu fram Maalenu med miklu Kappi; Ridu þeir Nordur Asmundur og Þorvalldur, og 60. Manna, og satu a Lækiarskoogi marga Daga.

XXIX. Cap.

ÞOrgils het Madur, er bioo ad Reykiahoolum, Sonur Ara Maassonar, er nam Reykiadæla. Moder Þorgils var Þorgerdur, Dottur Alfs vr Dolum: Hñur Dootter

Alfs

(*) Lækia-Skooge.

Digitized by Google

Alfs vår Porkillyur, Modder Porgeyrs Hø-vardssonar; Atti Porgeyr þar Traust mikla fyri Frændsemis Saker. Var Porgils mestur Høfdingi i Vestfyrdinga Fiordungi; Var hann so mikill Pegnskaps-Madur, ad hann gaf hverium Manni Mat, sem til hans ætladi, og so leingi sem byggia villdi; Vår af þessu misog Fiolment a Reykiahoolum: Hafdi Þorgils af þessu Rausmikla, hann var Godgiarn Madur, og þar med Forvitur. Þorgeyr var þar hvern Vetur, en foor a Strander a Sumrum: Eh epter Vijg Porgils Maafssonar, foor Porgeyr til Reykia-Hol[illegible], og sagdi Porgils Tidindin: Eh Porgils baud honum hiea sier ad vera, so leingi sem hann villdi; Eh bad hygg eg, ad hvorger verdi Eptermæla-Men um Vijg þesse, en eg er Ofws ad auka Vandræde. Nu mun eg senda Men til Porsteins, og bioda honum Feb a tur fyri Vijg Porgils: Eh vilie hann ei Sættum taka, þa mun eg Kappi veria; Porgeyr qvadst hans Rædum fylgia mundi. Um Hausted sendi Porgils Men til Porsteins Kuggasonar, ad leita um Sætter i Eh hann var hver i þvi, ad taka Fe fyri Vijged vid Porgeyr, en um sinn Mal qvedst hann epter Skynsamra Manna Tillogum giora. Eh er Þorgils Bvondi frettir þetta, kallar hann Porgeyr a Tal, og spyr hann hver Lidveitsla honum þækti sier Hallkvæmust? Þorgeyr letst vilia Ktann fara, ef hann ætti Koste, og yrdi hann sekur giordur. Porgils mællti: Ad hn skylldi freysta. I þann Tijd stood Skip uppi i Hvitaa i Borgarfyrdi, og foor Porgils þangad, og kook þar Fár handa Þorgeyre og Þormoodi: Leid so Vetrinn fram til Pijngs, ad þeir sokta a Reykhoolum: Freistadi Porgils heimann ad risa, þvi hann villdi þeir Porsteinn og Asmundur væri unnan ridner, þa er hann kæmi Vestan, og so vard. Siddan reid Porgils til Pijngs, og Porgeyr med honum. I þeirre Ferd brap hann Kaungul-Torfa (*) ad Mærs-Fellum; Hann brap og Skof, og Biarna i Hundadal, so sem segir i Porgeyrs-Draapu sem Þormoodur qvad:

Kapp let heldur med Heppne,
Hylder giordust Skilja,
Hratt gaf Hrafni at slijta
Hold Maafssonar gollde.
Ein var Vijgs at Vigge
Vegs eigandi Sijhann,
Kiærn er Greipur at Gune,
Giarna Skofs ok Biarna.

Porgils sættist a Vijg þeirra Skiofs og Biarna: Reid Porgeyr þa til Skips, en Porgils til Pijngs, og kom ei fyrri en til Þooma var geingid. Þa baud Asmundur Hærukaungur til Varnar, um Vijgs-Mæled Porgils Maafssonar; Eh Porsteinn Kuggason stood med alla sijna Men Alvopnada ad Doomum: Porgils geck ad Doomunum, og baud Fe-Bætur fyri Vijged, ef so væri ad Porgeyr yrdi Sijkn. Leitadi hann og Varnar i Mælenu, hvert þeir ætti ei jafna Vide i Almenningum: Spurdu þeir Logmann, hvert þetta væri Laga-Vorn? Skapti var þa Logsogu Madur, og fylgdi Asmundi fyri Frændsemis Saker; Sagde hann ad fyrri ætti Bændur eh Einhleypinger. Asmundur segir þa, ad Porgils Maafssonur hann hoded heim Kostbrædrum Jafnadar Skipti a heim Osforna Hval, og var þa þessare Vorn lokid. Porsteinn og Freendur hanns geingu ad med Kappi, og letu sier ei annad lijka, en Porgeyr væri sekur gior. Sier Porgils þa, ad annadhvert er ad giora, ad gaanga ad med Fiolmenni, edur lata þad fara sem heim lijkar, en Ovijst hvad i skiærist. Eh þess vegna ad Porgeyr var i Skip komin, leiddi Porgils hiea sier Mæled, og var Porgeyr þa sekur gior, en datt fyri Þormoad, og skylldi hann Sijknsaka: Asmundur og Porsteinn þookku vara af þessu Mæle. Ridu Men nu heim af Pijnge: Toludu þa sumer, ad Porgils hefdi lijtt fylgt Vorneine, en hann gaf sig fatt um, og let hvorn mæla hier um sem vilde. Eh er Porgeyr spyr Sekt sijna, sagdest hann vilia ad einhver sek sem sig hefdi sekan giordt, skiæri Gisild audur eh lyki Rosum, ef hann mætti nockru um raida.

Gautur het Madur, og var kalladur Sleitu-Son; Hann var Freendi Porgils Maafssonar. Gautur var raadin i Skip þetta, er Porgeyr atti ad sigla a; Var Gauti illa vid Porgeyr, og yfdest vid hann. Eh er Kaupmen fundu þad, þottu þeim

(*) Baug-Torfa.

Digitized by Google

heim ei Rad ad sijta hia Vada ad eitt Skipi: Porgeyr qvad sig eins gilda, hvarkiell Gautur leti sliga Brylter. Var had til Rads tekid, ad Gautur riedst vr Skipenu heim aptur; og var ecki med Porgeyre; Af dessu reis Sundurhyckia millum beirra, sem sijdar mun sagt verda.

XXX. Cap.

GRetter Asmundsson kom Ut hekta Sumar i Skagafyrdi, og reid heim til Biargs, var hann ha Maña frægastur: Asmundur took vel vid honum. Atle hafde ha vll Bwsforrad, og var Vinsæll Madur, og sell vel ad med heim Brædrum: Gisrdest Osse Grettis ha so mikill, ad honum dookte sier eckert Oskert vera, Vorv beir ha marger Fullkyckver, er eadur voru Lijstels Mattar, og Leik-Sveinar Grettis, eadur hann siglde: Medal hvorra var Auduñ ar Auduñarstodum i Vijdedal, son Asgeirs Auduñarsonar, Asgkirssonar Edekolls. Auduñ var goodur Boonde og gegn, bar med hin sterkaste Madur bar Nordur: Kom Grettet bad i Hug, ad hann hefde ordeb Varleika i Knattleikinum fyrer Auduñ Fordum, sem geted var eadur, villde nu proofa hvor beirra melra hefde styrknad sidañ beir skilda. Biso nu Ferd sijna til Anduñarstada, um Hadverdañ Slaatt, barst mikeb a og reid i Steindum Sodle miog vondudum, sem Porsteinn Boonde hafde gefed honum, bar med goodañ Hest og Vopn hin betstu. Grettet kom snemma Dags til Auduñarstaba, drap ai Dyr og var fiatt Maña heima: Grettet spyr hvort Anduñ være heima? honum var sagt hañ være rid eñ til Sels ad sækia Mat; Grettet hleipte Beitsle af Hesti sijnum, Twn var Osleiged, og let Hestñ bar i Twneb sem lodnast var. Grettet geck til Skala, og settest ai Set-Stock og sofnade, I bvi Bili kom Auduñ heim, og sa Hest i Twnenu med Steindum Sodle, bar Auduñ Mat a Tveimur Hestum, var Skyr i Hyddum og bundeb fyrer ofañ, kolludu Menn bad Skyr-Killa: Auduñ took af Hestum, og bar Skyr-Killin i Fange sier, honum var myrke fyrer Augum: Sette Grettet Fotinn fratt af Stocknum, og fell Auduñ um, vard under honum Skyr-Killin, og brast Yfer-Biandid. Auduñ spratt upp, og spyr hvor Skalkur bar være? Grettet vaknar og sagde til sijn, Auduñ mælltir: Hvart er Grettir bitt? Grettet mælltir: Ad bessu: Auduñ mælltir: Leak mig fyrst Lagsmara Mat minn. Vel man bad seger Grettet: Ef bu mant ei odrum bar til hlijta. Auduñ laut nidur, og took upp Kyllen, og slette i Fiang Grettis, og bad hañ taka vid bvi sem ad honum være riett. Grettet vard allur Skyrugur, og bookte honum bad mesta Gaman, og bætra en Averke: Riedust beir ai sterklega. Grettet sookte ad med miklli Akefd, en Auduñ soor undañ leinge, gekallt upp bad fyrer beim vard: So rekast beir um Skalañ, en ad Likum fell Auduñ, og var ha allt slitet af Grettet Vopn og Klæde, buickiast beir bar til ad Dinur kom under, og hendest ad rided var ad Hvsum, af Bake stijged og ingeinged. Grettir sier ad Madur geingur miog snvdugt um, Prisleygur i Raudum Kyrtle, hafande Hialm a Hofde: Sa sneri i Skalaq, bvi hañ heyrde hvongt var Umfaang beirra: Hañ spyr hvor i Skalganum være? Grettet sagde til sijn, og spyr ai moot, hvor være? Hañ kvadst Barde heita, Grettet mælltir: Ertu Barde Gudmundsson ur Asbiarnar Rese? Sa er same seger Barde, edur hvad hefstu ad? Grettet mælltir: Vid Auduñ eigum bier vid Gaman Leika: Ecki veit eg um Gautta betta seger Barde, bvke mier ei jafnt ockomed med bckur, bvert Ofafnadar-Madur meste, en Auduñ Giæfur og Goodfeingur, og leat hañ uppstanda, Grettet mælltir: Margur seileft um Hurd til loku, være bier skyldara ad besna Halls Broodur bijns, heldur en hlutast hier til. Barde mælltir. Jafnañ heyre eg bad, en ecki veit eg hvort mier mune bess auded verda, en samt leat Auduñ lausañ, bvi hañ er Spakur Madur: Grettet gisrde bad eyer Til-Lægum Barda, og lijkade bo illa. Barde spyr hvad til Saka være? Grettet qvad Vijsu.

Ei veit ek fyrr utañ,
Alvaldum nema hier sialfum,
Kirkjur Kappi og Orku,
Kvelling vat bad svelle,
So bañade Sinir,
Seims er ek vor heima,
Ungur erfir longum,

Digitized by Google

Oka Pinu Fialla.

Barde qvad Vörkum, ef hann ætte sin ad hefna, mun eg gisra uñ med ykkur, og skilied ad so giordu, og sit sliett med ykkur, og so giordu heir, vorn prir og skylder. Barde og Gretter ridu baader a Stad, og er prir komu a Veg, mælti Gretter til Barda: Mier er sagt hu ætler Sudur til Borgarfiardar i Sumar, og sit ey bioda hier ad fara med hier, hikst eg ho Verdskeikum, betur vid big gisra, Barde ygladdest og jatade pessu sooke, bidiande hann Pock fyri hafa. Sidan skylldu heir, pa snere Barde aptur, og mælte: Pad skil eg til, ad hu farer ecki, nema Porarin Foostre uñ vilie. Enhlijtur mætter hu uñ betta vera segir Gretter, og a eg ecki Ferder mijnar under vdrum Mønum, og illa lijkar mier, ef hu giarer mig lid-ræka: Foor nu sima Leid hvor, qvadst Barde munde gisra honum Ord, ef Foostre hans villde. Reid Barde Veg sin, en Gretter til Biargs.

XXXI. Cap.

UM Vorid var lagt Hesta-Pijng ad Laugu-Fit fyri Reikium, kom hav margt Mana, Atte ad Biargs eatte Hest gsodan, Masa Ioattar af Kyngoalu-Kyne: Hoidu heir Fedgar Mætur miklar a Hestum, heir Brædur Cormakur og Porgils a Mel, eattu brunan Hest, sruggan til Vijgs, heir eattu bar marga adra gooda Hesta. Oddur Omaga-Skalld eatte ad silgia Heste Cormaks og Porgils, Oddur var sterkur Madur, let miked uñ sig, en ecki var hann dæll Madur nie fyrerleitenn. Gretter spyr Brodur sin, hvor Heste hans ætte ad silgia? Eige er mier padiglegt seger hann: Viltu eg skande hier honum pa segir Gretter? Var he vel skilianr segir hann, pvi ad hier er Ojafnadur a ferdu, giallde heir pa sialfer Ojafnadar sijns seger Gretter, ef heir hafa sig ei i Poose. Voru nu Hestarner fraam leidder, en Hrossen stodur bliuden fraam a Backanum, Hitur mikell var under Backanum: Hestarner hlupu allvel, og var hin mesta Skemtan. Oddur silgde med Kaype, Gretter let hestiast vid, took i Tagl adare Hende, en anare hiellt hann Staf er hann keirde med. Oddur stood fram arlega hia sijnum Heste, og bar ei Traust, ad ei skiuge hann Hest Grettis af Tykunn, Gretter let sem ecki sae pad, og hoarust Hestarner fraam ad Aane, pa skiugur Oddur Stafnum til Grettis, og kom a Herdar-Bladed, pvi hann vatt vid Orlena, vard Tilradet miked, so undan hlioop Hollo ed enn skiemdest lijtt: I pvi rijsu Hestarner hatt, Gretter hlioop under Hann a sijnum Heste, og rak Stafenn a Stjdu Oddz, so i sundur geingu prin Risch, en Oddur hratt ut at Ana, og so Hestur hans og Hrossen sem vid Ana stoodu, vard hann dreigenn af Aane, pa vard Oy miked af pessu. Peir Cormakur og Biargs Menn hlupu til Vopna hvorntveggiu: En heir Vatnsfirdingar og Hrutfirdingar skilldu pa, hafdu hvorier ill Heit vid adra. Sagtu ho uñ fyrt nockra Hrijd, Atle vak sier taladur uñ betta, en Gretter vakafari, og qvad pa i Adad Sin sinast mundu, ef hann mætte pvi rada.

XXXII. Cap.

Porbiorn het Madur, er bioo a Porddsstodum i Hrutafyrdi, Sonur Armors Hninefs Pororddssonar, er nam Hrutafiord hinumeigin. Porbiorn var ellra Mana sterkastur, pvi var hann kalladur Ynnamegn: Poroddur het Brooder hans, og Dracapustwinr kalladur. Moder beirra var Hergerdur Hardsbodtter ur Bodvarsholti: (*) Var pesse Porbiorn Garpur mikill, og hafdi margt Mana med sier, var hann til heiss tekenn, ad honum yrdi pary til Hiwona enn sodrum Mønum: Hann gall einugum Mani Kaup, og ecki pookti hann al-dall Madur. Porbiorn Ferdalangur het Brooder hans, Siglinga-Madur, og eattu heir jafnan Fe saman, og var hann jafnan a Poroddsstodum, og pookti lijtid umberta fyri Porbirni, og pookti tilfinnin, og for med Dugnad mikin til Naagranna. Porer het Madur, Son Porkels Prastarsonar af Bordeyru, hann bioo fyrst a Melum i Hrutafyrdi; Dootter hans het Helga er atti, Sleitu-Helge. Eyter Vijgenn a Fogru-Brecku, reiste Porer Sudur til Haukadals, og bioo ad Skarde, en seldi Landed ad Melum, Porvallde Gamlasyne Vijdlendingss: Hans Son var Haule, er sidan eatti Dootur Asmundar Hærulaangs er Raanveig het, pau binggu leingi

og vel

(*) Bodvarshoolum.

Digitized by Google

og vel a Melum. Porer a Skardi atti Tvo Sonu, bæda Efnilega: Hetu Grijmur og Porir, hofdu peir ba leked vid Bweyptir Fodur sijn; Peir gierdust Forsfullter, voru a Vistum med Porbyrne Ynamegn. Petta Sumar ridu peir Kormakur og Porgils, og Frandur peirra Narsi og Oddur Omagaskalld, til Nordur-Aardals, Eyrenda sijna. Var Oddi ba aptur batnad Strijdleika peirra, er hann feck a Hesia-Vijgenu. A medan peir ridu sudureyfer Heidena, foor Grettir heimann fra Biargi, og med honum Hws-Karlar Atla Tveir: Peir ridu yfer til Bwrfells, og badan til Hrwtafiardar, og komu til Mela, voru par 3. Nætur. Nauveig Syster Grettis took vel vid peim, og baud honum med fier ad vera, en hann villdi heim rijda. Eh er Grettir spurde ad Kormakur var Sunnan komen, og hafdi gist i Twngu, bioost hann sneina fra Melum: Gamli bad hann fara varlega, og baud honum Men til Fylgdar. Grijmur het Madur Brooder Gamla, Maña hvataftur: Hann reid med Gretti med Annan Mann. Voru so 5. saman: Ridu upp Hrwtafiardar-Heals, vestur fra Bwrfelli: Par var Steinn mikill, og kalladur Grettis-Tak, hvi hann feckst vid hann leinge um Dagen, og dvalldist par til Kormakur kom; Grettir smijr mvot, og hlupu hvorutveggiu af Baki: Grettir sagdi Friendsmannlegra vera ad heggva nu sem stædst, en ad berast med Stofum sem Fruntarlar. Kormakur bad Rosknannlegu vid verda: Bordust peir ba hardt. Grettir var freinstur af sijnum Mannum, en bad ba geima, ad ei væri geinged ad Baki honum: Sovktust peir um Hrijd, og urdu hverutveggiu sarer. Porbiorn Ynamegn hafdi rided yfer Hasijn um Dagen til Bwrfells; Og er hann kom aptur, sier hann Mannaferdir: Par var med peim Porbiorn Ferdalaungur, og peir Brædur Grijmur og Porer Parisfyner, og Proddur Orækjustwfur. Og er peir komu ad peim, bet Porbiorn a Men sijna, ad skilia bæa: Sumer voru so ækafir, ad peir feingu ei ædgiordt. Grettir ruddist um fast, urdu peir Parisfyner fyri honum, og fellu sem bodar. Hann hratt heim fra sier: Peir urdu Oder vid, og hiuggu Hwskarl Atla Banahogg. En er Porbiorn sa bad, bad hann ba skilia: Qvadst peim veita mundi, er Ord sijn lieti i rijkia. Voru ba fallner 2. Hwskarlar Kormaks, og fier Grettir, ad varla mundi duga, ef Porbiorn riedist i Ferd med heim: Pvi gaf hann upp Bardagann. Aller voru peir særet, sem a Fundenum hofdu vered: Illa hookti Gretti, ad peir voru skilder. Ridu ba hverutveggiu heim, og fættust a Mæl pesse: Porbiorn Ferdalaungur gierdi ad pessu Gabb miked; Gierdi ba vestna med peim Porbyrne Ynamegn og Gretti, so par af gierdist fullur Flandskapur, sem sijdar mun framkoma. Eingar Bætur feck Atli fyri Hws-Karl sijn: Let hann sem ei visse bad. Grettir sat a Biargi til Einmænadar: Ecki er getet ad peir Kormakur fyndest a peim Tijma.

XXXIII. Cap.

Barde Gudmundarson og Bræd ur hanns fooru i Asbiarnar-Nes, ba peir Grettir skildu: Peir voru Syner Godmundar Solmundarsonar. Mooder Gudmundar var Poklaug, Dootter Sæmundar hins Sudureyska, Fosibrooder Ingemundar hins Gamla. Barde var gofugur Madur; Foor hann nu ad finna Porarin Spaka Fosstra sinn. Porarin spyr Tijdinda: Barde mællti: Nu hef eg feinged pann Mann i Ferd med mier, ad betra er Lid hanns en Tveggia annara. Porarin pagnadi, og mællti: Pad mun Grettir Asmundsson. Spar er Spaks Gieta Fosstri min, segir Bardi: Og er so Madurenn. Porarin mællti: Satt er pad, Grettir er Afbragd allra Manna peirra nu eru, pvi seint mun hann med Vopnum unnin verda, ef hann er sooktur heill, en mikilhæfur er hann i Skapi; Lijka grunar mig, hversu Heilladrivgur edur Giæfusamur verda muni: Munt pu pess purfa, ad aller fier ei Oggefunenn i Ferd pinne, og ei skal hann med fara, ef eg ræd. Barde mællti: Allref hugda eg, ad pu minder fyrimuna mier hann roskvasta Mann til Medferdar, pvi ei mun vid allu sia, ba Men eru tilneydder, so sem eg pykiunst vera. Dnga mun po eg sialfur staae fyri, segir Porarin: Vard nu so vera sem hann villdi, ad Gretti voru ei Ord send. Foor Barde til Borgarfiardar, og urdu pa Heidar Vijgenn: Grettir var a Biargi, ba hann spurdi ad Barde var Sudur komin, og brast hann misg reidur vid, ad honum var eingin Vissa giord, qvad hann ad pad

Digitized by Google

skylldi ei sobwed vera. Spurdist hañ þa fyri, nær þeir kæmi Suñan? Foor hañ til Poreyar-Nwps, og sat þar i Hlisdine fyrir ofan Bæin, og beid epter Barda. Peñan sama Dag kom Barde suñan Dyfdægru fra Heidar-Bugum, voru þeir 6. saman, og aller særer miog: Og er þeir komu fram fyri Bæin, þa mælti Bardi: Madur sitr þar i Hlidine mikill Vexti, med Vopnum: Hvorn æti þier hañ? Þeir qvadust ei vita. Barde mælti: Þad mun Grettir Asmundsson, og mun vilia sina os, þvi eg get honum mun mislika vid os, ad hañ foor ei med, eñ vier erum ei vel vidlatner Ossa hañs; Mun eg senda Meñ til Poreyarnwps, og eiga ei neitt under Oisnude hañs: Þeir qvadu þad vel sara, og so giordu þeir. Grettir sa Fer þeirra, og hlitte fier: Heilsa nu hverier odrum. Grettir spyr Tidinda: Barde segir þau ordeñ vera. Grettir spyr hvad Mañá i Ferd væri med honum? Barde qvad þad Brædur sina, og Eyulf Maag sinn: Nu muntu hafa reked af þier Amæled, segir Grettir: Og er nu vænst, ad vid reynum ockur, hvor meira maa. Barde mælti: Leiged hafa mier Andvyrke nær Gardi, eñ beriast vid þig fyri Sakleysi, þykest eg nu hafa þad af mier rekid. Bleydast þyki mier Barde, qvad Grettir, ef þu þorer ei ad beriast. Kalla þad sem þu vilt, segir Barde: I odrum Stad villdu eg þu kiæmer nidur Ojafnade hijnum eñ vid mig. Grettir þokti illt Svar Barda, og efar nu hvort hañ skuli til einhvers heitra raada, sijndest honum nu Ofærilegt, er þeir voru 6. eñ hañ eiñ. I þvi Bili komu Meñ heimañ fra Poreyarnwpi til Lids vid Barda: Lætur Grettir þa dragast sundur, snijr Hesle sijnum, og vard ei af Qvedin þeirra i þad Sin: Ecki attust þeir fleira vid, so þess sie gietid i þad Sin; Foor Barde Leid sijna. Eñ so hefur Grettir sagt, ad hañ treyste sier vid Prica, eñ ei skylde hañ sva fyri Fioorum, eñ þvi eins beriast vid fleiri, ad hañ æti Hendur sijnar ad veria, sem segir i Vijsu þessare.

Treyste ek mier med mesta,
Mootkeñande Preña
Hvar ek i Hilldar Bedre
Heiptmiñugt skal viña
Villdeka fleire eñ Fioorum
Forsætendum mæta.
Ae Gny seignum Gunnar
Grad ef ek skal rada.

Epter Skilnad þeirra foor Barde heim til sijn, eñ Grettir til Biargs, þokti honum mest Meina ad þvi, ad hañ mætti ei reyna Afl sitt einhvers stadar, og fretlist fyrir, ef hañ mætti nyckud vid-fast.

XXXIV. Cap.

Þorhalle hiet Madur, er bioo a Þorhallsstodum i Forsælu-Dal, Sem Dalur er upp fra Vatns-Dal. Þorhalle var Grijmsson, Þorhallssonar, Fridmundssonar, er fyrst nam Forsælu-Dal. Þorhalle atte Konu þa er Gudrun het, Grijmur het Son hañs, eñ Purijdur Dootter, vora þau vel a Legg komeñ. Þorhalle var Audugur Madur ad Fe, so eingeñ Madur atte þar so margt gaungande Fe sem hañ: Hañ var Skilrijkur Madur, eñ ei Hofdinge mikell, þar var Reimt miog, og þookte ei gott ad fa Sauda-Mañ: Leitade hañ Rada til margra Vitra Mañna, hvad hañ skylde til gisra, eñ eingeñ gat þad Rædlagt er dugde. Þorhallur reid hvort Sumar til Alþijnges, hañ atte Hest goodañ, hañ geck til Bwdar Skapta Logsogu-Mañs, Þoroddssonar. Skapte var Mañna Vitrastur, og Heilrædur, ef hañ var um Asiea beiddur. Þad skilde med heim Fedgum, ad Þoroddur Fad er hañs var Forspar, og Underhyggiu-Madur mikell, eñ Skapte lagde so gott til hvers Mañs, ad duga skylde, var hañ þvi Fodurbetrungur kalladur. Nu sem Þorhalle kom i Bwdena, sagnade þar hvor odrum vel, Skapte og Þorhallur, Þorhallur mælti: Heilrade villda eg til þun sækia, Skapte qvadst i litlum Efnum um þad vera: Eñ hvad brestur þig? Þorhalle mælte: Þvi er so hattad, ad mier hefst illa ea Sauda-Meñum, verdur heim Klakssart, eñ sumer gisra eing ar Likter ea, vill nu eingeñ tiltaka sem veit hvad forer er, Skapte seger: Ad þar mune liggia ea Meinvætter, ef Meñ eru tregare ad getma hijns Fiear eñ añara Mañá: Eñ fors þu treyster mier um þesse Vandrade, mun eg fa hier Sauda-Mañ er Glammur er kalladur, Ættadur ur Sigtis-Dalum i Sviþiod, hañ kom ut i Fyrra Sumar, mikell og sterkur, og ei vid Alþijdn Skap,

Þor-

Digitized by Google

Þorhalle qvadst ei uñ þad geyma, ef hañ giætte vel Fiarenns: Ecki þikir mier þad vel horfa seger Skapte, ef hañ duger ei fyri Alls og Arædis Sakir, Þorhalli geck þa ut, var þetta ad Pinglausum Þorhalli var vant Hesta tveggia kvossblikra, fyor hañ þegar fiarlsur ad leita, af því þookte Mönnum hañ O-Hofdinglegur: Geck hañ upp under Sleda-As, og Sudur med Arnmañs-Felle, sa hañ þa hvar Madur fyor ofañ ur Goda-Skordum, og bar Vidar-Byrde ea Bake sier, bar samañ Fund beirra; Þorhalli spyr hvad hañ heite? hañ qvadst Glaumur heita, var þesse Madur Illmañlegur, og undarlega skapadur, mikell Vexte, Graa-Eygdur og Opeñ-Eygdur, Ulfgraar a Haar; Þorhalla brá i Brún er hañ sa hañ, og beinkte sier munds til þessa vijsad, hvad er þier helst hendt ad viña, seger Þorhalle? Glaumur seger sier vel hendt ad geyma Fe ea Vetrar-Dag: Villtu geyma Saud-Fiar minns, seger Þorhalli, þvi Skapte gaf þig i mitt Vald? Glaumur mællti: So mun þier vera mijn Vist hollust og hallkvæmust, ad eg fare viliugur: Eñ Skapstiggur er eg, ef mier lijkar ecki vel: ecki verdur mier Meia ad því segir Þorhalli: Og vil eg þu farer med mier, gisra maa eg þad segir Glaumur: Eda eru þar nockur Vanqvæde a? Reimt þiker þar, segir Þorhallr: Ecki hrædist eg þad segir Glaumur: Ei þiker mier ad dauflegar þo Fiyrur þær sieu, Þorhalli segir honum þad hentara ad vera ei liklell fyrer sier. Þorhalli fañ Hestana, hackade Skapta Velgiordninn hañ hañ giorde honum, skylde Glaumur koma ad Vetur-Nottum til Þorhalla: Grette Þorhalli jafnañ ad Glaum, eñ eingiñ kuñe segia til; Ad aukvednum Degi kom Glaumur til Þorhalla, hañ tok vel vid honum, eñ sidrum fanst ei til hañs; eñ Hvsfreyu þo minst: Hañ tosk vid Fiargeimylu, og veitti þad vel; Hañ var Hliodvanikill og diñraddadur, og stock Fed allt samañ þegar hañ hoade. Kyrkia var eiñ a Þorhallsstodum, ecki villdi Glaumur til heñar koma; Hañ var ea Saungeñ Erwlaus, storbeñ, og Vidskota illur: Hálum þa hañ hvñleidur.

Nu kemur Affanga Daeur Jvola, þa stoyd Glaumur sueña upp, og sellur so, ad hañ kallar ad Mat sinnum, Hvsfreya mællte: Ad þad være ei Hattur Cyristeña Manna, ad Matast hañ Dag, þvi ea Morgun er Fyrste Jvola-Dagur sagde hun, og er því stillt ad fasta i Dag. Glaumur sagde: Morg Hindur-Vitne hafi þier þaug, eg sea til einkis koma, og veit eg ei þad, hvad nu munne betur fara frañ, eñ þa Meñ foru ei med, slijkt þookte mier þa betri Sidur, er Meñ voru Heidner kallader, eñ eg vil Mat miñ hafa, eñ eingar Reflur, Hvsfreya mællti: Wist mun þier falla illa ad fasta ea Jvola-Dageñ, Glaumur bad þaug taka Matiñ, ef hun villde ad ecki yrde verra af: Hun þorde ei annad, eñ giara sem hañ villde, og er hañ var mettur, geck hañ ut, og var helldur Gust mikell: Vedri var so hattad, ad myrkt var uñ ad lijtast, og fiogradi ur Drifja, og vestnade sem ea Dageñ leid. Heyrdu Meñ til Sauþa-Manns Undverdañ Dagiñ, eñ sem leid ea Dagiñ, took ad finka, og giorde Hrijd uñ Kvolldid, og komu Tijda-Meñ og leid til Dagsetturs, og kom ecki Glaumur heim, og var þa tiltalad, hvort hañs skylde vitia: Eñ fyrr þad ad Hrijd var og Nijd-Myrkur, þa vard eckr af Leiteñi: Kom hañ þa ecki heim Jvola-Nottena, og bidu Meñ frañ uñ Tijder: Og ad midium Deige foru Meñ i Leitena, og fundu Fed i Snioonum, og tok allmisg nidur af Storme, eñ samt hafde hlauped ea Fiell upp. Þvi nærst komu þeir ad Tradk nockru ofarlega i Dalnum, þokte heimþvi lijkast sem þar hefde glijmt verid helldur sterklega, þvi Grioated var uppleyst, og fredin Jordeñ, Peir hugudu vandlega ad, og sau hvar Glaumur lea stamm fraa þvi, hañ var þa daudur og blaar sem Hel, eñ digur sem Naut. Þeim baud vid mykell Opocka, og reis Hugur vid honum, eñ þo leitudu þeir vid ad flitia hañ til Kyrkiu og gatu hvorge komed honum, nema i eina Gils-Giot þar skamt ofañ fraa, og foru heim vid so bvid. Þorhalle spurde hvad Glaume munde hafa ordid ad Bana, þeir qvadust rakid hafa Spor so svor sem Kerallds-Botne være nidur slett, badañ fraa sem hañ lea upp under Biorgeñ, er voru ofarlega i Dalnum, og filgdu þar med Blood-Dreifar myklar, þad drogu Meñ samañ, ad sea Meinvætter, er eadur hafe þar sien verid, munde hafa dreptd Glaum, eñ mune hafa veitt hñ nockrn Averka, þañ sem teked hefde til fulls, þvi vid hañ Meinvætt hefur allðre vart orded sijdañ. Añañ Dag Jvola: Var eñ leitad vid ad fleia

Digitized by Google

Glaum

Glaums til Kyrkiu, vorn þa Eyktar fyrer beitter, og gatu þeir hærge hrært hann þegar ad Sliettlended took vid, og ecki var Forberg fyrir ad fara, og geingu þeir þa fraa ad so bunu. Enn Pridia Dag foor Prestur heimann, og leitudu allann þann Dag og fundu ecki Glaum. Ecki villde Prestur ad hönum leingur leita: En jafnann er Prestur har ecki i Ferd, þa fundu þeir Glaum, letu þeir þa forvinast ad flitia Glaum til Kyrkiu, og bisudu hann þar sem hann var komenn. Litlu sijdar urdu Menn varer vid, ad Glaumur lea ecki kyr, vard Mönum ad þvi mikid Mein, so marger fellu i Odit er hann sæa, og urdu so ackaflega hræddir, en sumer helldu ecki Viteru. Epter Jooleñ þoktist eirn sia hann þar heim a Bænum, og þa stucku marger i burt af Bænum. Þar næst took hann ad rijda Hysum a Nætur, so ad heldt vid Brosle: Geck hann a bæde Nætur og Daga, valla hvorn Menn ad fara upp i Dalin þa er Myrkast: Og þoktu Mönum Mein ad þessu.

XXXV. Cap.

UM Vorid took hann sier Hioon, og sette Bu a Jordu sine, took þa ad minska Apturgaungann medan Goolar-Gaungurenn var sem mestur: Leid so allt fram a Sumarid, Þa kom ut Skip i Hwanavags-Ose, þar var a Stijre-Madur sa er Porgautur het, hann var Utlendr og Kyn mikell og sterkur, hafde Tveggia Mal i Megu, hann var laus Madur eirn fyri sier. Þo fallur reid til Skips og fann Gaut, spurde ef hann til vildi vina fyri sier, Porgautur qvadst þad ei vanda: So skalltu vidbuast segir Þorhalle, sem þad sie ei Vesællra Manna þar ad vera, Porgautur segir: Ecki bregd eg Vist minne, þvi eg þikest ecki uppgiefenn, þo eg sie ne Sma-Vofrur, muun þad ecki odrum i Ætt þykia, ef eg hrædest þad. Nu semst þanenn med þeim, ad Porgautur giæter Saud-Fiar a Vetur, leid nu af Sumarid, took Porgautur vid Fenu: Kom Glaumur heim og reid Hvsum. Vid Porgaut likade hvorium Manne vel, þetta þoktu Þorgauti allt gatlegt, og qvad Prælenn nær meiga gaunga, ef hann skylde hrædast hann. Þorhallr bad hann sætt unn hasa, og best ad þid Reynudud ecki: Porgautur segir: Audsied er þad, ad skiekenn er Myrkur og Propskur ur ydur, og þett eg ecki nidur vid þetta Skraf a millum Dægra. Leid nu so Veturinn fram til Joola, og foor Sauda-Madurenn til Sauda, þa mælti Hvsfreya: Þurfa þykir mier ad nu færi ecki ad somu Brogdum: Ver ei hrædd unn þad qvad Porgautur; Verda munnockud Sogulegs ef eg keim ei aptur. Sijdann foor hun til Fiar fijns: Vedur var kaldt, og Fannmikid. Porgautur var vanur ad koma heim þa half-rokkad var, enn hun kom nu ei heim i sama Mund; Komu Tijdanenn epter Vanda, þegar þoktu Mönum ei Olijkt a hörfast. Boonde villdi vitia hanns, enn Tijda-Menn tolldu undann, og segia ad Menn mundi ei hætta sier vti unn Nætur i Jrolla-Heydur: Þa treystist Boondi ei ad fara, og ei vard af Leitiune. Joolabagenn, er Menn voru metter, foru Menn ad leita ad Sauda-Manne, og geingu þeir forst til Dysiar Glaums: Þeir Ottudust, ad af hanns Volldum orded hafe Hvarf Sauda-Manns. Enn er þeir komu nær Dysiune, sa þeir har Unnbrot mikl, þar fundu þeir Sauda-Mann a Hals broten, og lamdi hönum hvort Bein: Sijdann færdu þeir hann til Kyrkiu, vard eingum Mein ad hönum: Enn er Glaumur took ad magnast, giordi hann so miked Mein af sier, ad aller Menn stucku burt af Bænum ad Þorhallsstodum, nema Boonde og Hvsfreya. Nauta-Madur var þa hiu sami. Leingi villde Þorhallur hann ei kaupann laata, Saker Goodvilia og Gemslu: Hann var vid Alldur, og þoktu mikid fyrir i burt ad fara, sa hann allt foor ad Onijtu þad sem Boondi gatti, ef eingenn gætmde: Og epter midian Vetur var þad Eittsinn, ad Hvsfreya foor til Fisoss, ad mioolka Kisr epter Tijma, þa var allsoost, þvi eingenn treystist fyrre a Footum ad vera, nema Nauta-Madur, hann foor vt þegar ad lysti; Hun heyrde Brak miked i Fiossenu, og Belian Hskurlega, hun hliop in apande, og qvedst ei vita hvad unn være i Fiossenu. Boondi geck vt til Nauta-Manns, sa hann hvert Naut staangande annad: Þoktu hönum þad ei gott, og geck inar ad Hsdudyrunum; Hann sa hvar Nauta-Madur lea, og hafdi Hofud a odrum Baas, enn Fætur a odrum, og lea a Bak aptur: Boondi greip unn hann, og fann ad hann var daudur, og sundur i hönum Hryggurenn, og var broten unn Baas-Hellana. Enn þoktu Boonda ecki vid nærr, og foor i burt af Bænum med allt

Digitized by Google

þad

þad hañ mætti komast: Eñ Kvikfe þad sem epter var, þad drap Glæmur. Þvi næst geck hañ um Daliñ, og eydde Bæe alla upp fræa Tungu. Þar halli var hiá Jmsum Vinum sinum þad epter var Vetursins: Eingeñ Madur mætte fara med Hunda edur Hesta, þa drap Glæmur fyri þeim; Eñ sem Vorade, og Sovlar-Gaungur var sem mestur, þa lette helldur Apturgongnñe. Vilde Þorhalli fara aptur til Lands sins, voru honum ei audfeingeñ Hiván, eñ þo gisrde hañ. Bu á Þorhallsstodum. Þorhallne sat um kyrrt, og foor á somu Leid, og þa Hausta tvok, uru aptur Reimleikar, og var þa mest sokt ad Boonda-Dottur: Og so foor, ad hun letst af þvi. Margra Rænda leitudu Meñ, og var ei adgiordt: Þokti Mñum á horfast, ad eydast mundi Vatnsdalur, ef ei væri gisrdt ad þessu Vandræde.

XXXVI. Cap.

Nu er þar til Mals ad taka, ad Grettir Asmundsson sat heima á Biargi um Haustid, sidañ þeir Barde skildu ad Poreyar-Nvpe; Og er komed var ad Vetur-Nottum, reid Gretter heimaat nordur yfir Hoalsa til Vijdedals, og gisti á Audunarstodum, Sættust þeir Audun heilum Sattum: Son Auduns var Eigill, er atti Vilfridi Dootter Eyulfs Gormundarsonar; Þeirra Son var Eyulfur, er veigiñ var á Alþinge, Fader Orms Capelans Thorlaks Biskups. Þadañ reid Grettir Nordur til Twngu i Vatnsdal, á Kyns-leit: Þar bivo Jokull Roodurbroodur Grettis, hañ var mikill og sterkur og Ossa-Madur; Hañ var Siglinga-Madur, mikq Odæll, og þo mikilhæfur. Hañ tvok vel vid Gretti, og var hañ þar 6. Nætur: Þar var so mikid Ord á Apturgaungu Glæms, og var jafnt rædt um þad. Grettir spyr iñlega ad heim Tidindum sem þar hafdu orded? Jokull qvad ei meira af sagt eñ til være hæft: Edur er hier Forvitne á Fræande ad koma þar? Grettir sagde þad vera: Jokull qvad hañ þad ei gisra skylldi, þvi þad er Giæfurayn mikil, eñ Frændur eiga þar miked i Hættuñe sem þu ert, sagde hañ: Þyker oss nu eingeñ slikur Madur sem þu, af Ungum Mñum; Eñ illt mun af Jllu hlivotast þar sem Glæmur er, og er mikla hetra ad fast vid Meñska Meñ eñ Ovætti slijk. Grettir qvad sier mikeñ Hug á vera ad koma þar, og sia hversu þar er umgeinged. Jokull sagdi: Sie eg ad ecki tiener mier ad telia þig edur letia, og satt er þad mællt er: Ad sitt er hvort, Giæfa edur Gisrfugleiki. Grettir mælti: Þa er odrum Vo fyrir Dyrum, þa odrum er iñkomed, hygg ad hvorneñ fer fyri þier, edur eñ lykur. Jokull mælti: Vera mun vid siarum baader laungt fram, eñ hvorge fæum vidgisrdt. Epter þad foor Grettir, og skildu þeir, og lijkadi hverigum añars Forvitne.

XXXVII. Cap.

Grettir reid á Þorhallsstade, og fagnade Bvondi honum vel, og spyr hverk Grettir ætladi? Hañ sagdist þar ætla ad bwa um Nottena, ef Boonda lijkadi. Þorhalle letst þeckiast kuña ad hañ væri þar, eñ fæum þyker nu Glægur til ad gista hier um Stund; Munku heyrt hafa getid þess hvad hier er um, eñ eg villdi þu hlyter eingeñ Vandrædi af mier: Eñ þo þu komist heill i burt, veit eg fyri viist þu misser Hest hiñ, þvi eingeñ helldur hier sijnum Fararskiootum, sem hier ktemur. Grettir qvad gott til Hesta, hvad sem af þessum yrdi; Þorhalli vard gladur vid, ad Grettir ætladi þar ad vera, og took vid honum beedum Hondum: Var Hestur Grettis leiddur iñ i Hwsid og læstur. Sijdañ fooru þeir til Svefns, og leid so af Nottena ad Glæmur kom er heim. Þa mællti Þorhalli: Vel hefur brugded vid Komu þijna, þvi hvoria Nott er hañ vanur ad rijda Hwsum, og briota Hurder sem þu mætt sia. Grettir mælti: Þa mun añadhvert, ad hañ mun ei leinge á sier sitia, edur mun af reimast; Eñ skal eg vera adra Nott, og sia hvorneñ fer. Sijdañ gengu þeir til Hests Grettis adra Nott, og kom Prælliñ ei heim, þokti Boonda mikid um vænkast; Foor hañ þa ad sia Hest Grettis, og var þa uppbrotid Hwsid er Bondi kom, eñ Hesturiñ drepeñ, og broted i honum hvort Bein. Þorhalli sagde Gretti hvar komid var, og bad hañ forda sier, þvi ujs er Daudeñ ef þu bijdur hier. Grettir segir: Ecki mun eg miña hafa fyri Hest miñ, eñ ad sia Prælliñ. Boondi sagdi þad væri eingeñ Abate, þvi hañ væri þarfre allri Mañlegre Mynd; Eñ gvod fyri mier sw Stund er þu vilt hier vera.

Digitized by Google

Nu lidur Dagur ad Meſt ſkylldu hætta, vildi Grettir ecki hætta, og lagdeſt nidur i Flet gegnt Myrme Bonda; Hañ hafdi under ſier Rognis Feld, og ſnarabi under Fætur ſier ødru Fellds-Skautenu, og ſoa ſo vt vñ Hofuds-Attena. Stool-Brydur var ſterk fyri framañ Sætid, og fyrnde Grettir bar i; Dyra-Umbwning var alt froa brotiñ froa Ute-Dyrum, og voru ba bundeñ fyri Fliskiñ, og misg illa umbwid: Pverbyled var allt froa Skalanum, bad ſem fyri framañ hafdi vered, hædi fyrir ofañ og nedañ, eñ Sængur allar wr Stad færdar: Helldur var bar Oviſtarlegt. Liods braũ i Skalanum uñ Noottena; Og er Pridiungur var af Noottu, heyrde Grettir wte Dynur miklar, var ba farid uppoa Hwſiñ, og rided Hwſunum, og bared Hælunum vid Pekiuna ſo brakadi i hverium Tre: Pad geck leinge, var ba farid ofañ af Hwſunum og til Dyra: Og er upp var loked Bænum, ſaa Grettir ad Glaumur rietti iñ Hofudid, og ſijndiſt honum Oſkaplega miked, og undarlega ſtoorſkorid, og foor ſeint og riettiſt upp, er hañ kom iñ wr Dyrunum, hañ giæſt ofarlega og vid Riaafrid, og ſnijr ad Skalanum, og lagdi Hendurnar iñaryfir Dyrnar oa Pvertred, og gapti ſo iñaryfir Dyrnar. Ecki let Bondi heyra til ſijn, bviad honum bokti ærid uñ, er hañ heyrdi hvad uñ var wti, og loa kyrr og byrgde ſig. Grettir loa og kyrr, og hreifdi ecki oa ſier. Pad ſaa Glaumur ad Rikia nockur loa i Setenu, og riedſt iñaK ad bvi, og breif i Felldeñ; Grettir ſpyrnde i Stoolpañ faſt, geck bvi hvorgi; Glaumur breif i eñ faſtara, og biſtedeſt hvorge ad helldur. I Pridia Siñ breif hañ i Felldeñ beadum Hondum, rettiſt Grettir ba upp, kipptu beir i ſundur Felldenum i mille ſijn: Glaumur leit oa Slitred er hañ helt oa, og undradiſt hvor ſo faſt munde toga vid hañ, og i bvi hlioop Grettir under Hendur honum, og breif uñ hañ midiañ, og ſpenti oa honum Hroggeñ ſem faſtaſt hañ gat, og ætladi Glaumur ſkylde fikna vid, eñ Prælleñ lagde utañ ad Handleggium Grettis, ſo faſt, ad hañ horfade aptur fyrir Aſis Saker. Foor Grettir ba i Imu-Setiñ, geingu ba froa Stockarner, og allt bad ſem fyri vard brotnade: Vilde Glaumur ba wt leita, eñ Grettir færde vid Fætur hvar ſem hañ mætti: Eñ bo gat Glaumi koimed honum fraũ wr Skalanum. Eñ ſo illt ſem var ad eiga vid hañ ikke, ſaa Grettir ad verra var ad faaſt vid hañ wti, bvi brijſt hañ vid af ollu Kappi ad fara wt. Glaumur færdiſt vid af ollu Afle, og hnepper hañ ad ſier; Og ba beir voru komner i Andyred, og er Grettir ſañ ad hañ mætti ei vidſporna, hefur hañ eitt Raad, og hleypur i Faang Prælnum ſem hardaſt, og ſpyrner Footunum i eiñ Jardfaſtañ Stein, er var i Dyrunum, og vid bvi ſier Prælleñ ecki, bvi hañ hafdi feingeſt vid ad draga Grettir ad ſier, og bvi liknade Glaumur apur oa Bak, og rauk wt wr Dyrunum ofugur, ſo Herdarnar noa bu wt i Dyrnar, og Næfrid med Vidunum, ſo hañ ſell ofugur wt wr Dyrunum, og Grettir ofañ oa hañ. Twngliſkyn var miked wti, Glugga-byckt, og bratt ſtundum froa, eñ ſtundum dros fyri: Nu er Skijed rak froa Twngle, eñ Glaumur hoeſti upp Augun oa mooti. Og ſo hejur Grettir ſagt, ad hañ hefur ba eina Syn ſied, ad honum brigde vid. Pa ſijckadi ſo ad honum Omeigiñ, ad hañ ſaa ad Glaumur gaut Hrædilega Augum, ad hañ gat ecki brugded Sarenu, og loa nacalega ſo ſem oa milli Heims og Helliu. Eñ bvi var meiri Oſognudur med Glaume eñ ødrum Ayturgaungum fleſtum, ad hañ mællti ba oa beſſa Leid: Mikid Kapp hefur bu lagt oa ad fiña mig, eñ bier mun ecki undarlegt bykia, bo bu hlyter litleb Happ af bvi; Eñ bad maa eg ſegia bier, ad bu hefur ecki meir eñ Helming beſs Aſts ſem bier var ætlad, ef bu hefder ecki mig funded, eñ eg ſa nu ecki bad af bier tekid ſem bu hefur brept: Eñ bvi maa eg roada, ad bu verder allrei ſterkari eñ bu ert nu, og ertu bo ærid ſterkur, og mun morgum ad bvi verda: Pvi bu hefur orded frægur hier til af Verkum bijnum, eñ hedañ af mun falla oa big Sekt og Vijgaſerle, og fleſt Verk bijn mun falla bier til Ogiæfu og Hamingiuleyſis: Pu munt wtlægur giør, og hlivotta jafnañ einſamall ad vera; Pa legg eg bad oa big, ad beſſe Augu ſieu bier jafnañ fyri Siovunum, og mun bier ba erfidt bykia einum ad bwa, og mun bier bad til Dauda draga. Eñ ba hañ hafdi betta mælt, rañ af honum bad Omeigi ſem oa honum hafdi vered, brann hañ ba Sarenu, og hioo Hofud af Glaum. Bondi kom ba wt i beſſu, og ba di klædſt oa medañ Glaumur let gaanga Nædunn, eñ borde hvorge nærri, fyrr eñ Glaumur var fall-

eñ.

Digitized by Google

eñ Þorhalli bad ad Gudr skyldi vera Lof, og hackadi Gretti, og prijssadi ad hañ hefde Ohreinum Anda af-raaded: Fooru þeir og brendu Glaam ad kolldum Kolum. Epter þad komu þeir Osku hañs i eina Gryfiu, og færdu nidur, þar fiist voru Fiargaungur og Maña-Veiger: Geingu heim epter þad, og var þa miog komed ad Degi, lagdest Grettir nidur, og var þa miog syrdur. Þorhalli sendi þa Mañ a nærstu Bæe epter Mønnum, synde og sagdi frá hvorsu fared hafdi: Morgum þoskti mikid um Verk þetta, þeim til spurdu: Var þad þa Alment, ad eingeñ væri slijkur Madur a Landenu, fyrir Afls og Hreysti Saker, og allre Atgiorfe sem Grettir Asmundsson. Þorhalli leysti hañ vel af Gardi, og gaf honum goodañ Hest, og sæmileg Klæde, þvi þau voru all i þundurslitiñ er Grettir var i eadur. Skildu þeir med Kiærleika og Vinattu: Reid Grettir þadañ i Ás, took Þorvallldur vel vid honum, og spurdi hañ vandlega ad Sameign þeirra Glaams? Grettir sagdi honum af þvi liosasta, og qvadst allrei i slijka Afls-Raun komid hafa. Þorvallldur bad hañ hafa sig spakañ, og sagdi þa mundi duga, ella mun þier Sligiarnt verda. Grettir qvad ecki batnad hafa um Lyndislag sitt, og sagdest nu allar Meingiserder þola verr eñ eadur: A þvi fañ hañ mikla Muni, ad hañ var ordeñ so Myrkfæliñ Madur, ad hañ þordi hvorge ad fara, þa rockva took, syndust honum þa hvorskonar Skrijmsl: Og er þad kallad sijdañ ad Glaamur kiæe heim Augna, edur gesi Glaamskygne, er misg synest odruvijse eñ er. Grettir rijdur heim til Biargs, er hañ hefur skilad Eyrendum sijnum, og sat heima um Veturiñ.

XXXVIII. Cap.

Þorbiorn Ornamegn hafdi tiú Hausi-Bod, var þar margt Maña, var þetta a medañ Gretter foor Nordur i Vatns-Dal, Þorbiorn Ferdalaungur var i Bodenu, var þar Margt talad: Spurdu Hrwtfirdingar um Sameign þeirra Grettis a Hoalseenum, Þorbiorn Ornamegn bar Grettir vel Soguña, og qvad Kormak eerr hafa feinged, ef eingeñ hefde skilidbaa, Ferdalaungur mælti: Ecki sa eg Grettir il Frægdar viña, enda skant honum Skiell i Brijngu, þa hañ sa vsa, ei fiist mig, ecki sa eg hañ Hefnda leita, heldur eafwsañ ad skilia, þa Hws-Karl Brooder hañs var dreyeñ, og allrei ætla eg Dugur sie i honum, ef hañ hefur ei nogañ Lids-Mun. Gisrdi Ferdalaungur ad þessu Gabb miked: Sogdu marger þad Parfleysu Glens vera, og Gretter mundi ei hafa þetta sobwed ef hañ visse: Þorbiorn seger sig ad einu gylda hvad Grettir segde; Ridu Meñ þa heim fra Bodenu, voru þa Dylgiur miklar, þo rietdu hvoruger a adra.

XXXIX. Cap.

Um Vorid kom Skip af Norbeige, þad var fyri Pijng, sogdu þeir morg Tijdende: Þad fyrst, ad Olafur Kongur Haralldsson var komeñ til Nijkes, eñ Sveira Jarl stock ur Landi. Um Vorid epter Mesia-Oruslu, voru marger merkeleger Hluter sagder af Kongenum: Þad fyrst, ad Kongureñ tæke alla Meñ til sijn, sem Atgiorfve hefde ad nockru. Vid þetta glodd ust marger unger Meñ, og fiisiust til Utanferdar, medal hvorra var Gretter, hañ vænte sier un Sæmdar af Konge, þvi hañ var honum kylldur. Stood Skip uppe a Gaasum i Eyafirde, þar took Gretter Far, og biovst til Utanferdar: Ecki hafde hañ eñ mikil Farar-Efne. Asmundur geordist nu hrumur af Elli og reis lijtt ur Reckiu, hañ og Asdijs aattu ungañ Son, hañ er Illuge het, Maña Efnelegastur. Atte hafde þa Bwi Raad, og var Maña Forstaalastur, Reid Gretter til Skips. I þetta sama Skip hafde Þorbiorn Ferdalaungur Raadest, fyrr eñ þeir vissu ad Gretti er munde þar sigla, lottu hañ marger ad fara a einu Skipi og Gretter, eñ hañ qvadst fara munde, vard sijd bwiñ, og kom a Gaas-Eyre, er Skip var albweb, eñ eadur Ferdalaungur foor heimañ, hafde Asmundur tekid Soott, og reis ecki ur Reckiu. Þorbiorn kom sijdla, er þeir voru komner a Sandiñ, og vildu til Skips gaanga. Tooku Meñ Hand-Laugar fyri utañ Bwder: Eñ er Þorbiorn Reid fram i Bwdar-Sundid, var honum heilsad og spurdur Tijdenda, hañ qvadst einga eñ segia kuña, nema Asmundur Kappeñ a Biargeer nu daudur, þa mæltu Meñ, ad þar fære godur Boonde af Heimenum, og spurdu hvad til hefde dreigid? Þorbiorn mælti: Lijtt lagdest

Digitized by Google

fyri Kappañ, þvi hañ kafnade i Stofu-Reik sem Hundur, og var þad eingiñ Skade, þvi hañ var nu Gamalæra, þeir mæltu: Þu talar Ovirduglega, og mun Gretter þad ei vel lijka: Þola mun eg þad qvad Þorbiorn, þvi hærra mæ Gretter bera Sæid eñ i Sumar æ Hrwtafiardar Hæalse, ef eg æ ad hrædast hañ; Gretter gaf sig ecki ad þessu, æ medañ Þorbiorn var ad Ssguñe, eñ sem hañ hætte, mællti Gretter: Þvi spæe eg þier Ferdalæangur, ad þu kafnar ei i Badstofu-Reikum, Er þad dæarlegt fyri þig, ad tala Nijdlega til Saklausra Maña, og ei munu Elle-daudur verda: Ecki aptra eg mier uñ þad seger Þorbiorn, letstu ei so Snæfurlega, þa vid tookum þig undañ Bana, þa þu varst bareñ sem Nauts-Hofud. Þa qvad Gretter Vijsu.

Ætijd verdur til Orda,
Aflaungum Boga Slaungum
Þvi kemur þa til Sumra,
Þwng Hefnd fyri Illa Tungu,
Marga hefur Beider-Borgar
Benlinds-Sakir miñi,
Ferdalæangur þo seingi
Fior-Tioon eñ þa giorva.

Jafnfeigur bikest eg nu sem æ dur seger Þorbiorn, þo þu skialer þetta, þa mællti Gretter: Spæar mijnar hafa ecki æatt længañ Alldur til þessa, og so mun eñ vera, og vara þig Ferdalæangur, ei mun sijdar væarna: Hioo Gretter þa til hañs med Sverdenu, eñ Þorbiorn bræa vid Hond eñe, og ætlade ad bera af sier, kom æ Hendena, og took af i Ulfliduum, sijdañ æ Hælsen, so astook Hofudid. Kaupmeñ sogdu hañ Stoorhegg añ, og slijkt væare Konga-Meñ: Ecki þookte þeim ad, þo Þorbiorn væare drepeñ, þvi þeim þookte hañ Kijsiñ og Kolsugur. Sijdañ letu þeir i Haf, og komu ad lidnu Sumre til Norvegs til Hørda-Lands, og frettu þar, ad Kongur sat i Þrandheime:, Feck Gretter sier þæangad Fær med Byrdings-Meñum, þvi hañ vilde æ Kongs Fund komast.

XL. Cap.

Þorer het Madur, er bioo i Garde i Kelldnhverfe, hañ var Skeggiason, Bootulfsfonar: Skeggi hafdi unned Kelldnhverfe til Kelldunes, hañ æatti Dóottur Þorgeyrs fræa Fiske-Læk. Þorer var Høfdinge mikill, og Siglijnga-Madur; Hañ æatti 2. Sonu: Het añar Skeggi eñ añar Þorgeyr, Efnilegir Meñ Fulltijda. Þorer hafde verid i Norvege, þa Olafur Kongur kom vestañ ur Einglande, hafdi Þorer komed sier i Kiærleika vid Kong, og Sigurd Biskup: Og var þad til Ræerkis, ad Þorer hafde læated gisra sier Knor i Skooge, og bad Sigurd Biskup vija, og so giordi hañ. Epter þad þa hønum leiddust Siglingar, foor hañ til Islands, let hsggva upp Knorin, og Brandana af Knørnum let hañ setia fyrer Uti-Dyr, og voru þar leinge Vedur-Spæer, so i sdrum þaut fyri Suñ añ Vedre, eñ sdrum fyri Nordañ Vedre. Þa Þorir spyr ad Olafur Kongur var ordeñ Einvalds-Herra i Norveg, sende hañ Sonu sijna æ Konga-Fund, so þeir skolldu hønum Handgeinguer Meñ verda. Komu þeir ad Suñanlega, og feingu sier Roodrar-Skutu, fyoru Nordur med Lande, og ætludu æ Kongs Fund: Þeir komu æ Hofn eina fyrt Suñañ Stade, og læau þar nockrar Nætur, hiellduſ sig vel med Vister og Dryck.

Nu er fræa þvi ad segia, ad þeir Gretter foru Nordur med Lande, og feingu Stoor-Vedur, Þvi þetta var Ondverdañ Vetur, ad þeir sookte Nordur æ Stade, feingu Fiuk og Frost og tooku Nauduglega Land. Eitt Kvølld mieg sijdla, logdu þeir ad Bala nockrum, og gæatu biargad Fe sijnu:, Kaupmeñ bæaru sig illa, ad þeir feingu ei Eld, þvi nærre Lijse læa, og voru nu lijtt stadder þa Mæatta took, sæau þeir ad Eldur kom upp hinu meigeñ Sundsins, Kolsudu þeir þa vid Gretter, ad sæa væare nu heppeñ er Elde giæte næad, høfdu þeir uñ þetta Tal mikid, læangañ Tijma: Gretter gaf sig fæatt uñ, og sagde vered munde hafa Meñ Einhvern Tijma, þeir ed þad hefde gead: Kaupmeñ mællti: Ad nu væare ei borgnara, þo so hefde æa dur verid, edur treyster þu þier Grettæ, þvi þu ert mestur Atgiorsfis-Madur af Islendskum Meñum, og veitst hvad oss liggur æa, Gretter mællti: Ei lijst mier all-mikid Prek-Wyrke ad næa Elldinum, eñ ei vijst, hvort þier læunid mier betur eñ eg viñ til, þo eg næae, þeir mælltu: Þvi ætlar þu oss slijka Svijvirdingar-Meñ, ad vier munum þad ei goodu launa, þar

Lijf

Digitized by Google

Lijf vort liggur vid. Reyna maa eg þetta segir Grettir, ef yckar þiker Lijf yckar vidliggia, en ei mun eg gott af Eldi Sooknene hlioota: Þeir qvadu þad ei vera skylde, og bædu hann vera Dreingia heilastann. Epter þad bioost Grettir til Sunds, hann foor i Kuflreinn, og Solu-Vodar Brækur, sitte upp Kuflen, Rak a d sier Taug, og hafde med sier Kerhand: Sijdan hliop hann fyri Bord, tagdist yfer Sunded, og geck a Land. Hann sier þar standa eitt Hws, og heyrde þadan Glaum miken: Gretter geck ad Hwsenu, og hreif eitt Skijded af Elldenum.

Nu er ad segia fra þeim sem fyrer eru, ad þar voru komner Porers Syner, er fyrr var geted, Hofdu þeir þar verid margar Nætur, og bided Vedur-Falls, þar til heim giæfi Nordur fyrir Stade, hofdu þeir setst til Dryckiu, og voru Tvo-lf samann, og læau i meigin Hofinne: Þar var giordt Sæla-Hws Mannum til Vistar, sem fooru med Lande fram, var borin i Hwsed Haalmur mikill a midt Goolfid. Grettir visse ei hvorier fyri voru: Kuflen var allur fijlldur þa hann kom a Land, og var hann Furdu mikill Tilsijndar sem mesta Troll være. Þeir fyri voru, urdu illa vid þetta, og hugdu Ovætte, bordu med sillu þvi sem þeir tilfeingu, Grettir hratt þeim fast af Hondum. Sumer bordu hann med Elldi-Brondum, og brauzt Elduriñ um allt Hwsid: Hann komst þa a burt med Elldiñ til sina Felaga: Men þeir losudu Hreiste Grettirs, og sogdust skylldu sina þa sem Elldinum hofdu Raadid, þooktust þeir nu hoolpner, og læau af Roottina. Um Morgunin var Vedur misg gott, biuggust nu Kaupmen til Ferdar, og villdu vita hvar Elldeñ hefde catt; Leystu Skipid, og fooru yfer Sundid, og fundu Oska-Hrwgu og Mana-Bein brunnin, en ecki Skalan. Þooktust þeir vita, ad Sæla-Hwsen hefdu brunnid og Men er i voru, spurdu Grettir hvort hann hefde þvi Ohappi olled, og sogdu þetta hid mesta Illvirke, Grettir qvad nu framkomid sem sig grunadi, ad þeir mundi so launa Elld-Sooknina, og segir illt Odreingium Lid ad leggia, af þessu seck Grettir so mikid O-Lid, ad Kaupmen sogdu hvar þeir komu, ad Grettir hefde þa Men Inn brendt, og voru þesser Synir Porers i Gardi: Reka þeir nu Grettir af Skipi, vard hann so forlitin, ad eingin villdi honum gott giora. Þookte honum nu Ovænlega ahorfast, þvi villdi hann nu komast a Kongs-Fund. Leitade hann nu Nordur til Prandheims, var þar fyri Olafur Kongur, og hafdi Kongur spurt þetta þa Grettir kom: Var Grettir þar i Bænum nockra Dagga adur hann fann Kong.

XLI. Cap.

Þad var ein Dag, ad Kongur var ad Maal-Stefnu, ad Grettir geck fyri hann, og qvaddi Kong vel, Kongur leit vid honum og mælti: Ertu Grettir hinn Sterki, hann mællti: Kallader hefi eg verid so Herra, og kom eg þvi hingad, ad eg mætti Lijknar nockrar nioota, enn þad Illmæli, er eg þyckunst ei af valldar, Olafur Kongur mællti: Gilldur Madur ertu, en ei veit eg hvorsu mikilli Giæfu þu munt stijra, til ad hrinda þessu af þier: En lijkara væri þu mundir Menina ei viliandi inebrenda hafa, Grettir qvadst med Kongs Adstod vilia hrinda þessu af sier, Kongur bad hann satt fra sinu segia, hvorsu farid hafde, Grettir giordi ad segia fra sem vid bar, og med þvi þeir lisdu allir þa eg burt foor, vil eg nu biooda mig til Undanfærslu, epter þvi sem Login til standa, Kongur mællti: Una vilium vier þier ad bera Jarn fyri Illyrdi þessu, ef þier verdur þess audid, Grettir lijkadi þetta vel, og took nu ad fasta til Jarns. Þa kom sa Dagur er Skijdstann catti ad ske: Geck Kongur, Biskup og Grettir, og Fiolldi Folks til Kyrkiu, þvi morgum var Forvitni ad sia Grettir, so mikid sem af honum var sagt: Var Grettir leiddur fram, litu margir til hans, og sogdu han Olijkann adrum Mannum edur flestum, Sakir Asts og Vaxtar. Geck nu Grettir ihareptir Goolfenu: I þvi kom Pilltur fram hlaupande, Frumvaxta, Osvijfflegur og mællti til Grettis: Undarlegur Hattur er i Landi þessu, ad Illvyrkiar, Roans-Men og Piofar, skulu fa Skijrslu, þvi vitid ad þessum verdur fyri ad forda Lijfenu. Þesse er Odæda-Madur, og San-reyndur, ad han hefur Menina ine-brendt, og er þetta Ogudlegt af honum Skijrslu ad taka: Foor þesse framan ad Grettir, skook Hofudid, og retti ad honum Fijngurnar, kalladi han Myrdingia-Son og morg skemeleg Nafn: Grettir vard Skapbraadt vid þetta, og stoodst þad ei, slog Pilltin undir Vaang-

Digitized by Google

añ, so hañ lan i Oviti, sumir segia hañ hafi domid, og sast ei meir, visse eingiñ hvadañ hañ kom, edur hvad af honum vard. Meintu margir, ad pad hefdi verid Ohreiñ Andi, sendur til O-heilla vid Grettir. Vard nu Hark mikid, var nu sagt Kongi, ad sea berdist nu sem fastast, sem Jarnid eatti ad bera, Kongur mælti: Mikill Ogiæfu-Madur ertu Grettir, og mun hana ei hægt ad skapa, Grettir mælti: Ecki hefdi eg vdar Fund sookt, hefdi eg ei vænt mier meira Gooda: Þvi villda eg ad hier takid vid mier, hvvmarga hafi hier ha, er ei munu Vijglegri en Velli ad sia, satt er pad segir Kongur, ad sumir munu slijkir ad Afle og Vexti: Eñ fyri Sakir Giæfuleisis pijns, mættu ei med oss vera, far hvi til Islands, og har mun hier audid verda Beiniñ ad bera, Grettir mælti: Eg vil færast undañ Breñu-Mælinu, pad mun lijslegt segir Kongur, ad pu munir ha ei viliandi brendt hafa iñi: Eñ Sokum Polleises pijns, vard hier pad ei audid; Og ef nockrum Maki hefur Formælt verid: Þa muntu pad vera. Dvaldisi Grettir har nockra Stund, ecki feck hañ meira af Kongi. Sijdañ villdi hañ fiña Porstein Broodur sijñ, og er ei sagt af honum, fyrr eñ hañ kom Nordur en Jadar.

XLII. Cap.

AD Joolum kom Grettir til Boonda pess sem Einar het, Qvongadur Madur Nijfur, og eatti Dottir Giafvarta, er Gijrijdur het, frijd Kona og betste Kveñ-Kostur sem har pookti; Einar bad Grettir vera med sier uñ Jooliñ, pæde hañ pad. Pad var ha Sidur i Norvegi, ad uñ Jooleñ hlupu Illvyrkiar ofañ i Bygder, og skorupu en Mek til Fiar-Utlaats, og tooku Konur, har ei var Fisimeñi fyri. Ad pessum Joolum komu marger Illvyrkiar til Einars Boonda: Het sa Snækollur sem fyri peim var, hañ var mesti Berserkur; Hañ skpradi en Boonda ad leggia af vid hañ Dottur sijna, ella veria ef hañ villdi. Einar Boondi par af Æsku-Skeide, og eingeñ Strijds-Madur, pookti honum mikell Vandi ad Hondum komeñ. Einar var nu Raadafar, og fretti Gretfir i Hlioode hvad til Raada være? Grettir mælti: Jaata pvi einu, pier er Vanvirdulaust. Berserkureñ Snækollur sat en Hesti, og hafdi Hialm en Hofde, og ecki sport Kijsisorgunum, og Skiallb, lauande hid Digurmañlegasta; Hañ mælti til Boonda: Tak añañhvern Kost, Eda hvad rædur hier Hrotteñ er hia, hier stendur? Edur vill hañ eiga Leik vid mig? Grettir mælti: Jafnkomid er en med ockur Boonda, hverge er hier kieppiñ Madur. Snækollur mælti: Illt er ad fanst vid mig ef eg reidist. Grettir mælti: Sea veit gjorst er reyner. Snækollur took ad grenia, og beit i Skiallbar-Spordiñ, setti Skiallbeñ i Kiaptiñ, og gein yfer Skiallbar-Spordiñ; Eñ Grettir varpade fier uñ Polleñ, og ad Hesti Snækolls, sloo Fætenum nedañunder Skiallbiñ, so hardt, ad Skiallbureñ rakst upp i Gyned, so fræ-rifnudu bædar Kiaalkarner, og fellu vfañ en Brijngun a, eñ preif añare Hendi til hañs, og af Bake, preif Sæxid med añare, og setti pad en Hælshonum so af took Hofudid; sijdañ flodu aller hañs Fylgdar-Meñ: Ecki nenti Grettir ad ella pa, pvi hañ sa ad ei var Dugur i neinum heirra. Boondi packade honum med fagrum Ordum: Pookti Moñum pesse Aburdur helldur hvatlegur. Leysti Boonde hañ vel af Garde epter Jooleck; Foor hañ pa til Twnsbergs, og hitti Porstein Broodur sijñ, took Porsteiñ vel vid honum, og spurde hañ ad Ferdum sijnum, edur hvorsu hañ vañ Vijkingeñ? Grettir qvad Vijsu.

Snart at Snæþings Porti
Snækolls Praumveks Hollu
Ymublaks Pak er þaggi,
Oskyrne feck Pijrnirs,
So at Tvijskipte Toptum.
Tañgards hiñ Jarnvarde
Broddageangs at Brijngu,
Baalkar rifnudu Kiaalka.

Porsteiñ mælti: Slijngt yrde hier margt Frænde, ef Slijñ fylgdu ei. Grettir mælti: Pesse verdur getid sem gisrdt er.

XLIII. Cap.

GRettir var med Porsteine Dromunde, pad epter var Vetrar. Eina Morgun laun heir Brædr bædar samañ i einu Svefn-Herberge: Porsteiñ vakti, eñ Grettir svaf, og hafdi Grettir lauted Handleggena uppa Klædeñ.

Digitized by Google

Porsteiñ

Porsteiñ sa þad, ad Grettir vaknade Stundu sijdar, þa mælti Porsteiñ: Nu hefe eg sied Handleggi þijna, og er ei Kyn, þo morgum verde þyngbogger, þvi einkis Manns Handleggi sa eg þvilijka, þæktu mier betur, ad mjovorre væri og Giæfusamlegre. Vita maattu þad, sagde Grettir, ad ecki munde eg slijku af Stad komā fem eg hefi uñed, ef eg være allmiovr, og er þvi satt þad Fornqvedna, ad einginn Skapi sig sialfur: Og laat mig nu sia þijna: Porsteiñ gisrdi so. Hañ var Maña leingstur og grannastur. Grettir mælti: Ei þarf her a ad lijta, kræft er samañ Beinum i þier, og hefi eg ei slijkar Teingslur sied, og valla ætla eg big Kveñ-sterkañ vera. Maa vera sagdi Porsteiñ: Eñ þo skalltu vita, ad þesser mivou hefna þiña digru, ella mun þeirra allrei hefnt verda. Hver maa vita hvad verdur, sagdi Grettir? Eñ all-Olijklegt þyki mier þetta. Leid nu af Veturiñ, kom Grettir sier i Skip til Islands, og skildu þeir Brædur med Vinsattu, og sasust allrei sijdañ. (Grettir siglde til Islands.)

XLIV. Cap.

Nu er þar til ad taka, ad Þorbiorn Ørnamegn fretti Vijg Ferdalaangs, vard hañ reidur miog, og sagdi: Ymser eiga Høgg i gñars Gard. Asmund: Hærukaangur kalar leinir nñ Sumared, Og er ad honum took ad fiicka, sagdi hañ Fræandum sijnum, ad hañ villdi Atle taka vid allum Roadum: Eñ þo ugger mig, ad þu muner eiri Kyrdum sitia fyrir Ojafnade, eñ til Grettis kañ eg ecki leggia, þvi mier þyker ei Giæfusamt um hañs Hæge: Mun hañ meir um Vandrædi eiga ad væla, eñ Fulltijnge Fræanda sinna: Eñ Jllugi mun verda Proska-Madur, ef hañ helldur lijfe. Eñ er Asmundur hafdi skipt sem hañ villde med Vinum sijnum, þa drog ad honum Soatleñ, og andadest litlu sijdar, og var grafñ ad Biargi, þvi hañ hafdi laated gisra þar Kyrkiu, þvi morgum mikill Misser ad honum. Atle gierdist mikill Boonde, og hafdi margt Maña med sier, var hañ Atfangamadur mikill: Og ad lidnu Sumre foor hañ ut a Snæfells-Nes ad fan sier Skreid, reid heim til Meka i Hrutafyrdi, til Samka Þorhallssonar, riedist Grijmur Þorhallsson med honum med añañ Mañ, Brodur Gamla: Ridu sijdañ til Hauadals og ut a Nes, keyptu Skreid mikla, og snern heim a Leid, og tokst hid greidasta.

XLV. Cap.

Þorbiorn Ørnamegn spurde ad Atli var heimañ fariñ vid 4da Mañ: Peir voru þa med honum Poris-Syner fra Skarde, Guñar og Þorgils. Þorbyrni liek Ofund a um Giæfubragd Atla, og þvi eggiadi hañ þa Brædur ad sitia fyri honum, er hañ kiæme utañ af Nesinu: Eñ er peir komu framm um Bæeñ a Skarde, var sien Fer þeirra Atla, brugdu peir Brædur þa snogt vid med Meñ, og ridu epter þeim: Eñ er Atli sa Fer þeirra, þa bad hañ taka af Hestum, þeir munu vilia biooda mier Bætur fyri Hwskarl miñ, er Guñar vo i Fyrra-Sumar: Ørkium ei a þo ef þeir yrkia ecki a ofs, eñ verdum vel vid og verium Hendur vorar, ef þeir giora ofs til. Nu koma hiner ad, og hlaupa af Bake, eñ Atli fagnar þeim vel, og spyr ad Tijdindum, edur ad Tijkindum, eda villtu Guñar bæta mier nockru Hwskarl miñ, þañ þu drapst i Fyrrasumar? Guñar mællti: Añars væri hier verder Biargs-Meñ, eñ eg bæte hañ meiri Boota eñ vanst fyri Vijg Þorbiorns er Grettir vo. Ecki a eg med þad qvad Atli. Guñar mællti: Gaungum vid nu ad þeim, þvi Grettir er nu ecki nærri. Peir sooktu ad Atla, og voru 8. samañ, eñ peir Atli voru 6. Hañ geck fram fyri sijna Meñ: Og er hañ brá Sæxenu Iskulsnaut, er Grettir hafdi gefid honum, þa mællti Þorgils; Margt er lijkt med þeim sem gooder þykiast, ofarlega let Grettir Sax þetta geysa i Fyrrasumar. Atli mællti: Hañ mun vanare slijkum Stooryrkium eñ eg. Sijdañ bordust þeir: Guñar sookti ad Atasa, og var hiñ Odasti; Og er þeir hofdu barist um Stund, þa mælti Atli: Eingiñ Frami er ad vid dreyum nidur Verkmeñ vora, og er þad nærst vid berjustum sialfer: Guñar villde þad ecki. Atli bad þa Hwskarla ad geima ad Testiñe, eñ eg mun sia hvad peir gisra til. Geck hañ þa so hardt fram, ad peir brucku fyrir, og drap Atli þa 2. Fylgdar-Meñ Guñars. Epter þad snijr hañ ad Guñare, og hiog til hañs, so sundur took Skiolldiñ fyri nedañ Mundrida, og kom a Footiñ fyrir ofañ Knæ, og þegar añad a Hælsiñ og var þad Bana-Sar.

Nu

Digitized by Google

Nu er ad segia frá Grijme Þorhallssyne, ad þegar snerí hañ ad Þorgils, og attuſt þeir leingc vid, þvi hvorutveggi þeirra voru reiſkver Menn: Eñ er Þorgils sá Fall Gunnars, villdi hañ undañ leita; Grijmur hliop eptir honum, þar til hañ drap Fæte so hañ fell á framan. Þa hiso Grijmur Exi milli Herda honum, so á Hamrʒ stood. Þa gáfu þeir Grid Mʒnum þeirra er epter voru: Sijdañ bundu þeir Sár sijn, og hoſtu upp Klyfiar sijnar, og lijſtu Vijgum þeſsum: Sat Atli á Biarge med marga Menn. Þorbyrni hugnudust illa þesse Tijdinde, og gat þo ei adgiordt, þvi Atli var var uñ sig; Var Grijmur med honum uñ Veturiñ, og Gamli Mágur hañs; Þar var Gamle Ospaksson añar Mágur hañs, hañ atti Bw ad Eyre i Byrru. Atli hafdi Setu-Fiolmenni á Biarge, og var þar Gledi-mikill uñ Veturiñ.

XLVI. Cap.

Þorbiorn Ornamegn took vid Eptirmæli uñ Vijg þeirra: Biso hañ Mæl ad á Hendur Atla og Grijmi, eñ þeir biugguſt til Marnar, Aſls og Framhlaups, til Ohelgis þeim Brædrum. Voru Mæliñ lægd til Hvnavatns Þijngs, og Fiolmenntu hvorutveggiu: Vard Atla gotk til Liðs, atti hañ Frænd-Aſia mikiñ; Geingu þa ad beggia Vinir, og tsludu uñ Sættir: Sogdu Atla væri velfarid, hañ væri Ó-aleitiñ, þooktiſt Þorbiorn þad fiá, ad eckert væri añad Vyrdinga værna, eñ taka Scattum; Skylldi Atli þad til, ad hañ skyldde hvorki hafa Herads-Sekter nie Utañferdir. Voru þa tekner Menn til Giordar, Þorvaldur Asgeirsson fyri Hond Atla, eñ fyri Hond Þorbiorns Sólvi hiñ Þrvdi af Egeſsiðu, hañ var Son Asbrands Þorbrandsfonar, er nam Vatns-Nes, allt utañ til Ambaatt ar-Ar fyri Veſtañ, eñ Auſtañ allt iñ til Þverár, og yfer þvert allt til Biarga-Ós, og allt heim meginn ut til Siáfar. Sólve var Oſlaati mikill, og mikid vitur Madur, og þvi kiſti Þorbiorn hañ fyri sijna Hond, og eptir þad segia þeir upp Giord ena; Ad þa Þoris-Syni skyldi bæta hælfum Bootum, eñ hælfar felli nidur fyri Afarir og Fiar-Raud vid Atla. Vijg Hwskarls Atla, sem fell á Hrwtafiardar-Hælſe, og þeirra Tveggia, sem fellu med Þoris Sonum, ſtoodſt á, Atli skylldi halda uppi Fe-Bootum, eñ Grijmur skylldi leata Herads-Viſt sijna. Þeſsi Giord lijkadi Atla vel, eñ Þorbyrni næſta illa, og skylldu saettir ad kalla: Eñ þad braut upp fyri Þorbyrni, ad ei mundi fyri Enda giordt med þeim Atla, ef se færi sem hañ villdi. Atli reid heim af Þijngi, og backadi Þorvaldi Lidveitſluna, Grijmur Redſt þa Sudur til Borgarfiardar, Hañ biso leingi á Gilsbacka.

XLVII. Cap.

Sá Madur var med Þorbyrni Ornamegn er Atli het, nærſta Viñulijſtill Hwskarl: Þorbiorn bad hañ ſtarfa betur, eda hañ quadſt mundi lemia hañ, Atli qvad þeſs eingañ fiſt hafa, og var hiñ Kiſtnaſti á mooti, Þorbiorn qvad hañ ei añad þora skyldi, hiñ let ei ſitt Ord miña, Þorbiorn þoldi þad ei, og ſvipti honum undir ſig, og foor illa med hañ. Eptir þad hliop Atli ur Viſtiñi, og foor Nordur yfir Heidi, til Midfiardar, og lette ei fyrr, eñ hañ kom ad Biargi: Atli var heima, og ſpurdi hvort hañ villdi ferdaſt, hañ qvadſt ætla ad fa ſier Viſt, Atli mælti: Erttu ei Viñu-Madur Þorbiarnar? Ecki foor þad allſtaplega segir hañ: Eg var þar ei leingi, eñ mier þookti illt medañ eg var, skylldum vid ſo, ad mier þookti Þorbiorn ei ſijngia vel yfir Hausamootum mier, mun eg ecki þángad fara til Viſta, hvad sem af mier verdur: Eñ þad er þo satt ad segia, mikill Munur er þad, hverium ockar verdur betur til Hvoona, vil eg giarnan viña fyri hier ef þeſs væri Koſtur. Atli mælti: noga hef eg Viñu-Menn, þo eg ſeiliſt ei til Loſu og i Hendur Þorbyrni, til þeirra Maña sem hañ þeſsur Rædid, eñ mier þikir þu Slæulaus, og fær þu til hañs aptur. Atli mælti: Þar kem eg allðre Ó-naudugur, Atli var þar uñ Noottina, og geck til Verks uñ Morguniñ med Hws-Karlum Atla, og vañ so, ad hvadurnæfra voru Hendur á honum, let hañ so gánga ut allt Sumarid: Atli lagdi saatt til hañs, eñ let geſa honum Mat, af þvi honum lijkadi vel Starfiñ. Þorbiorn frettti nu ad Atli var á Biargi, og Reid hángad vid Þridia Mañ, og kallaði Atla á Tal vid sig, hañ geck ut og heilſadi heim, Þorbiorn mælti: Eñ villtu Endurnia vid mig Mootgiordir, og er þad ei ſkilvijſlega giordt, ad þu þeſsi tekid Viñu-Mañ

Digitized by Google

min, Atli mælti: Ei er mier þad sijdt, ad hañ sie þitt Hiöon, vil eg honum og ecki halldа, ef þu sijnir Skilrijkti fyri honum, eñ eingañ mun eg draga ur Hwsum mijnum, Þu munt Rœda segir Þorbiorn: Eñ kref eg þig Mañsins, og forbijd eg þier Viñu hañs; Koma mun eg i Añad Siñ, og mun ei vijst vid skilium betur þa eñ nu, Atli mælti: Ecki mun eg hrœdast þad, og mun eg heima bijda þess ad Hondum kemur, Reid Þorbiorn burt, eñ er Atli kom heim, sagdi Atli Asmundssyni frœ Vidtali þeirra Þorbiarnar, og bad hañ ad burtu fara, qvadst ei vilia deila um Vist hañs, Atli mælti: Satt er hid Fornqvedna; Ad Of-Lostungar bregdast mier mest, og ætladi eg ad þu mundir mig ei ad burt reka, þar eg hefi unnid fyri mier til Spreings i Sumar, og von adi eg, ad þu mundir mier Forstodu veita, þañig fari þier þo þier lœrtid allgillelega. Nu skal mig þier lemia fyri Augum þier, ef þu villt mier einga Hiælp veita: Atla geck misg Hugur um Tal hañs, og mælti ei ad reka hañ frœ sier: Lem so þangad til ad tekid var til Slœttar. Þad var eñ Dag fyri Midt-Sumar, ad Þorbiorn Reid til Biargs, hañ var so bwiñ, ad hañ hafdi Hiœlm ad Hofde, gyrdur Sverdi, Spioot i Hendi, þad var Fiadra-Spioot, og misg breid Fiodriñ: Vœta var uti um Dagin, eñ Atli hafdi sendt Hws Karla sijna til Slœttar, eñ sumer voru Nordur ad Horni ad rifa. Atli var heima, Þorbiorn kom þar um Hadeigi, og var eñ i Ferd, aptur var Hurd, eñ eingiñ uti: Hañ Reid ad Uti-Dyrum, og drap ad Dyr, og veik ad Bak-Hwsum, so hañ mœtti ei siœa frœ Uti-Dyrum. Heima-Meñ heyrdu barid var, og geck ut einhvor Kona, Þorbiorn hafdi Svip af heñi, og let ei siœa sig, þvi hañ ætladi Añañ ad finna: Hun kom i Stofu, Atli spyr hvor komñ sie? hun qvadst ei neiñ siœa uti, og er hau mattu þetta Tal, Lauft Þorbiorn Añad Hogg ad Dyr, Atli mælti: Hañ mun mig vilia finna, hœrsu þarft sem er: Geck hañ fram i Dyrnar og jœr eingañ, Vœta var uti, og geck Atli ei ut: Hañ lithdist um, og i þvi hliop Þorbiorn fram fyri Dyrnar, og lagdi til Atla Tveim Hondum med Spiodinu; og er hañ mtdiañ, so þ. var stood i gegnum hañ; Atli mælti at hañ feck Land: Þau tiokast nu hin breidu Spiotin, Sijdañ fell hañ fram ad Þreskuldin: Þa komu fram Konur sem i Stofuñi voru, og sau ad Atli var daudur: Þorbiorn var þa ad Bak komin, og lijsti Vijgi ad Hendur ser, og reid heim eptir þad. Asdijs sendi eptir Mønnum, og let bwa um Lijk Atla, og var hañ grafin hiœ Fodur sijnum: Hañ vard misg Harm-Daudi, þvi hañ var Vitur Madur og Vinsœll. Eingar komu fram Fe-Bœtur fyri Vijgid, enda beiddist eingin Bœta, þvi Grettir œtti Eptir-Mœl ef hañ fœmi ut, Stoodu so þessi Mœl um Arid; og var Þorbiorn lijtt þockadur af þessu Verki, og sat i Bwi sijnu.

XLVIII. Cap.

Þetta Sumar sem nu er sagt, kom Skip fyri Midt Sumar, ad Gardseyri i Eyafyrdi, þar var sagdt frœ Ferdum Grettis, og frœ Sœluhwss-Breñu: Vid þa Sogn vard Þorit i Gardi Æsa-Reidur, þookteſt þar eptir eiga ad sitja, Sona-Hefndum, er Grettir var. Reid Þorir med Fiolmeñi til Þijngs, og hreifdi þessum Mœlum: Eñ Meñ þookturt ei kuña um þetta ad tala, medañ eingiñ var til Varnar. Þorir qvad sier ei añad lijka ef hañ redi, eñ Grettir vœri sekur gior um allt Land, fyri slijkañ Overknad. Skapti Logmadur mælti: Ad tilt sie ef so er sem nu flytt, Eñ jafnañ er hœlf sogd Saga, ef eiñ segir frœ, þvi margir eru ad hañ Veg fwsir, ad fœra til verra, ef Tvent er til: Munu þier þessu rœda, eñ ei mun eg þad til-leggia, ad Grettir sie sekur gior ad so bwnu. Þorir var Herads-Hofdingi mikill, Vinsœll af sioorum Mønnum, geck hañ þa so fast ad, ad eingu mœttt vid koma um Sijku Grettis: Giordi þvi Þorir Grettir sekañ um allt Land fiœlfur, og var honum þijngstur allra Mvot stodu Maña, sem sijdar bar Raun ad. Lagdi hañ nu Fe til Hofuds honum, sem sdrum Skoga-Mønnum, og Reid heim med þad: Kolludu margir þetta Kapp, eñ ecki Log. Var nu Tijdindalauft fram yfir Midt-Sumarid.

XLIX. Cap.

Ad lidnu Sumri, kom Grettir ut i Hvijtaa i Borgarfirdi, og spurdi þessi Tijdindi, sem sen: Þad fyrst, ad Fadir hans var daudur, þad Añad, ad Atli Brodur hañs var vegin, þad Pridia, ad hañ var gior Utlœgur um allt Land. Þa qvad Grettir Vijsu þessa.

Digitized by Google

Allt kom ſeñ at Sviñum,
Sekt mijna Bragnar tijna,
Fodurs ſkal Dreingur af Dauda,
Driug hlioodur og ſo Broodur,
Po mun margur i morgu,
Moot ruñur hied ns Snootar,
Brioctur uñ ſoddañ Swtir,
Sverds daprari verda.

Svo ſegia Meñ, ad Gretti brœ ei vid ſoddañ Grettir: Hañ var jafn-gladur eptir ſem œdur, ſet hañ vid Skipid uñ Hrijd, þvi hañ hafdi ei feingid Reidſkioota ſem honum lijkadi. Sveiñ het Madur, hañ bioo œ Backa upp frœ Pijng-Meſi, goodur Boondi, hañ qvad, ſo Gaman var ad: Hañ gitti Hroſs brwnt at Lit, allra Hrossa beſt og ſkiootaſt, þad kalladi hañ Ssdul-Kollu: Foor Grettir þar uñ sina Noott, þvi hañ villde ei ad Kaupmeñ vrdu varer vid ſig, feck ſier Kuſl ſtoorañ, og ſteipte utañyfer Klœdeñ, geck hañ ad Pijng-Neſe, og ſo ad þeſſum Backa, var þa liooſt af Deige; Hañ ſœ Hroſs brwut vid Twned, lagde vid Beitſle og Poosa heima œ Backa, reid ſo upp med Hvitœ, og ſo nordañ ad Bæ, og ſtefnde uppœ Gstur fyri nedañ Kœlfa-Nes. Viñu Meñ œ Backa ſtoodu upp hañ Tijd er Grettir ſtie œ Bak, ſogdu Boonda: Hañ broſte ad, og qvad Vijſu.

Hepañ reid œ burt beiper,
Bardellds nærri Garde,
Priſiñ let Hondum hreifa,
Hiœlm-Pollur Soþul-Kollu.
Sœ man Fe af fleirum,
Full ſterkur Svadil Verka,
Pundur ſkers eñ þeſſe,
Pad er helldur at mein belldr.

Took hañ nu Heſt ſiñ, og reid eptir Gretti allt ad Kroppe, (*) þar ſañ Grettir Mañ er Halle het, og qvadſt munde til Skips fara, eñ Grettir qvad Vijſu.

Seigdu i breidar Bygder,
Brœdlyndañ at fynder,
Uppe allt hiœ Kroppe,
Alm-Poll œ Soþul-Kollu.
Staddur var þar œ Steddu,
Strauk þvi allmikit Hauki,
Dreingur ſœ drijger laungum
Dufl i ſvortum Kufli.

Skildu þeir ſo: Foor Halle ofañepter Gotnum, og ecki allt ofañ ad Kœlfa-Lœk, kom Sveinn œ moote honum, kendust þeir ſnogt: Boondi qvad Vijſu.

Sœſtu hvar reid hiñ Retti
Raun er oſs mikil at, Hroſſe,
Slittu Mar at ſlijku,
Slœgur frœ nœrſtu Bœum.
Herads-Meñ ſkulu Honum,
Hefning fyri þad nefna,
Bera mun Buk ad hveriu,
Blan af eg nœde honum.

Halle mœlti: Fañ eg hañ Mañ, er rijda qvadſt Ssdul-Kollu, og bad mig þad ſegia ofañ i Herad, hañ var mikill Vexte, i ſvortum Kufle. Eiga þykiſt hañ nockud under-fier qvad Boonde, og ſkal eg vita hvar hañ er, og reid eptir honum: Eñ er Grettir kom ad Deilldar-Twngu, var þar wti Kona, Grettir fañ hana ad Mœle og qvad Vijſu.

Fœr þu Haſlida Hyrdi
Her fer Braut Gripur Lauta,
Allvel boreñ vella,
Vidris Graña, vijſu.
At eg villde i ollu
Igg Sijdgiefne rijþa,
Eſkt er at ek man giſta,
Ordracka œ Gilsbacka.

Hun nam Vijſuna. Sveinn kom œdur eñ Konañ var tñgeingiñ, og qvad þetta.

Hvor reid Hoote fyrre,
Hepañ i reiſtu Vepre,
Hardt œ Hroſſe Svortu
Herbrœds garde œþañ?
Hañ man helldur at ſoñu

Hug-

(*) Brunkroppi.

Digitized by Google

Hueddoggur i Dag undañ
Diarfur, Deadum horfeñ,
Dreingur sa rekast leinge.

Konañ sagdi slijkt sem heñi var kendr. Hañ hurade uñ Vijsuna og mællti: Ei er Olijkt, ad þesse Madur sie miñ Jafninge, þo skal eg fiña hañ: Ridu þeir so uppeptir Bygdeñe, og sa hvor añañ: Vedur var hvast og vott. Grettir kom til Gilsbacka a þeim sama Deige, og er Grijmur Þorhallason visse þad, sagnade hañ honum vel, og bad hañ vera med sier, hañ þecktist þad, og let lausa Ssdul-Kollu, og sagdi Grijmi hvorsu komid var: Þa kom Sveirn og sa Hross sitt, og qvad Vijsu.

Hver reid Hryssu vorre,
Hyor verdur Raun a Launum?
- Hvor sa Hviñiñ stærra
Hvar mun Kusl-bwiñ dusla?

Grettir var ad taka af sier Vos-Klædeñ, og heyrde Stokuna, og qvad.

Heim reid eg Hryssu at Grijmi,
Hañ er gilldur hia Milldum,
Þad man ek launa litlu,
Lattu ockur vera sætta.

So skal vera qvad Boonde, og er full-launud Hross-reideñ: Qvad hvor sijnar Vijsur, og qvadst Grettir ei munde afsiña, þvi hañ ætti epter sijnu ad sækia. Voru bønder þar uñ Nyottena, og gierdu ad þessu Gaman miked, kolludu þetta Ssdul-Kollu Vijsur: Uñ Morguneñ reid Boonde Veg siñ, og skildu þeir Grettir vel: Grijmur sagdi Gretti marga Hluti wr Midfyrde, þau gierdst hofdu medañ hañ var Utañ, og þad, ad Atli var eingu bættur; Eirneñ ad Þorbiorn Hrafnamegn gierdest sa Osafnadar-Madur, ad Dvijst være hvort Asdys giæti setid fyri honum a Biarge. Dvaldest Grettir þar 4. Nætur hia Grijme, þvi hañ vildi ad eingeñ Fregn fære af sier Norduryfir Heide. Grijmur bad hañ vitia sijn ef medbyrste, eñ fordast mun eg Vidlog, ad verda sekur fyri Biarger vid þig. Grettir qvad honum vel fara. Reid Grettir Nordr Þijdaeru, og til Biargs a Naattar-ele, var Fiolk allt i Svefne, nema Mooder hañs: Geck hañ a Bak Hwsum, og þar Dyr er hañ þar visse, vorn honum þau Gaung kuñug, og geck til Skaala ad Reckiu Moodur siñar, og þreifade fyrst fyri; Hun spyr hver þar være? Grettir segir til sijn: Hun settist upp og hvarf til hañs, og blies Mædilega vid, og mællti: Velkomiñ Frænde, þo ad svipul verde mier nu Sona-Eigneñ, er nu sa drepiñ er mier var þarfastur, og morgum odrum, eñ þu wtlægur gior, og Oboota-Madur, eñ Jlluge so Ungur, ad ei mar adhafast. Grettir mællti: So skal Bøl bæta, ad bijda añad meira, eñ fleira er morgum til Huggunar eñ Fe-Bætur einar, og mun Atla hefndt verda; Munu þar ymser sijnum Hlut fegner verda, er vær eigunst vid. Hun qvad ei Olijklegt. Var hañ þar uñ Hrijd, ad fiarra Mañna Vitund, og spurdist fyri uñ Adferle Herads-Mañna: Hofdu Meñ ei spurdt til þess, ad Grettir var komeñ til Midfiardar. Fretti Grettir ad Þorbiorn Hrafnamegn sat heima, og Fiameñt med honum; Var þetta epter Twnaañer.

L. Cap.

Grettir goodañ Vedur-Dag reid Grettir heimañ fra Biarge yfer Hælsa til Þoroddsstada, kom þar uñ Hædege, drap a Dyr: Konur geingu wt, heilsudu honum og kendu hañ ei. Hañ spyr ad Þorbyrne? Þær sogdu hañ a Eingium ad binda Hey, og Son hañs 16. Vetra gamlañ er Arnor heiter. Grettir bad þær vel lifa, og reid burt til Reykia, þar geingur ein Mijre ofañ vr Hælsinum, var i heñi Slætta mikil og Hey burt, ætladi Þorbiorn heim ad binda, og Tveir Meñ med honum, eñ Kona took Reskiñ: Grettir reid nedañ i Teigeñ, eñ þeir Fedgar voru ofar, og hofdu bunded eina Klyf. Þorbiorn hafde sett Skiolld sijñ og Sverd vid Klyfina, eñ Arnor hafdi Handeri. Þorbiorn sa Mañeñ og mællti: Madur ridur þar, og skulum vid hætta ad binda, og vita hvad hañ vill, so gierdu þetr. Grettir ste af Hesti, hafde Hialm a Hofde, Gyrdtur Sverde med Sæxe, Spioot i Hende, og einger Krookar a, og Sylfur-rekiñ Falureñ, settist nidur og droo wr Geyr-Naglañ, þvi hañ vildi ei ad Þorbiorn sende aptur. Þorbiorn mællti: Ei tañ eg Mañ a Velle ad þeckia, ef ei er Grettir Asmundsson, þvi hañ

Digitized by Google

mun eiga ærnar Saker vid oss, og verdum rysklega vid med eingañ Bilbug; Mun eg gaanga framañ ad honum, þvi eg treyste mier vid hvern Mañ einn, eñ þu gack a Bak honum Arnor Frænde, og hogg Tveim Houdum milli Herda honum, þarftu ei varast ad hañ hier Mein giøre, þa hañ snijr Baki ad hier. Ei hafdi Þorbiørn Hraalm, og hvørge heirra Fedga: Grettir geck a Mijrena; Og þegar hañ kom i Skotmaal vid þaa, skaut hañ Spiotenu ad Þorbyrne, eñ þad var lausara i Skaptenu eñ hañ varde, og hliop af i Jørd. Þorbiørn setti Skiolldeñ fyri sig, þraa Sverdi og snere aa moti Gretti, eñ hañ braa Saxenu, og sveiflade þvi vockud, eñ saa ad Pilturen vilde raada aptan ad sier, og hafdi sig lausañ vid; Eñ þa Grettir saa ad Pilturen var komen i Hoggfære vid sig, reiddi hañ Saxed hratt, og slog Backanum i Høfud Arnore so Haufiñ brotnade, var þad hañs Bane; Hiop Þorbiørn jafnframt til Grettis, eñ hañ braa vid Buklara vinstre Hende og bar affier, eñ hiop Saxenu añare, og kom i Høfuded, so i Heila stood, til Bana. Ecki veitti Grettir honum fleire Saar, leytade nu Spiootz sijns og fañ ei, geck til Reykia) og lijste Vijgum: Kona er aa Eyngium var, hliop heim Felmsfull, og sagdi ad þeir Fedgar væru vegner: Kom þad inisg Ovart, þvi eingeñ visse ad Grettir mundi þa komiñ i Island þar ussl Speiter: Var þa eptir Mañum sendt, ad færa Lijkeñ til Kyrkiu. Þoroddur Draapustwfur took vid Vijgs-Maalenu, og hafde hañ þegar Flock uppe. Grettir reid til Biargs og fañ Moodur sijna, og sagde hene Tijdindiñ: Hun vard glød vid, og sagde hañ hafa lijst i Ett Vatnsdæla, þo mun þetta Underrøot Sekta þiña: Mattu her ei Leengvistum vera, fskum Frænda Þorbiarnar. Gretter qvad Vijsu.

Vard i Vedrafyrde
Vopn-Soktur i Byr Þrosttar,
Est feck Ast ok Gneistu
Asi Faang Vinur Hasta.
Er oss sturlade alla,
Andar-Raun þad honum,
Daudur hnie hañ fyrr at frijdre.
Fodd: Maklega golldit.

Asdys qvad satt vera; Eg ei veit eg hvad þu munt til Raadatakar. Grettir qvadst vilia ad leita til Vina sijna og Fræanda, Vestur til Sveita, þvi eingeñ Vandræde skal big af mier leida. Bioost sidañ til Ferdar: Skildu þau med Kiærleikum. Foor hañ fyrst til Mela i Hrwtafyrde, og sagdi Gamla Maage sijnum uñi alla Atburde, uñ Vijg Þorbiorns. Gamle bad hañ flijta sier wr Hrwtafyrde, eñ veita skulum vær hier ad Eptermaalum uñ Vijg Atla, þad vær meigum: Reid Grettir Vesturyfir Laxaardals Heide, kom i Liaaskvoga til Þorsteins Kuggasonar, og dvaldest þar uñ Hausted.

LI. Cap.

Þoroddur Draapustwfur frettist fyri, hvar veiged hefdi þau Fedga: Og er heim komu til Reykia, var heim sagdt ad Grettir hefde þar komed, og lijst Vijgum aa Hendur sier. Þoroddur þooktist nu vita hvorniñ farid hefdi, reid til Biargs, var þar þa margt Maña fyrer, og spyr hvert Grettir være þar? Hwsfreya sagde hañ aa burt rideñ, og fære hañ ei i Filsne, ef hañ være heima, niunu hier vel vid una, ad sobwed stande; Var ei osheindt fyri Vig Atla, þo þetta kiæme fyri. Ridu þeir heim vid sobwed, og þookti ei vænt til Adgiørda.

Spidot þad er Grettir tijnde, fañst ei aa laungum Tijma þar epter, fyrr eñ i Tijd þeirra Maña sem nu lifa: Þad fanst aa ofañverdum Dogum Sturla Logmañs Þordarsonar, i heirre Mijre er Þorbiorn fell, og heiter þad eñ i Dag Spiotz-Mijre; Og hafa Menn þad til Merkis, ad Þorbiorn hafi þar drepiñ vered, þostt i sumum Stodum segt, ad hañ hafi aa Midfyrde verid drepiñ. Þeir Frændur spyria, ad Grettir var i Liaaskvogum: Sofnudu Mañum, og ætludu þaangad. Eñ er Gamle vard þess var, giørde hañ Þorsteine og Gretti Vissu, uñ Ferder heirra Hrwtfyrdinga: Og er Þorsteiñ vard þess var, sende hañ Grettir til Twngu, til Snorra Goda, þvi þa var Mael-Fridur med heim, og lagde til Raada med Gretti, ad hañ skylde bidia Snorra uñ Asiu; Eñ ef hañ yrde ecki vid, bad hañ Grettir ad fara Vestur aa Reykiahvola, til Þorgils Arasonar, og mun hañ vid þier taka fyrst i Vetur; Hallstu vid i Vestfiørdum þar til setiast

Digitized by Google

þesse

þesse Mælaserle. Grettir qvadst hañs Nordum hlida munde: Reid þa ut til Drongu, og fañ Snorra Goda ad Mæle, og beiddi hañ utt Asiat. Snorre mælti: Eg gisrist nu gamall, og nenni eg ecki ad hallda seka Menn, ef mig rekur eingen Naudsyn til: Eñ hvad barnu vid, ad Hallmundarniñ vissade þier fras sier? Grettir qvad Porsteinn opt hafa velgiordt til sin, eñ skiotra mun nu vidþurfa eñ hañ, ef duga skal. Snorre mælti: Til mun eg leggia Ord mijn, ef þier mætte Lid ad verda, eñ añarstadar skallu til leita utt Vistar-Ferle þijn eñ hiea mier. Skildu þeir ad þvi sinni: Snere Grettir þa Vestur til Reykia-Ness. Hrwtfyrdingar komust med Flock sñ a Samstade: Þa fretta þeir ad Grettir var burt wr Licaskoognm, og snero þeir þvi aptur.

LII. Cap.

GRettir kom a Reikhoola ad Vetur-Nottum, og beiddi Porgils Vetur-Vistar, Porgils segir honum sie til Reidu Matur sem odrum Mønnum: Eñ ecki er her vondud Vist arguord: Grettir qvadst ei mñ þad vanda. Porgils mælti: Hier er añar Hattur til Vandhæfis, þeir Menn ætla hier til Vistar, er nockud þikia Vandhæfnir, sem eru þeir Foost-Brædur Porgeyr og Pormoodur: Veit eg ei hvorsu vckur hentar samañ ad vera, Eñ þeirra Vist skal hier jafnañ vera þegar þeir vilia. Nu mattu hier vera ef þu vilt, eñ eingum vckar skal duga ad eiga Illt vid añañ. Grettir sagdist a einga mundi syr leita: Einkañlega ef Boondi vildi so: Litlu sijdar koma þeir Foost-Brædur heim; Ei fell blijdt a med þeim Porgeyri og Grettir, eñ Porm oodur let sier vel fara. Porgils Boondi sagdi þeim Foost-Brædrum liikt sem Grettri: Eñ þeir gisrdu so mikil Metord hañs, ad hvorugir losdu odrum til ofugt Ord, eñ þo fooru ecki Pickur þeirra samañ: Leid so af sndverdañ Vetur. Pad fegia Menn, ad Porgils Boondi atti þær Eyar a Breidafirdi, sem Olafs Eyar heita, þær liggia ut af Fyrdinum, Halfa adra Viku undañ Reykia-Ness, þar atti Porgils Ura goodañ, og hafdi ecki fooðtur verid um Haustid, taladi Boondi um jafnañ, ad hañ vildi nockrum honum fyri Jooliñ. Pad var eiñ Dag, ad þeir Foost-Bræd ur biuggust ad sækia Urañ, ef þeim fengist fyr þridia til Lids; Grettir bauðst ad fara med þeim, Eñ þeir retta vel nockut: Fooru sidañ Prijr a Teinæringi. Vedur var kallt og hvasa a Nordañ, Skipid stood uppi i Hvals-Haus-Hoolmi: Sigldu þeir af Stad, og græddist helldur Vindurinn, komust i Eyarnar og tooku Urañ, þa spyr Grettir: Hvort þeir villdi helldur leggia ut Urañ, edur hallda Skipinu, þvi Brim var mikid, Peir badu hañ hallda Skipinu, hañ stood vid Skipid þad fram horfdi Landi, tok hönum Siovar iñ undir Herdar-Blod, og helldt so hvorgi sveif. Porgeir took upp Urañ aptañ, eñ Pormoodur framañ, og hafdu hañ so upp i Skipid, settust sidañ ut til Roodrg: Neri Pormoodur i Halfi, Porgeir i Mid-Rumi, eñ Grettir i Skut, og helldu iñ a Flooañ, og er þeir komu iñ utt-Hafur-Kletta, styrmdi ad þeim, þa mælti Porgeir: Frijr nu Skuturiñ stridar, Grettir mælti: Ei skal Skuturiñ eptir verda, ef allvel er Rooid framañ i, Porgeir fekk þa so fast a Ararnar, ad afgengu hander Hæfir, þa mælti hañ: Legg þu til Grettir, medañ eg bæti ad Honum, eñ er Porgeir gaf upp ad Rooa, hofdu so lwst Arar Grettis, ad hañ þristi þar fundur a Bordunum, Pormoodur qvad betra ad Roda miña og þrivota ei, Grettir þreif þa Erdi Tvoer laau i Skipinu, og raf Borur stoorar a Bord-Stockana, Neri þa so brakadi i hverium Tre. Eñ med þvi Skipid var gott, og Meñ i Rosklara Lagi, þa naadu þeir upp undir Hvals-Hauss-Hoolm: Grettir spyr hvort þeir villdi helldur fara heim med Urañ, eda setia upp Skipid? Peir kiorn helldur ad setia upp Skipid, og settu þad upp med Klakonum og Siovonum sem i var, eñ þad var misg fiillt: Eñ Grettir beiddi Urañ, var hañ ordiñ misg styrdur i Bondunum, eñ all-seitur: Vard honum misg mædd, eñ er hañ kom nedañ ad Titlingastodum, þrauk Urañ Gaunguna: Peir Foost-Brædur geingu til Hwss, þvi hvorugir villdu veita odrum ad sijnu Hlutverki. Porgils Boondi spyr ad Grettir? Eñ þeir sogdu hvar þeir skylldu vid hañ, hañ sendi þa Menn a mooti honum, og er þeir komu undir Hellers-Hoola, (*) sau þeir, ad Madur foor a mooti þeim, og hafdi Naut a Baki, var þar komiñ Grettir, og bar þa Bola. Nu þoktisllum Undur, hvorsu mikid hañ gat orkad, lick Porgeir næsta Ofund a uñ Afl hañs. Þad

(*) Liettings-Hoola. var

var eiñ Dag, ad Grettir foor i Laug, nockru fyrr Jool eiñ samañ, Porgeir visti hañ, og mælti til Pormoodar: Forum vid til, og vitum hvorniñ Grettri bregdur vid ef eg ræd ad hañ, þa hañ fer ur Laugiñi: ecki er mier uñ hañ segir Pormood ur, og muntu ei gott af honum fa: Fara vil eg þo segir Porgeir. Snijr hañ ut ofañ ad Brekkuna, og bar hatt Hrina: Grettir geck nedañ fra Laugiñi, og er þeir mættust, þa mælti Porgeir: Er hañ satt Grettir, ad þu hafir hañ mæli, ad þu skylldir allrei reña fyri Einum? ecki veit eg hañ so vijst segir Grettir, eñ skamt hefi eg eñ fyri hier runid: Porgeir reiddi þa upp Hrina, i hvi hliopp Grettir undir hañ, og særdi hañ nidur mikid Fall. Porgeir mælti þa til Pormoodar: Skalltu standa hia, er Fiandi sa dregur mig undir sig? Pormoodur hreif þa i Fætur Grettis, og ætladi ad draga hañ ofañ af Porgeiri, og feck ei ad gisrdt, hañ var gyrdtur Sax, og ætladi ad bregda, þa kom Vondi ad, og bad þa vera spaka, og fanst ei vid Grettir, þeir gisrdu so, og sloum þessu upp i Gaman: ecki attust þeir skira vid sa þess sie lgetid. Þookti Mönnum Porgils hafa mikla Giæfu til borid, ad stilla slijka Offopa Meñ: Eñ er Nora tosk, foru þeir allir burt: Grettir foor iñ til Porskafiardar, var hañ spurdur ad, hvorniñ honum hefdi likad Vistiñ a Reikia-Hoolum, hañ mælti: Þar hefi eg so verid, ad eg hefi Mijnum Matordid fegnaftur, þa er eg uanda honum; Foor Grettir nu sidañ Nordur yfir Heidar.

LIII. Cap.

Þorgils Arason Reid til Pijngs

med Fiolmeñi mikid: Kom þar allt Stoormeñi uñ Landid, bradt fundust þeir Skapti Logmadur, og tooku Tal med sier; þa mælti Skapti: Er had satt Porgils, ad þu hafir halldid þa Priia Meñ i Vetur, er mestir Ojafnadarmeñ þikia vera, og þo allir sekir, og stillt þa so, einniñ hefur sdrum Meiñ gisrdt? Porgils segir þad satt vera, Skapti mælti: Mikill Hofdingsskapur er slijkt, eñ hvarsu þikir þier hvor þeirra Skapi fariñ, edur hvor Hreisti-Madur hvor þeirra er? Porgils mælti: Alla ætla eg þa Fullroska til Hugar, eñ þeir eru Tueir er hrædast kuña: Og er þad þo Olijkt, þvi Pormoodur er Godhradur og Trw-Madur mikill, eñ Grettir er so Myrk-hæliñ, ad hañ horir hvorgi ad fara, begar myrkva tekur, ef hañ gisrdi eptir Skapi sinu: Eñ Porgeir Fræuda hef eg ei fied hradast, So mun hvor Skapi fariñ sem þu segir, qvad Skapti: Skylldu þeir ou Talid. A þessu Pijnge kærdi Þoroddur Dracapu-Stwfur Vijg Þorbiorns Hrnamagn, þvi hañ hafdi eingu fraña komid a Hwnavats-Pijngi, fyri Frændum Atla, hugdi hañ ad her mundi hañs Mal fijd ur fyri Bord borid: Þeir Frændur Atla sooktu Skapta ad Maalum, eñ hañ qvadst mundi fara Log-Vorn i Maalinu, so þar mundi fullar Bætr fyri koma. Sidañ voru Maaliñ lagd i Gisrd, og var þad flestra Ætlan, ad Maaliñ (Vijgiñ) mundi verda josn: Eñ er Skapti visti þad, geck hañ ad Opominum til Gisrdar Mañs, og spurdi hvar þeir tæki þad, ad þeir kolludu þa jafna Bændur, er vegnir vorn? Skapti spyr hvort var fyr ad Grettir var sekur gior a Alþijngi, edur Atli var veigiñ? eñ er þad var Reiknad, þa sat þad Miku Munur, ad Grettir var sekur gior a Alþijngi, og Atle var veigiñ eptir Pijngid. Skapti mælti: Þad grunar mig, ad odur muni fiarst yfir uñ Maela-Tilbinnadiñ, er hier halldid hañ Adila Maals er sekur var eadur, og hvorgi mætti sijn Maal veria edur sækia. Nu segi eg Grettir ecki eiga ad gisra med Vijgs-Maalum, og eigi Eptir-Maal sem nærstur er ad Logum. þa mælti Þoroddur Dracapu-Stwfur: Hvor stal þa svala Maalum og Vijgi Þorbiorns Brodur mijns? Skapti mælti: Signe hier fiarlsir fyri þvi, eñ ecki munu Frændur Grettis ausa ut Fe fyri hañ, ef honum kaupist eingiñ Fridur, þar var med Þorvallur Arngrijmsson, ad Grettir var ef-sagdur Eptir-Maalum. Leitudu þeir þa eptir, hvor næstur væri: Þeir urdu þa skylldastir, Skeggi Son Gamla a Melum, og Ospakur Son Glwms a Eyri j Bitru: Þeir voru bædir Kapps-Meñ miklir og framgiarnir, vard Þoroddur su ad liukia Bætur fyri Vijg Atla, og var þad Tvo Hundrud Silfurs. Þa lagdi til Snorri Godi: Vilie hier su Hrwtfirdingar, ad nidur falli Fe-Gialld, þvi eg ætla Grettir saarbeittañ i Sektum, verdi hañ ei siku? Þeir Frændur Grettis tooku vel undir, og sogdust allrei hura uñ Fe-Bætur, ef Grettir fengi Grid og Frid.

Þoroddur

Digitized by Google

Þoroddur vvadst skaa, ad sín Hirdi mundi verda miñr: Sagdist þetta fyri sijna Hyns typp taka: Snorri bad þa ad vita, hvort Þorir ur Gardi villdi Leisi til gefa, eñ er hañ var fundin, braast hañ Reidur vid, og qvad Grettir skylldi allrei ur Sektum gaanga, og forr eñ hañ yrdi sijkn, skal meira Fe liggia til Hofuds hønum, eñ nockrum ødrum Skogar-Mañi. Eñ er hañ took þetta so hvert, vard ecki af Stijkniñi: Tooku þeir Gamli Fe til sijn, og vardveittu, eñ Þoroddur feck aungvar Bætur fyri Broodur sín, Lagdu þeir Þorir þa Fe til Hofuds Grettis, Priaar Merkur Silfurs hvor þeirra; þad þookti Mønum Nijlunda, þvi allrei hafdi meira lagt verid eñ Priaarmerkt. Snorra Goda þookti þad Ognarligt Dragd, ad beckiast til ad hafa hañ Mañ aa Sektum, er so miklu mætti orka, og qvad margañ þess giallda mundi, skylldu vid þad, og Ridu heim af Pijngi.

LIV. Cap.

Þa er Grettir kom yfir Þorskafiardar Heidi i Laangadal, let hañ soopa Greipar yfir Eignir Smaa-Bænda, og hafdi þad af hvørium sem hañ kallade: Af sumum Vopn, eñ sumum Klædi. Lagdu þeir all-misjafnt til, eñ allir saagdust naudugir laata. Pegar hañ var i burt fariñ, þa bioo i Vatnsfirdi Vermundur Mioui, Brodir Vijgastyrs, hañ atti Þorbiørgu Dottur Olafs Paa Hoskuldssonar, hun var kollud Þorbiørg Digra. Vermundur var hañ Tijma i Pijng-Reid er Grettir var i Laangadal, hañ foor ofañ yfir Hals til Laugabools, þar bioo sa Madur er Helgi het, hañ var birgur vel ad Kosti, og þo gestilmeñi. Grettir hafdi þadañ slijkt er hañ villdi, og þordi hiñ ei ad ad fiña, edur aa ad hallda. Þadañ foor Grettir til Eyar, og heim megiñ Fiardar, og hafdi af hvørium þad er hañ vildi, og gierdi morgum hardleikid, og þookti flestum hardt undir ad liggia. Grettir foor nu diarflega, og hafdi enginn Vardhølld aa sier. Hañ for nu uns, hañ kom i Vatnsfiardar Dal, og foor þar til Sels, og dvaldist þar margar Nætur, og svaf og ugdi ei ad sier. Eñ er Smala-Meñ sau þad, sooku þeir til Bæia, og saadu, ad Dvolgur sa væri komiñ i Bigdina, ad þeim þætti ei dæll Vidsaungs. Syfnudust nu Bændur saman, og voru nær Priaatigi Mañs: Leiudust þeir i Skoogiñ, so ad Grettir vissi ecki til, og letu eiñ Smala-Mañ hallda Riosin, nær Færi giœfist aa hønum: Þo vissu þeir Ogiørla hvar Maduriñ var. Nu bar so til eiñ Dag, ad Grettir laa og svaf, ad Bændur komu ad hønum, og er þeir sau hañ, høfdu þeir Raadagiørd, hvørniñ þeir skylldu taka hañ, so miñst yrdi Mañ-Hætta, og skiptu til, ad Tiju skylldu hlaupa aa hañ, eñ sumir skylldu bera Bønd ad Footum hønum: Þeir gierdu nu so, og fleigdu sier ofañ aa hañ, eñ Grettir brœa vid so hardt, ad þeir hrucku ofañ af hønum, eñ hañ komst aa Kne og Hendur: Og i þvi kostudu þeir Bøndum aa Fætur hønum, þa spyrndi hañ so fast vid þeim, ad sumir laagu i Oviti. Nu hlupu þeir aa hañ hvør af ødrum, eñ hañ ruddist um bædi hardt og lengi, þo gaatu þeir miñ sijdir halldid hønum og bundid hañ. Eptir þad aatku þeir Uñtal, hvad til vid hañ skylldi giora, bøndu þeir Helga af Laugarbooli, ad taka vid hønum, og añast hañ þar til Vermundur kæmi heim af Pijngi: Añad ætla eg mier þarfara segir hañ, eñ ad laata Hvs-Karla mijna sitia yfir hønum, þvi eg aa Land erindt og O-uaid, og kemur hañ allrei i mijna Ferd. Þa bøndu þeir Porkel i Gerfedal ad taka vid Grettir, og qvødu hañ vera Gnootta-Mañ. Porkell mælti A mooti, og qvad einga Von aa þvi, þar sem eg er eiñ i Hvsi og Kerling mijn, og fiærri allum Mønum, og komi hier ecki heim Kosti aa vid mig segir hañ. Þu Olafur aa Eyri segia þeir: Taktu vid Grettri, so hañ verdi ei laus, og gior vel til hañs uñ Pijngid, edur fær hañ til nærstu Bæa, og aabyrgst hañ so ei losai; Set hañ so bundiñ nidur sem þu tekur vid hønum; Hañ svarar: Ecki vil eg vid Grettir taka, þvi eg hefi hvorki Faung nie Færi hañ ad hallda, hefur hañ ei aa miñi Jordu tekiñ verid, liist mier helldur Vandrædi eñ Vyrding, ad giora neitt med hønum, og kemur hañ allrei i mijn Hvs iñ. Eptir þad leitudu þeir vid hvorn Bonda, og mæltu allir aa mooti.

Epter þessu þeirra Vidtale, hafa Laatir Meñ sett Fræde þad er Grettis-Færsla heiter, og aukid þar i morgum Laatlegum Ordum, Mønum til Gamans.

Eñ er þeir høfdu þetta Vidtal leinge eatt, þa kom þeim aa-samt ad giora ei Happ fiit ad Ohapi, og

Digitized by Google

pi, og soorn til og reistu Saalga i Skyggenunn, og ætludu ad heinggia Grettis þar, og hlockudu misg yfir þessu. Nu soau þeir 6. Menn rijda nedañepter Dalnum, og var eiñ i Lit-Klædum: Peir gaatu til ad þad munde vera Þorbiorg Hws-Freya wr Vatnsfyrdi, og so var: Ætlade hun ad rijda til Sels; Hun var Skorungur mikill, og Stoorvitr Kona; Hun hasde Herads-Stiorn, og skipade ollum Maalum, þa Vermundur var ei heima: Hun reid þeingad sem Fundurinn var, og var hun af Baki tekeñ; Bændur sogudu heñi vel. Hun mællti: Hvada Pijng haf þier her, edur hvor er þesse Hælsdigre er her situr i Bondum? Grettir nefndi sig, og heilsade heñi. Hun mællti: Hvad rak þig til þess Grettir, ad þu villder gisra hier Ospektir i Pijngum minum? Grettir mællti: Ei maa vid ollu sien, og vera verd eg einhverstadar. Hun mællti: Slijkt er mikid Giæfuleysi, ad Vesalmeñi þesse skylde taka þig, so et lagdest fyri þig añad, Edur hvad ætle þid af hsuum ad gisra? Bændur sogdu heñi, ad þeir ættudu ad festa hañ upp i Saalgañ fyri Ospekter sijnar: Vera maa, segir hun, ad Grettir hafi Saker til þess, eñ O-Rad þyki mier þad fyrir ydur Jsfyrdinga, ad taka Grettir af Lijfe, þvi hañ er Madur Frægur og Stoorættadur, þo ad hañ sie ei Giæfu-Madur; Edur hvad villtu nu til Lijfs viña Greittir ef fæst? Hañ svarar: Hvad mæler þu til? Þu skallt viña þad til, segir hun, ad gisra hier eingar Ospekter uñ Jsafiord, og ca eingum skalltu hefna, sem i Adfor hafa verid ad taka þig. Grettir qvad hana radda skylldi. Sijdañ var hañ leystur, og sagdist hañ þa mest hafa bundist Skaps sijns, ad hañ slvo þar ecki, þa þeir hælduſt uñ vid hañ. Þorbiorg bad hañ fara heim med sier, og seck hsnum Hest til Reidar, foor hañ þa heim i Vatnsfiord, og beid þar til þess Vermundur kom heim, og gisrdi Hwsfreya vel vid hañ: Vard hun af þessu fræg vijda uñ Sveiter. Vermundur vard Ofrijñ þegar hañ kom heim, og visse ad Grettir var þar. Þorbiorg sagdi allt hverneñ farid hasdi med heim Jsfyrdingum: Hvers naut Grettir ad, segir Vermundur, ad þu gafst hsnum Lijf? Margar Greiner eru til þess, segir hun: Þad Fyrst, ad þu munt þykia meiri Hofdingi eñ madur, er þu vatt þa Kony er slijkt þorde ad gisra; Og Añad, ad þad munde etka Hrefna Frambyrne hlis, ad eg munde ei lata dreya hañ; Þad Þridia, ad hañ er hñ mesti Afreks-Madur i morgum Greinum. Vitur Kona ertu, segir Vermundur, i sessu, og haf Þock fyrir. Þa mællti hañ til Grettis: Lijtid lagdist nu fyri þig, stirkur Garpur sem þu ert, er Vesalmeñi þesse skylldu taka þig, og fer so jafnañ Oeyrdarmsñunum. Grettir qvad þa Vijsu.

Mitt var gildt,
Glæfuleysi,
Marhaks i,
Midium Firdi,
Er gamlir,
Greipir skylldu,
Hallda mier,
Ad Hofud-Beinum.

Hvad villdu þeir af þier gisra segir Vermundur, er þeir hsfdu tekid þig? Grettir qvad Vijsu.

Sogdu mier þeir,
Er Sigur neittu,
Mægda Laun,
Margir hæfa,
Uns Lofgrooiñ,
Lauf Sæmdar,
Reini Ruñar,
Reckar fundu.

Vermundur mællti: Husrt mundu þeir hafa heingt þig, hefdu þeir einir uñ vællt. Grettir qvad Vijsu.

Mer baud Hiealp
Handa tveggia
Sijfiar Verds
Med sier ad færa
Su gaf þveing
Þundar Bediu,
Goodañ Hest,
Og giæddi Fridi.

Mikil mun verda Vsfi hun og Erfid segir Vermundur: Og er þier kendt, ad varaſt Ovini þina. Eñ ecki neñi eg ad hallda big, og hafa þar margra Rijkra Maña Opinku, er þier hefi

Digitized by Google

leita til Frænda hiña, eñ fæstr munu verda til ad halda þig, þeir eð sðru geta vid komid, ertu ecki Audkvæðiñ til Filgdar vid flesta Menn. Grettir var i Vatnsfirdi nockra Stund: Foor þadañ til Vestfiarda, og leitadi til margra Sofigra Manna: Og jafnañ bar Eitthvad til, so eingiñ took hañ.

LV. Cap.

UM Haustid er aaleid, fneri Grett ir aptur hid Sydra, og letti ei fyrr, eñ hañ kom i Liarskooga til Porsteins Kuggasonar Frænda sins, og var þar vel vid hann tekid: Baud Porsteiñ honum med sier ad vera uñ Veturiñ, og þad beckti hñ. Porsteiñ var Idiu-Madr mikill vo Smidur, og helt Menn miog til Starfa, Grettir var lijtkil Verklundar-Madur, og þvi foor lijtt Skap þeirra samañ. Porsteiñ hafdi lœtid Kyrkiu gisra aa Bæ sinum, hañ let og gisra Brw heimañ fraa Bænum, og var hun gisrd med miklum Hagleik, so ad undir Asunum, sem uppi hiellda Brwñi, var Grioot med Hrijngum og Dyn-Bissum, so heyrde yfir til Skards Stada hœlfa Viku Slœttar, ef gengid var nockud uñ Brwna, so hristuſt Hrijngarnir. Hafdi Porsteiñ mikiñ Starfa fyri þessu Smijdi, þvi hañ var Jarngisrdar-Madur mikill. Grettir var Adgisrda-Madur mikill ad dreþa Jarnid, eñ neuti litt, þo var hañ spakur uñ Veturiñ, so ecki bar til Fræsagnar. Eñ er Hrwtfirdingar frettu, ad Grettir var med Porsteini, hofdu þeir þa Flock uppi er Vora took, eñ er Porsteiñ fretti þad, segir hañ Grettir, ad hañ skylldi leita sier Añarstadar Hœlis, eñ ad vera þar, þvi eg sie þu villt ei starfa, eñ mier henta þeir Menn ecki, sem ei vilia viña. Hvort vissar þu mier þa segir Grettir? Porsteiñ bad hañ fara Sudur uñ Laud, og sia Frændur sina: Eñ ef þeir duga þier ei, þa vitia mijn. Grettir gisrdi nu so; Hañ foor Sudur til Borgarfiardar aa Fund Grijms Þorhallssonar, dvoldi hañ þar skamstyfir Pijng. Grijmur vissade honum til Skapta Logmañs ad Hialla. Grettir foor Sydur hinar nedri Heidar, og letti ei fyrr eñ hañ til Twnga kom: Þar bioo Þorhallur Son Asgrijms Ellida Grijmssonar, og foor lijtt med Bygdum. Þorhallur kañadist vid Grettir, sina Forelldra sina: Þar med var Grettir Nafnfrægur uñ allt Laud af Atgiorfe sine. Porhallur var vitur Madur, og gisrdi vel vid Grettir, eñ ecki villdi hañ Vist hañs Alþingdar.

LVI. Cap.

GRettir foor ur Twngu upp til Haukadals, og þadañ Nordur aa Fiall og aa Kisl, og hafdist þar vid uñ Sumarid leinge; Og var nu ei Traust, ad hañ tœki ecki af Mannum Plogg sijn, þeim sem foru Nordur og Nordañ uñ Kisl: Þvi honum vard illt til Fe-Fanga. Þad var eiñ Dag, ad Grettir var Nordr a Owfus Nefs Skeide, ad hañ sa ad Madur reid Nordañepter Kislnum, sa var mikill aa Baki, og hafdi de goodañ Hest, og Beitsle Hœsemt og tinad; Añañ Hest hafde hañ i Taume og aa Postur; Þesse Madur hafde sijdañ Hatt aa Hofdi, og sa Oglegt i Andlit honum. Gretti leitst vel aa Hest hañs og Pijng, og fer til Moots vid hañ, heilsade honum og spyr ad Nafne? Eñ hñ qvadst Loptur heita; Veit eg hvad þu heiter, segir hañ: Þu munt vera Grettir hñ Sterke, Edur hvert ætlar þu ad fara? Ecki hefe eg Stadnesndt þad, segir Grettir: Eñ þad er Eyrende mitt, ef þu villt afleggia nockud af Plogguin hijnum. Loptur mælti: Þvi mun eg sa hier þad eg aa? Edur hvad villtu vidgesa? Grettir mælti: Hefur þu ei spurdt þad, ad eg legg ecki Fe i mooti? Þu sijnest flestum af, ad lœta mig sa þad mig gyrner. Loptur mælti: Biood þu heim hia Koste, er heir gooder þykia: Eñ ei læt eg so mitt Fe, og fare hvor sñ Veg, og reid fram hia Gretti og keirde Hestiñ. Ecki munum vid so skilia, segir Grettir, og þreif i Taumana fyri framañ Hendur Lopti, og helt badum Hendum: Loptur mælti: Far þu Veg hiñ, ecki fær þu af mier ef eg get halded. Þad mun reindt verda, segir Grettir: Loptur feldist ofañ med Kyñ-ledrnum ad Hrijngunum, took i Taumana millum Handa Grettis, og Hrijngaña so fast, ad Hendur Grettis hrucku ofañepter Taumunum, þar til sem hañ drog af honum Beitsled allt. Grettir leit þa eptir i Loptana, og vissi ad þesse Madur munde hafa Asi i Kloom, leit eptir honum og mælti: Hvadœtlar þu ad fara? Loptur qvad:

Ek ætla Regns
I Raun-Ketil,

Digitized by Google

Par steipe niþur
Stoor-Fe Moñum:
Par mœ Hængur
Hitta Grunder,
Liſtiñ Stein
Ok Land-gnæfa.

Grettir mælti: Ei mun mier dælt ad leika ad Bygdum hiynum, eſ þu segir ei liooſara. Loptur qvad: Ei mun mier dælt ad dylia þig, eſ þu vilt vitia þangad, þad er wr Bygd Borgfyrdinga, þar er Bald-Jokul Bragnar kalla. Sidañ ſkildu þeir: Sier nu Grettir ad hañ hefur ei Aſſ vid þeſſum Mañi, og qvad Viſſu.

Mier ſtood, Mealma-Skwrar
Mundaangs hvatur og Atli,
Staddur villd ek ſo ſialldañ,
Snar Jlluge fiærri.
Pa er O-feileñ allra,
Endur drpos mier ur Heidde,
Broodur fyri hoſt eſ hrædunſt,
Hvarmalopt hiñ Arma.

Epter þetta foor Grettir Suduraf Kiſl til Hialla, og fañ Skapta Logmañ og bad hañ Aſiaar. Skapti mælti: Pad er mier ſagt þu farer helldur Oſpaklega, og grijper Goodz Maña: Pad ſoomer hier illa ſo Stoorœttudum Mañe, og vœre allt betra uñ ad tala, eſ ad þu ræntir ecki; Eñ med þvi eg œa ad heita Logmadur i Landenu, þa ſtendur mier illa ad taka vid Utlegdar-Mœlum, og briooto ſo Laugeñ: Eg vil þu raadiſt einz hverſtadar, þar ſem þu þarft eckert ad leggiaſt œa Fe Maña. Grettir qvadſt giarnañ vilia, eñ ſagdiſt valla einſamañ vera meiga, fyri Myrkfœlnis Saker. Skapti mælti: Trw ſo eingum, ad hier verde ſo ſem i Veſtfiordum, hefur þad morgum ad Bana orded, ad þeir hafa of-audtrygdz verid. Grettir hackade honum Heilrœdin: Sneri ſo aptur i Borgarfiord uñ Hauſtid, og fañ Grijm Viu ſtñ, og ſagdi honum Til-logur Skapta Logmañs: Grijmur bad hañ fara til Fiſki-Vatna Nordur œa Arnarvatns-Heidi, og ſo giordi hañ.

LVII. Cap.

Grettir foor a Arnarvatns-Heidde, og giordi ſier Skœla (ſem eñ ſier Merke til) þvi hañ vilde nu hvervetna añad eñ rœna; Keck ſier Net og Bœt, og veiddi ſier til Matar; Honum þoockti þo miog dapurlegt œa Fiallenu, vegna Myrkfœlne... Eñ ſem þad frettu adrer Skoogarmeñ, ad Grettir var þar nidur kominñ, var þeim Hugur œa ad ſiña hañ, þvi heim þoockti þar mikid Traust underkomid ſem hañ var.

Grijmur het Skoogar-Madur uockur Nordlendſkur, ad honum kreyktu Hœtiſyrdingar ad brepa Grettir, hetu honum Frelſi og Fe-Gioſum, eſ hañ kiœmi þeſſu vid: Hañ foor moots vid Grettir, beidde hañ Vidtaku. Grettir mælti: Ei er hier ad hoolpnara, þo þu ſiert hiœa mier, eru hier Skoogar-Meñ vandſiemer, eñ illt þyktir mier einum ad vera, eſ añars vœri Koſtur; Vil eg ad ſœa eiñ ſie hiœa mier ſem ſtarfa vill þad tilfellnr. Grijmur qvedſt ei til añars œtla, og ſtœrde faſt œa Gretter uñ Viſtena; Let Grettir þa teliaſt i og took vid honum, var hañ har œfram uñ Veturen, og ſat uñ Grettir, þoockti þo ei dœlt œa hañ ad rœda. Grettir grunadi nu uñ hañ, og hafde Vopn ſin hiœa ſier Nootr og Dag: Porde Grijmur allrei ad honum rœda, þa hañ vakte. Pad var eiñ Morgun ſnemma, ad Grijmur kom heim fraa Veide, kom i Skœlaū og ſlappade Fyotunum, og villde vita hvort Grettir vekti ecki, hañ lœa kyrr ſem ſvœfe, og let ei bera œa ſier. Sœed hieck uppyfir Gretti, huradi Grijmur ek munde betra Fœre gefaſt, og giordi nu hark mikid, ſo Grettir ſkyldi uñſñaſt, eñ þad var ecki; Pooktiſt hañ nu vita, ad Grettir mundi ſtiadur, ſtillti nu ad Reckinñe hlvoodlega, ſeildiſt eptir Sœrenu, took ofañ og brœa; I þvi hliop Grettir fraū œa Goolfid, og greip Sœed i þvi hū reidde þad, ek añare Hende i Herdar Grijme, og rak hañ nidur miked Fall, ſo hañ lœa i Ovite. Grettir mælti: Gaſſtu ſo raun, þo þu letir goodvœnlega: Hafdi Grettir af honum ſañ Sygur og drap hañ ſidañ. Pookti Gretti ad ſian var vid Skoogar-Moñum: Leid ſo Veturiñ. Pöotti Gretti ad eingu ſo Mein, ſem Myrkfulnelne.

Digitized by Google

58. Cap

LVIII. Cap.

**Þorir i Gardi spyr muhvar Grettir er nidur komin, og villdi ny setia Eitthvørt Raad ad Grettir væri drepin. Madur het Þorir Raudsteggur, hañ var Maña gylladastur og Vijga-Madur mikill, og syri had var hañ sekur gior uñ allt Land. Þorir i Gardi sendi hønum Ord, og er heir fundust, beiddi hañ Raudsteg, ad fara Sendisor sijna, og dreba Grettir Asmundsson, Raudsteggur qvad ei audveldt, þvi hañ vær i Vitur Madur og var uñ sig, Þorir bad hañ til raada, og er slijkt Dreingilegt, so Rosktum Maþi sem þu ert: Eñ eg skal koma hier ur Sekt, og gefa hier mikid Fe. Vid þessu Raadi tok Raudsteggur. Eptir þetta foor hañ Austur fyri Suñañ Land, so sijduk grunadist uñ Ferdir hañs: Kom hañ a Arnarvatns-Heidi, þa Grettir hafdi verid þar Eiñ Vetur. Eñ er Grettir og Raudsteggur fundust, beiddi hañ Grettir Vid toku, Grettir mællti: Ei kañ eg leata so fleiri leika a mig, sem hañ er hier kom i Fyrra, hvor ed let Skialldvænlega, eñ er hañ hafdi uñ Hrijd verid, sat hañ uñ Lijf mitt, og mun eg ecki þætta a þad, ad taka vid hier, eda ødrum Skyogar-Mønum Þorir mællti: Full Vorkun þikir mier hier a vera, þo þu trwir ei Sekum Mønum: Eñ heyrt muntu hafa mijn getid, uñ mijn Vijga Ferli og Ojofnud, eñ uñ Dæadleysi og ad svijkia miñ Lœnardrottiñ, þad muntu ei heyrt hafa, eñ illt er Illur ad vera, margur ætlar añañ þar eptir. Mundi eg ei hijngad farid hafa, hefdi eg ætt betri Kosti: Eñ ecki þikir mier vid uppgefner fyri flestum Mønum, ef vid veitunst ad. Nu mattu ea hætta vid mig, og vita hvorsu adgeiast, Leat mig a burt, ef Odigd reynist, af mier. Grettir mællti: Hætta mon eg a vid þig, eñ vit þad fyri vrsst, ad þad er þiñ Bani, ef mig grunar uñ Svik af hier, Þorir bad hañ so giora: Took Grettir nu vid hønum, og sañ þad hañ mundi hafa Tveggia Maña Megn, til hvørs sem hañ geck. Var hañ jafnañ bwin til ad giora þad Grettir skipadi hønum, so til Einkis þurfti Grettir ad vijkia fier, og allrei bookti hønum so good Vesi sijn, sijdañ hañ sell i Utlegd: Eñ þo var hañ svvar uñ sig, ad allrei saa Þorir Færi a hønum Þorir var Lyg Vetur hia Grettir a Heidiñi: Took hønum nu ad leidast þar ad vera, og hvar nu, hvort Raad hañ skulj finna, þad Grettir sat ecki vid. Eina Nott uñ Vorid, kom Stoorm-Vedur mikid, eñ heir voru i Svefni: Grettir vaknadi, og spyr hvar Baturinn heirra var? Þorir spratt upp, og foor til Baatsins, og braut hañ allan sundur, og kastadi Brotunum Ovijs-Vegar, og var þvi lijkast sem Vedur hefdi brotid og burtsleigt. Eptir þad geck hañ jñ i Skaalañ, og mællti hatt, illa hefur nu tiltekist Vinur miñ, ad Baturinn ockar er brotiñ allur i sundur, eñ Netiñ fraam i Vatninu laangt liggiandi: Sæk þu þau þa segir Grettir, þvi mier þikir hier fiarlœgt verid hafa, ad Baturiñ er brotiñ, Þorir mællti: Þad er su Atgiorsi, sem mier er sijdst hendt, eñ flest allt annad þikist eg meiga reyna vid hvørn Mañ añañ Obreittañ: Mattu og þad vita, ad eg hefi hier ecki Starfa ætlad sijdañ eg kom til hijn, og munda eg ei bidia þessa, være eg til fær þetta ad giora. Grettir stood upp, took Vopn sijn, og geck til Vatnsins: Þar var so vid vaxid, ad Nes gieck fraam i Vatnid, eñ Vijkur-Hvarf nockud ødru meigiñ Nessins, Vatnid var ad-diupt Landinu, Grettir mællti: Leggstu eptir Vatninu, og leat mig sia hvørsu fær Madur þu ert, Þorir mællti: Sagda eg þad a dañ, ad eg er ecki Syndur, og ecki veit eg hvar nu er Garpskapur þiñ og Arædi. Naa maa eg Netinu segia Grettir, eñ svijk þu mig ecki ef eg trwi þier, Þorir mællti: Ætla þu mig ecki slijka Svijvirding og Dæadleisi, Grettir mællti: Þu munt giora Raun a, hvor þu ert. Sijdañ kastadi hañ Klædum og Vopnum, og lagdist eptir Netinu, og sveipadi þvi samañ, fer ad Landi, og steigir þvi upp a Backañ, og er hañ ætladi a Land ad gaanga, þa greip Þorir Sæid, bran skiookt, og hliop mooti Grettir er hañ steig uppa Backañ, og hio til hañs, Grettir kastadi sier aptur a Bak i Vatnid, þa hañ sa þad, og sæk sem Steiñ. Þorir horfdi ut a Vatnid, og ætladi ad veria Landid, ef hañ kiæmi upp. Kasadi Grettir sem nærst Landi, so ad Þorir mætti ecki sia hañ, þar til sem hñ kom i Vijkina ad Baki hønum, og geck þar a Land, Vid þvi gat Þorir ei sied, sañ hañ ei fyr, eñ Grettir dreif hañ upp yfir Høfud sier, og færdi nidur so hardt, ad Sæid brant ur Hendi hønum, og seck Grettir tekid þad, og hafdi ecki Ord vid

Digitized by Google

hañ, og hiuo af honum Hofudid, lauk so hañs Æfi. Eptir bad villdi Grettir ei vid Skoogar-Mønum taka: Eñ po mætti hañ valla Einsamañ vera.

LIX. Cap.

Á Alhijngi frettt Porir ur Gardi, Draap Porirs Raudskeggs, hooktist hañ nu fiæ, ad ei var audvelldr vid ad ríga. Took hañ bad til Raads, ad hañ Reid Vestur yfir Heidar hid nedra af Pijnginu, og hafdi nær Attatijgi Maña: Ætladi nu ad taka Grettir af Lijfi, eñ er Grijmur Porhallason vissi bad, gisrdi hañ Grettir Ord, og bad hañ ad vera var vm sig, Grettir hugdi jafnañ ad Maña-Ferdum. Pad var eitt Dag, ad Grettir sa margra Maña Reid, og stefudu til Bigda hañs, hliopp hañ þa i Hamars-Skard eitt, og villdi ecki Rønn, þvi hañ sa ei allt Lidid. I þvi kom Porir ad med allt Lidid, og bad þa gaanga a milli Bols og Hofuds a Grettir, og qvad lijtid mundi leggiast fyri Jllmeñid, Grettir mællti: Ecki Er Sopid Kaalid, Þo J Ausuna Sie Komid. Hafi hier og leingt til sookt, og munud þvi fa Eitthvad Leiks-Mark audur eñ vid skilium. Porir eggiadi miog til Atsoknar: Hamar-Skardid var miookt, og mætti vel veria odru meigin, eñ bad undradi hañ, ad allrei var ad Baki honum geingid, so honum yrdi Mein ad, Fellu þa Meñ af Porir, eñ sumir urdu saarir, so þeir gaatu ecki ad gisrdt, þa mællti Porir: Pad hefi eg spurdt, ad Grettir væri Afdragds Madur til Hreysti og Hugar, eñ bad vissa eg allrei, ad hañ vær so Fiskhuñugur sem nu sie eg, þvi þar falla hvalsu fleiri Meñ sem hañ horfir Bak inu vid, og sie eg nu er vid Trøll ad eiga eñ ecki vid Mañ. Bidur hañ þa nu fraa hverfa, og so gisrdu þeir. Grettir undrast hvr so mætti verda, eñ þo var hañ orkastiga moodur. Porir sneri sa burtu, og Meñ hiis, Nidu Nordur Sveitir, og hookti Mønum Ferd hañs hiñ Sneipulegasta, hafdi hañ lasid Atiaan Meñ, og saarir margir. Grettir veik nu upp i Skardid, og sa þar Mañ mikiñ Verti, sat hañ upp vid Hamarin, og var saar miog, Grettir spyr hañ ad Nafni, eñ hañ qvadst Hallmundur heita, eñ bad mun eg segia þier til Kyñingar, ad hier hookti eg taka uoogu fast i Taumana a Kiøl er vid sundast, þikiunst eg nu hafa launad hier þad: Vist er þad segir Grettir, ad þu hefur sijndt vid mig mikla Dreingskap, hvoriu seint eg sie þad launad hier, Hallmundur mællti: Þad vil eg nu, ad þu koinir med mier til Heimkyna minna, þvi hier mun leingt hykia hier a Heidinni, Grettir qvadst þad giarnan vilia. Nu fooru þeir baadir saint, Sudur undir Balld-Jokul, þar atti Hallmundur Hellir stooran, hañ atti Dottir sivora Verti og Skoruglega, þau gisrdu vel vid Grettir, grædde hun þa baada, þar dvaldist hañ lengi um Sumarid, hañ qvad Flock um Sumarid um Hallmund: Og er þetta þar i.

Hætt stijgur hollum Fæti,
Hallmundur i Sal Fialla.
þar er eg þessi Vijsa.
Vardt Vedra Fyrdi,
Vijgfws a Ben-Stiga,
Nadur i Viflings Vedri,
Vopn-Hrijdar fraañ skrijda,
Kostur mun Koppum hraustum
Kielldhverfinga Erfa,
Olli hyatur ur Hellie
Hallmundur at eg komst undan,

So hafa þeir fraa sagt, ad Grettir dræpi Sex a Fundinum, eñ Hallmundur Toolf. Þa er aaleid Sumarid, fijsti Grettir aptur til Bigda, ad fiña Vini sina og Frændur: Hallmundur bad hañ til sijn vijkia, ef hañ færi Sudur um Land, og het Grettir þvi. Foor hañ þa Sudur til Borgarfiardar, og þadan til Breidafiardar, Leitadi Raada til Porsteins Kuggasonar, hvort hañ skylldi þa leita? Eñ Porsteini þookti fiolga Moosiodu-Meñ hañs, og qvad saarir mundi vid honum taka. Eñ fara mættu Sudur a Mijrar, og vita hvad þar bijr fyri. Grettir foor Sudur a Mijrar um Haustid.

LXX. Cap.

Þá bioo i Hoolmi Biorn Hytdæla-Kappi, hañ var Asgeirsson, Bessasonar Godlausa, Bœlkasonar, er nam Hrwtafiord sem fyrr segir. Biorn var Hofdingi mikill og hardfeingur, og hiellt jafnañ Seka Meñ. Grettir kom i Hoolm, Biorn took vel vid honum, þvi Vinattu var fyrri med þeim Frændum þeirra.

Digitized by Google

Grettir

Grettir fyge ef hann vildi nockra Asiai veita, Biorn segir: Hann ætti Sokott um allt Land, og ad Menn mundu fordast um Biargir vid hann, bad Sektum nemdi: En helldur skal eg hier Gagn vera segir Biorn, ef þu lætur þa Menn i Kyrdum vera og Hlutlausa, er eg hefi Hond yfir, hvarsu þu gisir vid adra Menn hier i Bigdum: Grettir jatadi því, Biorn mælti: Ad því hefi eg hugad, ad i Fialli því es fram geingur fyri utann Hytar-Aa munu vera Vijge gott, og so Fylsnt, ef vel og Klooklega er unnidvid, er þar Bora gegnum Fialled, og fier þar nedann af Veige, því Piood-Gata liggur under, og Sandbreckt fyrir ofann, so bratt, ad faner munu ufirkomast, ef eiu Madur er røstur upp i Bælenu ad verja. Nu liztst mier þar hellst Umtals-Meal, því þadann er hægt til Fænga ofann a Mijrar, edur ut til Siofar: Grettir qvadst hanns Forfiar hlijda munde, ef hann vildi nockud Gott til leggia. Foor hann þa i Fagra-Skoogar Fiall, og biosst þar um; Hann tialldade med grænu Vadmæle fyri baedar Borurnar a Fiallenu, og þookti sem þar sæe i gegnum nedann af Veige: Midi so til Fænga ofann i Bygdena; Þookti Mijra-Mønnum mikill Vogestur ksmin i Bygdena, þar Grettir var. Þordur Kolbeinsson biosst þa i Hijtar-Nesi, hann var Skiallgott. I þann Tisma var Fiandskapur mikill a medal Biarnar og Þordar, og þookti Byrne ei verr en hanlfneidt, þo ad Grettir gisrde Mønnum Þordar Ospektir, edur Fe. Grettir var jafnann med Byrne, og reyndu þeir margann Fræknleik: Og vijsar so i Sogu Biarnar, ad þeir kolludust jafnann Jafner ad Iþrottum: En þad er flestra Manna Ætlan, ad Grettir hafi verid sterkastur hier Lands-Manna, sijdann þeir Ormur og Þorualsur logdu af Astrannes. Þeir Grettir og Biorn logdust epter allre Hijtar-Aa i einu, ofann fra Vatni og wt ad Siov: Þeir færdu Stiett er þar i Aana, sem alldei hafa sijdann vor-rekid, hvorke af Vatnagaange me Isafornm: Sat Grettir i Fagraskoogar Fialle, so honum voru eingar Atfarer gisrdar; En þo mistu marger sijns fyri honum, og gatu ei adgiordt, því hann hafde brugt Vijge: En aetti Vingott vid þa sem nærstier honum voru.

LXI. Cap.

Madur het Gisle, Son Þorsteins er Snorre Gode let drepa; Gisle var mikill Madur, og Aburdar-Madur ad Vopnum og Klædum, og gisrde um sig mikid, og var sialfhæliñ: Siglinga-Madur mikill, og kom þad Sumar wt i Hijtaa, er Grettir hafde verid einn Vetur i Fiallenu. Þordur Kolbeinsson reid til Skips; Gisle fagnade honum vel, og baud honum Varning sinn ef hann vildi. Þordur þa þad, og tooku þeir Tal med sier: Gisle mælti: Er þad satt sem talad er, ad hier verdi Rændfiatt ad koma i burtu Skoogar-Mañe hjnum, ad ydur gisrir margt Mein, ad mier er sagdt? Þordur mælti: Ecki hofum vær tilreyndt, eh morgum þykir hann torsooktur vera, og hefur ad því morgum orded. Gisle mælti: Von þyki mier ydur veite þwngt vid Biorn, ef hier rekid ecki þeñan af ydur, er þad verr, ad eg mun þa fiærri vera i Vetur, ef eg mætti Bætur a þessu rænda. Þordur mælti: Spyriast mun hier þykia erindt vid hann ad eiga. Gisle mælti: Ecki þarftu ad segia mier fra Grettir, einatt hefi eg Brattara att þa eg var i Herforum med Knwti Konge hinum Rijka, og so fyri Vestann Haf, og þvakti eg veria mitt Rwm: Og kiæmist eg i Færi vid hann, þa treysti eg mier og Vopnum mijnum. Þordur qvad hann til einkis vina, ef hann tæki Grettir af Dogum: Er meira Fe lagt til Hofuds honum, en nockrum ødrum Skoogar-Manni; Voru ondur 6. Metkur, en i Sumar vorn lagdar til 3. af Þorer i Gardi: Og ætla Menn sea munu noog til vina er hlijtur. Allt verdur til Fiarins unnid, segir Gisle, og er oss þad ei sijst Kaupmonnum; En nu skulum vid fara hlijodt med þessa Rændagisrd, kann veka hann fie vardre um sig, ef hann veit og er i Rændagisrd med ydur; Eg ætla ad vera i Vetur wt aa Hlidu-Hrygg, edur ef nockud Bæle hanns laangt fraa Veige mijnum? Reid hann heim sijdann, og var kyrrt um. Hier foor sem mælt er: Ad opt er i Holdi Heyrande nær.

Þeir Menn voru hiaa Vidtale þeirra Gisla, er voru Vinir Biarnar, og sogdu honum inilega fraa: En er þeir Biorn fundust og Grettir,

Juti Biarnu honum hid Saña. Grettir sagdist reyna mundi hvorneñ hañ stædi i mooti. Væri ei O-Saman-ad, segir Biarn, þo þu hrektir fyri Gisla, eñ dreptu hañ ecki, ef þu mætt añars. Grettir glotte ad, og gaf sig fraat uñ. Nær Rettum uñ Haustid, foor Grettir ofañ i Fylsna-Hverfi, og sookti sier Saudi: Hañ gat naad 4. Selldingum. Bændur urdu þarer vid Fior hüs, og fooru eptir honum: Þad var misg jafnframt, ad hañ kom uppunder Hlijdena, ad hiner komu ad og villdu ellta fraa honum Saudena, eñ ecki bar su þeir Vopn aa hañ: Þeir voru 6. samañ, og fliktust aa Veg fyri honum. Eñ þa honum gisr-dist ervidt uñ Saudena, þreif hñ Tvo ogwarpadi Forbreckis, so þeir laugu i Hviti: Eñ sem hiner saau þad, geingu þeir tæpara ad. Grettir took Saudena, kastadi aa Ort sier, og krækti samañ Tveimur og tveimur aa Hornum, geck sijdañ upp i Bæle sitt. Bændur sueru heim, og þookkust illa hafa veidt: Undu þeir nu verr sinum Hlut eñ audur. Gisle sat vid Skip þar til uñ Haustid, þvi var til Hluñs raadid, bar honum margt til Dvala: Vard hañ þvi sijdbuñ, og reid ljtlu fyri Veturnætur; Foor hañ þa Suñañ; og gisti under Hraune fyri Suñañ Hytar-Aa. Uñ Morguniñ audur eñ Gisle reid, mællti hañ til Fylgdar-Mañs sijna: Nu skulum vier aller rijda i Lit-Klædum i Dag, og laata Skoogar-Mañeñ sien ad vær sieum ei sem Foru-Meñ, er her hrek-iast uñ. Þeir voru 3. samañ, og gisrdu so: Eñ sem þeir komu wtyfir Aana, mællti Gisle; Her er mier sagt til Skoogar-Mañsins upp i Tin-dunum, og er her ecki Greidgeingt ad, Edur mun honum ecki vel-lijka ad sijna oss, og sien Pijng vor, þvi hañ qvad þess jafnañ vanañ? Þeñañ Mor-gun hafdi Grettir snemma uppstadid, og var i Bæ-le sijnu. Vedur var kaldt og sriooſandi, og fall-in Sniioor. Gretlir sa 3. Meñ rijda Suñañ yfir Hytar-Aa, og skein aa Lit-Klædin og smellta Skisllduna: Gretti kom i Hug hverier vera munde, villde nu sa eitthvert Plagg af þeim, var honum Fórvitne aa ad sijna þañ, er so mikid Gambradi, took nu Vopn sijn, og hljoop ofañ i Skriduna: Eñ er Gisle heyrir ad saungladi i Griottinu, mællti hañ: Madur fer þar ofañeptir wr Fiallenu og helldur mikill, og mun sa vil-ja sijna oss; Verdum nu vel vid, þvi nu ber Ver-de i Hendur. Meñ hañs soydu hañ mundi ei hlaupa i Hendur heim, ef ei treyste sier, og er þa sa hañ Brek sem beiddist. Hlaupa þeir af Baki: Grettir kom i þvi, og took til Klædasecks er Gisle reidde fyrir aptañ sig og mællti: Þetta mun eg hafa verda, þvi eg lijt laungum ad Litlu. Gisle mællti: Veitstu vid hvorn þu eatt? Grettir mællti: Ecki er mier þad so giogt, mun eg mier ecki Mañamun gisra, þo eg mæle til so ljtils. Vera mun þad hier, þyki ljtid, segir Gisle: Eñ helldur vil eg laata til 30. Hundrada: Ofarlega liggur Ojofnudur i þier, og sækium ad honum Pilltar: Þeir gisrdu so. Grettir let hefiast vid, veik ad Steine þeim þar stendur vid Gotuna, er Grettis-Haf er kallad, og vardist þadañ. Gisle eggiadi Meñ sijna: Grettir sa ad hañ var ei so mikill Fullhuge sem hañ lest, þvi hañ stood jafnañ ad Baki þeim. Gretti leidist nu Þoofid, sreif-lar Saxinn, og hioo añañ Mañin til Bana, og hljoop fraa Steinunum, og sookti so fast, ad Gis-le hrock wt med Fiallenu, fell þa añar Forunaut-ur hañs. Grettir mællti: Ljtt sier þad aa, ad þu hafir þijda vel framgeingd, og illa skilst þu vid Felaga þijna. Gisle mællti: Sa er Eldurin heitastur sem a sialfum brennur, og er illt ad saast vid Heliar-Mañin. Skiptust þeir saam Hegg-um vid, audur Gisle kastadi bædi Vopnum og Klædum, og took aa Naas wt med Fiallenu. Grettir gaf honum Tyom ad kasta þvi honum lij-kar: Og i hvert Sin er Gisle sa sier Naad-Rum til, kastadi hañ einhverju Klæde af sier; Foor Grettir ei bardara eptir eñ Sund þar i millum þeirra: Foor Gisle wt uñ Fiallid og uñ midian Kalldar-Dal, so uñ Aslaugar-Hlijd fyrir ofañ Kolbeinsstadi, so wt i Borgar-Hraun, þar var Gisle i Lijn-Klædum einum, og gisrdist aakafleg moodur. Grettir reif upp Hrisslu mikg stoora; Eñ Gisle letti ei fyrr eñ hañ kom ad Haf-fiardar-Aa, hun var geingiñ upp og ill Uñferdar. Gisle atlade wt aa Aana; Grettir snaradisi eptir hon-um, og greip hañ, kendi hañ þa Astsmanar, raf Grettir hañ þa under sig og mællti: Ertu Gisle saa sem sijna villder, Grettir Asmundsson? Gisle mællti; Eg hef nu fundid hañ, eñ ei veit eg hver-niñ vid skilium, og tak nu hvad þu hefur feingid, eñ gef mig lausañ. Grettir mællti: Ei mun hi-er skiliast þad eg segi hier, uema eg gisri hier

Digitized by Google

Raud-

Raudning, og rak Skyrtuna fram yfir Hofud honum, og let Hrijsluna ganga um Bak og bædar Hlidar, eñ hañ fijsti jafnañ ad sunna sier undañ: Af hijder Grettir hañ þa med ollu, og let hañ so lausañ. Huxadi Gisle ad fyrr villdi hañ allrei Grettir sundad hafa, eñ ad hafa slijka Fleinging, vañ hañ og allrei til slijkrar Hvdstroku optar. Eñ er Gisle kom Footum under sig, hlioop hañ wt a Hyl eñ mikla, og sveinner þar yfir Aana, og kom uñ Rootkina ad Bæ heim sem heitir a Hrosshollti; og var þa miog þiakadur, læt hañ þar i Vikn, og hlioop Blastur i Byk hañs; Eptir þad foor hañ til Vistar sinnar.

Grettir sneri aptur, og tijndi upp Pijng þann er Gisle hafde nidur kastad, og færdi heim til sijn, og seck Gisle ecki af þeim sijdan: Morgum þookti þetta maklega giordt vid Gisla, fyri Uñsæing sitt og Ránp, er hañ hafdi haft. Grettir qvad þetta uñ Sameigu þeirra.

Reñur sa er risþar Toñum
Ramlijtt er hañ skal bijtaſt,
Mattı hañ mædaſt firri
Mest fyri odrum Hesti,
Eñ fyri mier uñ Mijrar,
Margneñiñ um Dag þeñan,
Fremder hañ Fyrdur og Sændu,
Fysandi rañ hañ Gysli.

Uñ Vorid foor Gisli til Skips, og baud a þvi mestañ Vara, ad nockur Hlutur sneri Sudur med Fialli, þad hañ atti, qvad Fiandañ skaalsañ þar fyri vera. Gysli Reid Sudur med Sioo alla leid til Skips; og funduſt þeir Grettir allrei sijdañ, þookti eingum til hañs koma upp fra þvi, og er hañ ur Sogunni. Vestnadi med heim Þordr Kolbeinssyni og Grettir. Setti Þordur mr morg Raud, ad Grettir yrdi i burtu komid edur drepiñ.

LXII. Cap.

Nu sem Grettir hafdi verid Tvo Vetur i Fagraskoogar-Fialli, og er hiñ Pridie var kominn, þa foor Grettir Sudur a Mijrar, a þañ Bæ er i Lækiarbug heitir, og hafdi þadañ Sed Gielldinga ad Ovilia þess er axti: Padañ foor hañ ofañ til Akra, og rak þadañ Tvs Naut ut Glasturs og nærga Gaudi. Foor so upp fyri Suñañ Hytar Aa: Eñ er Bændur urdu varir vid Ferd hañs, gisrdu þeir Ord Þordi i Hytar-Nesi, og baudu hañ ei fyrirbindast, ad reenda Grettir af Dogum, eñ hañ foor undañ, eñ vid Bæn þeirra feck hañ til Arnor Son sinn, (er sijdañ var kalladur Jarla-Skaalld) til ad fara med heim, og bad þa ei leeta Grettir undañ reka: Worn þa Menn sendir uñ alla Bygdina. Biarni het madr er bioo a Jarva i Flisiuhverfi, hñ safnadi Mañnum fyri utañ Hytar-Aa, og ætludu þeir su til, ad sijnn meigin skylldu ad koma hosrier Flockarnir: Grettir var vid Pridia Mañ, het sa Eyvindur er med heim foor, Sonur Þoondans ur Fagra-Skoogum, og var Nestur Madur og hiñ Pridie Madur med þeim. Þar komu fyrst Þorarinn fra Ørum, og Þorsteinn fra Lækiarbug, og voru nær Priattijgi samañ. Grettir vilddi þa leita ut yfir Aana, þa komu þeir Þorsteinn, Arnor og Biarni utañ ad Aani. Res misott geck fram i Aana heim megin sem Grettir var, hañ rak Fed i framañverdt Nesid, er hañ fek Maña-Fyrina, þvi hañ vilddi allrei lausk leeta þad er hañ feck Hond a komid. Mijra-Menn riedu þegar til Adgaungu, og letu gyllilega, Grettir bad Filgdar-Menn sijna gesma, ad þeir geingi a ad Baki honum: Ei mattu allmargir Sen ad honum gaunga, vard þad hord Viburgign med þeim. Grettir hioo a bædar Hendur med Saxinu, og var heim ecki audveldt ad sækia hañ, fellu þa Mijra-Menn, eñ sumir urdu saarir: Þeir urdu seinir utañ yfir Aana, þvi Vadid var ecki gærri, Ei hofdu þeir leingi bariſt adur eñ þeir sneru fra. Þorarinn fra Ørum var gamall Madur miog, so hañ var ecki i Adsooknine. Eñ er uti var Bardagin, þa kom ad Þrandr Son Þorarins, og Þorgils Ingialldsson Brood ur Son Þorarins, og Finnbogi Son Þorgils Þorhallssonar ur Hytar-Dal, og Steinulfur Þorleifsson ur Hrauns-Dal, þeir eggiudu Menn miog til Adsooknar: Gisrdu þeir eñ harda Hrijd, Grettir sa nu ad añadhvort var ad flija, edur hlijfaſt ecki vid, geingur hañ þa so hardt fram, ad eingver hiellduſt vid, þviad so var Mañmargt, ad honum þookti Osijnt uñ Undañkoma una, utañ ad vina sem mest a dur hañ felli. Vilddi hañ nu hafa fyrſt fyri sig þañ Mañ, er honum

Digitized by Google

þookti

þookti Maattak i, þiriþur hann þa ad Steinulfi og hioo til hans i Hofudid; og klauf hann i Herdar nidur, og þegar hioo hann Thad Hogg til Þorgils Jngialldsſonar, og kom a hann midiann, og took i ſundur, þa villdi Þraandur fram þreitya, og hefna Frænda ſina: Grettir hioo til hans a hægra Lærid, ſo af took allann Vodvann, og vard hann þegar Ovijgur. Eptir þetta veitti hann Fiñ þogga mikiñ Averka: Þa kalladi Þorariñ og bad þa fraa hverfa, þviad verra ſamid hier af honum ſem hier vigiſt leingur vid, þvi hann kiſe Mann ur Lidi ydar: Þeir gierdu ſo, og ſneru fraa, hann þoru dreþnir Tiju Menn, eñ Finñ ſærdir til Olifſe og Orkumſla, eñ fleſtir hofdu nockra Skeinu, ſem a Fundinum verid hofdu. Grettir var eaknſegla ungodur, eñ lijtt ſoar: Leitudu Mijra-Menn þa undann, og hofdu ſtingid mikiñ Mann-Skada i Eñ þeim utann yfir Aana foorſt ſeint, og komu eñ ſtirr eñ ſkiki var Fundinum, og er þeir ſaa Ofarir ſiña Maña, þa villdi Arnor ecki hafa ſig i Hætu, og ſeck hann mikid Ohnæli af Fodur ſinum og ødrum: Vætte Menn ad hann hafi eingiñ Garpur verid, þar heitir nu Grettirs Oddi er þeir bordaſt.

LXIII. Cap.

ÞEir Grettir Tooku Sier Nu Hroſs, og ridu upp undir Fiall, þviad þeir voru allir ſaarir, og er þeir komu i Fagra-Skooga, var Eyvindur þar eptir: Bonda-Dottir var uti, og ſpyr Tijdinda, Grettir ſagdi af hid liooſasta, og qvad Vijſu.

Hægra mun Hilldi Seima,
Hornſlædur nu græda,
Stoor þo ad ſteiptiſt fleira,
Steinulfs Hofud Skeina,
Þyl er nu Þorgils Efni,
Þung Vou at Ben Sprungu,
Lijdir ſegla Atta adra,
Audbrioota þar dauda.

Eptir þad foor Grettir upp i Bæli ſitt, og ſat þar um Veturiñ, eñ er þeir Biorn funduſt, ſagdi hann Grettir, ad honum þækti nu mikid ad ordid, og mun hier hier ei vært Aleinadar: Hefur þu brepid bædi Frændur mijna og Vini, eñ ecki mun eg kaſta þvi nidur er eg hefi ſaakad hier, medañ þu ert hier, Grettir qvadſt Hendur ſijnar og Lijf hafa matt ad verja, eñ illt er þad ef hier miſlijkar, Biorn qvad nu ſoþvid vera verda. Lithu ſijdar komu þeir til Biorns, ſem miſt hofdu Vini ſina og Frændur fyri Grettir, og bøndu hann ad leata ei hann Oeirdar-Mann vera þar leingur, til Skapraunar vid þa, Biorn ſeger þad ſkylldi vera, þa þeſſi Vetur væri lidinn. Þraandur Son Þorarins var græddur ad nockru, hann var gyllder Madur fyri ſier, hann atti Steinunni Dottir Rauds af Kambneſi. Þorleifur i Hrauns-Dal Fadir Steinulfs var mikill Madur fyri ſier: Fraa honum eru kompnir Rauddælir. Ecki er hier getid um Sameign beirra Grettirs og Mijra-Manna fleira, medan hann var i Fiallinu: Hielt Biorn Vinaattu vid hann, eñ þo fæckudu Vinir Biorns vid þetta, er hann let Grettir þar vera, þvi Menn undu illa vid þad, ad hafa Frændur ſijna Obætta. Um Pijng teeadi Grettir burt af Mijrum, foor hann þa eñ til Borgarfiardar, og er hann fæ Grijm Þorhallſon, beiddi hann þa Rauds, hyſtriñ hann ſkylldi breita, eñ Grijmur qvadſt ei hafa Eſni ad hallda hann, og þvi foor hann i moats vid Hallmund Vin ſinn, og qvalduſt þar um Sumarid, þar til ad leid.

LXIV. Cap.

UM Hauſtid foor Grettir i Gett-Land, og beid þar til ad biart Vedur kom, þa geck hann upp a Geitlands-Jøkul, og ſteſudi i Land-Sudur a Jøkuliñ, og hafdi med ſier Ketil og Elldsverkf. (Þad ætla Menn, ad hann mune hafa ferid þad af Tilvijſan Hallmundar, þvi honum hefur vijda kuñugt verid.) Grettir foor þar til, er hann fann Dal i Jøkulinum, heldur laangann og mjovann, og lykt ad Jøkulum bøndu megin, ſo ad þeir ſlottu fram yfir Daliñ. Hann komſt ofañ i Einhyrium Stad, hann ſa þar fagrar Hlijd ar Gräſi vaxnar, og Smaa-Ker, og voru þar Hyerir, og þookti honum ſem Jard-Hifar mundi hallda þvi, er ecki luktuſt ſaman Jøklar yfir Dalnum. Aa lijtil fell ofan eptir Dalnum, og ſlettar Eyrar ad bøndu megin: Lijtill var þar Sooldr-Gangur; Eñ þad þookti honum Dal, hvorſu margur Saudur þar var i Dalnum: Þad Fe var miklu betra og feitara, eñ hann hefdi þvilijkt

Digitized by Google

þviliſkt fied. Grettir bioſt nu þar uñ, og gisrdi ſier Skaala af heim Vidi, er hañ feck þar til. Took hañ ſier nu Saudi til Matar, var þar betri Eiñ Saudur til Nidurlags, eñ Tveir Añarſtadar. Eiu Ær Mookollott var þar med Dilk, ſu er hønum þookti meſt Afbragd i vera fyri Vaxtar Sakir: Var hønum Forvitni a ad taka Dilkiñ, og ſo gisrdi hañ, og ſkar ſijdañ, Hælſvætt Mors var i Dilknum, eñ hañ var þo ollu betri a Matiñ: Eñ er Mookolla miſti Dilks ſijns, foor hun uppa Skaala Grettirs hvoria Noott, ſo hañ mætti einga Noott ſofa, þeſs ydradiſt Grettir meſt, ad hañ hafdi ſkorid Dilkiñ, fyri Onæadum heñar; Hlørt Kvølld þegar Hælſ-Rockvad var, heyrdi hañ hvoad upp i Dalnum, og þa hliop Fe allt ſamañ, og til ſama Bools hvort Kvølld. So hefur Grettir ſagt, ad fyri Dalnum hafi Rædi ad Blendingur Puſſa, ſem er Porir het, og i hañs Trausti hafi Grettir þar verid: Vid hañ kendi Grettir Daliñ, og kalladi Porirs-Dal. Dætur qvad hañ Porir eiga, og henti Grettir Gaman ad þeim: Pær tooku þvi vel, þvi þar var ecki Mañqvæmt, Eñ þa er faſtad var, gisrdi Grettir þa Miſſing, ad hañ ſkylldi eta Mor og Lifrar uſt Leanga-Foſtuna. Ecki bar þar til Tijdinda uñ Veturiñ, eñ þo þookti Grettir þar ſo dauflegt, ad hañ mætti þar ei leingur vera. Foor hañ þa i burt ur Dalnum, og geck Sudur þvert af Iøklum, og kom þa Nordur ad undir Skialdbreid, þar reiſti hañ upp Hellu, og klappadi a Rauf, og ſagdi ſo: Ef Madur legdi Auga ſitt vid Raufina a Helluñi, þa mætti ſiea i Gil þad ſem ſellur i Porirs-Dal. Sijdañ foor hañ Sudur uñ Land, og ſo til Auſtfiarda, var hañ i þeſſari Ferd uñ Sumarid og Veturiñ, og ſañ alla hina meiri Meñ, eg bægdi hønum ſo vid, ad hañ feck hvorkt Viſt nie Veru. So foor hañ aptur hid Nordra, og dvaldiſt i ymſum Stødum.

LXV. Cap.

Jtlu ſijdar eñ Grettir foor af Arnarvatns-Heidi, Kom ſa Madur a Heidina er Grijmur het, hañ var Sonur Eckiuñar a Kroppi. Hañ hafdi drepid Son Eids Skeggiaſonar ur Aſi, og vard uñ þad Sekur: Hañ ſettiſt nidur þar ſem Grettir hafdi adur verid a Arnarvatns-Heidi, og veiddi vr Vatnenu. Hallmundi liek Ofund a ad Grijmur var komiñ i Stadiñ Grettis, og huxadi ad hønum ſkylldi ecki Arferde i vera, þookt hañ veidde. So bar til eiñ Dag, ad Grijmur veiddi 100. Fiſka og bar heim ad Skaala, og bioo uñ vti: Eñ uñ Morguniñ er hañ kom til, var burt hvor og eiñ Fiſkur: Petta þookti hønum undarlegt, foor til Vatnſins og veiddi 200. Fiſka, færde heim og bioo uñ, og foor allt a ſomu Leid, ad aller voru burt uñ Morguniñ, og þookti hønum ad einum Bruñe bera. Hiñ Pridia Dag veidde hañ 300. Fiſka, bar heim og bioo uñ, var i Skaala og vakti; Grijmur ſa vt uñ Hurdar-Boruna; ef nockud kiæmi ad Skaalanum: Leid nu ſo fraam a Noottena. Eñ er Pridiungur var af Noott, heyrde hañ geinged vti hia ſer og ſtijgen hardt a. Og er Grijmur vard þeſſa var, took hañ Øxe er hañ atti, þad var allthvaſt Vopn; Hañ ſax hvad þeſſi hafdiſt ad. Komu-Madur hafdi mikiñ Meis a Hofdi, ſettiſt nidur, litadiſt uñ og ſa eingañ vti; Hañ took þa til ad banka i Fiſtunum, og þyker nu gott Hønd a ad hafa, rootar ollu ofañ i Meiſiñ, var þa fullur Meiſiñ miog: Eñ Grijmur hugdi eingiñ Hefur mundi meira bera. Hañ tekur nu og rædſt under Byrdena; Og i þvi hañ villdi af Stad fara, hioo Grijmur Tveim Høndum a Hælſiñ, ſo ad Hamar ſeck: Hiñ brann vid, og ſettj a Raas med Meiſiñ Sudur ad Fialli, ſneri Grijmur eptir hønum, og villdi vita hvort hønum hefdi ei tekid. Peir fooru ſo Sudr allt undir Balld-Iøkul, þar geck Madur þeſſe iñ i eirn Hellir, þar ſat Kona ſtoor Vexti, og helldur ſkrugleg; Pad heyrdi Grijmur hun heilſadi Fodur ſijnum, og nefndi Hallmund: Hañ kaſtadi hardt nidur Byrdiñe, og Andvarpade þvngt. Hun ſpyr þvi hañ Andvarpadi ſo þvngt, þvi ope hefur þu borid þijngra, og blaſid ei ſo þvngañ? Hañ ſvarar og qvad þetta:

Pad er mier ſyndt
At ſijnu Aſle,
Mar eingiñ
Madur treyſta,
Þvi ſo bregdſt
A Bana-Dægri,
Hollda Hugur

Digitized by Google

Sem Heill hilar.

Hun spyr þa iñilega ad Widskiptum þeirra? Eñ hañ sagdi allt sem farid hafdi: Skalltu inn heyra til, segir hañ, Eñ eg mun segia þier frá Athofnum mijnum, og qveda þar uñ Qvæde, eñ þu skallt rista eptir á Kesle. Hun giordi so. Þa qvad Hallmundur, og er þetta þar i;

Þookti ek gilldur
Er Grettir strauk,
Noogu fast
Nijdur af Taumum,
Sá ek hitt
Hañ hørfa giordi,
Eina Stund
Sier i Gwpner.
Þar nærst
Kom Þorer,
Arnarvatns
Uppá Heidi,
Ok voru tveir
um Tugu Atta,
Odda Leik
Eiga Knáttum.
Spyndest Gilld
Grettis Handa,
Skijlu Hogg
á Skioldum þeirra,
Þo frá ek mijn
Miklu stærri,
Eggia Spor
Itum sijmast.
Ek let Hofud
Ok Hendur siwka,
Brognum af-
Er ad Baki geingu,
So at Kappar
Kelduhverfis,
Atiann þar
Epter langa.
Hefur ek þussa
Ok þeirra Kyn,
Hardt leiked
Hamars ok Bwa,
Eñ Meinvætti
Marga harda,
Ok Blendingum
At Bana vordit.
So Alfa-Kyni
Ok Uvættum,
Nær hefi ek ollum
Oþarfur verid.

Margra Athafna sijna gat Hallmundur i Qvidunne, þvi hañ hafdi farid uñ allt Land. Þa mælti hun: Ecki hefur sá Madur Slippnfengur verid, og var þad ecki Olijkt, þvi þu settir á illañ Stofu vid hañ; Edur hvor mun nu hefna þijn? Hallmundur mælti: Ecki er vijst ad hefnt verdi qudid; Eñ vita þykiunst eg ad Grettir munde hefna mijn, ef hañ mætti fier so vidkoma, eñ ecki mun hægt ad gaunga mooti Giæfu þessa Mañs, þviad honum mun mikid Lægid verda. Eptir þad dros so af Mætte Hallmundar, sem framdroo Qvidunni; Var þad og mieg jafnskiott, ad lokid var Qvidunni og Hallmundur doo. Hun bar sig lijtt og gret sárt. Þa geck Grijmur fram og bad hana hreysta sig, og verdur þa hver ad fara er hañ fer feigur; Var hetta og mieg af Tilstofnan Hallmundar, mætti eg valla siá ad hañ rænti mig so. Hun qvad hañ hafa mikid ad mæla uñ þad, og gefst illa Ojafnudur: Took hun þa ad glediast mieg vid Næduna. Þar dvalldist Grijmur margar Nætur i Hellirnum, og nam Qvidunna, og fóer þa Laglega med heim. Grijmur var á Arnarvatns-Heidi uñ Veturiñ, eptir Dauda Hallmunds. Eptir þad kom Þorkell Eyulfsson á moots vid hañ á Heidena, og bordust þar: Lauk so þeirra Widskiptum, ad Grijmur mátti ræda Lijfi hañs, og villdi ei drepa hañ. Þorkell took hañ til sijn, og kom honum Utañ, og gaf honum Gooz, og bokti har hverutveggi vel sijna vid annañ. Grijmur var sijdañ Farmadur mikill, og er mikil Saga frá honum komiñ.

Digitized by Google

66. Cap.

LXVI. Cap.

NU er þar til ad taka, ad Grettir kom Austan wr Fiordum, og foor huldu Hofdi og duldist, þvi hann vilde ei finna Porer, og lá wti um Sumarid á Modrudals-Heidi, og i ymsum Stodum: Hann var stundum á Reikia-Heidi. Pad fretti Porer ad Grettir var á Reikia-Heidi, og safnade Mönnum og reid á Heidina, og ætlade nu ad hann skylldi ei undan komast. Grettir vard nædalega ecki fyrr var vid, enn þeir komu ad honum: Hann var þá vid eitt Sel, skamt fra Veigenum, þá var hann vid Annan Mann: Og er þeir sáu Flockin, vard stiovott til Rauda ad taka: Bad Grettir ad þeir skylldu fella Hestana, og draga þá inn i Selid, og so giordu þeir. Porer reid umfram, og so Nordur eptir Heidinne, og misti Vinar i Stad og fundu ecki, hvorsu nu aptur. Og er Flockurinn var Vesturum ridin, þa mælti Grettir: Ei mun þeim þykia Ferdin good ef vær finnumst ecki, og skalltu geima Hesta okkar her vid Selid, enn eg skal fara i moots vid þá, væri þeim þad Aleikne, ef þeir kende mig ei: Fornaautur hans latti þess, enn þo foor hann og tok sier annan Bwning, med sidu Hettu nidur fyrir Andlitid, og Staf i Hendi, og geck so á Veg fyri þá: Þeir heilsudu honum og spyrja ef hann hefdi sied nockra Menn ridna um Heidina? Sied mun eg hafa þá hier ad-leitid, segir hann, og skorter ydur nu all-lijtid ad finna þá, því þeir voru her fyri sunnan Mijrarnar til vinstre Handar: Enn er þeir heyrdu þetta, beyfin þeir wt á Mijrarnar: Þar voru so mikil Forræde, ad þeir komust hvorge fram, urdu ad draga upp Hestana, og hroktust þar i leingi Dags; Baudu nu illa fyri þessum Fornmanni, er þá hafdi so-dærad. Grettir sneri á moots vid Felaga sina; Og er þeir fundust, qvad Grettir Visu.

Ridkat ek ræke Meiputn
Randar-Hoots at mooti
Skaupud er þessum Pegni
Praut fer ek einn á Brantu
Vilkat ek Vidris Baalka
Vifendur spaka finna
Ek man hier ei hikka
Er leikak mer Fætis.
Hnekke ek sea þar er Flokkar
Fara Poris miok stoorer
Er at (era) mer i Pys þeie
Perfulegt at hverfa
Fordunst frægra Vikda
Fund á ek Veg til Lundar
Verd ek Heimdals at herda
Hior, Biorgum so fiorve.

Peir ridu nu sem hvatast Vesturaf, og fra sier um Bæi á Garde, enn dur Porer kom med Flockin: Og er þeir kumu nær Bænum, kom Madur i Fer þeirra og kendi hann ei, þeir sáu ad Kona stood wti Ung og Skrautleg; Grettir spyr hver sw Kona være? Sa Nikomne Madur sagdi hana være Dootter Poris. Þa qvad Grettir Visu.

Svifi man segla-kuna
Soolgulls Menia Stoola,
Opt þo at eige skipte
Ord mijn Fodur þijnum,
Hvar ek reid um Bæ breidan,
Bard-Joohs ok nær Gardi,
Laud Skreitis er lijtid,
Lid med Dreina hin Pridia.

Af þessu þoktist sa nijkomni Madur vita hver vera munde, reid til Bygda, og sagdi Grettir væri um-ridin er Porer kom heim, þoktu morgum Grettir hafa vafid Hende sina um Hofud þeim: Setti Porer þa fyri hann Geyslunga hvar hann kiæmi fram. Sende nu Grettir Fylgdar-Mann sin Vestur á Sveiter med Hestana, enn hann foor til Fialla, og var i Dular-Kufle, og foor so Nordur sudverdan Vetur, so hann kendist ecki. Allum þoktu menn Porer hafa feingid verra en fyrr af Vidskiptum þeirra.

LXVII. Cap.

STein het Prestur, er bioo á Eyadals-Á i Bardardal, hann var Bwpegn goodur og rijkur af Fe: Kiartan het Son hans, Rijkur Madur og røskur, og vel á Legg kominn. Porstein Hvijti het Madur, er bioo

Digitized by Google

a Sandhaugum fyri sukañ Eyadals-Aa; eñ Steinvor het Kona hañs, væn og gladyær: Pau attu Ung Boru i hañ Tijma, bar þookti Mønum reimt vegna Trollagangs. Pad bar til Tydm Vetrum fyrr eñ Grettir foor Nordur, ad Steinvor Hwsfreya a Sandhaugum foor til Jvola-Tijda, eñ Bvonde var heima, og lagdstur ad sofa uñ Kvøldid. Uñ Nottena heyrdu Meñ Brak vid Rwm Bvonda, eñ þo þorde eingiñ ad forvitnast uñ þad, þvi Fæmunt var heima. Hws-Freya kom heim um Morguniñ, og var Bvonde þa horfiñ, so eingiñ visse hvad af hønum var ordid: Lidu so hin nærstu Missere. Añan Vetur villde Hwsfreya fara til Tijda, og bad Hwskarl sin heima vera, eñ hañ var tregur til, bad hana þo rœda; Foor þa allt a sømu Leid sem fyrr var, ad hañ var horfiñ. Þoskti Mønum þetta undurlegt: Sœau Meñ. ad Blood-Dropar mikler voru i Ute-Dyrum, þooktust Meñ vita ad Ovœttr munde hafa tekid hœa bœnda: Þetta frettist vijda uñ Sveitter. Grettir hafdi og spurdt af þessu: Og med þvi hønum var mjøg Lægid ad koma af Upturgaungnum, gisrdi hañ Ferd sijna til Bœrdardals, og kom Adfangadags-Kvøld Jvola til Sandhauga, dvaldist þar og nefndist Gestur, og var hañ Furdu mikill Vexti: Var Heima-Fvolk allt hrædt vid hañ. Hañ beiddi Gistingar, Hwsfreyá qvad hønum Mat til Reidu, eñ ambyrgstu þig fiœlfur: Hañ qvad so vera skyldi, og mun eg vera heima, eñ far þu til Tijda ef villt. Hun mælti: Mier þykir þu hraustur vera, ef þu þorer heima ad vera, eñ illt þyker mier heima ad vera fiœlfre, eñ eg kemst ecki yfir Aana. Gestur mælti: Eg mun fylgia þier yfir Aana. Bioost hun nu til Tijdaña, og Dootter heñar lijtil Vexti med heñi: Hlaka var Uti, eñ Aaiñ i Leisingu og Jakafor mikil. Þa mælti Hws-Freya: O-fœr er Aaiñ bædi Mønum og Hestum. Vod munu a heñi, segir Gestur? verid ei hrædd ar. Hwsfreya mælti: Berid fyrst Meyuna, þvi hun er lettari. Ei neñi eg ad gisra mier Tvær Ferder, segir Gestur, og mun eg bera þig a Handlegg mier. Hun fignde sig og mælti: Petta er O-fœra; Edur hvad ætlar þu ad gisra af Meynñe? Sia mun eg Rad, segir hañ: Og greip þœr bœdar upp, og setti þa Yngre i Kne Mødur sinni, og bar þœr a vinstra Handlegg, og Od sijt vi a Aana: Ecki þordu þœr ad œpa, so voru þœr hræddar. Eñ þegar skall a Brioost hønum, sa vad ad hønum stoora Jaka, skaust þañ heim fra sier med heirre Hendiñi sem laus var, gisrdi þa so a Yrl braut Straumuriñ, Od hañ sem sterklegast ad Backanum, og fleigdi þeim a kaud; Sneri aptur, og var þa hœalfrackvad er hañ kom heim til Sandhauga, var þa kallad til Matar: Og er hañ var mettur, bad hañ Heima-Fvolk allt fara i Stofu. Tvok hañ þa Bord og lausañ Vid, og rak uñ þvera Stofuna i Bœalk mikiñ, so eingiñ Heimamadur komst fram yfir. Eingiñ þorde i mooti ad mœla; Geingid var i Hlidveggiñ Stofuñar vid Gafliñ, var þar hia Þverpallur, þar lagdist hañ nidur og foor ei af Klædum: Liosi brañ vid Stofu-Dyr, en Grettir so fram a Nootr.

Hwsfreya kom til Tijda til Eyardals-Aar, og undradist Fvolk Ferd heñar yfir Aana: Hun sagdist ei vita hvort sig hefdi flutt Madur edur Troll. Prestur qvad Mañ vera mundi, þo fœrra Maki sie; Lœt nu hlioodt yfer, segir hañ, mœske hañ sie sendur ad viña Bvot a Vandrœdum þijnum: Og var Hwsfreya þar uñ Nottena.

LXVIII. Cap.

ÞAer drœo ad midri Nootr, heyrdi Grettir uti Dunur miklar: Þvi næst kom i Stofuna Troll-Kona mikil, og hafdi i Añari Hendi Trog, eñ Añari Skalm mikla. Er hun kom iñ, litadist hun uñ, og sa hvar Grettir lœ, hliop ad hønum, eñ hañ upp i mooti, Riedust a Griñilega, og sooktust leingi i Stofuñi, hun var sterkari, eñ hañ foor undañ Kiœnlega: Allt brutu þau er fyri þeim var, jafnvel Þver-Pilid undañ Stofuñi. Hun drœo hañ þa fram yfir Dyrnar, og so i Andvrid, hañ tok þa fast a mooti, hun villdi draga hañ ut ur Bœnum, eñ þad var ei sirri, eñ leysti fra allaft Dyra-Umbwningiñ, og bœru þau hañ ut a Herdum sier: Þœfdi hun med hañ ofañ til Ariñar, og allt fram ad Gliwfrum: Þa var Grettir orkastega moodur, þo var hønum añadhvort ad herda sig, ella mundi hun steipa hønum ofañ i Gliwfriñ. Alla Nottina sooktust þau, allrei þooktist hañ hafa feingist vid slijkañ Ofagnad fyri Aftr Sakir: Hun hafdi

Digitized by Google

halldid

halldid honum so fast ad ster, ad hañ maatti hvergi Hendi sūi til taka, utañ hañ hiellst uñ hana midia. Og er pau komu ad Gliwfrunum, braa hañ Flagd-Konuñi til Sveisly, og pvi vard honum laus Hondiñ Hægri, preif til Sarsins, og braa pvi aa Orl Troll-Konuñi, so af took Hægri Hondina, og so vard hañ laus, eñ hun steiptist ofañ i Fossen. Grettir var pa styrdur og moodur, og laa par leingi aa Hamrinum, geck heim pa lijsa took, og lagdist i Reckiu. Hañ var allur prwt iñ og blaar: Eñ er Hwsfreia kom fraa Tijdum, bookti heñi prauskad uñ Hybijli sijn, geck til Grettirs, og spurdi hvad til hefdi borid, ad allt var brotid og bælt: Hañ sagdi allt sem farid hafdi, heñi fanst mikid uñ, og spyr hvar hañ væri, hañ sagdi hid saña, og bad sækia Prest, qvadst vilia fūa hañ, og so var gjort: Eñ er Prestur kom til Sand-Hauga, vard hañ braalt vijs, ad Grettir Asmundarson var par komiñ, sem nefndist Giestur, Prestur spurdi hañ, hvad af heim Mañum mundi ordid hafa, er par hefdi horfid, Grettir qvadst ætla pa i Gliwfrunum, Prestur qvadst ei trwa Sogn hañs, ef ei sijnast Merki aa, Grettir mælti: Ad sijdar visst peir pad gior, foor Prestur heim. Grettir laa leingi i Reckiu, giordi Hwsfreia vel vid hañ, lidu so af Jooliñ. Petta er Sogn Grettirs uñ Troll-Konuna, ad hun steiptist i Gliwfrid, pa hun feck Sarid, eñ Bardælingar segia hana hafi Dagad uppi pa pau glijmdu, og hafi hun sprungid pa hañ hiop af heñi Hondina, og standi eñ i Konu Lijki par aa Biarginu: Var Grettir par uñ Veturiñ. Pad var eiñ Dag, ad Grettir kom til Eyadals Aar, og er peir fundust Grettir og Steinn Prestur, pa mælti Grettir: Sie eg pad Prestur, ad pu leggur lijtiñ Trwnad aa Sagnir mijnar. Nu vil eg pu farir med mier til Aarūar, og sia nu hvar Lijkindi pier pikir aa vera, Prestur gjorir so, eñ er peir komu til Fossins, sia peir Skwta upp undir Bergid, pad var Meitil-Berg so mikid, ad hvergi maatti upp komist, og var nær Fimtijge Fadma ofañ ad Vatninu, hofdu peir Festi med sier, pa mælti Prestur: Ofært finist mier hier ofañ ad fara, Grettir mælti: Fært er, og mun eg forvitnast hvad i Fossenum er, eñ pu skallt geyma Festar. Prestur bad hañ ronda, Keirdi Hæl nidur, og bar aa Sriopt.

LXIX. Cap.

Frá pvi er nu ad segia, ad hañ let Stein i Festar-Augad, let so sijga ofañ i Vatnid, Hvorn Veg ætlar pu nu ad fara, segir Prestur: Ecki vil eg bundiñ vera, pa eg kem i Fossen segir Grettir, so bodar mier i Skap: Var hañ nu Fæklæddur og gyrdtur Sari, ei hafdi hañ fleiri Vopn, hlioop so ofañ i Fossen, Prestur sa i Hæla honum og Yliar, og visse sijdañ ei hvad af honum vard. Grettir kafadi nu undir Fossen, og vard honum Torveldt, pvi Ida var mikil, og vard hañ allt til Gruñs ad kafa, adur hañ komst undir Fossen, pa var Forberg nockurt, og komst Grettir par upp aa, pa er Halli mjkill undir Fossinum, og fell fraam af Berginu, hñ geck par uppaa og iñ i Helliriñ, var par Elldur mikill aa Brondum, Grettir sa ad par var Jotun mikill og hrædiligur ad sia: Eñ er Grettir kom ad honum, hlioop Jotuniñ upp, og greip Flein eiñ, og hio til hins er komiñ var, og maatti badi hoggva og leggia, med pvi Tre-Skapt var aa, had kolludu Meñ Hepti-Sax, er hañ Veg var gjort. Grettir hioo aa moti med Saxinn, og af Skaptid sundur i Midiu: Jotuniñ villdi pa seilast aa Bak sier eptir Sverdi, er par hieck i Hellernum. I pvi hioo Grettir ofañ aa Briosstid, so took af nærlega allar Brijngsbalirnar og Qvidiñ, so Yduriñ sleyptust ofañ i Ana, og keirdu pegar ofañ eptir Straumnum: Og er Prestur sat vid Festina, sa hañ ad Slidrur nockrar rak ofañ eptir Straumnum Bloodugar allar, hañ vard pa laus aa Velli, og bookti vita, ad Grettir mundi nu daudur, og mikill Skadi væri ad slijkum Mañi. Nu er fraa Grettir ad segia, ad hañ let skamt Hogga aa milli, par til Jotuniñ doo, geck Grettir pa iñar eptir Hellernum, hañ kveikti Liods, og kañadi Helleriñ. Ecki er fraa pvi sagt, hvorsu mikid Fe hañ fañ i Hellernum, eñ pad ætla Meñ ad verid hafi nockud. Dvaldist hañ par fraam aa Nottina: Hañ fañ par Tveggia Mañs Bein, og bar pau i Belgiñ, Leitadi hañ pa ur Hellernum, og til Festariñar, og hristi hana, og ætladi Prestur mundi par vera, eñ er hañ visse ad Prestur var heim farin, vard hañ ad Handstyrkia upp Festina, og komst so upp aa Bergid, og foor iñ til Eyadalsaar, og kom i Kyrkiu Bely peim, sem Beinin voru i, og

Digitized by Google

þar med Runa-Kefle: Eñ þar voru á Vijsur þessar Forkostulega ristnar.

Geck eg i Gliufrid docka,
Gein vellti Flug Steini,
Vid Hior Giædi Hrijdar,
Hluns ur Svolum muñi,
Fast lá framañ at Briooſti,
Flugſtraumur i Sal naumu,
Helldur kom á Herdar Skaldi,
Hord Fion Bragakvonar.
Liootur kom nier i mooti,
Mellu Vnur ur Hellir,
Dañ fekſt helldur at ſoñu,
Hardfeingur vid mig leingi,
Hvideggiar let eg hoggvid,
Hefti Sax affkiefti,
Sagn klauf Briooſt ok Brijngu,
Biartur Guñlogi ſvartañ.

Þar sagdi so, ad Grettir hefdi Bein þesse ur Hellernum tekid, eñ er Prestur kom til Kyrkiu uñ Morgúniñ, fañ hañ Kefled sem filgdi Beinunum, og las Rúnirnar: Eñ Grettir foor til Sandhauga.

LXX. Cap.

ÞEN er Prestur fañ Grettir, spurdi hñ ad vidskiptum þeirra, eñ hñ sagdi alla Sogu uñ Ferdir sinar, og qvad Prest Otrwlega hafa halldid Festiñi, Prestur let bad sañast, þvokkuſt Meñ þa vita, ad þessar Qvættir mundu hafa valldid Maña Hvarfi þar i Dalnum: Var þar og allrei Mein ad Reimleikum nie Apturgaungum þadañ af: Þookti Grettir hafa gisrt mikla Land-Hreinſun. Prestur let Jarda Bein þessi i Kyrkiú-Gardi, eñ Grettir var á Sand-Haugum uñ Veturiñ og duldiſt: Eñ er Þorir i Gardi frietti, ad Grettir var i Bærdardal, þa setti hañ begar Meñ til Hóſuds honum, Riedu Meñ honum þa burtu ad leita, og foor hañ þa Prestur, eñ er hañ kom til Mødruvallna til Gudmundar hins Ríka, beiddi hañ Gudmund uñ Aſsiá, eñ hañ qvad sier ei hendt vid honum ad taka. Eñ sá er eiñ Stadur sægir Gudmundur, ad koma þier þar, er þu mattir verg Óhræddur uñ Liif þitt, Grettir qvadſt ecki vita, hvar þad væri. Ey su liggur á Skagafirdi er Drángey heitir, hun er so gott Vijgi, ad hvorgi maá á hana uppkomaſt, nema Stigar sieu hafdir: Giætir þu þángad komiſt, þa veit eg ecki hess Mañs Von, ad sæki þig upp á hana, edur siert þar med Vopn um ſpoktur, ef þu giætir vel Stigans: Reint skal þetta verda segir Grettir, eñ so gisriſt eg Myrkfæliñ, ad þad viñ eg ecki til Liifs mier, ad vera þar Einſamall, Gudmundur mællti: Vera máa so fie, Eñ trw þu eingum Mañi so vel, ad þu trwir ecki ſiealfum þier best, þviad vandfienir eru margir, Grettir þackadi honum Heil-Rædin, og foor so burt fra Mødruvallnum, og lietti ei fyrr, eñ hañ kom til Biargs, Mooðir hañs fagnadi honum vel, og so Illugi, dvaldiſt hañ þar nockrar Nætur, þar frietti hañ Vijg Þorſteins Kuggaſonar, hafdi hañ verid veigiñ Hauſtid eadur eñ Grettir kom til Bærdardals, þookti honum un mikid uñ hoggvaſt. Reid hañ þa Sudur Holltvordu Heidi, og ætladi ad hefna Hallmundar ef hañ hitti Grijm. Eñ er hañ kom i Nordurárdal, frietti hañ ad Grijmur var burt hadañ fyri Tveim Vetrum edur Þremur, sem fyrr var sagt: Eñ þvi hafdi hañ so seint frett þesse Tidindi, ad hañ foor med huldu Hofdi þa Tvo Vetur, og þañ Þridia sem hañ var i Þorers-Dal, eñ hafdi þo eínga fundid, sem honum villdu Frettir segia. Snert hañ þa til Breidufiardar-Dala, og sætti heim Mośum er fooru yfir Þrøttu Brecku, Let hañ þa eñ ſoopa til uñ Fe-Faung, þad var uñ Há-Sumar Skeid. Þetta Sumar er á leid, fæddi Steinvør á Sand-Haugum Svein-Barn og hiet Skeggi, hañ var fyrſt kiendur Kiartani Syni Preſtſins á Eyadalsá. Skeggi var Oliſkur ollum ſijnum Siſkinum, fyri Aſs og Vaxtar Sakir. Eñ þa hañ var Fimtan Vetra, var hañ sterkaſtur Mańa ad Leikum Nordur þar, var hañ þa eignadur Grettir. Hugdu Meñ ad hañ mundi Afdragds Madur verda: Eñ hañ andadiſt Sextan Vetra, og er ei Saga fra honum komiñ.

LXXI. Cap.

ÞEtir Vijg Þorſteins Kuggaſonar, lagdi Snorri Godi Fædu á Þorodd Soñ ſiñ, og Snæm Son Bærdar hins Digra, eñ had er ecki

Digitized by Google

er ecki greint, hvad heir hefdi til Saka, utañ þad, ad heir hefdi eri viliad giora Eitthvort Stvorvirki sem ad Snorri hafdi lagdt fyri þa, og þvi rak Snorri Porodd fra sier, og bad ei aptur koma, fyrr eñ hañ hefdi drepit Einhvorn Skoogar-Mañ, og so vard ad vera. Foor Poroddur þa til Dala, þa bivo a Breidabolstad i Sockulfs-Dal Eckia su er Geirlaug het, hun hiellt Smala-Mañ, sem Sekur var gior uñ Averka-Mal. Hañ var Frumvaxta Pilltungur, þad fretti Poroddur Snorrason, og Reid til Breidabolsstadar, hañ spyr hvar Smala-Madur væri? Hun qvad hañ hia Fe vera, eg skal hafa Lijf hañs segir Poroddur, þvi hañ er Sekur Skoogar-Madur, hun mællti: Pad er hier eingiñ Fremd ad drepa hañ Wesling, slijkur Ofur-Kappi sem þu ert og bikist vera: Eñ eg mun viisa þier a meira Prek-Verki, ef hier er Hugur ad reyna þig, hvort er þad segir hañ, hun mællti: Hier liggur Madur upp i Fiallinu Grettir Asmundarson, faast þu vid hañ, þad er meira vid þitt Hæfi. Poroddur mællti: Vel mælir þu, og so skal vera. Keirdi hañ þa Hestiñ Sporum, og reid upp eptir Dalnum, og er hañ kom a Hædirnar fyri Nordañ Austur-Aa, saa hañ hvar Liosa-Bleikur Hestur var med Sødli, hañ saa þar mikiñ Mañ med Vopnum, og sneri hegar til moots vid hañ, Gretti ir snerist vid og heilsadi honum, og spurdi hvor hañ væri? Poroddur nefndi sig og mællti: Þvi spyr þu mig ecki ad Erendum minum, helldur eñ Nafni? Grettir mællti: Þvi þang ein munu vera, ad lijtid mun til koma, Edur ertu Son Snorra Goda? So er visst segir Poroddur, eñ þo skal nu Reina hvor ockar meira maa, audvijst er þad segir Grettir: Eda hefur þu ecki frett, ad eg hefi lijtil Heilla-Þufa ordid uñ ad preisa flestum Moñum? veit eg þad segir Poroddur, eñ þo skal nockud til voga, og braa Sverdi, og sookti ad Grettir med Kappi, eñ hañ hlijfdi sier med Skilldinum, Eñ ecki bar hañ Vopn a Porodd, og foor so uñ Stund, ad hañ vard ecki saar, Grettir mællti: Lætum af þessum Leik, þvi eingañ Sigur viñur þu a mier, Poroddur hivo sem tijdast, og leiddist Grettir ad-faast vid hañ, þreif hañ og setti nidur hia sier, og mællti: Alls a eg Kosti vid þig, þejs eg vil, og ecki hrædist eg ad þu verdir mier ad Bana, eñ meira hrædist eg Hæru-Kalliñ Fodur þiñ, þvi Rad hañs hafa morgum a Kne komid. Sefadist hañ þa helldur vid þad: Reid hañ heim i Tungu, og sagdi Fodur sijnum fra Vidskiptum þeirra Grettis, Snorri mællti, og brosti ad: Margur er duliñ ad sier I, og vard ockar mikill Maña Munur: Þu hivost uppa hañ, eñ hañ mætti giora vid þig hvad hañ vilddi, og þo gisrdi Grettir Viturlega, ad hañ drap þig ecki, þvi ei mundi eg nent hafa, ad þijn væri Ohefnt, og skal eg helldur leggia honum til Lids, ef eg verd vidstaddur hañs Mal. Fanst þad misg a Snorra, ad honum þookti Grettir vel hafa gisrt vid Porodd, og var jafnañ Vinur hañs i sijnum Tillogum.

LXXII. Cap.

GRettir reid Nordur til Biargs, litlu sijdar eñ þeir Poroddur skilldu, og dvalsist þar uñ Stundar-Sakir, þa gisrdist so mikid uñ Myrkfælni hañs, ad hañ gat ei Einsamall verid þg Nockva took. Modir hañs qvadst sia, ad honum mundi þad ecki duga fyri þa Skuld, hañ ætti so Sokott uñ alit Land: Grettir qvad hana eingar Onædir skylldi af sier saa: Eñ ecki mun eg þad leingur mier til Lijfs viña, ad vera Einsamall. Illugi Brodir hañs var þa Fiortan Vetra gamall, og allra Maña Gisrfuglegastur, hañ var þa hia Vidtali þeirra Grettis, þa hañ sagdi fra hvad Sudmundur Riki hafdi Rad-lagt sier, og lietst mundi leita, ef Kostur væri, ad komast i Drangey, eñ þo qvadst hañ ei mundi þar vera, nema hañ feinge Einhvorn Digdar-Mañ ad vera þar hia sier, þa mællti Illugi: Eg mun fara med þier Brodir, eñ ei veit eg hvad Filgd þijn sie ad nær, utañ þad, ad trvr mun eg þier verda, og ei Neña fra þier medan þu stendur uppi, og gior veit eg hvad uñ þig lijdur, ef ad eg filgi þier, Grettir mællti: Þu ert saa Madur, sem mier verdur mest Gledi ad, og ef ad Modur miñi væri þad ecki i mooti, þa villda eg þu færir med mier, Asdijs mællti: Þa er nu so komid, ad Tveñum Vandrædum geingur; Eg bikiunst ecki Illuga missa meiga, eñ eg veit so mikil Atqvædi eru uñ Hagi Grettis, ad hañ verdur Eitthvad ur ad Rada. Eñ þo ad mier þiki mikid ad sia a Bak yckur badum Sonum minum, þa vil eg þo til þejs viña, ef ad Grettir væri nær eñ audur,

Illuge

Illugi vard gladur vid þetta, þvi hann hugdi gott til ad fara med Grettir. Hun seck heim þa Lausa-Fe mikid, og bugguſt þeir þa til Ferdar: Leiddi Asdijs þa ur Gardi, og ædur en þau skildu, mælti hun þeſſum Ordum: Nu fari þid þar Tveir Synir mijnir, og mun yckar Sam-Dandi segiast, mòa ei fyri þad reña er Mann er skapad, og mun eg hvorugann yckar aptur sia. Lœtid nu eitt yfir yckur gaanga, og ei veit eg hvoria Heill þid sækid i Draangey, en þar munud þid Beinin bera, og mun yckur fyrimunad þar Vistarveru, sia þid vel vid Svikum, en Vopnbitner munu þid verda, þvi undarlega hafa mier Draumar borist: Gœed yckar fyri Gisrningum, þvi scatt er raunara en Fornesktu. En sem hun hafdi þetta mælt, gret hun mjog. Þa mælti Grettir: Grœt ei Moder, þad skal satt sagt, ad þu hafir eatt Sonu en ecki Dœtur, ef vid erum med Vopnum sookter, og lif vel og heil. Eptir þad skildu þaug: Þeir foeru Nordur i Sveitir, og hittu Frœndur sijna, dvolduſt sò en Hauſt fraun til Vetrar: Þa fœru þeir til Skagafiardar, Nordur Vatnsskard vfan med Fiallenu, so til Reikiaskards epter Sœmundar-Hlijd, so en Lœngholt: Þeir komu til Glaumbœar ad lidnum Deige. Grettir hafdi kaſtad Hettu sijni en Orl sier, so geck hann jafnaan Uti, hvort Gott var edur Illt: Þadan foeru þeir. En sem þeir voru skamt komner, kom Madur mjoti heim hœr og misor illa klœddur, og heilsadi þeim, og spurdu ad Nafne? Hvorier sogdu til sijn: Hann nefndiſt Þorbiorn, Einhleypur Madur, nenti ecki ad vina, en skrumade og skrafade mikid, var ad honum Gaman hendt af sumum Mannum. Hann giordi sier vid hœ dœlt, og sagdi margt vr Heradenu af Mannum: Þookti þeim nu Gaman ad þessu. Hann spyr hvort þeir þyrfte ecki þess Manns vid er starfade fyri þeim, villda eg giarnann fara med yckur? Og so seck hann umtalad, ad þeir letu hann fara med sier; Var siwkande Vedur og kaldt. En med þvi þesse Madur var Umsangs-mikill, og hin messi Gaalungur, eatti hann Keningar Nafn, og var Glumur kalladur. Mikid sanst þeim um i Glaumbœ, er þu geckst heim þaugad Hettulaus i þvilijku Illvidre, Edur hvort þu vœrir Jafnhraustur umn gnad sem þu varst Oskulsamur? En her voru Vonda-Syner Tveir, Adkvœda-Menn mikler, og qvoddu Sauda-Mann þa til ad leita Sauda med sier, og qvœdust valla geta klœdt sig fyrir Kullda. Grettir mælti: Sea eg enn Ungann Mann inn i Dyrunum, og droo þar en sig Vœtu sijna, en Aaar geck en milli Fijoss og Haugs, og mun eg hvorugann þeirra hrœdast. Þadann foeru þeir ofann til Reyne-Ness, og voru þar umn Nootena: Þadann foeru þeir og wt en Strondena, og til þess Bœar sem heitir en Reikium, þar bios sea Madur er Þorvaldur het, godur Bonde; Grettir bad hann umn Asiœa, og sagdi honum Fyri-Ætlan sijna, ad hann villde komaſt i Draangey. Bondi taldiſt undann, sagde Skagfyrdingum vœre þad O-good Sending. Grettir took Fe Siood er Moder hans gaf honum, og seck Bonda: Hann vard Lettbryrn vid, og seck til Hwskarla sijna 3. ad flytia hann wt i Eyuna i Twuglskyne umn Nootena, þar skemſt er, er þad Vika Siœfar. En er þeir komu i Eyuna, þvkti Gretti þar gott, þvi hun var Graſe vaxin, en so bratt, ad hvergi mœtti uppkomaſt, nema þar sem Stigarner voru: Og ef upp var dreigin efri Stugeu, þa var einkis Manns Frœkleikur upp ad komaſt. Var þar Fugl-Barg mikid en Sumrin: Voru þar þa 80. Sauda i Eyne sem Bœndur eattu, voru þad Hrwtar og Œr, sem þeir ætludu til Skurdar. Settiſt Grettir umn kyrt, hafde hann 15. Vetur edur 16. i Seckt verid, sem Sturle Þordarson hefur sagdt.

LXXIII. Cap.

Þa er Grettir kom i Draangey, voru þesser Herads-Hofdingiar i Skagafyrdi: Hialli bios en Hofe i Hialltadal, Syn Þordar Hialltasonar, Þordarsonar Skalps. Hiallti var Gofigmenni og Vinsœll: Þorbiorn Aungull het Brooder hans, Mikilmenni, Hardfeingur og Odœll. Þordi Fader þeirra hafdi Qvongast i Elli sine, og var sw Kona ei Moder þeirra Brœdra: Hun var ill til Stiwpbarna sina, og þo verſt til Þorbiarnar, þvi hann var Illseingur og O-syrilœatsamur. Eittsinn sat Þorbiorn ad Table; Henni þookti hann en þreifin, og kaſtade ad honum nockrum Ordum: Hann svarade henni illa, og greip hun upp Tsbluna, og setti Halann a Kynn-Bein honum og hliop i Augad, so wt lœr en Kynn-Beinid, en hann hliop upp og greip til þeſſar mu-

og O-

Digitized by Google

og O-þyrmelega, so hun lagdist i Reckiu, og doo af þvi sijdan. Segia Menn ad hun munde Oletit hafa verid: Vard hann nu mesti Oeyrdar-Madur, took vid Fe sijnu, og bioo fyrst i Vidvijk.

Halldor Son Þordar en Hofda bioo en Hofe a Hofdastrond, hann eatti Þordysi Dottir Þordar Syster Hiallta og Aunguls: Halldor var gylldur Boondi, og rijkur af Fe. Biorn het Madur er bioo en Haganesi i Flivotum, Biarnarsonar, Ofeigssonar Puusteggs, Krakuhreidarsonar, bess sem Eyrekur i Goddolum gaf Twnguna nyrdri fraa Skalamiiri. Steiñ het Madur er bioo en Steinstodum, Fraegur Madur.

Einar het Madur Son Hoolmgaungu-Snorra, Einarsonar ur Goddolum, Hroalldssonar, Hromundssonar, hann bioo en Hofe i Goddolum: Þesser voru aller Vyrdinga-Menn. Brædur Tveir binggu en Brædra-Aa i Slettuhlijd, hetu Þordar bander, Ramir ad Asle, en þo giæfir Menn: Þesser eattu allir Part i Dreangey.

So segia Menn, ad ei hafi færri Menn eatt Part i Dreangey en 15. Og villdi eingin sdrum selia. Þeir Þordar-Syner eattu mestan Part i Eyune, þvi þeir voru Rijkastir.

LXXIV. Cap.

Eyn er leid fram ad Soolhverfum.

biuggust Bændur i Eyuha ad sækia Slaatur-Sande sijna: Þeir skipudu Skwtu, og seck hvor Mann fyri sig, sumer Tvo. En er þeir komu nær Eyune, sia þeir þar Menn en Felli, og þookti þeim þad undarlegt, og gaatu til ad Menn munde hafa brotid þar Skip sitt, og komist þar so upp: Fooru nu þar ad sem Stigaruer voru, en hiner sem fyri voru, droou upp Stigana. Þetta bokti Bændum undarlegt, og spurdu hvor fyri væri? Grettir nefnde sig og Felaga sijna: Bændur spurdu hvor þau hefdi flutt i Eyuna? Grettir mællti: Sa sem Farid eatti og Hendurnar hafdi, og meir var min Vinur en yckar. Bændur mællte: Leat oss gaa Fe voru, en far til Lands med oss, og haf fridalst þad sem þu hefur nidurlagt af Fe voru. Grettir mællti: Vel er bodid, en þo munu hvorier hafa þad seingid er; Og er nydur þad skiott ad segia, ad eg fer ei hedan, utan eg sie dreigin daudur, og eige þad eg hefi Hendum en-komid. Þegnudu nu Bændur, og þookti mikill Vogestur komin i Eyuna; Budu þeir honum marga Kosti med Fegiosum, og morgum sogrum Heitum: En hann neitade allu, og fooru Bændur heim vid sobwid, og undu illa vid sin Hlut; Sogdu Herads-Bændum hvor Vargur komin være i Eyuna. Þetta kom heim misg en Ovart, og þookti ei hægt til Abgiarda; Attu þeir jafnan um þetta ad tala. Um Veturin þookti heim Ohægt ad koma Gretti ur Eyune.

LXXV. Cap.

Leid nu þangad til Men fooru til

Hegraness-Þijngs um Vorid, kom þar Fiolmenni mikid ur ollum Herudum, sem þangad eattu ad sækia: Seatu Menn þa bæde yfir Mealum og Glede, þvi þa voru marger Gledi-Menn i Herudum. En er Grettir spyr ad Fiolmenn var komid til Þijngsins, hafde hann giordt Raad fyri Vinum sijnum, (þvi hann eatti eavallt Gott vid þa sem nærster honum voru, þvi hann sparade ecki vid þa þad er hann feck til) ad hann villde til Lands til Addreatta, en Illuge og Glumur skylldu epter verda: Grandlegt þookti Illuga þetta, en let þo so vera sem Grettir vilde. Bad þa nu geima vel Stigans, þvi þar læge Magt en, foor so til Lands, og aflade þess er hann þurfti vid, dvalldist hann og ugdi eingin Madur hann i Land kominn; Spyr hann nu ad en Þijngenu er Gledi mikil, og var Grettir Forvitne en ad fara þangad, took nu fornann Bwning misg vondan, kom so en Þijngeb, eadur Men geingu fraa Logrettu og til Bwda: Þa tsludu til marger Unger Menn, ad Vebur væri fagurt og gott ad glijma, og stemta sier. Fooru og settu sig framan fyri Bwdunum: Geingu þeir Þordar-Syner mest fyri Glijmune. Aungull var Upposdslu-Madur mikill, og rubdist um, vard hvor ad fara sem hann villdi, took hann i Herdar sierhvorium Manni, og hnickte fram en Vollin. Glijmdu fyrst þeir sterkaster voru: Sijdan hvor gb sdrum. Tsludu nu Bændur hvor til munde verda ad taka annan Þordana, er fyrr voru nefnder: Geingu þeir fyrir vmsa Menn, og vard eingin til. Þeir Þordar but u sig fram: Aungull kallade upp og sa hvar Madur sat, geck sijdan ad honum; Hann var mikill Verti, og sa Oglegt i Andlit honum. Þorbiorn breif til hans og villdi kippa honum, en hann bisadist hvor-

Digitized by Google

ge. Pa mællti Porbiorn: Eingin hefur so fast setid fyri mier i Dag; Edur hvor er þesse Madur? Hañ mællti: Gestur heiti eg. Aungull mællti: Þu munt vilia skemta nockud, og ertu þa goodur Gestur. Hañ mællti: Skiootr þyki mier þa uñskiptaſt, og mun eg ei i Leik hlaupa med yckur, er mier er allt Okunugt. Tsludu þa marger ad hañ være Goods verdur, ef hañ villdi skemta nockud Okendur Madur. Hañ spyr hvorr þeir beiddu? Þeir bædu hañ glijmd vid einhvorn. Hañ qvedſt hafa fra ſier lagt ad glijma, eñ Gaman bookti mier ad þvi uñ Stund. Eñ med þvi hañ afneitte ecki med ollu, bædu þeir hañ hvi ockafara. Hañ mællti: Ef yckur þyker uñ verdt ad eg ſie dræigiñ, þa munud þid Handſala mier Grid ca Pijngeau, og þar til eg kem til mijns Heimilis. Puſtu nu upp aller, og ſogduſt þad giarnaſt vilia.

Hafur het Madur, er meſt fijſte ad þeſſum Mañe være Grid ſella, hañ var Þorarinsſon, Hafursſonar Knapps, er Land numde upp fra Stijflu i Fliotum til Twenna Aar, hañ biss a Knappſtodum, Orda-Madur mikill: Þeſſe ſagde fyri Gridum med mikilli Roſemi; Og er So-lotande.

LXXVII. Cap.

Gridſetning Hafurs.

Hier ſet eg Grid allra Maña i millum einkanlega ad tilnefndum þeſſum ſama Geſti er her ſitur, og ad underſkildum ollum Godords-Moñum og Bændum og ſo allre Athijdu Ungra Maña og Vopnfærra; Eg og aller Herads-Menn i Hegranes Þijnge eda hvadañ hvor er adkomiñ nefndra Maña edur O-nefndra; Handſolum Grid og fullañ Frid Komu-Mañe hinum Okuña er Gieſtur nefniſt; Til Gamans og Glijmu til Gleede allrar, til Hiervistar og Heimferdar, hvort er hañ þyrfti ad fara ca Leige eda Lande, edur Flutninge. Skal hañ hafa Grid i ollum Stodum nefndum og O-nefndum, ſo leinge ſem hañ þarf til heillrar Heimkomu, ad holldnum Gridum og Trygdum: Set eg þeſſe Grid fyrir oſs og vora Frændur, Vine og Vendſla-Menn: Svo Konur ſem Karla, Þiar og Þræla, Sveina og Stallfræddis-Menn, Sie ſar Gridnijdingur er Grid riufur, edur Trygdum ſpiller, Rækur og Rekiñ fra Gude og goodum Moñum ollum, vr Himna-Rijki, og fra ollum Guds-Helgum, og hvorge hæfur Maña ca milli, og ſie fra ollum vt-flæmdur ſem Menn vijdaſt Varga reka, edur Chriſtner Menn Kyrkiur ſækia, Heldner Menn Hof Bloota, Elldur Breñur, Jord grær, mællt Barn Moodur kallar, og Moober mog fæder, Allder Ellda kinda, Skip ſkrijdur, Skilder blika, Sool ſkijn ca Sumar, Snioo leggur ca Land þetta, uñ Vetrarnætt, Fiñur ſkridar, Fura ver, Valur fliugur Vorlangañ Dagiñ, og ſtande honum beiñ Byr under bæda Vænge, til Himen hverfur, Heimur er bygdur, Vindur veiter Vatn til Siofar, Karlar Korne ſa: Hañ ſkal fyrraſt Kyrkiur og Kieñi-Menn, Heidiña Hæle, Hvs og Hella, og Heim hvorn nema Helvijte. Nu ſkulum vier vera ſattter og Sam-mæta hvor vid añañ i Huga goodum, hvar ſem vier fiñunſt: A Fialle eda Fioru, Skipe edur Skyde, Jord eda Jokle, I Hafi edur ca Heſtbaki; So ſem Vin ſiñ hvor fiñe, edur Broodur ſiñ ca Braut hitte, Jafn-ſattur hvor vid añañ ſem Sonur vid Fodur, eda Fader vid Son i Samforum ollum: Nu leggium vid Hendur ſamañ, og aller vær, og holldum vel Grideñ, og oll þeſſe Ord tolud i Trygdum, ad

Digitized by Google

ad Vitne Guds og goodra Manna, og allra heirra er Ord mitt meiga heyra, og ad nockru er nær-stadder.

LXXVII. Cap.

Nu toku margir til Orda, ad noog væri um-mælt, Giestur mælti: Vel hafi hier um-mælt, ef ei spillist sidan, skal nu ei dvelia bad fram ad laga, er eg hefi til, og kastadi Kuflinum, og thi nærst ollum Bol-Klædum. Leit um hvor til Annars, og brá nisg vid, bookfust Men nu kenna Grettir Asmundarson, thi hann var flestum Mönnum Oliikur ad Verti og Prekleika. Þagnudu nu allir, en Hafur bookfist Ofviñur vid ordiñ: Geingu nu Tveir og Tveir saman, þa mælti Grettir: Gisrid greidt fyri mier bad ydur bijr i Skapi, thi ecki fit eg hier leingi Klædlaus, mikin meira eigi hier i Hættu, hvort hier halldid Grid ydar en eg: Peir svorudu þa Hallta Synir og Halldor Maagur heirra, villdu sumir hallda Gridiñ, en sumir ei, og hnippudu hvor Kolli ad ödrum. Grettir qvad Vijsu.

Dulist hefur mærgur i Morgin,
Menia Runur vid kunañ,
Reña vijst til Runa
Rans Ijmru Tvær Grijmur,
Skotid er helldur fyri Hollda,
Hag Ordra Leik Bordi,
Olld bilar Ord ad hallda,
Allt droo Slafur af Hafri.

Þa mælti Tungu-Steiñ: Pikir hier so vera Grettir, edur hvad munu þeir af Roada Hsfdingiar, en satt er, ad þu ert Afbragds Madur fyri Hreisti Sakir, edur fier þu ei, ad hvor rekur Dedsid ad ödrum? Grettir qvad Vijsu.

Helldu hlackar Tiallda,
Hesi ndur saman Nesium,
Hilldarveggs og hiugust,
Hreagvirdir til Skeggium,
Or Gedstrængir geingu,
Grida tooku ad ydrast,
Svalnirs leanurs i Sveitir,
Sviptendur es mig klendu.

Þa mælti Hiallti Þordarson, ei skal so vera segir hann, hallda skal Gridiñ, þo vor hafi verid Higgtenda Munur, so adrer hafi ei til Eptirdæma, ad vier hofum skalfir geingid a Grid vor, og skal Grettir fara lidugur þangad sem hann vill, og hafa Grid i þessari Ferd, og þar til hann heim kemur, og eru þa uti þesse Trigda-Maal, hvad sem sidar gisrist. Ollum bookti hann Hsfdinglega tala, og þackadu honum, slijkar Sakir sem hann atti vid hann. Þorbiorn Aungull vard misg hlioodur vid: Þa var talad til Annars hvort Þordana ad taka Grettir, en hann bad þa raada, geck þa fram Annar heirra Brædra, Grettir stood rettur, en hinn hlioop ad honum sem hardast, og geck Grettir hvorgi ur Spornum, seildist aptur fyri Bak Þordi, og tok i Brækur hans, kipti upp Fotunum, og kastadi aptur fyri Hsfud sier, en hann kom a Herdar nidur, og var Fall mikid. Foru þa Þordar bædir til, og urdu Svikpingar miklar, og mættu ymser betur, þo hafdi Grettir 9E Annan undir, ymsir foru a Kne, sokust heir so hardt, ad þeir voru Blair og Avodrisa, þookti Mestum ad þessu Skemtan mesta, en er lokid var, þackadu þeir allir fyri Gljmuna, og vgt þad Maal Manna, ad þeir Tveir væru ecki sterkari en Grettir einn; En hvor heirra hafdi þo Tveggia Manna Afl, þeir voru jafn sterkir, og bar hvorgi af ödrum. Ei var Grettir leingi a Pijnginu, Bændur bædu hann ad gefa upp Eyuna, en hann neitti: Og gatu þeir ei ädgiort. Grettir for til Dræangevar, took Illugi feigiñ vid hönum: Settust nu um Kyrt, sagdi Grettir Illuga fra ferd sinni, leid so fram a Sumarid, bookti ollum Skagfirdinaar mikin Dreingskap sijnt hafa, ad þeir hielldu Grid sijn: Og mon af slijku marka, hvorier Digdar-Men þesser þa voru, slijkar Sakir sem Grettir atti vid þa. Bændur þeir sem sotatækir voru, bundu med sier, ad þeim væri tijtid Gagn ad eiga Part i Eyuni, og budu ad selia heim Þordar-Sonum, en Hiallti qvadst ei vilia kaupa, skilldu Bændur þad til, ad hvor sem keypti, skylldi annadhvort drepa Grettir, edur koma honum burt, Aungull qvadst ei spara, ad hiuddast um Atfor vid Grettir, ef hann giæfi honum Fe fitt, Hiallti Brodir hans, lagdi af sier Part vid hann, thi Þorbiorn var mikin hardsingari og Ovinsæll. So giordu sieiri Bændur,

Digitized by Google

og feck Porbiorn mikiñ Hlut Eyariñar, med litlu Verdi, og lofadi ad drepa Grettir.

LXXVIII. Cap.

AD lidnu Sumri foor Aungull med Alskipada Skwtu til Dræangeyar, Eñ peir Brædur geingu frañ a Biargid, og tsludust peir ad vid, Aungull bad Grettir ad gefa upp Eyna fyri Ord sijn, Grettir qvad par einga Won til, Porbiorn mælti: Vera maa eg sijni pier jafn mikid Lid sem petta, fyri pvi nu hafa margir lagt af vid mig sijna Parta, Grettir mælti: Nu qvadstu pad upp, ad eg er Nædiñ ad fara hedañ alldrei, er pu eatt mesta Part i Eyñi, er pad vel po vid deilum kaldt: Eñ erfidt pookti mjer ad hafa alla Skagfirdinga mier a mooti, eñ vid munum ei kafua i Vinfælldum, og maattu vel leggia af Ferdir hijnar hijngad: Siñar Stundar bijdur hvor segir Porbiorn, og muntu illa Jlls bijda, hætta mun eg a pad segir Grettir. Skilldu peir so, foor Porbiorn heim aptur med sobwid.

LXXIX. Cap.

SVo er sagt, pa Grettir hafdi verid Tvo Vetur i Dræangey, pa hofdu peir flest allt Fe skorid: Eñ Hrwt letu peir leingst lifa, Hausinogottañ ad Lit, og Hirndañ misg, ad hon um hentu peir Gaman, pvi hañ var so spakur, ad hañ siood fyri uti, og rañ eptir heim par peir geingu, hañ geck heim til Skala a Kvelld, og nerti Hornum vid Hurd. Gott pokti Gretti i Eyñi, pvi par var gott til Matar, vegna Fugls og Eggia, eñ til Elldividar lijtid. Let Grettir Prælin Glwm vakta Nekana, og rak par opt ad Kesse, og bar hañ hau til Ellda. Ei purftu peir Brædur ad starfa, utañ fara i Biarg pa heim lijkadi: Prælin took ad letiast ad starfa, og gisrdist Mogunarsamur: Peir sogdu hañ skylldi vel geyma Elds, pvi par lægi mikid a, pvi Skip væri ei neitt. Bar nu so til, ad Elldur slocknadi fyri heim a eijni Nootu, vard Grettir stiggur vid, og sagdi, maklega ad Glwmur væri hijddur, Prælin sagdi illa Æfi sijna, ad vera par i Utlegd, eñ vera barin og brattur, ef nockud mistækist, Grettir spyr Jlluga hvad til Nædu væri? hañ qvadst ei vita añad Nad, eñ bijda par til ad Skip kiæmi, Grettir mælti: Seint mun par til ad ætla, og mun eg heldur hætta, hvort eg kemst ei til Lands, mikid er pad segir Jllugi, pvi vid erum uvpgefner, ef hier verdur nockud til Miska, Grettir mælti: Ecki mun eg a Sundi druckna, eñ po mun eg ver trya Prælnum hedañ i froa, so mikid sem oss laa hier vid. Var par Vika Simafar er skiemst var til Lands ur Eyñi.

LXXX. Cap.

GRettir bijst nu til Lands, og hafdi Solu-Vodar-Kust, gyrdur i Brækur: Hañ let Fetil fitia samañ Fijngurnar, Vedur var gott, hañ foor ad a-lidnum Deigi ur Eyñi: Ollu Ovænlegt pookti Jlluga uñ Ferd hañs. Grettir kagdist iñ a Fiordiñ, og var Straumur, eñ po kyrrt med ollu, hañ sookti fast Sunddid, og kom til Reikia pa liett var Sooln, geck til Bæar a Reikium, foor i Laug, og sat leingi i Laugiñi, hafdi honum kaldt ordid, geck fijdañ til Stofu, var par heitt, pvi Elldur hafdi verid uñ Kusslldid, var lijtt Rokiñ Stofa: Hañ var moodur og sofnadi fast, laa allt frañ a Dag, eñ er caleid Morgun, stoodu Heima-Meñ upp. Komu Kon ur Ver i Stofuna, var Oñur Boonda-Dottir, eñ Oñur Grid-Kona, Grettir var vid Svefn, og hofdu Fstiñ snarast af honum ofañ a Goolfid, pær sau hvar Madur laa, og kendu hañ, pa mælti Gridka: So vil eg heil Systir sæl, hier er komiñ Grettir Asmundarson, og er ærid Skañ-Risa mikill og liggur ber, eñ Fiandæmi er hvad lijtt hañ er parin nidur, og sie eg pad nu, ad pad fer ei eptir Gilldskika odrum, Boonda-Dottir mælti: Pvi ber hier so margt a Gooma, og vertu ei medal Fijbla, vertu heldur hliood, ecki maa eg hliood vera uñ pad segir Gridka, pvi eg hefdi ei pessu trwad, po nockur hefdi sagt mier pad: Foor hun nu yfir ad honum giægdist og skodadi, eñ Stundum til Boonda-Dottur, skielldi yfir sig og hloo, Grettir heyrdi hvad hun sagdi, og i pvi hun vilddi yfir a Goolfid, greip Grettir hana. Og qvad Vijsu: ********

Svipti hañ heñi uppa Paliñ. Og qvad Vijsu.

Sverd lijtliñ qvad Sketa,
Saumskorda mig ordiñ,
Hraust giorir hrelfa Kvistum,
Haliñ satt ad mæla,
Alleigt

Digitized by Google

Allengi mœa ungum,
Er leggiar bid þu fleira,
Laugum i Lœra-Skoogi,
Laattu Faxa mier vaxa.

Hrein hun þa Hœstisum, og foor so uñ þad þau skilldu, ad hun frijdi honum ei. Sijdañ stood hañ upp, geck til Þorvallds Boonda, og bad hañ flitia sig i Eyna, vegna Vanqvœda siña: Hañ giordi so, liedi Skip, og flutti hañ so ut, Grettir þackadi honum þeñañ Dreingskap, eñ er þad friettist, ad Grettir hefde sindt Viku Siœfar, þookti allum þad Undur: Þeir Skagfirdingar œmœltu Aungli, ad hañ kom ei Grettir ur Eyñi, hvar qvadst mundi taka siñ Part aptur, eñ hañ qvad sier Ohœgt uñ, bad þa vera i goodum Bidum vid sig.

LXXXI. Cap.

Þettà Sumar kom Skip af Hafi i Gonguskardsaar-Os, þar var sa Madur œa Skipi sem Hæringur het, ungur Madur, hañ var so fœr, ad hañ klifradi hvart Biarg, hañ foor til Vistar med Aungli, og leid so fram œa Haustid: Hañ fijsti Aungul mieg ad fara til Dræangeyar, sagdist vilia sia, hvort þar vœri so mikid Biarg, ad þar mætti ei uppkomast, Þorbiorn segir, ad hañ skuli þad ei til Einkis viña, ef hañ kiœmi ist uppa Eyuna, og feingi drepid Grettir, gisrdi hañ þetta angliosst fyri Hæringi. Sijdañ fooru þeir til Dræangeyar, og skuku Austmañi upp i Einhvorium Stad, og skylldi hañ leinast upp ef giœti, og logdu ad Stigunum, eñ Grettir og Þorbiorn tvoku Tal med sier, Þorbiorn spyr, hvort Grettir œtlar ei ur Eyñi? hañ qvadst i eingu jafnrœdiñ, Þorbiorn mœlti: Mieg hefur þu ad oss leikid, nœr sem vier fœaum þess hefndt. Leingi œtludi þeir vid, og kom ei œsamt med þeim. Eñ þad er fræa Hæringi ad segia, ad hañ klifrar hijngad og þaangad uñ Biargid, og feck i einhvorium Stad upp komist, þar sem hvorgi hefur geingid verid œdur nie sijdañ: Eñ er hañ kom uppa Biargid, sier hañ hvar þeir Brœdur standa, og horfdu Baki vid, og hugdist hañ nu ad viña til Frœgdar. Þa vardi ei ad Nockursstadar yrdi upp komist, utañ þar Stigarnir voru: Grettir feckst þa vid Þorbiorn, og skorti þa ei Tigleg Ord af hvorutveggium. Þa vard Illuga litid vid, og sœa ad Madur var komiñ mieg ad heim og mœlti: Madur er komiñ ad vckur med Reidda Øxi, og sijnist mier Ofridlega leata, saw þu most honum segir Grettir, eñ eg mun geyma Stigans: Illugi Riedist moot Hæringi, eñ er Austmadur sœa þad, sneri hañ undañ, eñ Illugi ellti hañ œa medañ Eyiñ vanst, eñ er hañ kom fram œa Biargid, hlioop Hœrtugur fram af Biarginu, so ad brotnadi i honum hvort Bein, lauk so hañs Æfi, og heitir þad Hærings-Hlaup sijdañ, þar sem hañ tijndist. Illugi kom aptur til Grettis, hañ spyr ad Skilnadi þeirra; Illugi mœlti: Ecki villdi hañ ad eg sœe Nœd fyri sier, hellour braut hañ Bekrañ ofañ fyrir Biargid, og meiga Bœndur so fyri honum bidja/ sem hañ sie daudur. Og er Aungull heyrdi þad, bad hañ þa i burtu hallda. Hefi eg nu farid Tvœr Ferdir hijngad moots vid Grettir, og mun eg ei i Pridia Sinn fara, ef eg er Einkis vijssari eñ nu, og muntu þa i Nœdum vera fyri mijni Asoku, eñ þad œtla eg ad Grettir muni skemur sitia i Eyuñi hedañ af eñ hijngad til: Honum þookti þesse Ferd verri eñ su fyrri. Sat Grettir þeñañ Vetur i Dræangey, og hittust þeir Aungull ecki œa heim Tijma. A þessu Mijsseri Andadist Skapti Logmadur, og var Grettir þad Skadi mikill, þvi hañ geck jafnañ fyri Sijkn hañs, og lofadi ad gœnga, þa hañ hefdi Tuttugu Vetur i Sekt verid: Eñ þesse var Rijtiandi Vetur er nu er fræa sagt. Og margt bar til Tijdinda œa þessu Mijsseri, sem ei kemur vid þessa Sogu.

LXXXII. Cap.

Þetta Sumar œa Alþijngi, tøludu Frœndur Grettirs margt uñ Sekt hañs, og þookti sumum sem hañ hefdi uti Sekt sijna, ef hañ gœde nockru af þvi 20. Are; Eñ þeir sem Sekt œattu vid hañ, villdu þad ecki, og kølludu hañ margt Utlegdar-Verk uñed hafa sijdañ, og þookti Sektiñ vera þess leingre. Þa var nijr Logmadur tekiñ Steiñ Þorgeyrsson, Steinssonar mieg siglande, Þorissonar Haustmyrkurs. Mooder Steins Logmañs var Arnora Dootter Þordar Gellis. Steiñ var vitur Madur; Hañ var þa bediñ Urskurdar, eñ hañ bad þa rañsaka, hvort þad vœre af heim Tuttugustu Toolf

Digitized by Google

Mannudum, er ha var af Sumrenu sijdan hañ var sekur gisr, eñ þad var so. Þa geck ad med Kappi Porer wr Garde, og leitade adsæra i alla Trega, þa er hañ mætti: Og gat hañ funded ad Grettir hasde komid wt a lidnu Sumre, og hasde her i Landenu ei i Sekt verid þad Sumar, og urdu þa 19. Toolf Mannuder og Premur saatt i, er fra Alþijnge var og til þess Grettir kom Ut. Þa mælti Logsogu-Madur, ad eingiñ skyllde leingur i Sekt vera eñ 20. Vetur, þo hañ gisrde Utlegdar-Verk a heim Tijma, eñ fyrr mun eg eingañ wr Sekt segia: Og ad þessu eiddist Sijkniñ ad þvi Siñe; Og þoktust nu ad Vijsu gaanga, ad hañ vare Sijku a nærsta Sumri. Petta lijsade Skagfyrdingum illa, ef Grettir kiæmist wr Sektiñe, og baudu Porbiorn gisra añadhvert, ad leggia aptur Eyna, edur drepa Grettir: Eñ hann þookti Vande a Hendum, þvi hañ sa eckert Rad ad viña Grettir, eñ villde þo hallda Eyñe; Leitadi hañ þvi allra Bragda vid Grettir, og leid so eñ Tijme fram.

LXXXIII. Cap.

Porbiorn Aungull aatti Foostru, er Purijdur het, var hun gomul, og hasdj verid mikil Fiolkunnug þa hun var ung, og er Meñ voru Heidnir, og þookti sem hun mundi allu tijnt hafa: Eñ þo Christniñ væri nu a Landi, þa voru margir Gnettiar eptir Heiduñar a Landinu. Pad hofdu verid Log þa, ad ei var bañad ad Bloa ka a Laun, edur fremia adra Forneskiu, eñ bañad ef Opiñbert yrdi. Nu foor so morgum, ad gisrn var Hond a Veniu, og var þad tamast, er i Neskuñi var numid: Og sem Aungull var brotiñ ad sllum Naudum, leitar hañ Trausts þangad sem sllum þookti Ovænlegast, þad var til Foostru siñar, og spurdi hvad til Rada væri? hun mælti: Nu þikir mier koma ad þvi er mælt er, Ad Ei Gilldi i Geitar-Hwsum Ullar Ad Bidia. Eñ hvad mundi midur þikia, eñ þikiast fyrir sllum Herads-Mañum, og vera til Einkiss, ef nockud reinde til; Nu sie eg ei ad mier mætti midur fara, þoott eg rise valla wr Reckiu: Og vilier þu mijn Rad hafa, þa vil eg rada hvorsu ad er farid; Hañ jatade þvi, og qvad hana fier leinge Heilrada verid hafa. Leid nu fram ad Tvij Mannude Sumars.

Þad var eirn Medur-Dag goodañ, ad Kierling mælti vid Aungul: Nu er kyrrt Vedur og biart, far nu til Dranngeyar, mun eg med ydur fara, og vita hvad Gegnilega hsnum mune Ord fara; Mun eg eitthvad adhafast, þa eg sie hversu Heilladrijnger þeir eru, og mæla fyri heim þau Ord sem mier lijkar. Aungull mælti: Eg letiunst ad fara til Dranngeyar, þvi jafnañ er mier verra i Hug þa eg fer þadañ eñ þa eg kem. Kierling mælti: Ei mun eg til leggia, ef eg fæ eingu uñ raaded. Ecki skal so vera Foostra mijn, segir hañ: Eñ þad hefi eg mælt, ad eg villdi so koma þar i Pridia Siñ, ad eitthvad skiptist med oss. Var munum a hætta, segir Kerling: Og muntu mikid forhafa, audur Grettir er ad Velli lagdur, og opt Ossmt uñ verda, hvor hiñ Hluti verdur, og þvngt af fa, uñ þad lykur: Eñ þo ertu so under-bundiñ, ad eitthvad verdur wr uñ rada.

LXXXIV. Cap.

Ept þad let Aungull frañsetta Tijræding, og stie a Skip vid Toolfta Mañ: Kerling var a med, tooku þeir Nordrar-Leidi til Dranngeyar. Og er þeir Brædur sau Skipid, geingu þeir fram a Biargid, og tooku ad tala uñ Maal sijn: Sagdist Aungull vera komiñ ad vita hvort Grettir villdi fara wr Eyñe, og qvadst hañ leggia i liettañ Stad uñ Fe-Missu, ef þeir skilia Slijsalaust. Grettir qvadst eingiñ Bidlundar-Maal a þvi gisra ad fara þadañ: Hefi eg þetta opt sagdt, og þarf þad ei optar ad tala, hier munud þad adgisra sem vilied, eñ æg bijd i Stad, þess ad Hendum kemur. Þooktist nu Þorbiorn vita, ad ei verdur adgisrdt, og qvedst vitad hafa, ad her var ei vid Heilla-Meñ ad eiga, og mun eiñ Dagur lijda adur eg kem her aptur. Ecki tel eg þad med Skada mijnum, þott þu komir her allrei, segir Grettir. Kerling lea aptur i Skut, og voru boreñ ad heiti Klæde: Hun hrærdist þa og mælti: Pesser Meñ munu vera Hamingiulausir, verdur yckar mikill Mañamunur: Þu bydur marga Koste gooda, eñ þeir neita ollum, og er saatt vijsara til Jlls, eñ kuña ei Gott ad þyggia. Kerling mælti: Eñ mæli eg uñ vid þig Grettir, ad þu fiert Hellum horsiñ, Gipt og Giæfu, Vora og Vinsku, ef þess meir

Digitized by Google

sem

sem lifir leingur, og skalltu sea Sledi-Daga seiga hedañ i fraa. Og er Grettir heyrde pad, mælti hañ og braa vid mieg: Hvada Fiandi er i Skipenu hiaa heim? Illuge mælti: Pad mun Foostra Porbiarnar. Illa verdi pessum Gisorninga-Vætt, segir Grettir, og var par ei hiñs Verra epter Von, og vid eingiñ Ord hefur mier meir brugded eñ pesse: Og pad veit eg, ad af hęñar Fiolkinge stendur mer mikid Illt; Skal hun eitthvad til Miñis hafa ad hun hefur mig heimsookt, og hreif upp Stein-stoorañ og mikeñ, og kastade ofañ i Skipid, og kom aa Fata-Hrwguna, pad var meira Steinkast eñ Porbiorn ætlade ad nockur Madur mande kasta. Vid pad kom upp Skrækur mikill, hafdi Steiñiñ komid aa Pivolegg Kerlingar, so i sundur-geck. Pa mælti Illuge: Ecki villda eg pu hefdir petta gisrt. Kasta petta ei, segir Grettir: Eñ pad unger mig, ad of-lett hafi aa-komed, pvi ei er of-golldid fyrir ockur beada, po ein Kerling kiæme fyrir ockur. Hvad mun fyrir ockur koma edur golldid, segir Illuge, og lijtid leggst pa fyrir ock? Porbiorn foor heim, og vard ecki af Qvedin er peir sĸildu. Hañ mælti vid Kerlingu: Nu foor sem mig varde, ad pu særer litla Sæmdar-Ferd til Eyariñar, og feckstu nu Orkumsl, eñ vær eingar Sæmda nær eñ aadur, nema hvoria Svisvirding ofañ aa adra Bootalausi. Hun mælti: Petta mun Upphaf Oheilla peirra, og get eg ad hedañaf fare peim hnignandi, og kvijdi eg ei fyrer ef eg life, ad Arerkans mun hefna verda. Hugsterk ertu, segir Aungull. Komu pau heim, og lagdist Kerling i Neckiu, og laa nær Maanud, pa var samañruniñ Kærleggur Kerlingar, færdist sijdañ aa Fætur. Mikiñ Hlæatur gisrdu Meñ ad Ferd peirra Aunguls og Kerlingar, poykti mu opt aa leikast: Fyrst aa Vor-Pijnge uñ Grida-Sslunna; Añad, pa Hæringur tijndist; Pridia Siñ uñ Brot aa Pivolegg Kerlingar. Var ei mooti pessu leikid. Hafdi Porbiorn mikla Raun af pessu Skrafe.

LXXXV. Cap.

Nu lijdur fraṁ aa Haustid, par til Priaar Vikur eru til Vetrar, pa bad Kierling ad aka sier til Stoofar, Porbiorn spyr hvad hun vilddi? Lijtid er Erindi segir hun; Eñ po mon ske pad, ske fyri stærri Bodan fedur Tijdindum. Var nu svo gisrt sem Kerling beiddi, og er hun kom paangad, halltradi hun fraṁ med Siovonum, sem hefdi veri vijsad ad, par sem laa Rootar-Tre: Hun bad pa snwa fyri sier, og var sem snidid vdrumegiñ. Hun let tegla aa listiñ Flot, took sijdañ Knijf sinn, og Risti aa Rootina Rwnir, og Rioodradi i Blood, qvad sijdañ yfir Galldra: Geck ofug og Ansæliss uñ Tred, med morg Rosñ Uñ-mæli. Sijdañ let hun hrinda pvi aa Siovinn, og mælti so fyri, ad pad skylldi Reka til Draangeyar, og verda Gretti allt Mein. Pad añ foor hun heim i Vidvijk, Ei qvadst Porbiorn vita, til hvors petta kiæmi, Kerling qvad hañ sijdar gisr vita. Vedur var utañeptir Fyrdi, og hoof Noot Kerlingar mooti Vedrinu, og poykti fara ei Von seirna. Sat nu Grettir i Draangey eins fyrr segir, og let vel yfir sier. Añañ Dag eptir pad Kelliug hafdi Tred magnad, geingu peir ofañ ad leita Eldi-Vidar: Eñ er peir komu Vest ur uñ Eyna, fundu peir Rootar-Tre mikid upprekid, pa mælti Illugi: Petta er Eldi-Vidur mikill Frændi, og brenum hñ upp, Grettir spyrndi vid Fæti sijnum og mælti: Illt Tre af Illum sendt, og skulum vid añañ Eldi-Vid hafa, og kastadi ut aa Siov, og bad Illuga varast ad bera pad heim, pvi pad er sendt ockur til Oheilla: Foru peir til Skaala, og sogdu petta ei Prælnum. Añañ Dag fundu peir Tred nær Stigunnm, Rak Grettir pad eñ aa Siov, og qvad allrei skylldi heim bera. Lejd nu aa Haustid, og var Vedur med Vætu, og neutu peir ei uti ad vera, baudu Gliwm leta Eldi-Vidar, hañ vard illur vid, og qvadst eigieta qvalid sig i hvorum Ill-Vidri: Hañ foor ofañ i Stigañ, og fañ Root Kerlingar, booktist vel hafa fraṁ geingid, greip upp, og stedjadi heim til Skaalans, kastadi nidur, og vard Dijnkur mikill, pa mælti Grettir: Aflad hefur Gliwmur nockud, og mun eg vita hvad er: Took Bol-Øxi, og geingur ut, Gliwmur mælti: Fær pu ecki Root i sundur, midur eñ eg færi heim, Grettir vard Skaphræddt vid, og Tvij-Hendti Øxina til Root arinnar, eñ ei giætti hañ hvada Tre var. Eñ er Øxiñ kom vid Tred, suerist hun aa Skaptinu, og aa Foot Grettirs Hægra, fyri ofañ Kned, so i Beini stood, og var pad Sær mikid, pa leit hañ aa Tred og mælti: Sea var nu drijugari er vera villdi,

Digitized by Google

villdi, mun þetta ei samañ fara, Er hier nu komid þad sama Tre, er eg hefi i Tvo Daga utkastad, Hefur þig nu Glwmur hendt Tvs Slis: Pad Fyrsta, þu slogtir Elldiñ, þad Aftad, ad þu barst heim þetta O-Heilla-Tre: Eñ ef þig hendir Pridia, þa er þad þiñ Bani og allra vor. Þa tok Illugi til, og batt uñ Sar Grettis, Sarid blæddi lijtt, og svaf Grettir vel af uñ Nottina, og so lidu Priar Nætur, ad ei kom Verkur i Sarid. Eñ er þeir leystu, var Skinañ samañ blauptiñ, so naalega þookti groviñ, Illugi mælti: Pad vil eg ætla, ad þier verdi ei langt Mein ad þessu Sari, vel væri þad segir Grettir, eñ undarlega hefur þetta vid borid, ad hvorfiu sem verdur, eñ hiñ Veg segir mier Hugur uñ.

LXXXVI. Cap.

Þeir leggiast nidur uñ Kvelldid, Eñ er kom ad Midri Noott, þa brautst Grettir uñ, Illugi spyr þvi hañ lægi so O-hyr? Grettir mælti: Mier gisrist illt i Sarinu, kveiktu þeir þa Liods, og er leyst var, sijndist Footuriñ blaasiñ og Kol-blar, og Sarid blaasid i sundur, og miklu Illilegra eñ med Fyrsta, med so miklum Verk, ad hañ mætti ei kyrr þola, og ei kom honum Svefn a Augu, þa mælti Grettir: So skul um vid nu svirbwast, ad Kraptleiki þesse, er eg hefi nu feingid, muni ei til Einkiss gierdur, þvi þetta eru Giorningar, og mun Kerling ætla ad hefna Steins-Hoggsins, Illugi mælti: Pad sagda eg þier, ad ecki mundi Gott fast af Kerllingu, allt mun fyri eitt koma segir Grettir: Og qvad Vijsur uñ Athafnir sijnar.

Opt nam Skopum skipta,
Skiooma Egg i Roomu,
Þa eg Berserki Brekis,
Baud Herdar at Sloots Varda,
Gulls er Hieranda herdi,
Hristar Vaduriñ nisli,
Biorn let braut at Guñum,
Bædi Lijf og Naudir.
Eñ kom eg Einu-Sliñi,
Ut at brædri Skwtu,
I Dyrhoolmi Dara,
Dreingi elskadi leingi,
Baud Jofri þa þijdum,
Pegn med stooru Megni,
Peitir þwngra Spioota,
Parfur Þrbrands Arfi.
So var skilldur frar Skialldi,
Skiooleggur Miñis veggia,
Meidur þo margur stædi,
Meñ ad Vopna Señum,
So at Ofært var Ara,
Endur af Grettis Hendi,
Hlijrt at Hirdum Dreira,
Hest gaf hañ mier ad Lesti.
Vijst er Þorf mier þætti,
Pegn sterkur Svadil Verka,
Alldur qvedst Oddabor skilldi,
Arnorsson meir uña,
Ædi brast Eidi,
Einlinduk þo mig findi,
Ut i Orma Setra,
Eiñ vat eg ecki ad greina,
Gat eg fyri Geira Niootum,
Giort þad eg treysta mætti,
Vidur Umsatrum ytra,
Alldurs eñ þad var skialldañ,
Nu hefur gilld med Golldrum,
Guñellda Bor uñid,
Rom eru Raudiñ griñu,
Rein af gomlum Steini.

Nu skulum vid vera varir uñ oss, þvi so hafa þau Þorbiorn Aungull til ætlad, ad þetta skuli ei Einsamallt vera: Vil eg þvi ad Glwmur giæti Stigaña, hvorn Dag hiedañ i fraa, og draga þa upp at Kvelldiñ, og gisri þad Trwlega, sem mikid liggi vid, Eñ ef þu sijkur ockur, þa mun hier skamt til Jls, Glwmur heitir goodu uñ þetta. Took nu ad hardua Vedurattañ, og gisrdi mikiñ Landnyrdings-Kulda, Grettir spyr hvort Kvelld, hvort upp vært dreguir Stiaar, Glwmur segir: Nu væri helst Maña Von, edur

Digitized by Google

mun

mun nockrum so mikill Hugur ad nær Lissi þisnu, ad þad vilie til viña, ad drepa sialfa sig, þvi þesse Vedur eru longum Ofær, og lokid ætla eg nu þijn um Garpskap hinum mesta, er þier hikir sem allt muni yck ad Bana verda. Þu munt þig ver bera eñ hvor ockar segir Grettir, til hvors sem taka þarf, Eñ þo skalltu geima Stigans, þo ad þu siert naudigur. Nockru þeir Prælin ut hvorn Morgun, og þoldi hañ þad illa. Verkur Ox i Særi-inu, so ad blies upp allañ Footiñ, og Lærid took ad grafa, bædi ofañ og nedañ, og snerist uñ allt Sarid, so ad Grettir giordist Bañvæñ. Sat Illugi yfir honum Noott og Dag, so hañ gæti ad eingu odru, Var þa lidid af Añari Viku, fra þvi Grettir hioo sig.

LXXXVII. Cap.

Þorbiorn Aungull sat nu heima i Vidvijk, og unde eñ illa vid ad hañ gat ei uñid Grettir. Og er lidiñ var vel Vika, sijdañ Kerling magnadi Rootena, kemur hun ad Mæle vid Aungul, og spyr hvort hañ vill ei vitia uñ Grettir? Hñ sagdist i eingu jafn-Oræded sem i þessu: Edur villder þu siña hañ Fostra? Kerling mælti: Ecki mun eg siña hañ, eñ sendt hefi eg honum Qvediu mijna, og mun komid hafa; Og er mitt Rad, ad þu bregder vid skiott, og farer til Eyareñar, ella mun þier ei audid verda ad sigra hañ. Þorbiorn mælti: So marga Hrakfor hefi eg þangad farid, ad eg fer ei leingur, (einkum i þessum Skoorvidrum) hvor Naudsyn sem være. Kerling mælti: Nu mun eg Rad til leggia, ad þu safner þier Mañum, og rijd til Halldors Mags þijns, og tak Rad af honum: Ef eg ræd nockru uñ Heilsufar Grettis, hvad er þa orvænt uñ, ad eg hafi rædid Vind-Bliku þessare, er ær liggur uñ Stunder? Þorbiorn visse ad Kerling huradi nu meira fram i Veigiñ eñ hañ, og sendi þegar eptir Mañum upp i Herad: Voru þeirra Fivot Svor, ad eingiñ sem upp hafdi gefid sik Part i Eyñe, villde Lietta under leggia, qvadu Þorbiorn skylldi hafa eirn Hlut og Atfor vid Grettir. Twugu Steiñ feck honum 2. Meñ sina; Hiallti Brodder hans sendi honum 3. Meñ; Einar i Goddslum 1. Mañ; Hañ hafdi sialfur 6. Meñ, og urdu 12. samañ heimañ fræ Vidvijk og til Hofs. Halldor spyr ad Erend-um, og bad þeim þar ad vera. Aungull segir af hid liooſasta: Halldor spyr hvors Rad þetta væri? Hañ segir Fostra sijn hefdi rædid. Þad mun ei goddañ Enda taka, segir Halldor, þvi hun er Fiolkuñig: Eñ þad er fyrirboded. Ecki mæa fyrir sñu sæa, segir Þorbiorn. Halldor mælti: Sia þykist eg, ad þu muner einhverium treysta? Eñ adgiætandi er, hvorsu gott þad er. Eñ vilier þu framhalda, þa far þu wt til Hæringa-Ness til Biarnar Vinar mijns, hañ a Skwtu gooda, seig honum Ord mijn, og mun hañ lian hier hana, þadañ mun sigla meiga til Dræangeyar; Eñ sie Grettir Ofiwkur, so er Ofyn Ferd yckar: Vitid þad fyri vijst, ad ef hier viñid hañ ei med Dreingskap, þa ar Grettir uooga Eptir-tals-Meñ, eñ drepid ei Illunga ef odruvijs getid: Eñ sia þykiunst eg, ad ei er allt Christilegt i þess-um Rædum: Feck Halldor heim 6. Meñ til Ferdar: Het eiñ Kaar, Þorleifur, Brandur: Ei eru fleiri Nafn þeirra greind. Þadañ foru þeir 18. wt i Fliot, komu til Haganess, og sag-du Byrne Ordsending Halldors: Þad qvedur hañ Halldors vegna skylldi vera, eñ ei ætti hañ vargisrt Þorbyrne Aungli, qvad þetta vera Ferd mikla. Ei vildu þeir aptur hverfa, gæingu ad Siso, og settu fram Skipid, var Reidiñ þar hia i Raustrau, biuggust nu til Ferdar. Hium þok-ti Ofært er a Lande stoodu: Took nu Skipid skiott Skrid fram a Fiordiñ, hægdist þa Ved-rid, so þeim þookti ei of-hvast; Komu uþt Kvell-vid þa rockvade til Dræangeyar.

LXXXVIII. Cap.

Grettir var nu so sifwkur, ad hañ mætti ei a Fætur standa, sat Illuge yfir hs-num, eñ Giwmur ætti ad gæta Stigañs: Hañ hafdi morg Ord, og qvad þeim jafnañ munde so þykia, sem Fisr mundi wr heim falla, þo ecki bæ-re neitt til. Foor sijdañ wt wr Skaalanuim All-naudugur; Og er hañ kom til Stigañs, mælti hñ einsamañ: Nu skal eg ei uppdraga Stigans; Took hañ nu ad sofa, og lagdist nidur allañ Dag-iñ, allt þar til Aungull kom til Eyariñar; Sæu þeir nu ad Stigiñ var ei uppdreigiñ. Aungull mælti: Brugdid er nu Læge þvi vant er, ad ein-ger eru Meñ a Gængi, eñ Stigge þeirra stend-ur, og kañ vera, ad fleira beri til Tijdinda i Ferd

Digitized by Google

vorri: Flijtum oss til Skælans, og lostum ei Uræði skorta; Vitum vijst ef þeir eru heiler, ad vær munum Dugnadar med þurfa. Geingu sijdañ uppa Eyuna, litudust um, og sæu hvar Madur lá skamt frá Uppgaungu, sá hraut fast. Aungull kiendi Glym, geck ad honum, rak Sverds-Hialltiñ i Eyra honum, og bad Mañ Fijlu vakna, Sañlega er sá ei vel sladdur, er Lijf sá under þijnum Trwnadi. Glwmur settist upp og mælti: Nu ætle þid ad tala sem þid erud vaner, Edur þykir yckur ofmikid Frelsi mitt, þvott eg ligge her i Kulldanum? Aungull mælti: Ertu Witlaus, ad þu skyniar ecki ad Oviner yckar eru kom ner ad dræpa yckur alla? Þa æpti Glwmur sem hañ mætti, eñ ansadi eingu er hañ kendi Meñina. Aungull mælti: Gisr añadhvert, seig, oss frá Hybijlum þeirra, edur vær drepum þig; Þa þagnade Glwmur vid. Aungull mælti: Ery þeir ad Skæla Brædur, edur þvi eru þeir ei á Felle? Glwmur mælti: Grettir er sinkur, og komiñ ad Bana, eñ Illuge situr upp yfir honum. Aungull spyr hvad til hafi borid? Glwmur segir frá Skeimu Grettis. Aungull hloo og mælti: Satt er hid Fornqvedna, ad Laungviner bregdast sijst; Pad añad, Ad illt er ad eiga Præl fyrer einka Vin, þar þu ert Glwmur, og hefur þu skemtilega svikid hiñ Laanardrottiñ, þo hañ være ecki goodur. Lægdu nu marger Illt til hañs, og lemdu hañ misg til Bootleysis, letu hañ þar liggia, og geingu heim ad Skælanum, og komu vid Hurdena fast. Þa mælti Illuge: Knijr Haustmage Hurd Brooder, og knijr Helldur fast, segir Grettir, og O-þyrmsamlega, og i þvi brast sundur Hurdiñ: Hlioop Illuge til Vopna og varde Dyrnar, so þeir nædu ei Iñgaungu: Sooktust þeir þa leinge, og komu eingu vid nema Spiootalsgum, og hioo Illuge þau all af Skyptunum: Og er þeir sáu ad þeir gátu ei adgiordt, hlupu þeir uppá Skælañ, og rufu, færdist þa Grettir á Fætur, þreif Spioot og lagde vt á milli Vidaña, þar vard fyri Kaar Heimamadur Halldors á Hofe, og stood þegar i gegnum hañ. Aungull mælti: Forum Varlega, og geimum vor vel, þvi nu meigum vier sigra þá, ef vier geguum Rands. Rufu þeir nu uñ Ás-Endana og þrifsu á Asiñ, þar til hañ brast i sundur. Grettir mætti ei af Knáum rijsa, greip sem ædur Sæxed, i þvi hlupu þeir ofañ i Tooftena, og vard hord Adsooku. Grettir hioo til Vikars Fylgdarmañs Hiallta Þordarsonar, og kom á Oxlena vinstre i þvi hañ hlioop iñ i Tooftena, og sneidde uñ þverar Herdar og vt under Hondena hægre, og took þar i sundur uñ þverañ Mañiñ, og steiptiñ Bwkuriñ i 2. Hluti ofañ á Grettir, gat hañ þa ei uppriett Sæxid so fliott; I þvi lagde Þorbiorn milli Herda honum, og vard þad mikid Sær. Þa mælti Grettir: Ber er Hvor á Bakenu Nema Gier Brooder Eige. Illuge kastade þa Skylde yfir Grettir og varde hañ rosklega, so aller ægiættu Vorn hañs. Grettir mælti til Aunguls: Hvor vijsade þier Leid á Eyuna? Aungull mælti: Hvor ætlar þu? Christur vijsadi mier hingad. Grettir mælti: Pijn Arma Kerling hefur þier hingad vijsad, og heñar Ræadum mundu meir treyst hafa. Aungull mælti: Fyrer Eitt skal þier nu koma, hverium sem eg hefi treyst. Peir sookto nu fast ad, eñ Illuge varde þa baada eins all-Dreingilega: Eñ Grettir var med sijn Ovijgur, so hañ riedi sier ei fyri Særum og Swikleika. Þa bad Aungull ad þeir skylldu bera Skijlldu ad Illuga, þvi eingañ hefi eg nu funded hañs Lijka; Peir gierdu nu so, og þreyngdu ad honum med Vidum og Vopnum, so hañ kom ei Vorn fyri sig, gatu þeir þa Hand-tekid hañ: Hafdi hañ þa flestum af heim veitt Averka, sem i Atforiñe voru, eñ drepid 3. Fylgdarmeñ Aunguls; Geingu þeir sijdañ til Grettis, var hañ þa falliñ á frañ, læst so, og vard eingiñ Vorn af honum, þvi hañ var þa komiñ ad Bana, af Særum: Var Kæred þa grafid upp ad Smáhormum; Veittu þeir honum morg Sær, so lijtid eda ecki blædde, og hugdu aller ad Grettir munde þa daudur. Þa þreif Aungull til Sarfins, og gvad hañ noogu leinge borid hafa: Eñ Grettir hafdi spent Fijngurnar fast ad Medalkaflanum, og vard ei lauss; Atta tooku þá á, og vard ei adgiordt. Þa hioo Þorbiorn af honum Hondena i Ulflidnum, þa losnade Sæxid og riettust upp Fijngurnar, took Þorbiorn þad strax, og hioo Tveim Hondum i Hæfud Gretti, var þad mikid Hogg, so ad Sæxid stoodst ei, og brotnade Skard i midia Eggina; Og er þeir sáu þad, spurdu þeir hvi hañ skemde so goodañ Grip? Aungull mælti:

Þad

Digitized by Google

Pad er Audkennigger Mark ad hvi, ef ad verdur spurdt. Peir segdu hess ei burfa, hvi Madurenn være daudur eadur, og skal hv meira gisra, segir Aungull, og hios ad Hoals Gretti 2. eda 3. Hogg, eadur aftook Hofudid. Pa mælti Aungull: Nu veit eg ad Grettir er visst daudur.

Let Grettir hannveg Lijf sitt, hvi hann hefur Mana vaskastur a Islande verid. Honum var Vetri fiatt i hinum Fiorda Tug, er hann var veigin; En ha var Grettir 15. Vetra er hann vo Skeggia, og geck honum allt til Vegs, har til hann atte vid Gloam, var hann ha 20. Vetra; En er hann fell i Utlegd, var hann 30. En i Sekt var hann vel 19. Vetur, kom opt i slovora Manraun ad heim Tilma; Hiellt ad vallt sinni Trw medan hann lifde, bad Menn maattu ad sier; Og wr hvi sem radra var, sa hann flest fyri, hv hann giæti ei adgiordt.

LXXXIX. Cap.

HJer hofum vid mikin Garp ad Velli lagdt, segir Porbiorn: Og hafa skulum vid Hofud hanns til Lands med oss, hvi eg vil ei missa hess Fiear, er lagdt hefur verid til Hofuds honum, meiga heir ha ei dyliast, ad eg hefi drepid hann. Peir bædu hann radra, en fannsi hv lijted nin, hvi allum pookti O-prijdilega ad fared ad vina hann. Pa mællti Aungull til Illuga: Mikill Skade er ad hann Jafursstvan Mann sem hig, ad hig hefur hendt-sw Ovitska ad radast med hessum Utlegdar-Mani, og verdur hu fyri pad Dræpur. Illuge mælti: So framt veitstu pad sem Alhijng er wti i Sumar, hvorier Utlæger verda, en ei muntu sialfur, nie Olucku Kerlingin Foostra hijn, dæma um hesse Mael, hvi Galldrar yckar og Fornesktia hafa drepid Grettir, hv hier bærud Jarn ad hann daudan edur Daudvona, og giordud so mikid Nijdings Verk osann ad Fordæduskap. Aungull mælti: Rosklega mæler hu, en ei mun so vera; Vil eg fegia pad, ad mier hykir Mann Skadi ad hier, og mun eg gefa hier Lijf, ef hu vitnar oss Trwnadar-Eid, ad hefna ei eingum er i hessarr For eru. Illuge mælti: Pad hætti mier Uttals-Mael, ef Grettir hefdi mætt verid sig, og hefdi hier unnid hann med Dreingskap og Hardfeingi, en eingin er Von ad eg vine pad til Lijfs mier, ad bera slijkt O-Dreingur sem hann ert; Og er pad skiott ad segia, ad eingin skall ydur Oborfarien eg, ef eg life, hvi seint mun mier fornast hvorneñ hier unnid ad Gretti: Kiss eg mier miklu helldur ad deya. Pa atti Aungull Talvid Forunauta sina, hvort hann skylldi Illuga lausann lata edur ei? Peir qvædu hann ein rada skylde, hvi hann hefdi Forinn radid. Aungull qvadst ei kuna ad eiga slijkan Mann yfir Hofdi sier, er hann vill eingum Trygdum lofa. Og sem Illuge visse ad heir ætludu ad hoggva hann, ha hloo hann og mællti so: Nu riedud hid pad af sem mier var nærst Skapi. Leiddu heir hann, hann er lyste, Austur a Eyna og hinggu hann har: Lofudu aller hanns Hreysti, og pookti allum hann Olijkur sijnum Jafnselldrum: Dysiudu sidann bada Brædur har a Eyni, tooku Hofud Grettis og hofdu med sier, og allt sem har var Femætt i Vopnum og Klædum: Saxid gooda let Aungull ei koma i Skipti, og bar pad leinge sidann. Peir hofdu Glwm med sier, og bar hann sig illa. Allt Vedur fell begar um Nyttena: Reru heir til Lands. Um Morguninn fovr Aungull har a Land, sem honum pookti best, og sendi Skwtuna aptur til Biarnar. Og er heir komu misg wt til Oslands, topt Glwmur misg illa ad bera sig, so heir nentu ei leingur ad hafa hann med sier, og dræpu hann har, og griet hann misg eadur hann nar hoggvin. Aungull fovr heim i Vidvijk, og pookti sier vel hafa framgeinged. Hofud Grettis logdu heir i Sallt i Vidvijk, i Ute-Kieri hvi er Grettis-Bwr var leingi kallad, og lon har um Veturin. Aungull var Obockvadur misg af ollum fyri petta, ha Menn vissu Gierninga hans: Sat Aungull um kyrt yfir Jool fram. Pa reid hann i moots vid Porir i Gardi, og sagde honum af Vigum pessum: Og bar med, ad hann pookti eiga Fe pad er lagdt var til Hofuds honum. Porer mællti: Ei mun eg dylia hess ad eg hefi Grettir Sekann giordt, og opt hardt af honum feingid, en ei villda eg pad til Lijfs hanns vina, ad gisra mig ad Odæda-Mani, so sem hu hefur giordt, mun eg og ad sijtur leggia hier Fe pad, hvi mier sijnist hu Olijfis-Madur, Saker Galldra og Fiolkijngis. Aungull mælti: Mier ætla eg hier kumi til Fe-Festi og Vesalmensku, en pad hu hyrder um hvorneñ Grettir var drepin. Porer mællti: Stiobtur er Vegur, og skulum bijda Alhijngis, og hafa pad sem Logmenn sijnist rett-

Digitized by Google

ast. Skildu þeir, og stood allt a Einu fyri Þorir og Þorbyrne.

XC. Cap.

Frændum þeirra Grettirs og Illuga, lijkadi Stoor Illa, og tooku sig upp ad Aunguli hefdi giordt Nijdings-Verk, og drepid Daudvona Mann, vg i Annari Grein, um Fiskijngi. Sooktu þeir hina Vitrustu Menn, og mæltust illa Mal Aunguls: Hann Reid Vestur til Midfiardar, er Þrior Vikur voru ap Sumri. Og er frettist til Ferda hanns, stefudi Asdijs ad sier Mønnum, og voru þar komner margir Menn Vinir hennar: Fyrst Gamli Þorhallason, og Giwmur Maugur hans, og Synir þeirra, Skegge Skamhendingur, og Ospakur, er fyrr var getid. Asdijs var so Vinsæl, ad allir Midfirdingar suerust med henni, og jafnvel þeir sem audur voru Ovinir Grettis: Sem var Þoroddur Dracapustwfur, og flestir Hwotfirdingar. Aunguli kom til Biargs med Tuttugu Menn, og Hsfud Grettis med sier: Voru enn ei allir til Biargs komnir, sem henni hsfdu Lidi heitid. Þeir geingu i Stofu med Hsfudid, og settu nidur a Goolfid: Hwsfreia sat i Stofu, og margir Menn adrir, Ei vard þa af Qvedium med þeim. Aunguli qvad Vijsu.

Flutta eg upp ur Eyu
Olett Hsfud Grettis
Þar graetur Naala Nauma
Naudugleg Haar-raudan,
Hier muntu Giaalfur a Goolfi
Grjdbijts Hsfud lijta,
Þad mun fagur Lofsfrijdu
Fwna allt nema Salltid.

Hwsfreya sat kyr, medan hann qvad Vijsuna. Og qvad hun adra.

Muntu ei sijdur enn Saudir,
Syra Garps fyri Difri,
Er Nordur ad Niordum,
Nijst saup a Stad hlaupid,
Ef Stinn-Vidri stadi,
Stanla-Freir i Eiru,
Uti hef eg Loks um Lijdi,
Liett Ofsiknan Grettir.

Þa mæltu margir, ad ei væri Undur, þo hun hefdi eatt hrausta Sonu, þvilijk Skap-Raun sem henni hefdi gisrd verid. Ospakur var uti, og eatti Tal vid Filgdar-Menn Aunguls, þa sem ei hsfdu in geingid i Stofuna, og spyr ad Vijgum, en allir lofudu Vorn Illuga: Eiruin sogdu þeir hvornin Grettir hiellt fast Sarinu, og þookti Mønnum undarlegt, og var þa sien Reid margra Manna Vestan ad, So margir Vinir Hwsfreiu voru komnir ad Vestan fra heim Gamla og Skeggia. Hafdi Aunguli ætlad ad hefna Fe Roans-Doom eptir Illuga, og kalla sier allt Fe hanns: En er Fislment var ordid, sa Aunguli, ad hann gat ei adgiordt. Voru þeir Ospakur og Gamli misg ankafir ad veita Aunguli Adgongu: En þeir sem Vitrari voru, baudu þa hafa Rand Þorvalds Frænda sijns, og anara Hsfdingia, og qvadu Mal Aunguls þvi verr mælast mundi, sem fleiri Vitrari Menn væri i Dsomunum. Þa reid Aunguli a burtu, og hafdi Hsfudid med sier, og heinkti ad hafa had til Alþingis, þookti honum nu hwnglega ahorfast, þvi flestir Hsfdingiar a Landinu, voru skyldir honum Grettir og Illuga. Þetta Sumar feck Skeggi Skamhendingur, Dsottur Þorodds Dracapustwfs, og geck lijka ad þessum Mælum med Frændum Grettis.

XCI. Cap.

Nu Ridu Menn til Alþijngis, og urdu færri Lidveitslu-Menn Aunguls en hann ætladi, þvi Mælid mæltist illa. Þa spurdi Halldor a Hofi, hvort þeir skyldu hafa Hsfud Grettis til Þijngs? Noogu margir munu verda Mootstsdu-Menn þijnir, þo þu hafir had ei til Aminningar, ad vekia upp Hugi Manna. Voru þeir a Veigi yfir um Sand, Aunguli let grafa Hsfudid i Sand-Þwfu eina, og kolludu Grettis-Þwfu. Komu sijdan til Alþijngis, var þa misg Fislment, bar Aunguli braatt fram Mali sin, og hroosadi misg Verkum, ad hann hefdi drepid þann Skoogar-Mann, sem gilldastur var a Landinu, og þookti nu eiga Fe þad er lagdt var til Hsfuds honum: En Þorir hafdi somu Svor sem fyrr. Þa var Logmadur heidnar Urskurdar:

Digitized by Google

ar: Hañ qvadst heyra vilia, ef Sakir kiæmi mooti, er Aungull meigi fyri þar missa Sekta-Fiarins, ellegar mundi þeir hafa slijkt sem lagdt var til Hofuds honum, þa mællti Þorvallður Asgeirsson, til Skeggia Skamhendiugs, ad hañ skylldi bera fraiñ Soskina, og hañ stefnde Aungli Stefnu fyri Gallðra og Fiskijngi, Eñ Añari fyri þad, hañ vañ a Grettir Hælf-Daudum, og let varda Skoog-Gaang. Vard nu mikill Sveitar-Draattur, og urdu þeir sæir sem sinu Aungli: Vard nu sdruvijs, eñ hañ hugdi, þookti Mañum þetta Olijfis-Verk, ad giora Mañum Giorninga til Bana: Þo med Til-lægum goodra Maña vard þad, ad Aungull skylldi sigla sama Sumar, og koma allrei til Islands, medañ Illugi og Grettir ætti Eptirtals-Meñ. Voru þa allir Fornesku-Meñ gisrdir Utlægir: Og er hañ sa ei Bid sijn betri, straukhañ af Pijnginu, þvi vid þvi var bwid, ad Frændur Grettis munai ad honum gaanga, og feck hañ af Sekta-Fe Hofud Grettis, þvi Steik Logmadur villdi ei þad giallðist, fyri Gallður, Fiskijngi, og Nijdings-Verk. Einger-voru þeir Meñ bættir, sem i Draangey fellu, og skylldi þad jafnt vid Vijg Illuga, Lijkadi Frændum hañs þad illa, Ridu Meñ nu heim af Pijnginu, og felldu allir Meñ nidur Sakir sijnar, er þeir a Gretti hofdu. Skeggi Son Gamla, Maagur Þorodds Draapustufs, eñ Systur-Son Grettis, foor Nordur til Skagafiardar, med Adgangi Þorvallds Asgeirssonar, og Isleifs Maags sijns, er sijdañ var Biskup i Skalholti, og Sampicki alls Almwgans, feck Skip og foor ut i Draangey, og sookti Lijk þeirra Illuga og Grettis, og færdi til Reikia a Reikia-Strond, og groofu þar ad Kyrkiu, og bar laau þeir a Dogum Sturlunga: eñ þa Kyrkiañ var færd a Reikum, voru grafiñ upp Bein Grettis, og þooktu geiß stoor, Bein Illuga voru og so upp tekiñ, og grafiñ fyri Nordañ Kyrkiuna: Eñ Hofud Grettirs var grafid ad Kyrkiu a Biargi. Sat Asdijs Hwsfreia ad Bragi, var hun so Vinsæl, ad allrei voru heñi Onædir veittar, og ei helldur medañ Grettir var i Sekt. Skeggi Skamhendingur, took vid Bwi eptir Asdijsi, og var mikill Madur fyri sier, hañ atti Son er Gamli het, hañ var Fadir Skeggia a Skarfstodum, og Asdijs Mooder Odds Mwks, margir Meñ eru fraa honum komnir.

XCII. Cap.

Aungull redst til Skips a Gaus Eyri, med þad allt er hañ maatti med komast, af Fe sijn: Eñ Hiallti Broodir hañs took vid Jordum. Hiallte var Hofdingi, og getur hañs ei i þessari Sogu leingur. Aungull foor til Norvegs, og let mikid yfir sier, þooktist hañ Prek uñid hafa i Draapi Grettis, og sagdi þad Eitt af Vidskiptum þeirra, er honum maatti til Frama vera, eñ let hitt kyrt liggia: Eñ margir visstu hvad frægur Madur Grettir var. Kom þesse Saga ad Hausti i Tunsberg, og fretti þad Droomundur, vard hañ vid þad hlioodur, þvi honum var sagt, ad Aungull væri Gilldur og Sterkur. Miñtist Þorsteiñ þeirra Uñmæla uñ Handleggina. Droomundur heldt Frettum fyri uñ Ferdir Aunguls: Voru þeir bændr i Norvegi uñ Veturiñ, var Aungull Nordur i Laude, eñ Þorsteiñ i Tunsbergi, hafdi hvorgi añañ fied. Aungull vard vijs, ad Grettir ætti Broodir i Norvegi, þookti honum vanfied vid honum i Okuñu Landi: Villdi þvi burt leita; Foor hañ Tijd margt Nord-Maña i Miklagard, þookti Þorbyrni fijsilegt med heim ad fara, og leita sier Fiar og Frægdar, eñ hafa sig ei i Nordur-Londum hia Frændum Grettis, og letti ei fyrr, eñ hañ kom i Miklagard, og geck þar sijdañ a Mæla.

XCIII. Cap.

Droomundur var Rijkur Mad- ur, og hafdi mikla Vyrding: Hañ spurdi nu ad Aungull var fariñ ur Landi ut i Miklagard, Brast hañ þa skiott vid, og felldi Frændum sijnum Eignir sijnar: Eñ hañ riedst til Ferdar, og leitadi eptir Aungli, og foor jafnañ þar eptir, er hañ foor undañ, visse Aungull ecki til hañs Ferda, þvi Þorsteiñ kom ut i Miklagard, litlu sijdar eñ Aungull, og villdi fyri hvorn Mun drepa hañ, eñ hvorgi kiendi añañ. Nu villdu þeir koma sier i Sveit med Æringum, var þvi og vel tekid, þa þeir visstu ad þeir voru Nord-Meñ. Þa var Michael Katlak Kongur yfir Miklagardi. Þorsteiñ sat uñ Aungal, ef hañ mætti nockud keña hañ, eñ hañ gat þad ecki fyri Fiolmenni. Lea hañ þar jafnañ vakandi fyri, og undi lijst vid Hag sijñ,

Digitized by Google

þvi hann hooktist mikid mist hafa.

XCIV. Cap.

Nuer had þessu nærst, ad Væring iar ætlu ad fara i Her-For nockra, ad Frida Land af Hernadi, og ædur en þeir færi heiman, var þad Sidur þeirra og Log, ad hafa Vopna-Þijng Og en gierdu þeir so. Og þa er Vopna Þijng var sett, skylldu þar koma allir Væringiar, og so þeir sem ætludu ad Readast i Ferd med þeim, og sijna Vopn sijn. Hier komu þeir bædir, Droomundur og Aungull, bar Þorbiørn fyrr fram Vopu sijn: Hann hafdi Sarid Grettis-Naut, En er hann sindi þad, bædust margir ad, og sogdu, ad þad væri allgott Vopn, og qvædu þad mikil Lijti, er Skard var i midri Eggiun, og spurdu hvad til hefdi komid? Aungull sagdi þad vera mikillar Fræsagnar verdt, þvi þad er þessu nærst segiandi: Ad ut a Jslandi þray eg Kappa hann er Grettir het hiin Sterke, er þar hafdi mest-ur Garpur verid og Fullhugi: Þvi hann gat eingin sigrad fyrr en eg kom til, Og med þvi mier vard audid ad vinna hann, þa bar eg af honum, en þo hafdi hann morg-minju Oss, hios eg þa i Hofud honum Sarinu, og vid þad brotnadi þad: Peir sogdu sem nærstir voru, ad sa hefdi verid hardur i Hausi, og sijndu hvor sdrum. Af þessu hooktist Þorsteinn vita hvor Aungull var, og beiddist ad sia Sarid sem adrir: Let Aungull þad til, þvi flestir lofudu Hreisti hanns, og hugdi ad þesse mundi so gisra, en hann visse einga Vtn, ad Þorsteinn mundi þar vera, edur Frændur hanns. Took Þorsteinn nu vid Sarinu, og jafnskiosott Reiddi hann þad upp, og hioo til Aunguls, kom þad Hogg i Hofud honum, so i Hrum stood, Fell Þorbiørn Aungull daudur. Vid þetta urdu margir Okvæda, og greip Glaud-Kieri Stadarins þegar Þorstein, og spurdi þvi hann gierdi slijka Ohæfu en Heilsgu Vopna-Þijngi? Þorsteinn sagdist vera Broodir Grettis Sterka, og þar med, ad hann hefdi allrei Hefndum fram komid fyrr en þar: Þa tooku margir undir, og sogdu, ad sa Sterki Madur mundi mikill hafa verid, þar sem Þorsteinn hefdi Rekist so længt ut i Heimiun ad hefna hanns. Roads-Madur Stadarins sagdi þetta lijklegt: En fyri þad, ad eingin var sa, ad Vitni mætti um vera med Þosteini, þa voru þad Log þeirra, ad hvor sem drepi Mann, skylldi eingu fyrir tijna nema Lijfinu, og setiast i Dyblissu, og bida þar Dauda, ef eingin leysti hann ut med Fe edur Frelsi. En er Þorsteinn kom i Dyblissuna, var þar Madur fyri, og hafdi þar leingi verid, og var so sem komin ad Dauda i Vesold: Var þar fwlt og kaldt, Þorsteinn mælti vid þenann: Hvorsu liki þier Æfi hijn? Hann mælti: Harla illa, þvi mier vill eingin vid hialpa, og eg en einga Fræmd ur ad leysa mig ut hedan, Þorsteinn mælti: Margt er fyri O-Roadvondum slijkt, og verum kaatir, og gisrum ockur nockud ad Gledi, hann segir sier ad eingu Gaman verda: Þa skulum vid prosa segir Þorsteinn, Og took til og qvad Qvædi. Hann var Radd-Madur mikill, so valla fanst hanns Lijki. Almennilegt Stræti var skamt fra Dyblissuni, og qvad Þorsteinn so hatt, ad gall i Mwrunum, og hinum sem ædur var Hæls-baundi, bookti mikid Gaman ad, og þetta geck fram en Qvolldid, sem hann væri staddur en hædsta Turni.

XCV. Cap.

Spes het ein Gofig Gards-Hws freia þar i Stadnum, harla Riik og Stoor-Ættud, Sigurdur het Bondi hennar, hann var Audigur og Ætt-Smærri, en hun hafdi verid gefin honum til Fiar: Ei var Ast-Riki med þeim, þoktist hun nærsta Vargipt, En hun var Stoor-Sinud og Stoor-Raadasom. So bar nu til, þa er Þorsteinn var ad stemta um Kvolldid, ad Spes geck um Strætid nærri Dyblissuni: Heyrdi hun þaungad Radd skiæra, so hun þoktist allrei sliika heyrt hafa. So er sagt, ad hun geck med marga Sveina, og bad þa vijska þaungad, og vita hvor þa eagiætu Radd hefdi: Peir spurdu hvor þar væri, so hardlega spætur? Þorsteinn segir til sijn, þa mælti Spes: Ertu so mikill Atgiorfis-Madur en annad, sem hetta ad kveda? Hann segir lijtid Braad ad þvi, hun mælti: Hvad hafdir-þu til Saka, ad þig skal hier kvelia til Bana? Hann sagdist hafa drepid Mann, og hefndt Broodur sijns, þo eg gat ei med Vottum sijnt segir hann, og þvi var en hier insettur, Nema ef nockur villdi leysa mig, en mier bikir þess eingin Von, þvi eg en hier Eingann skylldan Mann: Mikill Mogn-Skadi er þad segir hun, ef þu ert drepin, Edur var Broodir þin, slijkur Frægdar-Madur sem

Digitized by Google

sem hu hefudir? Hañ segir: Sa var meir eñ Halfgyllduri-Madr, hun fyr hvad til Marks væri uñ þad? Hañ qvad Visu.

Eigi mættu Atta
Eggþijngs Bodar Hrijnga,
Grund ur Grettis Hendi
Giedrakks koma Saxi,
Adur hiordiggir hiuggu
Herdendur Fetils Gerdar
Axlar-Foot af Y-i
Und-klacks Hugar rakkum.

Mikil Ágiæti eru slijkt, sogdu þeir sem skylldu Visuna: Og sem hun visse þetta, mællti hun: Viltu þiggia kyst af mier, ef Kostur er? Eg vil giarnañ segir Þorsteiñ, ef þesse Felagi miñ er leystur, er hier situr hia mier, Ella munum vid sitia hier bædir: Meira mun Kaup-Lag i þier eñ honum, segir hun: So sem þad er segir Þorsteiñ, þa munum vid silgiast ad oc burt hedañ, Ñadhvort bædir, edur hvorgi. Hun gek þungad sem Væringiar voru, og beiddist Utlausnar fyri Þorstein, og baud Fe til, þeir voru þess fus-fwsir, ef þeir fengi Fed: Frek hun sie uñtalid med Nijdsvomi sijnum, ad þeir voru bædir utleystir. Eñ þegar Þorsteiñ kom ur Dyblissuñi, fyor hañ þa moots vid Spes Hwsfreiu, og took hun hañ til sijn, og heldt hañ oc Laun: Eñ Stundum var hañ i Her-Ferdum med Væringium, og Reindist hiñ mesti Fullhugi i ollum Frañgongum og Atburdum.

XCVI. Cap.

Í Þeñan Tijma var Haralldur Sigurdsson i Miklagardi, og kom Þorsteiñ fier i Vinattu vid hañ, og þookti Þorsteiñ nu Mikilhæfur, þvi Spes let hañ ecki Fe skorta. Lsgdust þau oc Hugi, þvi Spes faust mikid uñ Atgiorfi hañs. Var heñi Festyllt misog, þvi hun heldt sig misog til Vinsælldar, Boondi heñar þookt sit og sina, ad hun took sier Hattaskipte uñ Sijplynde, og adra Breitne: Saknade hañ Gulls og Gripa, er hvorfu wr hañs Geimslu.

Eirthvert Sin talade Boondi heñar vid hana, ad hun tæke mdarlega Breitne, og gefur ecki Gaum ad Gooze ekar, og Kickar þvi ymsa Vega: Ekso ek sem eg sioue þig i Svesne, og vill allrei þar slodd vera sem eg er; Nu veit eg fyri vijst, ad eitthvert ber til. Hun mællti: Eg sagdi þier og so Fræudur mijner, þa vid komum easamt, ad eg villde vera stealfrand og Fricals allra þessara Hluta, sem mier stæde vel ad veita, og af þvi spara eg ecki Fe þitt; Edur villtu nockud adra Hluti vid mig tala, þau sem mier meige Bigyd i vera? Ecki er mier þad Grunlaust, ad þu halldest einhvorn hañ Mañ, sem þier lijkar betur eñ eg. Ecki veit eg segir hun, ad miked sie fori þvi: Eñ þo vil eg þad ætla, ad þu muner þad med eingum Sañindum segia, eñ ecki munum vid tala Tvs uñ þetta, sem þu ber ad mier. Hañ let nu falla nidur ad Siñe þetta Tal.

Þau Þorsteiñ hiellda fraiñ hinu sama, og vorn ecki vidskaal Orde vondra Maña, þvi hun treysti sijnum Vinsælldum: Opt saatu þau oc Tali, og skemtu sier. Þad var eitt Kvsild, ad Þorsteiñ og hun saatu i einu Lopti, þar sem i voru Grijper heñar: Hun bad Þorstein qveda nockud, þvi ad hun hugde ad Boonde mundi oc Skoog vera, sem hañ atti Vanda til; Hun streingde aptur Loptid. Og er hañ hafdi uñ Stund qvedid, kom Boondi þar og hratt oc Hurdena, og qvad upp skylldi laata, var Boondi komiñ þar med marga Sveina: Hwsfreya hafdi lokid upp eirne stoore Kistu, og syndt Þorsteine Gripe sijna: Eñ er hun visse hvor var, villde hun ei upplaata; Hun talar þa vid Þorstein: Skiott er Rædagiord mijn, hlaup hier nidur i Kistuna, og laat hliodt uñ þig; Hañ giordi so. Hun rak Laas fyri Kistuna, og settist þar uppa. I þvi kom Boonde iñ i Loptid, og hafdi brotid Hurdena. Hwsfreyg mællti: Þvi fooru þier med so miklu Harki, edur sara Þfundar-Meñ epter vdur? Boondi mællti: Nu er vel, ad þu gefur hier sialf Naum oc hvor þu ert: Edur hvar er sai Madur er mest qvad oodañ, get eg ad þier þykir hañ Fagurhliodadri eñ eg? Hun mællti: Eingiñ er All-Heimskur ef þeigia kañ, fer þier og so; Þu læst vera Slægur, og ætlar ad festa oc mier Lijge hijna, eñ hier mun Raun oc verda. Nu ef þu hefur satt ad mæla, þa taktu hañ strax, þvi ei mun hañ hlaupa wt uñ Veggina, edur Riæfrid. Hañ leitadi uñ Hwsid, og sañ ei. Hun mællti þa: Þvi tekur þu hañ ecki, fyrst þu ætt ad Vijsu

Digitized by Google

ad gaanga, edur þyklst eiga? Hañ þagnadi þa, og þooktist ei vita i hvor Brygd hañ var nu komiñ, og fretti Fylgdar-Meñ sijna, hvort þeim heyrdist ei eins og honum? Eñ er þeir fiœ ad Hvs-Freyu mislijkadi, vard ecki af þeirra Vitnisburdi ad þvi Siñi, og sogdu ad jafnañ heyrdist ei sem var. Boondi geck þa ut, og þooktist vita Sañindiñ, þo hañ sindi ecki Mañiñ; Let hañ þa af ad forvitnast uñ Hœge Hvs-Freyu uñ lœnga Stund.

Añañ Tijma var þad lœngu sijdar, ad Þorsteiñ og Spes sœtu i Fata-Bwri einu, þar voru iñi Klœdi skoriñ og Oskoriñ, er þau Boondi œttu: Sijndi hun Þorsteini marga Dwka, og rakt þa i sundur, og er þau vardi sem miñst, kom Boondi þar med marga Meñ, og braut upp Loptid, eñ œa medañ þeir vdru ad þvi, Rak hun Klœdiñ ofañ œa Þorsteiñ, og studdist vid Klœda-Hladañ, er þeir komu i Hwsid. Þa sagdi Boondi: Muntu eñ þrœta, ad Madur sie hiœr hier, munu hier nu þeir Meñ, sem sœu yckur bœdi: Hun bad þa ecki vera so Oba, mun ydur nu ecki bresta ad taka hañ, eñ lœtid mig vera kyrra. Þeir leitudu uñ Hwsid, og fundu ei, og giefa upp uñ sijdir, þa mœlti Hwsfreia; Gott er þad jafnañ, ad giefa betri Raun, eñ margur œtlar, og var þad ecki Von, ad hier mundud fina þad sem ecki var til, edur villtu nu Boondi gaanga vid Heimsku þiñi, og bera mig undañ Illmœli þessu? hañ mœlti: Sijdur þer eg þig undañ, ad eg þikist vijst vita, ad þu ert sœñ ad þessu, sem eg hefi œa þig borid: Skalltu og verda þig vid ad hasa, uñ þad Mœal, ef þu gietur þad af hier borid, og undañ fœrst: Hwsfreia qvad sier þad ecki i mooti Skapi, og skilldu þau þa Tal sitt. Eptir þetta var Þorsteiñ jafnañ med Vœringium, og þad segia Meñ, ad hañ hafi leitad Mœda undir Harallð Sigurdsson, og œtla Meñ, ad þau hefdi ecki ur, rœdid, hefdi hañ ei hañs adnotid. Þa framlidu Stundir, gierdi Sigurdur Boondi Ord œa þvi, ad hañ mundi fara heimañ ad Eirindum sijnum: Latti Hwsfreia hañ þess, og er Boondi var i burtu komiñ, kom Þorsteiñ, Voru þau Spes jafnañ bœdi samañ. So var hœttad Gardi heñar, ad hañ var Hwsadur framt yfir Siov, og voru þau nockur Hws, sem Siovrtiñ geck framñ undir, þar sœtu þau Spes og Þorsteiñ jafnañ. Þar var lijtill Heñur fyri i Goolfinu, so eingiñ visse nema þau Tvo, skylldi hañ opiñ standa, ef til þyrfti ad taka. Nu er frœa Boonda ad segia, ad hañ foor hvorgi i burtu, nema hañ leyndist, og villdi spyria uñ Athafnir Hwsfreiu: Bar þad so til, ad þa þau vardi sijst œa einu Kvolldi, er þau voru i Siœnsar-Loptinu, og skemtu sier: I þvi kom Boondi ad heim med Fiollda Manns, og leiddi nockra Meñ til Gluggans, sem var a Loptinu, ad fiœa hvort heim syndist sijn honum: Allir sogdu hñ hefdi satt ad mœla, og mundi fyrr hafa verid, hlupu nu œa Loptid, og er þau heyrdu Brakid, mœlti hun so til Þorsteins: Hier verdur þu nidur ad fara, hvad sem gylldir, gior mier Vijsbending, ef þu kiemst framñ undañ Hwsinu, Hañ qvad þœa vid þvi, og steypti sier nidur i Goolfid, Eñ Hwsfreia slœ Fœti sijnum œa Hleñiñ, og fell hañ sijdañ aptur i Lag, so hvorgi sœa Rijvirki œa Goolfinu. Boondi kom i Loptid og Meñ hans: Peir voru nu leitandi, og fundu ecki, sem Von var, þvi Loptid var audt, og eingiñ Hlutur iñe nema sliett Goolfid og Pallar, sat hun þar og liek ad Fijngrum sijnum: Gaf hun sig fantt ad þeim, sem hun œtti ecki uñ ad vera. Boonda þookti þetta Kijmilegt, og spyr Fylgiara sina, hvort þeir sœu ecki Mañiñ? Þeir qvœdust fyri vijst hañ fied hafa. Hwsfreya mœlti: Her mun koma ad þvi sem mœlt er, Ad Prisvar hafi allt reyndt verid Fordum, og hefur þier og so farid Sigurdur, segir hun: Þu hefur nu gisrdt mier Onœder Prisvar, og ertu nu nockud hyggnare eñ i Hudverdu. Eg er nu ecki eirn til Fraasagna, segir hañ, og mœttu eiga Undanfœrslu, þvi þessa Svijvirding vil eg ecki hafa Obœtta. Hwsfreya mœlti: Þu beidst þess er eg villdi biooda, er þad so œa Lopt komid, ad mier þykir mikil Smœan ad, ef eg hryndi ecki þvi af mier. Þafveg skalltu þad gisra, segir Boondi, ad þu hafir ei gefid Gooz mitt og Gripi: Hun mœlti: Þa eg fœrist undañ, mun eg Eiñ Veg sñn af mier hrynda, er þu til mijn talar; Eñ hygg þu ad hvar nidur kemur; Vil eg nu begar œa Morgun fara framñ fyri Biskup, ad hañ nefni mier Undanfœrslu fyrir Abœrd þiñ. Boondi jaatar, og geingur i burt med Meñ sijna.

Eñ frœa þvi er ad segia, ad Þorsteiñ lagdyst framundañ Hwsunum, og geck þar upp, tvœr sier Skijd med logande Eldi og hellt upp, so sva

Digitized by Google mœtti

mætti wr Gardi Hwsfreyu, eſ hun vær Uti og sa Elldiñ, þvi þau hofdu so Rad fyri giordt.

Um Morguniñ baud Spes Bonda sijnum ad talast vid fyri Biskupe um Mal sijn: Hañ var albwiñ, komu þau fram fyri Biskup: Hefur Bondi somu Saker vid hana sem fyrre. Biskup spyr hvort hun hafi fyrr vid þetta kend verid? Eñ eingiñ segist þad heyrt hafa. Sijdañ spyr hun med hvorium Lijkindum hũ beri þetta fram? Hũ leiddi þa fram Vottana, sem sacu hañ sitia hia heñi, þvi sagdi Bonde Grun sijñ, sa Madur mundi Gilia hana. Hun heyrdi Biskup sagde hun mætti undañ færast: Hun qvadst vilia, og mun mier verda gott til Eida-Qveña um þetta Mal: Var heñi ok vediñ Tijme, Eidur nefndur, og Dagur; Foor sijdañ heim, og let vel yfer sier, sañ hun nu Porstein, og gisordu nu Rad sijn.

XCVII. Cap.

NU Kom Sa Dagur, ad Spes skyldi viña Eidiñ, bivo sig bestu Klædum, og baud Vinum sijnum. Margar Meyar geingu med heñi, og voru Votvidri mikil, og slæmur Vegurin og votfar, og Veysa ein yfir ad fara, cad ur eñ til Kyrkiu kiæmi: Og sem Skariñ kom ad Veysuñi, var þar fyri Fiolldi fortækra Manna og baudu Olmusu. Petta var Almeninga Stræti: Allir þookkust skylldir ad fagna heñi sem kuñu, og Goods ad bidia, þvi hun hafdi heim opt hiolpad. Eiñ var þar Staf-Karl mikill Verti, aumlegr med hvijtt Skegg: Kvendid nam Stadar vid Jenid, þvi Hof-Foolkiun þookti þar oreint, og sem þesse Staf-Karl sa Hwsfreiu, mælti hañ: Gooda Hws-Frw, haf Lijtilæti ad eg bere þig hier yfrum, þvi vær Staf-Karlarnir erum skylldir ad þioona hier: Hvad mattu bera mig segir hun, þu ber ei fiorfalt þig? hañ mælti: Haf Lijsti læti, þvi ei hef eg betra ad biooda, eñ eg hefi til, Tekst æ betur heim sem Lijtilætid hafa vid fortæka Menn, hun mælti: Vit fyri visst, ad þad verdur þitt Hwdlæt, er meiri Svijvirding berir þu mig ei vel, Feigiñ hætti eg ca þad segir hañ, og færdist ca Fætur ut ca Dijkid, hun let sem hañ mundi all-lijtt duga, Sveimadi hañ nu seint yfir uñ og geck vid Tvær Hækjur, og ridar ca bædar Sijdur, hun mælti: Allrei skalltu verri For farid hafa, eſ þu fellir mig. Komst hañ nu ad Landinu, og drap Fæti, og kastadi heñi uppar Backañ, og fellur undir Heidur i Dijkid, og greip i þvi Hendi sijni til Hwsfreiu, og festi ei Hond ca Klædum, og greip upp ca Kne heñi, og allt ca Pickva-Lær bert, Hun sprátt upp og mælti: Æ hlijtst Illt af Illum Fœru-Mønum, og væri maklegt, ad þu lægir Lamdur, eſ mier þætti ei Skomm i þvi, vegna Vesalldar þinar, hañ mælti: Misfæl er Pioodiñ, eg þookkunst gisra til Gooda vid þig, og hugda eg til Olmusu af þier, eñ eg hefi af þier Heitingar og Hrakning, og let sem honum kiæmi i allt Skap, þookti morgum hañ aumlegur, Eñ hun qvad hañ vera hiñ mesta Bragda-Karl: Margir bædu og fyri hañ. Pa took hun til Pwngsins, og voru þar i margir Gull-Peningar, Hun hristir þa nidur og mælti: Haf þu þad Karl, allrei mun þad gott, ad þu hafir ei fyllt fyrir þad, ad eg hefi brakid þig, Enda er nu vidskilist, eptir þvi sem þu vanst til, hañ tijndi upp Gullid, og packadi heñi fyri allt vel giort. Geck Spes til Kyrkiu, og var þar Fiolmeñi mikid fyri: Geck Sigurdur ad med Kappi, og þad hana færa sig undañ Amæli þvi sem hañ hafdi ca hana bored, hun svarar: Ecki siñi eg hijnum Aburdi, Edur hvorn Mañ kallast þu fied hafa i Hwsi hia mier? þvi jafnañ verdur Einhvor Duglegur Madur til hia mier ad vera, og kalla eg þad Bligdunarlausst. Eñ fyri þad vil eg Sveria, ad eingum Mañi hefi eg Gull gefid, Og af eingum Mastr hefi eg saurgast, utañ af Bonda mijnum, og þeim vondum Staf-Karli, er took siñi saurugri Hendi ca Læri mijnu', er hañ bar mig yfir Dijkid i Dag. Nu tooku margir undir, ad þetta væri fullur Eidur, og heñi væri ecki þetta Mañ-Lijti, þo ad Karl hefdi fyslad ca heñi Voveiflega: Hun sagdi, ad þad mætti telia sem til bæri. Eptir þetta spyr hun so-felldañ Eid, sem nu var greint, mælti þad marger, ad hun munde þad sana sem mælt er: Ad lijtid skylde i Eide Osært. Hun qvadst ætla ad fleirum Mønum mundi so lijtast, sem þetta væri ei um Grun giordt. Pa tsludu til Frændur hennar, ad slijkt væri mikil Skapraun Vel-burdugum Konum ad hafa slijkañ Bonda, sem þvilijka Lijge bæri uppa Konu sijna, þvi þad var þa Dauda-Sok, eſ Kona yrde opinber ad slijkum Glæp, ad hafa anañ Mañ med Bonda sijnum. Beidist Spes þa af Biskupe, ad hañ

Digitized by Google

giordi Skilnad heirra Sigurdar, hvi hun sagdist ei vilia hola Alijge hans: Fluttu hetta Frændur hennar; Vard so med Adgeinge heirra, ad hann voru skilin, og Sigurdur feck lijtid af Gootzenu; Var hann giordur wr Lande. Foor har sem vijsda eru Dæmi til, Ad hiin Lægre verdur ad lwta: Gat hann nu ecingu framkomid, po ad hann hefdi Riett ad mæla. Took nu Spes vid ollum Penijngum heirra, og hookti mesti Kveinskorungur; Peyuktu nu sumer, heim vitrars Men munde hafa Eideñ samsett fyri hana: Gautu Men um fijdar, ad hesse Madur mundi Porsteiñ Droomundur verid hafa, er Staf-Karlin var.

XCVIII. Cap.

Porsteiñ Droomundur var med Weringium, hat til Mælin lyktudu: Pookti hann mikill Atgiorfis-Madur, feck hann af Heralde Sigurdssyne mikla Wirding, og af hans Rædum ætla Men hetta verid hafa: Var ha Sigurdur Bondi Spes wr Lande rekin, en Porsteiñ Droomundur eignadist Spes, urdu Samfarir heirra harla goodar med Aud-Fear, hvi Porsteiñ var mesti Giæfu-Madur, vegna heirra Vandræda er a voru: Voru hau 2. Vetur i Miklagardi: Wilde Porsteiñ ha vilia i Norveg Eigna sina, og selldi Land fyri Lausafe, og riedst wr Lande med goodu Foruneyti: Komu i Norveg, Var heim har vel fagnad. Var hun har Or og Stoorlynd, og giordist braatt Vinsæl: Pau attu Born saman. Pa var Magnus Kongur hin Goode i Norveige; Vard Porsteiñ frægur af Hesnd Grettis, og vard hann Hyrdmadur Magnusar Kongs: Var hann par 9. Vetur. Kom ha wr Miklagarde Haralldur Sigurdsson, gaf Magnus Kongur Honum hælft Rijkid, og voru heir baader Kongar i Norveige. Voru ha fra Vijge Grettis 16. Aar.

XCIX. Cap.

Spes mælti nu vid Porstein: Vid gisrunst nu bædi Gomul, og hefur metr geingid eptir Astundan, en Christilegri Kieiningu, vil eg vid gisladum nu sialf fyrer ockur, og breita Rædahag, og fara i Pava-Gard og leyta Mæla ockar. Droomundur mælti: Rædu hu hessu sialu, hvi eg riedi ha Ovænlegar var slop-nad. Var Porsteiñ Tolum Vettrum eldre en hælfur Sietti Tugur: Pookti Menn mesti Skada ad Heirra Burtfor, Packadi hann nu ollum sin Gooda, og bad Frændur sijnar taka vid Fe Batna sina. Villdu ha margir ad Hwsfreia væri eptir til Umsiar, hun mælti: Pvi foor eg utan ur Londum med Porsteini, ad Eitt skylldi yfir ockur ganga, Vil eg nu hvi med honum Rædast. Skiptu Vallukunir Men Fenu, aktu Borniñ ad eiga Anan Helming, og Frændur Porsteins bad ad anast, og sæddust hau upp med Fodur-Frændum sijnum, og urdu sijdan hinir mestu Proska-Men, og er mikil Saga fra heim komin. Porsteiñ og Spes skiptu sijnum Hluta Fearins, og gafu sumt til Kyrkna fyri Sæalu sinni, en sumt hofdu hau med sier. Riedust til Rooms, og bædu allir vel fyri heim.

C. Cap.

Segir nu eigi fra heim, fyrr en hau komu i Rom, fyrir hann er Men skulu fram bera Skriptar-Mælin. Sogdu hau nu allt sem foor, og hvorniñ heirra Hiwskapur var bundin. Gaafust nu undir Skriptir sier til Yfir bootar, sem hann villdi aleggia: Qvadst hann ei Dinr Gisild setia, En hau bætti sijna Meinbugi, can allrar Pvijngunar af Kyrkinnar Formonum. Var heim ha liett i ollum Mælum, En undirvijsad med Blijdu; Giordu hau vel fyri Sæalu sinni, og lisdu Hreinferduglega, ad seingiñi Aflausn allra Mæla. Pookti hau skinsamlega farid hafa ad hvi, ha mælti Spes: Nu sikir mier vel og Viturlega hafa lyktad ockar Mæal, og kan verda, ad Heimskir Men dragi sier Eptirdæmi af ockar fyrri Æfi, og skulum nu lykta so Æfi ockar, ad goodum Monnum sie eptirbreitandi. Kaupum ad Skynstændum sin Stein hvsrt ockar, og bætum so Brot ockar vid Gud: Lagdi Porsteiñ Peninga til Stein-Smijdsins, og anars þess er hau mættu ecki fyri Vidurvistar Sakir missa. Og ad lyktudu þessu Smijdi, og sinu hvuu, skylldu hau sijna Stundlega Samvist, med sialfraadum Vilia, so hau mætti heldur nisokandi verda Eilijfrar Sæalu Samvistar. Setfust sitt i hvorn Stein lifandi langan Tijma, sem Gud villdi staps, og Endu so sijna Æfi.

Segia Sogur Men, ad Porsteiñ Droomund-

Digitized by Google

ur og Spes, hafi mesta Gjæfu-Mad verid, en ei hafa Born hans hia Afkvæmi til Islands komid, so ad eingar Sogur sieu fraa peim ad Islandi giordar. Hefur Sturli Logmadur so sagt, ad Eingin Sekur Madur, hafi slikur Madur verid sem Grettir. Pad Fyrsta, ad honum pikir hann Mana Vitrastur verid hafa. Pad Annad, hann hafi allra Mana keingst i Sekt verid, og vard allrei Heill unnin. Pad Pridia, hann var Sterkastur sina Jafnalldra. Pad Fiorda, hann kom af Apturgongum allra, meir sidrum. Pad Fimta, hus var hesadt i Miklagardi, en Einkis Islendsks Mans annars. Eirnin segir hier, hvar Gypta-Madur Porsteinn Drosmundar var ad sinum Esstu Dogum, Og Endar so hessa Sogu.

Grettir vondum Vattum,
Veitti Hel og hretti,
Med Hrotta i Jel Sidhattar,
Hlodott sisst: Geck ann Otta,
Glettu ad Glæmi hrelkti,
Graatt hvi sieku O-sæattie,
Hratt en Heliar-Pirnin,
Hitti Præll O-kvittur.

Hier Byriast Sagan

Af Hærde Dumbsshyne,

Er Kalladur Var Snæfells-Ás.

I. Cap.

DUmbur Hefur Kongur Heitid, Hann rieds fyri Hafs-Botnum heim er gaanga af Nisalande, i Lands-Sudur: Enn fyri Sunnan geingur hann Haf, sem nu er kallad Dumbs-Haf, og kiendt var vid Dumb Kong: Liggia har morg Lond smaa, og svo Eyar. Dumbur Kongur var Nisakynsi i Fodur-Ætt sina, og er hann vænna Fotik og sterra en adrer Menn. En Mooder hans var komin af Trollum i sinar Ætter, og hvi braa Dumbi hvortveggia Kyn sist, ad hann var hæde sterkur og vekn, og godur Vidursktptis, er hann var i betri Skaps-Munum sinum, og matti hann allt Samblandi eiga vid adra Menn: En um hann braa honum i sitt Modur-Kyn, ad hann var hæde sterkur og Stoorvirkur, og Umskiptesamur, har med illur Vidursktptis, bædi honum mislikade nockud: Vildi hann reada vid hann er har Nordur voru, enda gaafu peir honum hann Nafn, hviad hann hafdi mikill og Mikilreadur, og godi Adstod i honum fyri Trollum og Dvergum, og allum heim er til hans kolludu; Var hann hia mesta Biargvætti. Hann took 12. Vetra Kongs Doom: Hann nam brott af Grænlande (*) Mioll Dottter Snæs ens Gamla, og geck ad eiga hana; Hun var allra Kvenna fridust, vænst

X 2 og

(*) Kven-Lande.

Digitized by Google

og ſtærſt heirra er miklar voru. Eñ er hann hafdi 1. Vetur a ſamt verid, Ol Miell Sveinbarn, var ſa Sveiñ Vatne aunñ, Rafn gefid, og kalladur BARDur: Peſſe Sveiñ var mikill og væñ, ſvo ad Meñ þoktuſt þar eingañ fegri nie Karlmañlegre fied hafa, var hañ Burdu lijkur Modur ſiñe. Eñ hann var ſvo fogur og hvijt a Skiñ-Lit, ad ſa Suinor tokk Rafn af heñi ſem hvijtaſtur er, og i Logne fellur og Miöll er kalladur. Litlu ſijdar gisrdiſt Oſamthycki milli Puſſa og Dumbs Kongs, og pilldi Dumbur Kongur ei hætta þar Bærde Syne ſijnum i O-Fride, og flutti hañ Sudur til Norvegs, til Fialla heirra er Dofra-Fiall heita: Par ried fyrer ſa Berg-Bwe er Dofri er nefndur; Hañ took vel vid Bærde, þvi þad var hin meſta Vinæatta med þeim: Leitadi Dumbur þar Fooſturs Syne ſijnum, eñ Dofri took vel vid honum; Var Bærdur þa 10. Vetra. Sijdañ vande Dofri hañ vid allſkyns Iþroottir, Wttvijſſe og Vijg-Fime. var ei Trauſt, ad hañ næmt ei Gialldur og Fornesku: Svo bade var hañ Nærſpar vg Margvijs, þvi ad Dofre var vid hetta mieg Slvngin: Voru þetta allſamañ kalladar Lyſter i þañ Tijma af miklum Meñum og Velburdigum, þviad Meñ viſſu þa eingiñ Dæmi af ſoñum Gude, Nordur hijngad i Alfuna. Dofri atti ſiex Doottur er Flaumgerdur het, hun var aktra Kveña ſtærſt og Diarfamañlegaſt ad ſien, eñ ecki Dæmalaus, eñ þo var hun Meñſt i Moodur-Wttt ſijna; Var Mooder heñar þa andud, og voru þau þar 3. ſamañ i Hellinum. Vel ſell an med þeim Bærde og Flaumgerde, vg Meinadi Dofri þad ecki. Eñ þa er Bærdur var 13 Vetra, þa vard þad eina Nootte, ad Bærdur lag i Bæng ſiñe; Hañ dreymde ad honum þoktu Tre mikid koma upp i Eldaſtofu Dofra Fooſtra ſijns, þad var Hardla Margtvijſlootte upp til Lima: Þad þoktu honum vaxa ſvo ſkiootte, ad þad took upp i Hellis-Biargid, og þvi nærſt uti gegnum Helliriñ, vg ſvo vard þad mikid, ad Lim an þvi þoktu honum taka añ allañ Norveg: Þo þoktu honum a einum Kviſtinum ſegurſt Bloom, og voru þa aller Bloomamikler, eñ an einum þoktu honum Gullſlikur: Þa var Bærdur 18. Vetra, er hañ dreymdi þeñan Draum, og var goptur Flaumgerde Doottur Dofra. Hañ ſegir nu Dofra Draumiñ: Eñ Dofri rieð ſvo, ad þad munde koma einhvorr Kongborin Madur, vg ſædaſt þar upp, og ſa ſami munde verda Einvalldr Kongur yfir Norreige, eñ Kviſtur ſa hin Fagre munde merkia hañ Kong, er af þeim munde vt-koma er þar yrer upp, og munde bioda ſiñan Sid eñ þa geingi; Var Bærde ſa Draumur ecki miog Skapfelldur. Hafa Meñ þad fyri Satt, lad þad biarta Bloom munde merkt hafa hin H. Olaf Kong. Þegar epter Draum þeñan, fooru þau Bærdur og Flaumgerdur i brott fra Dofra: Eñ litlu ſijdar kom Haralldur Hælfdanarſon, og ſæddiſt þar upp med Dofra Jotne; Eſtdi Dofri hañ ſijdañ til Rijkis i Norveige, ſem ſegir i Sogu Haralds Kongs Dofra-Fooſtra.

II. Cap.

BArdur foor Nordur a Hæ-logaland, hañ atti Priær Dætur vid Flaumgerde, hin Elſta het Helga, Hüur Þordijs, Pridia Gyþrun, eñ er Bærdur hafde verid Eñ Vetur a Hæalogalande, hg Andadiſt Flaumgierdur Kona hañs, og þoktu Bærdi had eñ meſte Skade. Sijdañ bad Bærdur Herþrudar, Doottur Hrolfs ens Audga, vid heñi atte hañ Sex Dætur: Het Ein Ragnhilldur, Anñur Flaumgierdur, Pridia Þoora, Fioorda Þorhilldur, Fiñta Geyrijdur, Siotta Miöll. Nu er þar fra ad ſegia, ad vex ad eins Oſridur millum Puſſa og Dumbs Kongs, og hoette heim hañ æfur giorvall Vidureignar: Bunduſt þeir þa ſaman, og gisrdu þad ſtatt med ſier, ad Roada hañ ofañ, het ſa Hardverkur er fyri var, geck þetta fram, ad þeir mætte honum a einum Stein nockva eiñ Dag, voru þeir Atiaan ſamañ, eñ Dumbur eiñ, ſooktu þeir þa ad honum og bordu hañ med Jarn-Steingum, eñ hañ vardiſt med Armi, lauk ſvo, ad Dumbur fell daudur, enda hafdi hañ þa drepid Toolf af þeim, eñ Hardverkur lifdi og þeir Sex ſamañ, gisrdiſt hañ þa Kong ur Nordur þangad, eñ Miöll giptiſt aptur Raudeinum ſterka, Syni Svada Jotuns Nordañ af Dofrum, þau eatte hañ Son er Porkell het, hañ var ſaciña eñ meſti Ofadnadar-Madur: Litlu ſijdar Andadiſt Miöll Modir hañ, eñ Porkell Kvændiſt og feck Eygiordar Doottur Ulfs af Hæalogalandi. Porkell foor þa Bygdum a

Digitized by Google

Hæloga

Haalaga Land, og var i Reagreñi vid Bærd Broodur-siñ, bioggu þeir i Firdinum Skialfta, Nordarlega a Haaloga Landi. Rockru fijdar sooru þeir Brædur yfir Dumbs-Haf, og brendu iñi Hardverk og Priantijge Pussa med honum. Sijdañ treystust þeir ei þar ad vera, og sooru þeir aptur i Skialfta og bioggu þar, til þess Haralldur Kongur Lwfa æfdist til Nykis i Norveige, og er hañ var fullgiør i þvi Starfi, var hañ svo Rijkur og Rædgiarn, ad eingiñ skylldi sea vera a millum Raumelfar og Fiñabwrs Nordur, er ei gyldi honum Skatt. Eñ er Bærdur spurdi þetta, þoktist hañ vita, ad hañ mundi ei helldur eñ adrir undañ komast hañs Atsgum: Villdi hañ helldur leata Frændur og Fostur-Jardir, eñ liggia undir slijkum Atsgum, sem hañ fretti ad allur Lijdur var undirgiefiñ. Kom honum þad þa hellst i Hug, ad leita til añara Landa, og vita hvad þar vidtæki.

III. Cap.

HAdur er Nefndur Bærdur, Son Einarngurs Biarnasongr, Hælendskur Madur ad Ætt. Þeir Nafnar bundu Lag sitt til samans, og urdu a þad sattir, ad leita til Islands, þviad þadañ vorn sagdir goodir Lands-Kostir: Enda sagdi Bærdur Dumbsson, svo hañ fier i Draumа geingid, sem a Islandi mundi hañ fiñ Audur ala. Stijrdi sijnu Skipi hvor þeirra, og vel Priantijge Maña a Skipi med hvorium þeirra. A Skipi med Bærdi Dumbs syni var Herþrwdur Kona hañs, og Dætur hañs allar, þar næst var Añar hiñ mesti Virdinga-Madur, Þorkell Raudsselldsson, Broodir Bærdar Dumbssonar. Þar var a Skiplldur goodur Boondi, og Groa Kona hañs, þo voru þau ecki Skap lijk, þviad Groa var Kveña vænst. Þar var a Skipinu Madur, et Svaluz het, og þwsa Kona hañs, þau voru Trell bædi, og ad ollu illa falliñ. Þar voru Ambattir Bærdar Tvær, het Dñur Kveif, eñ Dñur Skiñbrook, og Sveiñ eñ unglegur er Þorkell het, og kalladur Skiñvefia: Hañ var Mañi fixr eñ Systrungur Bærdar ad Frændsemi, og hafdi verid fæddur syri Norþañ Dumbs-Haf, þar er ei var misg til Vadmæla, og þvi var Sveiñiñ Þorkell vafiñ Sela-Hwdum til Skiovls, vir hañ þvi kallaður Skiñvefia. Þorkell var þa Frumvaxta, er hier var komid Soguñi. Hañ var hær Matur og missr, misg leangt upp kloſiñ, Handa- fijdur og Lima liostur, hañ hafdi leanga Fijngur og miova, Puñleitur og Leangleitur, lein hæstt Kiñar-Beiniñ, Uteygdur og Muñ-vijdur, Hsku leangur og Hsfud mikill, Herda lijtill og Middigur, Fæturner leangir og miovir og misg liost ir: Kvikur var hañ og simur, og til hvervetna Druggur og hollur heim er hañ villdi þiena. Þar var og svo sea Madur a Skipi er Þorir het, mikil-hæfur og Ramur ad Afle, hañ var Biarnarson, Iokulssonar, Biarnarsonar ens Sudurlendska. Med Bærdi var Inglalldur Alframsson, Nicala Sonar Broodir Broodir Hoolmkels, Fodur Ketilrijdar er Vijglundur hradi, og margir adrir Meñ voru a Skipinu med Bærdi, þvott ei sieu hier nefndir. Eñ þegar þeir Nafnar voru bwnir, letu þeir i Haf, og hsfdu Utiviſt bædi hatda og leangа, og kgmu Suñañ ad Landsinu, og helldur utarlega. Þar flæi þeir Fiall, luckt ofañ med Iokli, þad kolludu þeir Sniovs-Fell, eñ Nesid framañ undir, kolludu þeir Sniovs fells-Nes: Þar skildu þeir Nafnar, hiellt Bærd ur Einarngur svo Vestur fyri Landid, og kom Skipi sijnu i Skialfanda Fliots-Os, og nam Land og Dal allañ upp fra Kettusiardar Aa og Eyardals Aa, og bioo ad Lundarbrecku nockra Hrijd. Þa sendi hañ Sonn sijna Sudur uñ Land, þvi honum þookti betri Haf-Vidrj eñ Land-Vidri, þa fundu þeir þar Gooubijtla og añañ Groodur: Foor þa Añar þeirra aptur, eñ Añar var eptir. Þa gierdi Bærdur Brigal a hvorju þvi Kvikindi er hañ eatti, og let hvad draga sitt Fodur, og siñ Fiear-Hlut: Foor hañ Nordur Skard eitt, og er þad kollud Bærdar-Gata. Hañ nam sijdañ Fliots-Hlijd ad Fliota-Hverfi, og bioo ad Nwpum, og þvi var hañ Nwpa-Bærdur kalladur. Hañ eatti morg Bærn, hañs Son var Sigmundur Fadir Þorsteins, er eatti Æfu Dottir Hroolfs Raudskeggs, þeirra Dottir var Þoruñ, er eatti Þorkell Leifur, og var þeirra Son Þorgeir Liosvetninga Goði. Añar Son Bærdar var Þorsteiñ, Fadir Fiñs, er var a Fitium med Hakoni Kongi, hañ skar Rauf a Ura-Hwd, og hafdi þa Hlijf, þvi var hañ Leður-Hæds kalladur: Hañ eatti Fiñleifu Ei-

Digitized by Google

Andar Dottir, Peira Synir boru Peir Hæavarbr i Fells-Mula, og Rolfur ad Miosatni, Ketill i Hwsavijk, og Vermundur er atti Halldoru Dottir Porkels Svarta, og Askell Hall, er bioo ad Helgastodum i Reikiadal.

IV. Cap.

BArdur Dumbsson lagdi Skipi sijnu ut i Loon eitt, par geck Bærdur a Land, og hans Men, og er peir komu i Giar-Skwta eiñ stooran, par Blootudu peir, og heitir par sijdan Trolla-Kyrkia. Sijdan settu peir Skip sitt i Vijk eina a Loonunu, hofdu peir geing ip a Bord fyri framan ad Al-Reka, hañ sama Vallgaang rak upp i pa Vijk somu, og heitir pad sijdan Drit-Vijk. Sijdan fooru peir ad kana Landid, kom Bærdur pa a Nes eitt, og bad Kveif Ambatt hans, ad hañ gieti heñi Nesid, so gisrdi Bærdur, sijdan heitir pad Kveifar-Nes, pa sundu peir Helle stooran, og pat dvoldust peir-uñ Hrijd, hañ kolludu peir Saung-Hellir. Par gisrdu peir all Raad sijn, padan foor Bærdur par til er hañ kom ad Tisrn eiñri, par foor hañ af Klædum sijnum, og bysdi sier i Tisrniñi, hana kalla Men nu Bærdar-Laug, padan skamt fra gisrdi hañ sier Bæ, og kalladi ad Laugar-Brecku, par bios hañ nockra Stund. Sa Madur kom ut med Bærdi er Sigmundur het, og er kalladur Pistill, sa nam allañ Pistils Fisrd, Hilldiguñ hot Kona hans, pau voru med Bærdi ad Laugar Brecku. Porkell Raudfellsson nam Land, par hañ kallade Arnar-Stapa, eñ Skisllbur bios i Trod. Groa Kona hans vnde ei hia honum, Saker Skapsmuna sina, pvi hun pokkti honum ofgood; Foor hun ofan i Hellirs-Skwta eiñ stooran, og ruddi par Biarg-Homrum, svo ad par vard stoor Hellir. Eingan hafdi hun Bwskap atta medan Skisllbur lifdi, og er par sijdan kalladur Groou-Hellir. Eptir Skisllb baudan bad heñar Porkell Skiñvesa, og med Atgaangi Bærdar Fraenda hans feck hañ heñar, og binggu pau ad Dagverdar-Aa. Porir Knararson vard-veitti Biu Bærdar ad Yrnakiellu. Skiñbrook Ambatt Bærdar bios ad heim Bæ sem heitir a Skiñbrookar-Læk: Eñ Ingiallbur foor fram fyri Nes, og nam sier Land ad Raude Bærdar, par sem nu heitir a Ingiallds-hosle. Svalur og Pwsa hosna pegar fra Skipi Fyrstur Roott, og spurdist ei til peirra nockra Stund, eñ Reyndar voru pau i Fiallenu, og trilldust hedi: Og er ealeid, tooku pau ad stela og gisra margt Illt, og treystust Men ei ad gisrast til vid pau, Saker Fiolkingis og Trolldooms. Pad var eiñ Tijma, ad Hvalur kom a Reka Bærdar, og gisrde Svalur pa sem hañ hafdi Vanda til, ad hañ foor ad stela Hvalnum uñ Roott: Og er hañ hafdi stolid, og skorid Hvaleñ uñ Stund, kom Bærdur par ad honum, tookst par pa med peim Glijma sterkleg og trilldtist Svalr svo, ad Bærdur purfti alls ad kosta: Eñ svo foor, ad Bærdur braut Hrygg i Svalr, og kastadi honum par i Mslena, og heitir par sidan Svals-Msl. Adra Roott drap hañ Pwsu med sama Roti, og pookti petta eu mesta Land-Hreinsun.

V. Cap.

Porkell Raudfellsson atti Tvo Syne: Het anar Solve, eñ anar Raudfellbur, epter Fodur hans; Peir uru upp ad Arnar-Stapa, og vard Efuileiger Men. Dætur Bærdar uru og upp ad Laugarbrecku: Helga var peirra ellst. Syner Porkels og Dætur Bærdar logdu saman Leika vid Aa ha er Barna-Aa heiter: Pau hofdu jafneñ Leikiñ mikiñ, svo ad geck med hinu mesta Kappi, og vildu Porkels Syner meira raada, pvi peir voru sterkari, eñ Dætur Bærdar vildu ei læta sik underliggia, uñ alle pad er pær mattu raada. Pad var eiñ Dag ad pau voru ad Leik, pad geck med hinu mesta Kappi millum peirra Raudfellds og Helgu: Loon pa Haf-Isar vid Land, og var peñañ Dag Poka mikil; Pau hofdu Leikiñ nidur vid Siovoñ, bratt Raudfelldur pa Helgu vt a eiñ Fred-Jakañ a Sioviñ. Vindur stood af Lande, og pa hina somu Nockt rak hana Vestur i Haf a Jakanum, og svo-rak hana a 7. Nottum til Græn-Lands. Pa bioo i Bottyhlijd Eirekur Raude Porvallds-son, Asvallds-son, Yrna-Porisson. Eirekur atti Porhilde Doottur Jorundar Atlasonar og Porbiargar Knararbrijngu, eñ Stiurp-Doottur Porbiarnar hins Hoskdæsa; Peirra Sonur var Leyfur hiñ Heppne. Pa hafde Eirekur einum Vetri adur bygdt Grænland. Helga pan af Eireke Vetur-Vist; Par var og pa sa Madur

Digitized by Google

Madur med Eirek er Skeggi het Skiña-Biarnarson, Skeggiafonár, hañ var Islendskur ad Ætt, og kalladur Midfiardar Skeggi: Hañ var launguni i Kaupferdum. Helga var allra Kveña vænst, og þookti hun þar unbarlega komiñ: Eñ hun sagdi allt hid Saña uñi sijna Ætt, og vaknade nu Eirekur vid Ætt heñar, þviad hañ þeckti Baard, þoott Eirekur væri þa Ungur, er Baardur foor til Islands. Þad var eiñ Tijma ad Helga var Ute stodd, ad hun litadist uñ og qvad Vijsu.

Sæl væra ek ef ek seca mætti,
Brofell ok Bala ok bæda Londræanga,
Adalþegns Hola ok Ondverdt Nes,
Heidarkollu ok Hreggnasa,
Dritvijk ok mol fyri dyrum Fostra.

Þesse Ørnefne eru all a Snæfells-Nesi. Skeggi took Helgu ad sier, og hafdi vid hana Filgiu-Lag uñ Veturiñ, þa komu Uvættir a Eireks-Fiord, og giordu ed mesta Mein, Ismudu Skip, eñ Beinbrutu Meñ, þau voru Þriu samañ, Karl, Kerling og Sonur þeirra. Skeggi biosst til ad roada þau af Dogum, og had tookst honum, med þvi ad Helga gaf honum ncelega Lijf. Uñ Sumarid eptir, foor Skeggi til Islands, og heim til Reykia Bus sijns, Helga foor og heim med honum, Ecki hafa þau Barn att sijn a millum, so getid sie.

VI. Cap.

Nu er þar til ad taka, ad þær Dætur Baardar koma heim til Laugar-Brecku, og segia Fodur sijnum hvørsu farid hafi med þeim Naudfelld og Helgu Doottur hañs, Baardur vard misg feer vid þetta, spratt upp, og foor til Arnar-Stapa, var hañ þa dockur Yfirlits og Illwdlegur. Þorkell var þa ecki heima, og var hañ geingiñ til Sioovar, eñ Svcinarnir voru bædir uti Solve og Raudfelldur: Añar þeirra var þa Ellefu Vetra, eñ Añar Wolf. Baardur took þa siñi Hendi hvørn þeirra, og geck med þa fraim med Felli og til Fialls upp. Ecki giordu þeir uñ ad briootaſt, þviad Baardur var foo sterkur, ad Tvei mur mætti hañ þaniñ halldа, þoott Fullrosknet væri. Eñ er hañ kom uppa Fiallid, kastadi Baardur Raudfeldi i Gia-eina, og heitir þad sijdan Raudfeldar-Gia. Hañ geck med Solva nockud leingra, og a Hamar eiñ, kastadi honum þar ofañ a Stein, og sijdan heitir þar Solva-Hamar. Baardur geck þa aptur heim a Leid, og kom til Arnar-Stapa, og sagdi Dauda þeirra Brædra, og geck sijdan a Leid. Þa kom Þorkell og spurdi Dauda Sona sijna: Snijr hañ þegar i Gongu eptir Broodir sijnum Baardi, vard þa ecki añad af Kvedium þeirra, eñ þeir Nordast a vid gljufra Sterklega, og vard þad uñ sijdir, ad Þorkell fell, þviad Baardur var sterkari, og let Þorkell leingi eptir Fallid, þviad brotnad hafdei Foo-Leggur hañs i Gljufruñi, stood hañ þa upp, og hockti heim til Stapa; Sijdan var bundeb vid Foot honum, og var hañ kalladur Þorkell Bundiñfoote, og greri hañ ad heilu. Og sem hañ var vel groviñ, foor hañ brott af Snæfells-Nesi med allt sitt, og Austur til Hængs Þorkelssonar; Hañs Mooder var Hrafnhildur Ketilsdoottir: Hañ hafdi numed alla Nœngærvollu, og bioo ad Nedra-Hóse, ad Nordr-Hængs. Nam Þorkell uñhverfis Þrijhyrning Land allt, og bioo þar under Fiallenu Suñañ, og er hañ sijdan med Landnœma-Mesnum taliñ. Hañ var Landnæmur misg. Þa catti Þorkell þesse Born vid Konu sijne: Brook, Blœtañar-Skeggia, Fedur Starkadar under Þrijhyrninge, og Þorunnat Moodur Orms Stoorolfssonar, og Dagbrunar Mooder Bessa.

VII. Cap.

Svo brœa Baarde vid alltsamañ, Vidureign þeirra Brædra, og Hvarf Doottur hañs, ad hañ giordist svo illur Vidurskiptis, ad Meñ hefdu hañs litlar Nytiar.

Sijdan var þess getid eiñ Tijma, ad Baardur kom ad Mœle vid Signiund Felaga sijn, og mælti svo: Eg sie ad fyri Saker Skapsmuna miña og stoorra Harma, (segir hañ) ber eg ei Nœttur-na a Tal Alþijdu Maña, og þvi mun eg leita mier añara Nœda: Eñ fyri þijna gooda og Dreingilega Þionustu, vil eg gefa þier Jordena hier ad Langarhrecku, med þvi er heñi tilheyrer. Sigmundur þackade honum Giafina. Þorir Knararsune gaf hañ Bwid ad Drnackeldu, eñ Þorkeli Skiñvesu gaf hañ Dagverdar-Ra, og vard þad eu mesta Vinnatta med þeim, medan þeir

Digitized by Google

þeir lifdu baader. Epter þad foor Baardr brott med allt sitt Bwferle, og byker Mønum sem hañ nunne i Iskuliñ horfid hafa, og bygdt þar stoorañ Hellir, þvi þad var meir Ætt hañs ad vera i Hellurum eñ Hwsum, þviad hañ fæddist upp i Dofra Hellir: Var hañ og lijkare Tröllum eñ Mønum ad Afle og Verti, og þvi var hañ kalladur Baardur Snæfells-As, ad þeir trwdu naalega ad hañ þar ad Nesiñu, og hafdu hañ fyri siñ Heit-Gud, Vard hañ og morgum Mañi eñ mesti Biargvætter. Sigmundur og Hilldeguñ biuggu ad Laugarbrecku allt til Dauda-Dags, og var Sigmundur þar Heygdur.

Sigmundur atti Prian Sonu: Eiñ var Ein ar, er bioo ad Laugar-Brecku, hañ atti Unu Doottur Porirs Aslaks, er bios i Laugadal; Hallveg var Doottir þeirra, hana atti Porsteiñ Vijfelsson. Breidur het Añar, er atti Guñhilldi Doottir Aslaks i Laugadal: Peirra Sonur var Þormoodur, er atti Helgu Doottur Gunnbar; Systur Skalld-Nefs, þeirra Doottir var Herþrwdur, er Simon atti, eñ þeirra Doottir var Guñhilldur, er Þorgils atti, og þeirra Doottir var Valgerdur Modir Fiñboga ens Frooda ur Geyrshlijd: Þorkell het eñ Pridi, hañ atti Jooreydi, Doottur Tinds Hallkelsonar. Eptir Sigmund, biuggu þau Hilldiguñ þar, og Einar Son heñar. Þad var talad, ad hun væri Fiolkuñug, og þvi var hun stefnd af þeim Mañi sem Loon-Einar var kalladur, hañ foor til Laugar-Brecku vid Siotta Mañ, og stefndi heñi fyri Fiolkyngi sijna, eñ Einar Son heñar var ei heima: Hañ kom þa heim er Loon-Einar reid ad brott, hun sagdi Syni sijnum hvar komid var, og færdi honum Kyrtil nij-giordañ, Einar tok vid honum, hañ tvok Skiolld siñ og Sverd, og Verk-Hest eiñ, og reid eptir þeim, hañ spreingdi Hest siñ ad Biorgum þeim er Baardur deyddi Þwsn, og Þwsu-Biorg eru kollud, og hia Breckum nockrum nædi Einar þeim, og sijdañ Redust þeir ad all-sterklega, og sellu Fiorir af Loon-Einari, eñ Prælar hañs ruñu fra honum. Peir Rafnar sooktust leingi, og þad segia Menn, ad Einar Sigmundsson hafi kallad ad Baard til Fulltijngis sier, og þa geck i sundur Brook-Lindi Loon-Einars, og sem hañ tvok til, bioo Einar hañ þa Bana-Hogg. Præll Einars Sigmundssonar hiet Hreidar, hañ Hissy eptir Prælnum, og sa þa af Þwsu-Biorgum hvar þeir fooru, rañ hañ þa eptir þeim, og drap þa baada i Vijk eiñ, heitir þar sijdañ Præla-Vijk. Fyrir þad gaf Einar honum svo mikid Land, sem hañ giæti girdt uñ ad Premur Dogum: Þad heitir nu Hreidar-Gerdi, og bioo hañ þar sijdañ. Einar bioo ad Laugar-Brecku allt til Dauda, og var þar Heigdur, skamt fra Haugi Sigmundar Fodur sijns.

VIII. Cap.

Þad er nu þessu nærst, ad Helga Baardardoottir var hia Midfiardar-Skeggia, og er Baardur spurdi þad, sooktu hañ hana, og hafdi heim med sier, þviad Skeggi var Kvænlur: Eingu unda Helga sijdañ. Þad var eiñ Tijma, ad hun qvad Vijsu þessa.

Brott mon ek bradla lepta,
Brestur Strijd i flestu,
Meir fori Mana Rijri,
Man ek Dagliga kañast,
Þviad audspeñir eingañ,
Alteitum Sefa heitum,
Sorg mun ek sijst þvi birgia,
Sit ek ein Trega greimi.

Eigi undi Helga hia Fodur sijnum, og hvarf þadañ i brott, og þijddisi hvorki Menn nie Berg: Var hun þa optast i Hreisum og Hooluin, vid hana er kendur Helgu-Hooll i Dræanga-Hraun, og miklu vijdar eru kend Hraefni vid hana ad Islandi. Hun þaa Vetrar-Vist ad Hialla i Olvesi: Þad segia nockrir Menn, ad med þeim Fedgum Þroddi og Skapta, væri Helga med Dul, og laa i hiiu yttstu Sæng i Skala uñ Veturiñ, og hafdi For-Tialld fyri, hun sloo Horpu nær allum Noottum, þviad heñi vard þa ecki mis og Svefn-samt. Þar var eiñ Aust-Madur med þeim Fedgum er Hrafn het: Opt tolubu þeir uñ þad, ad ecki þooktust þeir vita hvor sw Kona være. Hrafn lagdi þar mestiañ Grun ad; Og einn Nootl forvitnadist hañ under Tialldeb, saa hañ þa Helga sat uppe i Sængeñe i einum Sylki-Serk, honum syndist Konañ fogur, og villde upp i Sængena, og under Klædin hia heñi, eñ hun villdi þad visst ei: Tooksi þau þa ad, og sidar

Digitized by Google

fvo med heim, ad stundum gieck hann Hrafne Nust Mañe hægre Handleggurinn, og ein vinstre Fotleggur. Litlu sidar hvarf Helga hadan, og soor hun vijda um Landed, ein festi hun hvergie Ynde: Allstadar var hun med Dul, og optast fiærri vdrum Mañum, ein stundum var hun med Fodur sijnum.

IX. Cap.

Hetta het Trollkona, hun bygde i Enis Fialli, og var hun mesta Hamhleypa, og ill Vidurskiptis, bæde vid Men og Fenad. Pad var ein Tijma, ad hun drap Fenad fyrir Ingialldi a Hvole: En er hann bard var vid, foor hann eptir henni; Hun leitar hann dan, ein hann ellter hana i Fiall upp. Mikler voru tha Fiske Roodrar a Snæfells Nesi, og fet tho eingin betur fækia en Ingialldur, thvi hann var hinn mesti Siov Garpur. En er Hetta drog undan, mælti hun: Nu mun eg Ingialldur lauga thier Fiaar Tioon thad er eg vell, og vissa thier ad Mide thui er thig mun allrei Fiskur bresta, ef thu er setur, og barftu ei ad bregda af Vanda thijnum, og roda ein Skipe thijnu, tho thu hallder haungad; Hun qvad tha Vijsu.

Rooa skaltu Fierd Fiardar,
Fram i Leg styrdan,
Par man Gaur Glitta,
Ef Grijms Mid vilt hitta,
Par skaltu tha liggia,
Per er Vin Friggia,
Rooe Jofur hin Kaune,
Nesid i Hrak Hvarfne.

Nu skildu thau: Og Annan Dag reri Ingialldur einsamann, thar til er framt var Nesid, og sio Fialled, og thokti honum leingra en hann hugde Vedur til vera; En er hann kemur a Mided, var thar under Fiskur nogur. Litlu sidar drog upp Skiffl ook ein a Enis Fialle, og geck skiomt yfir. Thui nærst kom Vindur, og Fiuk med Froste mikin: Sa Ingialldur tha Mann a Beate, og drog Fiska Handstiku, hann var Raudskeggiadur. Ingialldur spurde hann ad Nafne? Hann nefndist Grijmur. Ingialldur spurde hvort hann ætladi ei ad Landi ad halda? Grijmur qvadst ei bwin, og maetti hidda hess eyeins hwin. Vedur geck upp ad einu, og gierde so myrkt og strydt, ad ei sa Stafna i millum: Tapad hafdi Ingialldur Aunglum sijnum allum og Veidarfærum, og Arar misg lwnar, thoktist hann tha sia ad ei mundi hann ad Lande komast, Saker Fiolkijngis Hertu, og hetta mundu allt hafa Nad verid hafa: Kallar hann tha a Bard sier til Fulltijngis, thi Skiid took til ad fyllast under honum, en allt fraus hvad sem inkom. Ingialldur var vanur ad hafa hia sier i Skipunu Skinfell stooran; Hann took tha Skinfelldin, og setti yfir sig til Skiools, thviad honum thoktti sier nu vissare Daude en Lif. Pad bar til um Dæginn ad Ingialldshoole, ad komid var uppa Glugg um Mealtijd, og qvedid hetta med dinnre Roddu.

Ut reri ein a Beati,
Ingialldur i Skin Felldi,
Rijnglade Arinn Aunglum,
Ingialldur i Skin Felde,
Ok Fertugu Færi,
Ingialldur i Skin Felldi,
Adkom allrei sijhan,
Ingialldur i Skin Felldi.

Vid hetta brann Mañum misg, og hielldu hann fyrir Satt, ad Hetta Trollkona hefdi hetta verid, thviad hun vildi ad Ingialldur hefdi allrei aptur komid, sem hun hafdi Nad til sein ed. En er Ingialldur var misg so ad Bana komin, took hann ad kalla a Bard, og tha sa hann hvar Mabur reri a Beate, hann var i graum Kufle, og gyrdur Svardreipi digru um sig. Ingialldur thoktist thar kiena Bard Vin sin, hann reri allSterklega ad Skipi Ingialldz, og mælti: Hætt ertu nu komin Kompan min, og vorum tha Undur mikil ad slijkur Vit Madr sem tha ert, lieti thvilijka Ovættur gina thig sem Hetta er, og far tha nu i Skip med mier, og vit, ef thu fær stijrt en eg skal rooa. Ingialldur gierde nu so: Hvarf tha Grijmur, en Bardur took til og reri allsterklega, og so flutte hann Ingialld heim, og var hann tha misg thakadur, en tho allt hesst. Sijdan foor Bardur til sijns Heimilis.

Digitized by Google

X. Cap.

VEttur eiñ het Tresla-Kolla, eñ Skiñ-Hyfa ódru Nafni, hun atti heima ad Kneufum, og veitti morgum Mañi Mein i Stuldi og Mándrapum: Porir ad Yrnakielldu fañ hana ad Fe sinu uñ Nogtt, hau Niduſi pegar a og gtjimdu: Fañ Porir ad hun var hid mesta Troll, var heirra Adgangur bædi hardur og langur, eñ po lauk svo, ad hañ braut Hrigg i heñi, og geck svo af heñi daudri: Eñ er hañ stoop upp, qvad hañ Vijsu,

Troll er Tresla-Kolla,
Trautt er hun laus fra Knausum,
Han geck Leid sem ek sipoda
Lett uñ eystri Borna,
Hugda ek Heimsko Flagdi
Hrigg spena Dag peñad,
Misti Trollid trausta
Tijr eñ ek belgdi Svijra.

Pad ætludu sumir Meñ, ad Bardur mundi i pessu Prekvirki hafa hialpad Porir, pviad allir Vinir hañs kolludu a hañ, heir sem i nockrum Voda voru staddir: Optast sneiggdi Bardur vijda uñ Landid, og kom hier og har fram, var hañ svo optast bwist, ad hañ var i graunn Kufle, og gyrdtur Svardreipi, og Klofa-Kellingu svora i Hendi, og Fiadra-Brodd sivorañ og digran, neitte hañ hañs jafnañ pegar hañ geck uñ Jokla. Pess er getid ad heir Brædur hafi fundist, Bardur og Porkell og sættst heilum Sattum, og jafnañ attu heir sidan morg Skipti til samvans, og sundust heir i Hellir heim i Bryniu-Dal, er Bardar-Hellir heiter: Hafi hafa heir Leikstiein Eirekr a Eireksstodum under Skialldbreid, hañ Leik sooktu Nordañ af Siglu-Nesi Lang-Alfur, lijtill var Drposar Son, eñ adur hafdi Eirekur borid af Porkatle Bundenfoot. Sidan glijmde Bardur og Eirekur, fell ha Eirekur, og brotnade hañs Lærleggur. Lang-Alfur geck heimañ og heim a Degi, og uñ Leid glijmdi hañ vid Fenadar-Mañ a Sylfrastodum, er Skieliungur het, hañ var Handramur; Skieliungur fell, og brotnadi Fotleggur hañs, eñ Lang-Alfur bar hañ heim, og foor sidan. Veg sinn. Hañ kom ad vid Frostastade, og foor Snuañ under Beggiñ vid Vind-Gluggañ; Hañ sa iñ i Hwfid, og heyrdi ad Boondi talade vid Hwsfreyu sina, og qvad hana hafa tekid wr Misl-Belg er har-heck uppyfir heim, og slop hana Pysinn, eñ hun gret. Lang-Alfur retti pa iñ Oxe sijna uñ Vind-Gluggiñ, og hioggofañ Belgiñ svo hañ datt i Hofud Boonda, og foor hañ pegar ut: Eñ Lang-Alfur geck sinn Veg uteptir Sveitum, og foor heim a Sigln-Nes, er hañ wr pessare Ssgu. Epter pad raknar Boonde vid, og ætlar hañ Belgiñ sialfañ ofañ dotted hafa.

Pad segia Meñ ad verid hafi ad Leikum vid Skialldbreid Ormur Stororlsson, og glijmt vid Berghuor Blasellinn, og hafi Ormur af-borid. Par var og Ormur Skoogar-Nefur, er glijmde vid Porer wr Poris-Hofda; Sa Dalur er i Geitlands-Jokle, og vard Porer heirra driwgari. Par var og Porolfur Skeliungs-Son, (*) er glijmdi vid Hallmund wr Bauds-Jokle, og var mer uñ med heim: Eñ Bardur var med heim, og dookti heim sem hañ mundi driwgaſtur. Skilde svo pessa Leika, ad ecki vard fleira til Tijdinda.

XI. Cap.

GVEmundur het Madur, og var kalladur Breidskeggur, hañ var Ulfarsson af Fitium, Pormodsonar, Hallmundarsonar: Hañ bio i Reykiadal hinum Efra, a peim Bæ er a Breidabolstad heitir: Hañ atti Geyrlaugu Dottir Pormodz af Asbiarnar-Nesi, Systur Bessa: Porudda het Dottir heirra, heñar feck Torfi Valbrandsson, Valgerdur var Dottir Emgangurs fra Esiubergi, heñi filgdi heimañ hallur Breidabolsstadur, og voru giortir Tveir Bæir. Torfi Valbrandsson, drap Hreps-Meñ Svolf sgmañ, hañ riedi og fyri Draapi Hvolms-Mana, og var par Forvitgi, hañ var Systur-Son Torfa ur Geyrs-Hlijd, og Hvolmur sa er liggur a Hvalfirdi, er kendur vid Geyr, og kalladur Geyr-Hvolmur. Torfi var og ad Hellis-Fitium; Illugi Svarti og Sturli Gobi. Par voru prepner Atiann Hellis-Meñ, og Anduñ Smidbiarnarson, bændu heir iñi ad Porvalds-

stodum.

(*) Skalliñs-Son.

Digitized by Google

sidum. Oddur het Son Ingimundar, hvikk Madur vg Efnilegur: Ei þverti þar i Sveitum Efnilegri Madur þroottar margra vegna en Oddur Ingmundsson var. Þa er hañ var Tvitugr Vetra, gierdi hañ heimañ Ferd sijna ut a Snæfells-Nes til Skreidar-Kaupa, vg er hañ for Heimleidis, reid Oddur umm Dranga-Hraun, þa bar Meñ hañs framm undañ honum alla, ad hañ vard eptir ad gisra ad Hesti sijnum, vg vard honum seint vid, gierdi þa ad honum Poku mikla, vg er Oddur rak fyri sier-Hestana umm Gotuna, þa sa hañ hvar Madur geck ad honum ur Hrauninu, hañ var i grænum Kirtli, vg stoora Klofa-Kellingu i Hendi: Þesse heilsar honum strax med Nafni, eñ Oddur tok vel Qvediu hañs, vg spurdi, hvor hañ væri? Eñ hañ qvadst Bardur heita, vg eiga heima har a Nesinu, a eg vg vid hig Erindi. Þad fyrst, ad eg vil Vingast vid hig, vg vil eg bioda hier til Jola-Veitslu, bikkr mier vg betur þu jattir Ferdiñi: Þad skal vera, fyrst hijn Boon kiemur har til segir Oddur, þa gisrir þu vel segir Bardur: Eñ þo vil eg, ad þu segir þad eingum Manni, þvi jattar Oddur, eñ vita vil eg segir hañ, hvort eg a ad vitia hijn, þu skallt sa ra segir Bardur til Dagverdar-Aar, til Þorkels Skiñveñu, vg loata hañ vijsa hier rettañ Veg til Heimilis mijns, sijdañ skildu þeir, for Oddur heim, vg gat umm fyri eingum Manni. Eñ umm Veturiñ, Sis Nottum fyri Jool, tok Oddur Hest sinn, vg reid heimañ Einsamañ, vg ut a Nes, liettir hañ ei Ferd sinni, fyrr eñ hañ kemur til Dag verdar-Aar sijd umm Kvøld, þa voru Tvær Nætur til Jola, vg var Hestur hañs mieg lwiñ: Hañ hafdi Odar vg illar Ferdir, vg Vedur-Attu harda. Oddur klappar a Dyrnar, vg var leingt adur eñ til var geingid, þo vard umm sijdir til geingid, vg Hurdu upplokid allt ad Klofa: Þar kom ut Hofud helldur a mædlegt, sem giægdist ut hiea Gattinñ, hañ belgdi fast Augum, vg villdi sicra hvad uti var: Liootur var hañ vg huklleitur Asiondar, eñ er hañ sa Mañinn, villdi hañ aptur leata Hurdina, eñ Oddur setti a millum Arar-Skapt sitt, svo ad ri geck aptur Hurdin. Þui nærst hliop Oddur a Hurdina, svo hun geck upp a Gatt. Hañ geck iñ i Bæin, vg bar eptir sem hañ geck undañ, þar til er þeir komu i Stofu eina, þar var bigt, sat Þorkell Skiñveska a Palli, þa var hañ allr loodr, vg hatdi Oddr Gissing, var hañ þar alla Nockina i gnodum Beinleika.

XII. Cap.

UM Morgunin var Oddur allsnemma a Fotum, vg bungust þeir þa til Ferdar, var Frost mikid vg kaldt Vedur, Kollheidur uppi Himinin, vg stood Gnædingur med Fiollum. Geingr Þorkell, eñ Oddur Reid, sieudu þeir til Fialls: Eñ er þeir voru komnir nockud svo i Fiallid, kom a Myrkur mikid med Drifu, þvi næst kom Fiuk, vg gierdi ena sterkustu Hrijd: Foru þeir svo leingi, þar til Oddur took ad gaanga, eñ Þorkell leiddi Hestin, vg er minst var Von, hverfur Þorkell fra honum i Hrijdinni, svo aldrei visse hañ hvad af honum vard, eñ hædi var kaldt vg bratt ad gaanga. Hvarfladi hañ svo i Diminni nockra Stund, vg nu verdur Oddur var vid, vg sier hvar Madur geingur i graasm Kufle, vg vid stoorañ Klofa-Staf, vg lætur gnudda Broddin i Jokulin, vg er þeir sinñast, kenir Oddur har Bard Snæfells-Ás, heilsar þa hvor odrum, vg spyrjast Almæltra Tijdinda, vg bidur Bardur þa Odd, ad særa med sier, vg er hañ ei laangt adur eñ þeir komu i stoorañ Hellir, vg svi nærst i Af Hellir: Var i honum biart, þar sætu Konur helldur stoorar vg þo hreinlegar, voru þa dreigiñ af Oddi Kladi vg veittur eñ besti Beini. Var hañ þar umm Jesliñ vel halldin: Ecki voru þar fleiri, eñ Heima-Meñ Bardar: a Þordisi leist Oddi hetst af Dætrum Bardar, vg vid hana taladi hañ flest, sañ Bardr ur had, vg gaf sier ecki ad þvi. Bardar baud Oddi ad vera har umm Veturiñ, vg þad þæ hañ. Sijdañ lagdi Bardur ast-Fostur vid Odd, vg kendi honum Log umm Veturiñ, vg var hañ sijdañ kalladur Logvitrari eñ adrer Meñ. Eñ er Bardur fañ, ad samañ droo Hugi heirra Þordisar vg Odds, spurdi hañ Odd ad, hvort hañ villdi eiga Þordisi? Oddur svarar: Ecki er þvi ad leyna sem mier hefur leingi i Hug verid, ad eg vil eiga hana, ef þu villt mier hana gypta. Sijdañ var þad giort, ad Bardur gypti Oddi Þordisi Dottur sijna, vg gaf henni Heimañ fæ sienn Gripi; vg stilldi Þardur sækia-Brudkaup þeim til Odds i Deyldar-Tungu, vg særa honum Bruding. Sijdañ skildu þeir, for Oddur heim,

heim, og bioſt vid Badinu: Og ad ca. neſnd-um Degi, kom Beardur med Brudinn i Laugu, og voru peir Toolf ſamaſ̃ har-, Porkell Bundiſ̃-Kooti med Broodur ſijnum, og Ormur hiſ̃ Sterki Mangur hañ, Þorkell Skallaboſ̃ var og med Beardi, Oddur tok vel vid heim. Par var og med Beardi Ingialldur a Ingialldshooli, Porſt fra Yrnafiellidi, Sigmundur fra Laugar-Brecku: Par voru margir Bods-Meñ. Par var Torfi Valbrandsſon Mangur Odds, Illugi hiñ Svarti, og Geyr hiñ Audgi ur Geyra-Hlid, Arngrimur Gobi ur Nordtungu: Par var og Gallti Kodranusſon Frændi Odds, og margt añara Stoor-Maña. Eckert bar til Tijdinda i Brudkaupinu. Sijdañ for hver heim til ſijna Heimkiñ. Goodar voru Aſtir med heim Oddi og Porbiſi: Priar, Vetur voru hau ſamt, og eattu ecki Barna, ha Andadiſt Porbijs, hoolti Oddi pad eñ meſti Skadi, Sijdañ feck Oddur Jorunar Helgadoottur, peirra Son var Porvalldur, er riedi fyri Breiñ Blundketils, og Porpdur, er feck Jofridi Guñarsdoottur. Og lykur ſvo Sogu heſſare af Bardi Snæfells Aas.

SAgañ Af
Beſti Syne Bardar
Snæfells Aſs.

I. Cap.

Her byriar ſvo peſſa Sogu, ad Midfiardar-Skeggi bioo ad Reikium i Midfirdi, hañ hafdi feingid peirrar Konu er Hallbera het, og var Grijmsdoottir, peirra Son var Eydur, er ſijdar eatt hafdi Doott: Porbergs Krumma-Mola, og Olufar Skialldar-Syſtur, ſem var Doottir Porgeyrs Goglings. Doottir Skeggiaſtet Pordijs, hun Or upp ad Reykium, og var Kveña frijdaſt og vel ad ſier uñ ſiest. Pokdur Gelliv bioo ad Hvami i Hvams-Sveit, Hofdingi mikill. Porbiorn Hrnanlegni bioo ad Porvardsſtodum i Hrvta-Firdi, hañ var Son Arnors Gellers. Porodur nam ſier par Land: Porbiorn var Garpur eñ meſti, hañ drap Atla Aſmundarſon, eñ Grettir hefndi Broodur ſijns, og hañ vo Porbiorn. Geyrmundur Son Hrosmundar Hoklins bioo ad Melum i Rwtafirdi, hañ eatti Doott ur er Porgerdur het, hau Geyrmundur og Porbiorg eattu eiñ Son er Porbiorn het, Maña Eſnilegaſtañ. Pad bar til Tijdinda uñ Hauſtid ad Reykium i Midfirdi, ad barid var ad Dyrum ſijd uñ Kvoldid, var Eydur ha Toolf Vetrgamall, hañ geck til Dyra, og ſa ad Madur ſtood uti fyri Dyrunum mikil Verti, hañ var i graaum Kufle, og ſtuddiſt fram og ſtoorañ Klofa-Staf, er hañ hafdi i Hendi: Sami Madur heilſar Boonda-Syni med Nafni, eñ Eydur ſpurdi hver hañ væri? Hañ qvadſt Geſtur heita, og ſpurdi hvort Eydur væri nockurs Raadandi? Eñ Eydur qvadſt raada hvi er hañ vildi: Villtu ha ſegir Geſtur, beita mier Vetur. Viſt? Ecki er eg

Raadiñ

Raðiſi i hvi segir Eydur: Litla giorir þier ydur þo uppvaxandi Meſſerar segir Geſtur, ad þier takiſt ei a Hendur, ad geſa Einum Manni Mat i nockrar Vikur, enda skal eg brott hiedan, og bera Hroodur þiñ hvar sem eg kem, þa mællti Eydur: Helldur skalltu vera hier i Vetur, eñ fara i brott a Reaktar-Peli, geck Geſtur þa iñ med Bonda-Syni, Boondi spurdi hvor þesse Madur væri? Eñ Eydur sagdi honum allt fra Vidurtali sinu og Geſts: Fanst Skeggia þa fatt um, eñ let Eyd raada, var Geſtur þar nu um Veturiñ, eñ Reindar var þetta Bardur Snæfells-Ras Kiendi Geſtur Eydi Muñ-Speki, og Lsg Fræbi, vard Eydur af þvi allra Manna Lsgvitrastur, ſvo hañ var sidan Laga-Eydur kalladur. Þa var Þordijs Skeggiadootter 14. Vetra, og tsludu þad sumer Meñ, ad Geſtur munde sipla hana. Ad Vori foor Geſtur brott; Og er leid Sumarid, digradiſt Þordijs i Gierdunum: Og uñ Haustid vard hun liettare i Sele, og fæddi Sveinbarn bæde mikid og frijdt; Hun joos Sveiniñ Vatne, og qvad hañ skylldi Geſtur heita eptir Fodur sinum. Aññ Dagiñ kom Kona i Selid, hun baudſt ad taka vid Sveinenum og foostra, let Þordijs þad eptir heñi. Litlu sijdar hvarf hun a brott, og svo Sveirniñ med heñi; Eñ Reyndar var þetta Helga Bardar-Dootter, og fæddiſt Geſtur upp med heñ nockra Stund. Litla Rægt lagdi Skeggi a Þordijſi Doottur sijna sijdan þetta vard; F. , fann Vetrum sijdar bad Þorbiorn Geyrmundarson Þordijsar Skeggiadoottur, og var hun honum gipt: Setti Þorbiorn Bu sitt samañ i Twngu fram fra Melum, er sijdan er kallad Grænumijrar-Twnga. Voru þau ecki leingi eaſamt eadur þau geatu 2. Sonu, het annar Þordur eñ annar Þorvallder: Þeir voru bæder Efnileiger Meñ, eñ þo bar af Þordur laangt, ad Verti og allum Proſka. Þorbiorn gierdiſt Audugur-Madur ad gaangandi Fe, svo hañ hafdi heima hiar i Geimſlu 5. Hundrud gamallra Sauda.

II. Cap.

Ca Madur bioo ad Lækiamoote i Vijeedal er Þorgils het, ymiſt kalladur Giallande, edur Þorgils hiñ Spake: Hañ Son var Þorarin hiñ Spake, Foostre Vijga-Barda. Þa bioo Audun Skokull ad Auduñarſtodum, og var þa gamall, eñ hafdi verid hiñ meſti Garpur. Þorbiorn Boondi hafdi morg Urræde til Peninga: Hañ hafdi Selfor fraſn i Hrwtafiardar-Dal, og let viña þar Hupverdt Sumar. Þordijs Hwsfreya var jafnañi Seli: Þa var Þordur a Vetra, eñ Þorvalldur 5.

Eitt Kvelld er Þordijs var vid Læk ad kemba Har sitt, kom Helga Bardardootter þar med Geſt, hañ var þa 12. Vetra gamall. Þa mælti hun: Þar er nu Sonur hiñ Þordijs, og væri ei vijſt ad meira hefdi varid, þo hña hier hefdi verid. Þa spurde Þordijs hvada Konu hun være? Eñ hun sagdiſt Helga heita, Doottir Bardar Snæfells-Aſs, og vil eg hier þad med Sañi segia, ad vid Geſtur erum Syſtkyn, eñ Bardur Dumbsson er Fader vckar beggia. Helga foor þegar a brott, eñ Geſtur var eptir hia Mosdur sinni, hañ var bædi mikill og frijdur, og svo stoor sem þeir Meñ er Tvisiuger voru: Geſtur var i Twngu nærsta Vetur epter, fookti þa Bardur hañ, og hafdi heim til Snæfells-Jokuls; Þa hafdi Bardur fært Þordijſi vænañ Kvekmañs Bwnad. Geſtur Or upp med Fodur sinum, og kendi hañ honum allar Iþrotter sem hañ kunni, svo eingiñ var hañs Maki, af þeim sem þa uppe voru.

III. Cap.

Þañ Tijma var Hyt Troll-Kona uppe, og bygde Hunda-Heller i þeim Dal er kallad er Hytar-Dalur. Hyt fetti Jvola-Veitſlu sterka: Hun baud fyrſtum Bærde Snæfells-Aſ, og foor Geſtur med honum, og Porkell Skiñvefia; Þraangad var og boded Gyþrunu Knapp-Ecku, og Kalfe Syne-heñar, Sart wr Surts-Heller af Hellis-Fytum, og Joru wr Jorukleyf. Sea Puſs var og þraangad bodiñ er Kolbiorn het, hañ bygde hañ Heller er stendur i Breiddals-Botnum: Eñ þad er i framañverdum Hrwtafiardar-Dal, þar sem vijdkar og gryñ er framañ undañ Slietta-Fialle. Kolbyrne folgdu þeir Gape og Gliwfrargeyr, er heima eattu ad Gnupum i Gnups-Dal: Glæamur og Aamar wr Midfiardar-Meſs Biorgum. Þar var og Goblaugur wr Goblaugs-Hofda. Eyo var Sætum ſkipad i Hunda-Heller, ad inar um

Digitized by Google

hvert á midium Valli sat Gobrun Knap-Ecka, en á Adra Hond heinj Jora vr Jorukleyf, en á ahra Helga Bardardsdotter. Hyt geck um Beyta: Enn i Vndveigenu sat Bardur Snæfells-Ás, og Utarfrá Goblaugur vr Goblaugs-Hofda, en Jnarfrá Gestur Bardarson, þa Kalfur og Porkell Skinvesa: Gegnt Barde sat Surtur af Hellis-Fytium, en Jnarfrá honum Kolbiorn Rise vr Bzeida-Dal; Þa Glaumur og Geyr, en Utarfrá Gape og Aamur: Voru þa Bord upptekin og Matur á-horin, helldur Stvorkostilegur. Dryckur var þar svo á-feyngur, ad flester urdu druckner: Enn er Maaltijd var lokid, spurdu Pussar og Hyt, hvad Bardur vill til Gamans hafa? Qvadu hann skyllde þar enn Hybijlum rada. Bardur bad þau uppstanda, og hafa Hraustlins-Leik: Peir stoodu þa upp 5. Bardur, Surtur, Kolbiorn, Gliwfrargeyr og Goblaugur, var þa ecki lijtid um, og var Bardur þeirra sterkastur, þo hann være gamall. Biarnfelld einn stopraun hofdu þeir fyri Skin, vofdu hann samann, og kostudu svo á mille sijn Fvorer, en Einn var Uti. Ecki var gott ad verda fyrer þeirra Handagaange: Flester stoodu upp i Becknum nema Gestur, hann sat kyrr i sijnu Rwme. Enn er Kolbiorn var Uti, og ætladi ad nær Skine fyri Barde, þa hlioop hann ad helldur Stoor-Maulega; Og er Gestur sa þad, skaut hann Fæti fyri Kolbiorn, svo ad Pussen braut á Hellis-Bergid, og kom Andlitid á Biargid svo-fast, ad brotnade i honum Nefid, fell þa Blood um hann allan; Vard nu Upphlaup, og Hryndingar helldur stoorar, villde Kolbiorn hefna sijn á Gesti, en Bardur sagde þad skylldi eingum hlijdast, ad gisra nockurn Umaka á Hybijlum Hytar Vinkonu sinar, þar sem hun hefur bodid oss hijngad med Kiærleikum: Vard nu svo ad vera sem Bardur villde; En þo unde Kolbiorn illa vid, ad hann hefnde sijn ecki á Gesti. Foor sijdann hvor heim til sijns Heimilis: Og fvodist þad en sem optar, ad Bard Ottudust aller Pussar. En er Gestur foor brott, gaf Hyt honum Hund þann ad Skilnade er Snate het, hann var graar ad Lit; Hin mesta Fylgd var ad Rackanum, bædi Saker Asts og Vits: Hun sagde ei mundi verri Fylgd honum, en 4. roskvum Mønnum. Sidann foor Bardur Snæfells-Ás heim um Nottena, og Gestur med honum.

IV. Cap.

Gustur hiet Sauda-Madur Porbiarnar Bvonda i Tungu, hann geimde Fear hædi Sumar og Vetur, og sijndi Bvonda hina mestu Digd i ollum Lutum: Gustur var hvatur Madur og frækin, en ecki sterkur. Tveim Vetrum sijdar en Gestur foor ur Tungu, bar þad til Tijdinda, ad allt Sauda-Fe Porbiarnar Bvonda hvarf brott ur Geymslu Gusts Sauda-Manns, leitadi hann Prian Daga i samt, og fann eingann Sand, kom svo heim ad Kvolde, og sagdist upp mundi gefa Leitina, þviad eg hefi leitad segir hann i Prian Attir, alla þessa Daga, þar sem mier þikia Lijkindi til vera. Gaf Bvondi honum stoorar Avijtur hier fyrir, og qvad Fee nærri mundi liggia, en Gustur qvadst ecki leingur leita. Um Morgunin eptir reid Porbiorn Bvondi til Reykia, ad finna Skeggia Mag sinn, en hann tovk vel vid honum, frettir Tijdinda, en hann qvadst enginn vita, nema hann segir hann, ad hvorsid er Saud-Fee mitt allt á brott, og hef eg þess leita lætid Prian Daga, en eckert finst, og er eg til þess hier kominn, ad eg vil biggia af hier Heilrædi, hvorsu med skal fara, edur hvad hier þiki lijkast til af sie vordid? Sian þikiunst eg segir Skeggi, hvorugin Feed muni horfid hafa, ad bad mun Troll hafa tekid, og hafa Hulbu yfir, mun bad ei sdrum vinast en Sonum þinum, ad koma þvi aptur, þri til þeirra mun Leikurin gisrdur: Mun verda, þeir þikist sijn eiga i ad hefna, og hafi audur hallokad farid fyri þeirra Vanda-Manni, þo ei gieti þeir á honum hefndt, og eru þad mijn Rad, ad þeir Brædur-Synir bijnir leiti Fearins. Reid Porbiorn heim, og talade vid Syni sijna, ad þeir mundu verda ad leita Fearins: Porder segir, Skeggi Frændi min mun þetta til hafa lagt, en þikir mier sem i Trolla Hendur sendur vera, er þessa Fer fer, en þo man vera, ad Skeggi Frændi min hafi þad eitthvad i sied, er ockur meigi aukast til Framkvæmdar, og skulum vid ad vijsu fara. Og enn Morgun sneina biuaqu þeir sig til Ferdar fram á Heidar, og nær midium Deigi, hofdu þeir ecki fundid Feed, og voru komnir langt fra á á Fiall, Porder mælti: Nu skulum vid skilia, og skallty gaanga upp undir Snivo-Fiell, ka-

Digitized by Google

ña allar Hvams-Tungur, og gienga hid ekra unſt Fiallid, og til Haukadals-Skards, og paddñ ſvo heim: Eñ eg ætla ad kaña allañ Hrwtafiardar-Botn, og ef eg kiem ei heim aptur a Morgun, þa heilſa Fodur mijnum og Modur miñi, mun þa ecki mijn ad vænta, og ecki Apturkomu gudid verda. Sijdañ ſkildu þeir Brædur, geck Porvalldur allañ greindañ Veg, og kom ſvo heim ad Kvolldi, ad hañ hafdi ei fundid af Feenu. Eñ þad er fraa Pordi ad greina, ſijdañ þeir Brædur ſkildu, ad hañ geingur fraam a Daliñ, og ſem hañ hefur geingid uñ Stund, giorir ad ſvarta Poku, og ſvo mikla, ad hañ ſa hvergi fraa ſier, og er minſt var Von, verdur hañ var vid, ad Madur geck hia honum i Diñuñi: Pordur ſtefndi þann gad, og er hañ nalgaſt, verdur hañ vijs, ad þetta, er Kona ein, eñ Pordi ſijndiſt hun bædi ſogur og væn, og vel ad ſier bwiñ, og ecki ſtærri eñ i goodu Medal-Lægi: Eñ er hañ ætladi ad naa heñi, hvarf hun fraa honum ſvo ſkwott, ad valla maatti Auga a feſta. Geck hañ nu eptir Dalnum, og ecki leingi adur eñ hañ heyrir i Diñuñi Guij og Voda-Hark, og þvi nærſt ſier hñ Mañ, ef ſvo ſkal kalla: Peſſe Madur var mikill Vexti, og mieg Stoor-ſtoriñ, biwgur i Hrigg, eñ bogiñ i Knjaam, Aſianum hafdi hañ mieg lioota, og Leidindlega, Nefid var brotidi Prim-Stodum, og voru a þvi ſtoorir Knwtar, og ſyndiſt þad þrj-bogid, ſem Horn a Gomlum Hrwt. Hañ hafdi ſtoran Jarn-Staf i Hendi, og er þeir mætaſt, heilſar peſſe Dvolgur uppa Pord ſirr med Nafni, Pordur took Qvedju hañs, og ſpyr hañ ad Heiti, eñ hañ neijndiſt Kolbiorn, og qvadſt eiga heima þar i Dalnum, Pordur ſpyr hvort hañ hafi ei ordid var vid Fee nockud? Kolbiorn ſegir: Eigi vil eg leina þig þvi, ad eg hefi valldid Fecar-Hvarfi Porbiarnar Boonda, eñ nu er ſvo komid ſem eg villda, ad hañ mun hier treyſta uñ Leitina, edur hefur þu ſundid nockud fleira Maña, ſijdañ þu foorſt heimañ eñ mig? Pordur ſagdiſt vijſt vilja hafa Eina Kynn, eñ ecki taladi eg Ord vid hana, þvi hun hvarf ſkwott fraa mier, Kolbiorn ſegir: Eñ eg higg þad verid hafa Soolrunu Doottur minna: Og er þad uñ mitt Bod vid þig Pordur, ad þu kiooſir hvort er þu villt, ad miſſa Fecarins, edur ad sdrum Koſti, ſkal Fed lauſt, og ſkaltu eiga Doottur minna Soolrunu, þvi mier lijkar alla Vidſkipti vid Frændur þijna ſuma: Eñ þa muun Vinſaatta med Mægdum aukaſt, þvi mier lijſt þu Giorſkegur Madur, og þvi vil eg ecki fyrri muna Doottur miñi ſlijkrar Raadninger, eñ þo hef eg hañ Skilmæla, ad þu og Brooder þiñ Por valldur, ſkulud ſækia Brullupid, og biooda hvorki Skeggia nie Eydi Moodur-Brodur þijnum, og eingum Mañi fraa þeſſu ſegia, nema Fodur þijnum. Peſſu ollu jaatti Pordur, og bundu þad Faſtmælum, var og aakvedid, nær Brullupid ſkylldi vera. Sijdañ ſkildu þeir, took þa af alla Poku, og vard Biart-Vidri: Eñ Fed var allt i Einulægi, og vantadi ecki eiñ Saud. Ferdadiſt Pordur heim, og bookti ollum hañ vel hafa afrekad, er hañ komiſt yfir Fed: Sagdi hañ Fodur ſijnum hvornñ farid hefde, booktu Pordurni þetta Tiidindi, og bad hañ hafa med ſier Skeggia og Eyd Moodur-Broodur ſiñ, þvi hier muun Svik undir bwa: Eñ hañ neitadi þvi, og bad hañ þetta eingum ſeaia. Lidu nu ſvo fraam Stun dir til Brullups-Daga.

V. Cap.

Pordur taladi vid Porvalld Brodur ſiñ, og bad hañ ſækia med ſier Brullup ſitt, Porvalldur qvad þad Hættu vera, eñ þo vil eg ecki vid þig ſkilia, þo eg viſſa vid ætlum þar baadir ad beyia. Sijdañ biugguſt þeir til Ferdar, og foru fraam eptir Hrwtafiardar Dal, allt þar til þeir komu i Hellir eiñ, og var þar bædi fwlt og kaldt: Eñ er þeir hofdu ſetid uñ Stund, þa kom Madur i Helliriñ, ſtoor vg mikill, og raañ med honum Racki, þeir ſpurdu hañ ad Nafni? eñ hañ neſndiſt Geſtur: Ertu komiñ ad ſækia Brullup þitt Pordur ſagdi Geſtur? Pordur jaatadi þvi, villtu þa ſagdi Geſtur, ad eg ſie Bods-Madur þiñ og ſvo Racki miñ: Svo lijſt mier a þig ſegir Pordur, ſem mier muni þad til Fullting is vera, til hvors ſem eg þarf, og vil eg þvi jaata: Stoodum þa upp ſegir Geſtur, þu munt vilia fiaa Brwdar-Efni þitt, edur hvorſu fierlega þad er hallded. Geingu þeir þa iñar eptir Hellirnum, þar til þeir fundu Af-Hellir eiñ, þar ſaa þordur Soolrunu ſitia a Stooli, og voru Hendur heñar og Haar nidur bunded vid Stoolbrwdiñar, eñ Matur ſvo ſæt, ad hun þefadi af. Ecki hafdi hun meira Mat, eñ hun maatti ſem miñſt vid-lifa, og var

hun

hun svo Mattdreigiũ, ad heñi var kastad Skiæ ad Beine; Po sa Þordur ad Konañ var fogur, og lagdi þegar fullañ Astar-Pocka til heñar, og koste hana Kiærlega. Hun mælti: Kappkosti hier ad hafa ydur brott, audur Kolbiorn kemur heim. Þeir spurdu hvar haũ være? Hun qvad haũ fariũ ad biooda Flogdum til Brullaupsins, og ætlar haũ ecki añad eñ ad drepa yckur Brædur bæda, eñ hallda mier hier samt i slijkum Kvolum sem eg hefi verid: Þeir spurdu hvort hun væri Dootter Kolbiarnar? Eñ hun neitadi því, qvad haũ hafa numkd sig af Grænlande, undañ Svolar-Fiollum fra Baarde Fodur sijnum, og ætladi mig sier til Konu, eñ eg hef ei viliad samþyckiast hañs illum Rædum: Og er haũ sañ þad, hefur haũ jafnañ sijdañ illa halldid mig, eñ þo eiña þerst sijdañ haũ jætadi mig hier. Þordur sagdi ad haũ skylde Lijfid qveggia, ad hun kiæmist þadañ med honum: Sijdañ geingu þeir brott fra heñi, eñ hun var epter. Litlu sijdar heyrdu þeir stoora Dijake og mikid Skvalldur, kom Kolbiorn þa heim, og med honum 30. Pussar, og morg Flogd sũr: Þordur og þeir Felagar hũs geingu a mooti Kolbi og haũs Felogum: Kolbiorn var helldur O-frijñ og illur i Skapi, og leit ecki Vinar-Augum til Gesti. Sijdañ voru Bord upptekiñ, og Sæte stipud: Sgatu þeir a añañ Beck Gestur, Þordur og Þorvalldur, og Hundureñ Snati fyri Footum þeirra under Borde; Añars Veger a midiañ Beck sat Glimfrar-Geyr, haũ var mestur Vin Kolbiarnar, og honum lijkastur uñ allt er Jlt var: Eñ Jñarfra sat Gapi, Amyr og Glaumur, og sijdañ hvor af odrum, so Alkipadur var Helleriñ heim-meigiñ sem þeir sattu. Ecki sat Brwduriñ i Sæte. Kolbiorn geck uñ Beina, og var Matur a Bord boriñ fyri þa Glimfrar-Geyr og Felaga haũs, var þad bæde Hrossa-Kiot og Maña: Tooku þeir Stoorkostlega til Matar, og rifu Holld fra Beinum; Matur var boriñ fyri Þord og hũs Felaga, sem hvorium Maũe bar vel ætur: Dryckur var þar Furdulega ofeingur. Kolbiorn atti Moodur er Skrucka het, hun var hid mesta Troll; Eñ af þvi hun var gomul, vilde haũ ecki ad hun yrde þessa vijs, og ei mætti hun þeirra Onædum, var hun i Afhellir einum: Voru þad ei marger Luter sem heñi komu Uvgrer, Saker Fiskijngs.

Nu tooku Gestir Kolbiarnar til ad drecka med litla Stillingu, svo þeir urdu Svijn-druckner, og voru þeir ecki svo Langraustader, ad Helleriñ tæke ei under med heim. Kolbiorn geck ad Borde og mælti: Hvad villtu Maugur til Skemtunar hafa lasta? Þvi þu skallt nu eiñ roeda her Hwbijla-Hættum. Gestur vard fliotare til Andsvara: Hafi hijner Meñ þad til Gamans sem heim er Skapfelldast, og hafid hvort-hier vilied, Hnwtu-Kast edur Glijmur.

Sijdañ took Glaumur Eina stoora Hnwtu, og sendi af Hendi helldur sterklega, og stefndi a Þord midiañ, þad sa Gestur og mælti: Lætt mig sloa vid Leggnum, þvi eg mun ecki honum Ovanæri eñ hid, og svo giordi haũ, og took Kuwtuna a Lopti, og sendi aptur svo hun kom i Augad a Glaum svo hardt, ad þad geck ut a Kiñbeinid, Glaum vard illt vid þetta, og greniadi sem Vargur eda Hundur: Peñaũ Averka fier Amur, Fosti-Brodir haũs, tekur Hnwtuna, og kæstur hana fiwla af Hendi hid beinasta ad Þorvallde: Þetta fier Þordur, og tekur i mooti, og sendir aptur Kuwtuna, og kemur hun a Kiñbeinid Ams, svo Kiaalkiñ geingur i sundur. Vard nu Ohliood mikid i Hellirnum, Skræmur ur Pambar-Dal, greip upp Furdu stoorañ Læanglegg, og sendir ad Gesti, þvi haũ sat honum giegnt, Gestur took a mooti, og let ei læangt bijda, og sendir aptur med eingri Vægd, med svo-miklu Afle, ad Leggurliñ kiemur a Hendina og Lærid a Skræam, svo hvortveggia brotnadi i sundur. Pussar gisra nu meira Ohliood eñ fra meigi segia: Kolbiorn mælti: Gefid upp hette Gamau, þvi ad hetta er illur Leykur, og af Gesti munum vier allir samañ Jlt hlioota, var þad mooti mijnum Vilia giort, ad haũ var hingad bodiñ. Gestur svarar; Heima hlæa þier sialfum muntu nu verda ad huggast, og hafa svo bwid. Sijdañ tooku þeir til ad drecka i Añad Siñ, þar til ad allir duttu nidur, hvor i sijnu Rwmi, nema Glimfrar-Geyr og Gapi: Kolbiorn segir: Þar skal hver liggia sem komiñ er, nema hid Geyr og Gapi skulu fara med mier i Svefn-Hellir miñ, og svo giordu þeir. Gestur segir, ad þeir Felagar mundu fa sier Sæng i storum Stad: Logdust þeir nu nidur, og er þeir voru sofnadir, stendur Gestur upp, tekur Sverdisitt, og geingur aptur i Hellir-

Digitized by Google

iñ, og hoggur af hverium sem einum Biarg-Bua Hofudiñ, er þar voru iãi, og er hañ hefur lokid þessu Starfi, geingur hañ fram og leitar, ef hañ yrdi var vid hvar Kolbiorn lægi, og finur hañ Hurd eina i Hellis-Bergid, hun var so sterklega læst, ad Gestur þoktist vita, ad þeir mundu vakna, ef hañ ætti þar nockud vid. Sidañ geck Gestur i Af-Hellir hañ sem Soolrun var, og bidur hana uppvid standa, og fara med sier, hun giorir so, eñ quadst þo higgia þad þera sin Bana, og so þeirra allra, þau koma þar til er þeir Brædur liggia, Gestur bidur þa nu upp standa skiott, og skulum vier brott ur Hellirnum ad ur eñ Kolbiorn vaknar, ef so mæa verda, og er Soolrun nu hier med mier. Sidañ stoodu þeir upp, foru brott ur Hellinum, og ofañ eptir Dalnum.

VI. Cap.

Nu er frá því ad segia, ad Skrucka Mædder Kolbiarnar vaknar Stundu sidar, eñ þau Gestur foru brott ur Hellirnum: Verdur hun þegar vijs her um af Fiolkijngi sinum, hleypur hun þegar a Hurdena, þar sem Kolbiorn Son heñar lae iñe, so hun brotnade i marga Partga-Kolbiorn vaknade, og spyr hvar þar færi med so miklum Havada? Skrucka segir til sijn og mællti: Þad er nu Raad Kolbiorn ad sofa ecki leingur, i brott er Þordur fariñ og hañs Felagar med Soolrunu, og hefur Gestur sliu þessu raaded: Hefur hañ og drepid alla Bodz-Menn þina, nema þa sem her eru; Er nu ecki añad Raad eñ ad fara eptir þeim og drepa þau oll. Kolbiorn mællti: Opt sijnist þad, ad þu ert mæraum Ulijk, Saker Vitska þiñar, og opt mundi eg flatt fara, ef eg nyte ecki þijns Vijsdoms; Skulum vær nu fara med Raadum ad, og skaltu fara sem fyrst þa þu ert buin, og ef þu kemst fyri þau, skaltu fara Efra ufi Hælsa, og koma heim so Uvart, eñ vier skulum fara hid Nedra, og munum vier þa geta fundid þau. Sijdañ foor Skrucka, eñ Kolbiorn og þeir Felagar biuggust sem hvatlegast, og fara þar titer þeir fiæ til Ferda þeirra Gests: Og sem Kolbiorn sier Ferd þeirra, kallar hañ og bidur þau ei leingra reña.

Soolrunu verdur nu imbog illt vid þetta, og mællti: Þad hyggiumst eg vita, ad þetta mundi koma eptir, og er nu Raadid, ad hier verdi þrep ner aller: Er Kolbiorn so mikid Troll, ad ecki standur vid honum. Þui mun nu Hamingian raada verda, segir Gestur, og munum vier nu skipta Lide voru: Þordur skal i mooti Kolbyrne Monge sijnum, þviad þad mæa kallast hañ hafe mesta Raun af, og oss ollum i þeñan Hæska komid; Þorvallur skal i mooti Gapa, eñ eg mun þreyta vid Glumfrar-Geyr. Flestir munu norkrer Illu mæta verda: Þu Snate (segir hun) skallt fara i mooti Kerlingu, eñ Soolrun skal sitia hiæ. Og þegar komu þeir Kolbiorn, og riedust a hana all-Olmlega. Snate foor upp a Hamar eñ, þar sem Skrucks Kerling foor nidur under; Hun vellti ofañ stoorum Griooti ad heñi, eñ hun grettist Illilega, og færde upp a mooti Steinana: Svo laukst fyri þeim, ad Snati vellti ofañ stoorum Steine, eñ Skrucka laut eptir Odrum; I þvi kom Steiniñ a Hrygg heñi, so Skrucka Kerling Hrygg-brotnade, og dos so vt af. Gestur og Glumfrar-Geyr geingust ad fast: Og laukst so, ad Gestur brae honum a Lopt, med so miklu Afli, ad Hausiñ kom a Stein, so hañ brotnadi i Smatt, og var hañ þegar daudr. Sijdañ kom Gestur þar ad sem Þorvallde var bvid Fall af Gapa. Gestur hioo þa undañ Gapa baradar Fæturnar, Añañ fyrer ofañ Hnie, eñ Añañ fyri nedañ: Fell þa Gape a Bak aptur. Peir Þordur og Kolbiorn eattu hardañ Atgaung: Og laukst so, ad Þordur fell. I þvi kom Gestur, og greip i Hiassañ a Kolbyrne, og setti Kuen i Bakid, so þegar geck ur Hals-Lidnum. Gestur tvok Kolbiorn ofañ af Þorde, og var hañ misg fyrdur af Handagaange Kolbiarnar. Þa mællti Gestur: Nu er so komid Soolrun, ad vier hofum Sigurih feingid, eñ þu ert frelsud af Trolla-Hendum: Þier eigum vier þad allt ad packa segir Þordur, og vil eg ad þu kiooser hier þar Laun fyrer. Ecki vil eg hafa Fe af yckur, segir Gestur: Eñ ef yckur þyker nockra Launa verdt, þa takid mier Far ad Aare komanda til Norvegs, þvi mier er Forvitni ad fiña hañ Kong, er þar rædur fyrer, og mier er so mikid af sagdt. Þetr fogdust þad giarnañ skylldu giora. Eñ nu vil eg yckur ecki leyna þvi, ad eg er Brodur yckar Sam-mædda, og skulum vier her nu skilia: Eñ ad Sumre mun eg koma til Skips. Quaddust þeir

Digitized by Google

heim ha har, og foor Gestur har fra, heim: En þeir Brædur foru sin Veg med Soolrunu heim i Twngu, og sogdu allt hvorsu farid hefdi i þeirra Ferdum: Og þookti flestum er heyrdu, ad Þordur hefdi mikla lucku ca haft.

VII. Cap.

Kolbeirn het Stiyrt-Madur, er Skip atti uppe ca Vard-Eyri i Hrwtafirdi, har rieduſt þeir Brædur til, og tooku fier Far til Norvegs og Gesti: Lietu þegar i Haf ha Bir gaf, þar foar utaũ Þordur og Þorvallldur Brædur, Gestur Bærdarson og Hunduriñ Snati, þeim gaf vel Biri, og komu vid Þrandheim, þa vard fyri Norvege Olaafur Kongur Triggvason, þeir Brædur bædit komu ca Kongs-Fund, kysddu hañ og bædu hañ Vetur-Vistar, Kongur spyr, hvort þeir vilddu skiptast laata? Eñ þeir lietu sem vid þvi, eñ þad foor fram, ad þeir voru stird ir, og svo Soolrun, og voru þar hiia Kongi þañ Vetur i goodu Yfirlæti: Gestur sat eptir vid Skip og Hundur hañs Snati med honum, hañ hafdi Hrauk-Tiallds eñ eingañ Mañs. Þad var eñ Dag, er Kongur var allkatur, hañ mællti til Þordar: Hvar seckstu i Kunu þessa eña sygru? At ca Islandi segir Þordur: Hvorsu gamall Madur ertu segir Kongur? Nijtiacan Vetra segir Þordur: Þu ert Afburda-Madur segir Kongur, edur hvat hefur þu i mesta Rann komid? A Islandi segir Þordur, þa er eg svokta Kunu þessa: Hvor hialpadi hier þa segir Kongur? Hañ heitir Giestur segir Þordur: Foor hañ hingad med hier segir Kongur? Þordur svaradi þvi, eñ nu vilddi eg gisrasi Hird-Madur ydar, kondu þa hingad Gesti ca miñ Fund segir Kongur, ef þu vilt gisrasi miñ Hird-Madur. Sijdañ spyr Þordur ca Fund Gests, og sagdi honum þetta, Gestur var all-tregur til þess, og mællti: Ecki em eg svo ad sina hañ, þvi mier er sagt, ad hañ sie svo Raadgiarn, ad hañ vill sinu Raada, eirniũ ca hvorn Meñ trwa. Verdur þad þo nu sijdir, ad Gestur fer med Þordi ca Kongs-Fund, Gestur heilsar Kongi, eñ Kongur took vel Qsedu hañs. Gestur spyr, hvort Eyrindi hefdu hier vid mig Herra? Kongur mællti: Svo sem vid adra Meñ, ad þu trwir ca sañan Gud, Gestur svarar: Alls ecki er mier nu ad laasta þa Trw, sem eñdur hef eg, og minir Frændur hafa haft fyri mig, og þad er nuna Haus-Boo segir Gestur, ad eg nenni ecki leingi lifa, ef eg laet mijna Trw, Kongur mællti: Lifa Meñ ad Guds Raadi, eñ þad skal eingum Mañi duga, ad vera til Leingdar i Bañi i mijnu Rijki, og fremia hier Heidni: Gestur svarar: Þvilikt þikir mier, sem ydar Sidir Herra, sieu liettid betri eñ mijnir, eñ fyri Stiorheit og Kwgan, þa laeta ecki mijna Trw: Svo skal vera segir Kongur, þvi mier lijst hañ Veg ca þig, sem þu munir af sioalfs þijns Vilia, helldur nidur leggia þijna Trw, eñ af nockurs Mañs Hardindum, munku vera Giæfu-Madur, og ver med oss i Netur vel kominn; Gestur backar Kongi sijn Boo, og seigiſt ad Þockum heckiast vilia. Var Gestur þa med Kongi um Rijd, og ecki leingi eadur eñ hañ var Primsignder. Lijdur nu svo fram til Josta: Eñ Adfanga-Dags-Kuelld fyri Jool, sat oll Hirdiñ uti, og Kongur i Hoasæti, var hvor i sijnu Nijmi Gladur og kater, og er þeir hafdi nu svo setid um Stund, kom Madur i Hollina, mikill Vexti og Jllilegur, Skrauanleytur og Skiolreygdur, Eckk-Tentur og Nef-sijdur: Þesse Madur hafdi Hialm ca Hofdi og i Hrijnga-Brynju, girdtur Sverdi, Gull-Men ca Halsi, og digrañ Gull-Hrijng ca Hendi. Hañ geingur um fyri Kong, og eingañ Mañ qvedur hañ, mikid sanst Mokum um Sijn þessa, eñ eingiñ Madur beiddi hañ Orda, og er hañ hafdi stadid um Stund fyri Kongi, mællti hañ: Hier hef eg svo komid, ad mier hefur sijd Greidi giordur verid, af svo jafnmargra Stoor-Meñi, skal eg þvi svvari vera, ad eg bijd nu til Gagna þessa Griþi, sem eg hef hier, heim er þa þorir ad sækia til mijn: Eñ sa mun eingiñ hier uti vera, og i hvi hvat hañ ur Hallinni, og giordist sijdañ ikuf Daun; stood flestum hier af nockur Ottj, eñ Kongur bad Meñ sitia kirra, þar til Pese er sa hvirfr brott, og giordu Meñ þa sem Kongur baud: Eñ er stodad var, lann margir Meñ sem Hals-daudir værn, þar til er Kongur soor skalfur ur sijnu Saeti, og las yfir þeim: Fundust þa og daudir allir Vard-Hundar, nema Vigi og Snati, þa mællti Kongur: Hvor ætlar þu Gestur, ad þesse muni verid hafa? Gestur svarar: Ecki hef eg firr sied hañ, eñ sagt hefur mier verid af Frændum mijnum, ad Kongur hefi Ragnar

Digitized by Google

Heitid

heiti, og af þeiri Fræsegu, þikist eg kenna hann, hann hefur Norden fyri Helju-Landi, og morgum ödrum Londum, og er hann haldi heim leingi Nord id, let hann Kyrsetia sig med Atta Hundr. Manns a Ragnars-Sloda, hann myrdti Fodur sinn og Modur, og margt annad Fiolk, og þikir mier Von, ad Fræsegu ættare Manna, ad Haugur hans muni Nordarlega i Obygdum liggia a Helju Landi, Kongur mælti: Lijkar þikj mier, ad þu munir fatt segia: Og er þad Boga mijn vid þig Gestur, ad þu sækir Griþi þessa, Gestur mælti: Forsending mun þad heita, en ecki mun eg undan skorast, ef þier bwid Ferd mijna, eptir þvi sem þier siæst mier best gegna, Kongur mælti: Allan Hug skal eg þar a leggia, ad þesse Ferd takist sem best. Sijdan bioost Gestur, og feck Kongur honum Fioorutigi Jarn-Skoo, hann sæk honum og Tvo Seidis-Men, eptir Beidni Gests, hann het Krokur, en hun Kræka: Hann feck honum og Prest ein, er Jousteinn het, hann var ungiætur Madur og mikils virdtur af Kongi. Ecki qvad Gestur fier vera til hanns mikid gieest, Kongur mælti: Þa mun hann hier besta Raun gesa, er hier liggur mest a, þvi skal hann þa ecki fara segir Gestur? Þvi þad mun oss bestu gegna, er þier segid: En ecki þiki mier þad meiga a honum sia ad hann dugi vel i mikilli Praut. Sar gaf Kongur Gesti, og qvad bijta mundu, ef til þyrfti ad taka. Dwk gaf hann honum, og bad ad hann vesdi honum um sig, addur en hann geingi i Haugin. Kierti sæk Kongur honum, og sagdi þad sialfst kveykiast mundi, ef þvi væri a Lopt brugdid, og qvad hann mundi þess vid þurfa, þvi dimt væri i Ragnars Haugi, en vertu ecki leingur i Haugnum, en Kiertinu er lokid, og mun þa duga. Prigg ja Missara Vist fæck Kongur Gesti. Sijdan sigldi Gestur Nordur med Landi, og Nordur fyri Hialoga Land, svo til Hafs-Botna, og er þeir komu Nordur yfir Dumbs-Haf, kom Madur af Landi vsan, og riedst a Ferd med þeim: Sa nefndist Raudgrani, hann var Ein-Eigdur, og hafdi Blasteckotta Skaut-Hettu, Knepta nidur millum Fiota fier. Ecki var Josteini Prest mikid til hanns, Raudgrani taldi Heidni fyri Monnum Gests, og qvad best vera, ad Blota til Sigurs her: Og enn Dag er Raudgrani taldi Heidni fyri Monnum Gests, Reiddi Prestur þreif upp Rodu-Kross og setti i Hofud a Rodugrana, steiptist hann þa fyri Bord, og kom allrei upp sidan. Pooktust þeir nu vita, ad þetta mundi verid hafa Sialfur Odinn, sætt gaf Gestur fier ad Josteini Presti. Litlu sidar komu þeir ad Grenlands Obigdum, og var þa komid ad Vetri: Þeir bioggust þar um til Vetur-Vistar hia Biorgum nockrum, þar sau þeir standa Gull-Steingur Tvær, og sastan þid Kietil fullan med Gull, Gestur sendi Krok og Kræku ad sækia Steingurnar og Ketilin: En er þau komu ad strann og ætludu ad taka Ketilin, rifnade under þeim Jordin, og svelgde hana sig: Horfin var þa Ketillin og Steingurnar. Gestur vacki hvorn Nott i Skaala-Dyrum um Veturin. Þad var eina Nott Jola, ad Gradungur ein kom ad Skaala-Dyrum, og ostrade miog: Gestur riedz ist i mopti Bola med Oxe, og hiog til hans. Boli bristi sig vid og beit ecki a hann, en Orin brotnade i sundur; Þa tock Gest: badum Hondum i Horuin, og glijnidu þeir helldur sterklega. Braatt fan Gestur ad honum var Affsaatt vid þenan O-Fognud; Ætladi hann ad færa Gest upp vid Skaalg-Veggin, en i þvi kom Josteins Prestur ad heim med Rodu-Kross, og slær a Hrygg Bola, vid þad steiptist Gradungurin i Jord nidur, svo sijdan vard allrei vart vid hann, Ecki vard þar fleira til Tijdinda.

VIII. Cap.

UM Vorid foru þeir þadan, og horu Vist sijna: Þeir geingu fyrst epter Landeny, milli Vesturs og Utsudurs; Sijdan geingu þeir um þvert Land: Voru fyrst Isklar, þa Bruna-Hraun. Þa tooku þeir Jarn-Skoona, er Kongur hafde seingid Gesti: Og sem aller hofdu Jarn-Skoona nema Prestur einn, geingu þeir a Hraunid. Og er þeir hofdu geingid um Stund, var Prest: O-fær, og geck Blood-ugum Fotum um Hraunid, og vilde þo ecki upp-gefast. Þa mælti Gestur: Hvor vdar Sveina vill hiælpa Skraf-Fin þessum upp af Hraunenu? En enginn took under þad, þvi aller þoktust nog hafa ad bera. Gestur mælti: Þad mun Rad ad hiælpa honum vid, þvi Kongur mælti þar mikid um, og mun oss þad fyri Þessu gegna, ad breyda yfer ok hans Nyadum: Og kom þu nu

Digitized by Google

þiſnagad Preſtur uppa Bak mitt med øll Faung þijn: Og ſvo giorer hañ. Geſtur geck þa eiña hardaſt; Svo geingu þeir Prioa Daga: Eñ er Hraunid þraut, komu þeir ad Sioo fraṁ, þar loa Hoolmur ſtoor fyri Lande; Ut til Hoolmſins loa eitt Rif miosott og loangt, þar var þurt uṁ Fiorn, og ſvo var þa er þeir koma ad: Geingu þeir þa vt til Hoolmſins, og ſaau þar ſtanda Haug eiñ ſtooraſt. Þad ſegia Meñ, ad þeſſi Haugur haſi verid hioa Hellu-Lande.

IX. Cap.

GEſtur let fara til uṁ Dagiñ eptir, ad brioota Haugiñ, og høſdu þeir brotid þa ſtoorañ Glugg med Adgaungi Preſts: Eñ uṁ Morguniñ var hañ groteñ aptur ſem aadur, bruku þeir Añañ Dag eins, eñ ad Morgni var hañ ſem firr: Pridia Dag brutu þeir, og villdi Preſtur þa ſitia i Haug-Brotunum uṁ Nottina, hafdi hañ hioa ſier vijgt Vatn, og Roodu-Kroſs, og er leid ad midri Nott, ſa hañ Ragnar, og var helldur fagurbwiñ, hañ bad Preſt fara til ſiñ, og þil eg giora þijna Ferd gooda ſegir hañ, og Vingaſt vid big, og er hier Hrijngur, er eg vil geſa þier: Eingu andſvarar Preſtur, og ſat kirr ſem aadur. Morg Odæmi ſiñduſt Preſti, bædi Trøll og adrar Ovættir Fiandans: Sumir bljdkudu hañ, eñ ſumir Ognudu honum: Svo hañ ſkylldi þeſs helldur fara brott. Þar ſiñdiſt honum koma Fadir ſiñ og Frændur, Olafur Kongur og Hird hañs, og bædu hañ med ſier ad fara, eñ hañ ſat kirr og anſadi þeim eingu. Eptir þad ſiñdiſt honum Geſtur ſtanda hioa ſier, og bad hañ þar ecki leingur ſitia, eingu gegndi Preſtur honum: Eingar Ovættir maattu koma nærri honum, vegna þeſs vijgda Vatns, er i krijngum hañ var, og Roodu-Krofsins, er hañ bar fyri ſig. Eñ med Degi kom Geſtur med Meñ ſijna, og bioo ſig til ad fliga i Haugiñ, vafdi hañ ſig i Dwkum, er Kongur gaf honum, og ſoor ſvo laus med Feſtum uṁ. Hañ gyrdti ſig Sarinu Kongs-Raut, og took Kertid med ſier, Atiaan Fadmar voru ofaṁ ad Jord i Haugnum, þroa hañ upp Kertinu, og var þegar biart: Geck hañ þa eptir Haugnum og ſua Sloodaṁ, og oa honum digra Doolga, þeir hveſtu Augaṁ i moti honum, og voru helldur Illydlegir ad ſia. Bædi var i Haugnum fwlt og kaldt, og ſiku Daua. Eptir þad geck Geſtur fraṁ og aptur med Sloodaunum, og bioo Høfud af ollum þeim er þar voru, took Klædi og Gripi ſem honum leoſt, og bar i Feſtina. Eptir þad geck hañ ad ſiña Ragnar, og ſat hañ oa Stooli, helldur Tijguglegum, hafandi Gull-Men oa Hoalſi, eñ ſtoorañ Gull-Hrijng oa Hendi, Hiaalm oa Høfdi. Geſtur qvaddi hañ Virduglegri Kongs-Qvediu, hañ anſadi eingu, hveſti Auguñ oa modti, og bliés mikiñ Vind oa Liooſid, eñ þad kwiknade aptur. Þad er høſtwæggia (ſegir Geſtur) ad þu ert mikils Hattar, og Frægur, euda ertu Drambſamur, ad þu tekur ecki Qvediu O-kendra Maña, ſvo ſem eg heſi þo loangt ad-ſyokt oa þiñ Fund, og mikla Erfidis-Mune fyrirhaſt. Greiy til Kongs, og riedu þeir ſvo oa: Þar vard Skijma miog hardſeing, ſaṁ Geſtur ad hañ mundi verda Aſvana fyri þeſſum Atgaungi, broa hañ þa Sæxenu, og beit þad hvad fyri vard, eñ þad vard allt heillt oa Ragnare. Kalladi Geſtur þa oa Board Fodur ſiñ, og var hañ þegar komiñ; Var þa og wtbruñid Liooſid. Riedu þeir þa oa vid Ragnar, og kalladi hañ þa oa hina Daudu: Stoodu þeir þa aller oa Fætur. Soa Geſtur þa fyri Bana ſiñ, þvi þeir voru þa ordner marger, og ſkalf þa allt under med O-Dæmum: Het Geſtur þa ad taka vid Trw þeirri er Olafur Kongur bodade, og trwa a Almaattkañ Gud, eſ hañ hiálpadi honum wr þeſſum Hæſka, og mætti meir eñ Fader hañs. Og þa hañ hafdi þetta talad, ſier hañ ad Olafur Kongur kom i Haugiñ med Liooſ mikid: Dutu þa nidur allt hiner Daudu, og Boardur hwarf. Eñ wr Ragnare droo allt Aſi, og bar Geſtur hañ riett aptur til Baka, datt hañ þa oa Bak aptur; Greip Geſtur Sarid, og hioo af honum Høfudid, og ſetti vid Pioo honum: Rændi hañ þa ollum Grijpum, og bar til Feſtarinar. Hvarf þa Olafur Kongur wr hañs Augſyn.

X. Cap.

NU er ad ſegia fraa Fylgdar-Mønnum Geſts: Ad þa þeſſe Odæmi urdu er fraa var ſagt, þa urdu þeir ſvo hræddir, ad þeir flydu aller fraa Feſtiñe, utañ Preſtur eiñ og Hundurinn Snati: Droo Preſtur þa med Styrk Hundſins Geſt upp, og ſagnade honum vel, og þoktiſt hañ wr

Digitized by Google

yr Helin heim haſa. Geingu peir ba par til er peir fundu Menn ſinna, voru peir halfbaud er ſumer, en ſumer Vijnglader: Stockti Preſtur a ba vijgdu Vatne, og vid pad batnade peim, ſvo peir ſtoodu upp og geingu ad Miſinu, ſkalf ba Jord under Footum peirra, og Sioor geck med ſtoorum Bylgium, misg ſvo um allan Hvolminn og yfir Nifid. Allvei haſdi Preſtur getugid fraa Feſtini, medan Geſtur var i Haugnum. Nu hooktuſt peir ecki vita hoar peir aettu ad leita Riſſins, viſſadi Geſtur ba Hunde ſinum a Bylgiurnar: Nackin ſock begar i Kaf par ſem Riſſins var Von, og drucknadi, pvi han ſtoodſt ecki Fiſkkinge Ragnars. Pooktuſt peir nu ecki vita hvorneg med ſkylde fara: Took Preſtur ba vijgt Vatn og Roodu-Kroſs, og ſloo a Sioin, hetti ba af Stormvidrenu, ſvo peir komuſt yfir Nifid. Sijdan fooru peir ſama Veg, og maettu eingum Undrum: Er ba ei getid um Ferd peirra, fyrr en peir komu til Norvegs, og fundu Olaf Kong, took Kongur vid Geſti med Kiærleikum, og ſagdi Geſtur honum allt fraa ſinnum Ferdum, og ſærdi honum Gripena: Pookti Geſtur af peſſu hin frægaſti Madur, og ſvo Jafnin Preſtur ſeck ſtooran Kiærleika af Konge.

XI. Cap.

GEſtur ſagdi Konge Heitſtreing-ing ſijda, og vard Kongur pvi glader, og let kena Geſti rietta Trv. Og ba han var Fullnuma i Chriſtilegre Trv og Lærdoomi, let han ſkijra ſig. En ba nærſtu Noott par epter, dreymdi Geſt Bard Fodur ſin, ad han kom til hans og ſagde: Nu hefur pu tekid vid annare Trv, en yfergefid pan Atrunad ſem haſt haſa Frændur pijner, og ertu nu hia meſta Aettarſkomm prydin, Skal eg nu launa per peſſar Tilteektir! Og ſetti ſin Fijngur i hvort Auga a honum, og geck ſvo a brott. Eptir pad vaknade Geſtur, var ba komin Verkur i Augun: Voox ſea Verkur meir og meir, ſvo ad pad vard honum ad Bana. Pooktu Konge pad hin meſti Skadi. Andadiſt Geſtur i Hvijtavodum, Sio Dogum ſijdar en fyrr segir.

XII. Cap.

UM Sumarid eptir, fooru peir Brædur bædir Pordur og Porvalldur ut til Islands, og Soolrun med peim, komu peir Skipi ſijnu ad Bordeyri i Hrwtafirdi, og foru heim til Fodur ſijns: Pokku peir nu hinir meſtu Menn. Bioo Pordur i Tungu eptir Fodur ſinn, en Porvalldur feck Asdiſar Doottur Uſpaks fraa Uſpaksſtodum, og biso ad Hellu-Landi i Hellu-Dal. Peir Brædur og Porvalldur, ſem er Fiſlmeñaſt Erfi hefur halldid eptir Fodur ſin, voru Syſtkina-Synir, par voru Toolf Hundrud Bodsmenn, par var og Oddur Breidfirdingur, er Dræpu hafdi ordt um Porvalld: annar hafdi Glwm Geyraſon ſtefnt Oddi til Porſkafiardar-Pijngs: Pa foru peir Hiallta-Synir Nordan til Steingrijms-Fiardar; og par komu peir Brædur bædir Porbiarnar-Synir til Moots vid ba, og geingu allir Nordan yfir Heidina, par ſem nu heitir ſijdan Hialltadæla-Laut. En er peir komu a Pijngid, voru peir ſvo Fordæmnir og Dræſir, ad Menn hugdu ba eingu gegna kuna, en po vordu peir Mallid med Oddi, og ſijdan ſkildu peir Frændur med Kiærleikum: Og er mikil Ætt komin fraa peim Brædrum baedum. En ecki er peſs getid, ad Oddur haſi Born annt, nie eptir ſig laatid. Og hiſkur hier ſog Seguñ, af Geſti Bardarſyni.

Digitized by Google

Þattur Af
Jokle Syne Ufva
Andrijdar-Sonar.

I. Cap.

Þar er nu til ad taka, og fraa ad segia, ad Jokli þookti svo ilt Verk sitt, er Fadir hans hafdi fyri honum Slisast, ad hann reid þegar til Skips, er var a Eyrarbacka, og sigldi þar med Ulfi Stijri-Mana, gaf heim lijtt Bir, og rak a fyri þeim Haf-Villur, og voru uti allt Sumarid. Enn er Hausta took, rak a Storma med miklum Hrijdum og Frosti, og fijldi hvern Drofa er inn kom, urdu Menn i Austri ad standa Dag og Nott, og urdu mieg dasadir, svo allir gaafu upp unn sijdir nema Jokull: Jtess hann þa vpptast einn i Fiaurutijge Daga, var þad unn sijdir ad Skipid rak ad Skierium stoorum med miklum Bodafollum, var þa all-sterk Hrijdin, svo Skipid braut i Spoon, og tijndist Gotsid, en Jokull komst i Skerid, Ulfur Stijri-Madur, og sumir Skipverjar, en nockrir drucknudu: voru þa allir yfirkomnir af Mædi og Kulda, nema Jokull einn bar sig Karlmannlega, hann spyr þa Ulf, hvad til Rada skuli taka? Edur skulum vier leita hier yfirdrijfa segir hann? Nei segir Ulfur, þad dugir ecki: En þo er þar nu til Alls Rads ad taka, segir þu ert Jokull minn, hann sagdi: Ad heim skylldi og nockurt Hvarf ad verda, og skal eg nu leita Lands. Sijdan kastadi hann sier til Sunds, og lagdist inn ad Landinu, þar var Brim mikid, og stoor Afoll. Var honum þar bragt vid ad koma Sundi, og kafadi þa til Lands, en er hann var a Land komin, soldu oll Klædi hans, en Hrijdin svo sterk, ad hann gat valla vardid sier, og visse hann allrei hvar hann foor. Honum vard þa reikad med Skookum, og unn sijdir kom hann ad stoorum Skala einum fornum, var Skalanum læst, og Lykillin greiptur i Stafin, lauk hann sijdan upp, og geck þar inn, þreyfadi hann þa fyri sier, og fann laung ana Ås og Eld i. Sijdan lagdi hann Skijdi a Eld, og var þegar biart unn allan Skalann, Rann sia hann Tys i snaboxbum Skalanum, þad þokti honum vera mundi, ef hann þori mæa vel unnbwask, ef hvog eru Kaung til. Hugleidir hann nu, ad illa muni til Orda lagt, ef hann skildi svo vid sinn Menn: Tekur hann nu þad Rad, ad hann snijr sit i Hrijdina, fer allan samu Veg, og sindir i Skerid, kemur til sinna Manna, eru þa margir ad Bana komnir fyri Kulda Sakir, nema Ulfur eirn: Eru þa Atta þandir, en Atiann lifa. Jokull maelti: Ætli þier hier leingi ad vera? Ulfur svarar: Annarstadar hætti mier bet ta ad vera, helldur en hier til Leingdar, Jokull maelti: Vilie þier þa hlijda minni Forsiorn? Þeir qvædust þad giarnan vilia: Flutti hann þa Ulf Stijri-Mann til Lands, og ei ketti hann fyr, en hann hefur heim allum til Lands komid. Geingur Jokull þa undan þeim til Skalans, og giorir sijdan stooran Eld, eru þeir þa skiostt Lijfvæner Kompaunar hans: Þyktr honum þa ei vanta nema þad, ad þeir vissu ei hvar þeir voru ad komner, og Kostar lausir. Lijdur nu a Kvolldid, og eru þeir vel bregder ordner.

II. Cap.

Jokull tekur nu til Orda og maelti: Hvor vdar Sveina er svo ad vaka i Nott?

Digitized by Google

Noott? Ulfur ſvarar: Eg ætla nu ſie af Farelli kuriñ fyrſtefnum; Eda villtu ad eg taki i Nootid? Nei, ſegir Jokull. Logduſt peir ſijdañ til Gardſins, eñ Jokull eiñ vakti. Pa ſaa litlid af Trongle, og drog ymiſt ſyrer eda fra. Jokle verdur reykad ofañ til Stodar, og fram med Strondiñi: Hañ ſier mikid rekid af Gotze heirra, og pykiſt ſiaa Eds Kokkinde bera ſamañ Googed i eñ Stad. Hañ nemur Stadar, og heyrer þar talaſt vid. Gnijpa ſeigir: Hvad ſer þar epter Sandenum? Eg veit þad ei ſegir hin. Jeg pykiſt vita gioria hvad þad er, ſegir Gnijpa: Hier er komiñ Jokull Bwaſon, og Frijdar, Dottir Dofra Kongs, aſhonum geingur vu mikil Fregd og Frægd, og hefdi ſw nu betur ſem ſlijkañ ætti. Svo er Geit ſegir Gnijpa, og gaumgum vid til moots vid hañ, og bioddum honum 2. Koſti: Saa Kñar, ad hañ eigi ad drapa vora ockar, ellegar vid nñum drepa hañ. Svo ſkal vera Syſter mijn ſæl, ſegir Geit. Epter þad geingu þær til moots vid Jokul, og ſtigu ſtoorum: Þar voru helldur Stoorſtoruar, Nef-ſijdar, og heck nedri Vartñ ofañ a Bringu: Þær voru i Skñ-Stockum ſijdum i Jord, ſvo þær nær ſtigu a, ñ a Bakid a vñderdunum ſvo Hnoppum: Þær ſkelldu a Lærid, og leku miog. O. Kvedlega Jokull ſaa þetta og ſvaa Sverdenu, er Frijdur Mooder hañs hafdi geſid honum, og gaf ſig til Getar ad Hardſiñ, ſvo af ſauk Hyſtvidu. I þvi kom Gnijpa ad, og tiedi ad Jokul, teyſti þar nu hin hardaſta Glijma, vard ſtift upp ad gaanga þad fyrſt heim vard: Geck Pijſkañ Gnijpa alt faſt fraiñ, ſvo Jokull vard Orkuſana fyrſt heñi, og allt Hvidd hañs vard blautt og Blvodrijſa. Saa Jokull þad, ad ei mattti ſvo leinge ſara; Slo hañ þa til Gnid-Glijmu vid Gnijpu. Og er hvna varde minſt, bra hañ heim lauſa-Miſvirki, kom þa fyrſt nidur Hafſvidd, og ſijdañ Brokurift: Vard þetta all-mikid Fall. Gnijpa mælti; Miottu nu Fallſins Karlmadur. Jokull ſvarar: Forr ſkallta ſvo fara, ſem Geyt Syſter hijn. Gnijpa mælti: Ei muntu ſvo giora, þu mant vilia geſa mier Lif, og ſeig mier hvors hijner Meñ vidþurfa. Svo ſkal vera, ſegir Jokull; Enda vertu mier trw, og Lidſiñandi. Sijdañ jaatar Gnijpa þeſſu, og Let þa Jokull hana upp ſtanda. Gnijpa mælti: Odreingilega foor þier eñdañ Jokull mijk, er þu drapſt Syſter mijna Geit, 12. Betragamalt Barnid, eñ eg er 11. Vetra: Eru vid 7. Syſtkyn, og er eg yngſt af ollum þeſſum. Ei fer eg ſvo gerunt ad ſlijku, ſegir Jokull: Edur hvar erum vær ad kominer Feelagar mijner? Pier erud kominer ad Ubygdum a Grænlande, ſegir Gnijpa, og iñ a Fiordiñ ollum leingra: Er hier kallt fra Bygd Fodur mijns er Sartur heitir, eñ Moodur mijn Syrpa; Er Fader miñ af gamall, eñ Syſtkyn mijn vilia ad eg fæi ecki af Arfinum, og gedſt mier ecki ad hvi, þo eg verdi ſvabvid ad hafa, munu vid ſkilia ad Sitt, Sijn, eñ ecki Vinattu. Geck Jokull heim til Skaalans.

III. Cap.

Ulfur vaknadi ſnemma um Morguniñ, ſañ Jokul, og ſpyr Tijdinda, hañ ſegir allt eptir þvi ſem farid hafdi, og er Meal ſegir Jokull, ad keyta oſs Matar-Fanga: Eñ er peir geingu ut, ſann peir ad þar var komiñ nogur Koſtur og Drickur, þo ad peir væri þar uñ Tvolf Mannd: Geingu ſijdañ iñ, og fooru til Bords; Eñ er peir voru mettir, mælti Jokull: Nu ſkal ſtipta Tidinn: Skulu vid Ulfur gaanga Tveir a Jokla, eñ hier Sueinar ſkulud fara med Stiornum, og rijna ſamañ Gotz vort, og bera til Skaalans. Peir giordu nu ſvo, og fooru hverier Leidur ſijnar. Geingu peir Jokull og Ulfur a Jokla, og var ei laangt, adur eñ Gnijpa kom til heirra, og heilſar a þa Kiarkegana. Hvort ætlar þu nu ad reyka Karl-Madur ſegir Gnijpa? Jokull mælti: Til Helldis Fodur þijns, og vil eg ad þu ſegir mier Leid ſegir hañ, ſvo ſkal vera ſegir Gnijpa! Geck hun þa fyrt, og letti ei firr, eñ þau komu ad ſtoorum Hellir, Gnijpa mælti: Eck ſer eg nu leingra, og er hier Hellir Surts Fodur mijns, ſkal eg giora hier kuñugt Jokull, ad Bræedur mijnir eru ecki heima, Saamur, Gnidill og Eitill, og er Eitill peirra Bræedra veſtur Vidureignar. Etu peir nu komnir til Skaalq þijns, og ætla ad drepa alla Meñ þijna, og rænq Gotzenu, eñ eg ætla ad hiaalpa þeim: Foor hun nu Leid ſijna, eñ peir geingu iñ i Hellirñ, var þa myrkt af Rookkri, peir ſaa ad Prim Flogd ſeatu vid Eldiñ, og hofdu fraekt Karli yfir, Jokull lætz ſier Oblit vera, bregdur Sverdinu, og hoggur

Digitized by Google

a Hals Flæginn, svo ad Hofudid seuk i Ketils iss, bregda þa vid Flæg: Konurnar og sloedu upp i þvi leggur Ulfur gegnum adra þeirra med Spiosti, en Audur þeirra hliop a Jodui, svo honum var Kall hvid, og horfdi fast. Sidan tooksst þau a og gljmdu leingi, reiknst um Helliriu, og ad Eddinum, voru þa all-miklar Svipt-ingar, þvi ad hvort villdi annad færa nidur a Edd iu, tosk þa Troll-Kyngi til ad blasa, i þvi vard Iskli Hondin laus, hliop undir hana, og færdi hana upp yfir Hofud sier, steypti henni svo a Hofdi sian i Ketiliu, let hun þar svo Lijf sitt. Sidan geingu þeir inar eptir Hellinum, og koma ad Af-Helli nockrum, og heyrdu þar Mana-Mael: Pad tooktust þeir vita, ad þar mundu Hiovnin vera, Surtur Karl og Syrya Kerling, Surtur mælti: Seint þiki mier Synir ockar koma hed-an Kerling mijn, Syrpa mælti: Hvort fookstu heir Karl miin sæll? Spyr hu ecki ad þvi Kerling segir hann: Eg sendi þa Brædur, Saam, Snidil og Eitil til Skaala bejrra Iskuls og Ulfs, bess Eyrindis, ad drepa þa alla, en flitia heim Godzid: Og er þad þo ei of mikid Gield, fyri þær Dætur ockar, sem Iskull drap, Geit og Gnijpu, sæts segir þu þad Karl miin segir Syrpa; Og forum vid nu bratt til Moots vid þa, og vitum hvad þa tes-ir; Pau gierdu svo, hleypur Surtur sirr, en Syrpa sriña fram i Helliriu. Petta sier Iskull, og heggur med Sperdinu til Surts, Hoggid kom a Hendina, svo aftoyk i Olbogabootine, rak Surtur þa upp digran og diupan Skræk, og reid a Iskul, vard þeirra Utgangur mikill og hard-ur: Barst Iskull allur vid fyrir Orku-Saker, en þo var Iskull svo miwkur, ad hann kom honum allrei af Footunum: Veitti Surt mieg mædi, og soykti hann mieg Bloodrasa. Pess neitti Is-kull, og brae Surt Hælkrook, svo ad hann fell. Snarade Iskull hann yfir wr Hoalslidum, stood sidan upp, og leitar Ulfs. Hann kemur nu þar ad sem þau Ulfur og Syrya eigast vid: Og hef-ur hun komid honum under, grwfir ofan ad hon-um, og ætlar ad bijta hann a Barkann. Iskull tekur þa beidum Hendum under Kiaalkana a Kerlingu, en setti Knen i Bakid. Hun mælti: Skal svo greatt eiga unga ad leika? Iskull mælti: Ad þvi skal hier verda, og braut hana so wr Hoals Lidum a Bak aptur: Var hun þa dauð. Feor Ulfur þegar a Flætur, og war sithvar miss: Kaundu þeir sidan Helleriu, og fundu yfrid Go i Gulli og Syfri, og goodum Kladum, og mar-ga forsiæta Dirgripi sem þeir þar: En er þeir hofdu kanad Helliriu, (eptir þvi sem Hugur þeir-ra stood til) geingu, þeir a brott, og villdu vitia Mana sina: En er þeir voru komner skamt a Leid, heyrdu þeir Op, og Hværyst mikid, þar med stoora Skelli-Hlætra: Peir Iskull og Ulf-ur sau ad þar voru þeir Brædur komner, og hof-du Byrder stoorar a Bakum sier, og hliop hvor fram fyrir annan: En er þau Brædur minst var-di, kom Iskull þar og hiop til Saams i Hofudid, og klauf hann svo i Arler nidur, svo ad hann gat hvergi hrært sig. I þvi hliop Ulfur ad Snidli og sloo til hans med Spiosti under Hnakan, fell hann svo afugur a Bak aptur, og sparkadi svo Footunum: Petta sa Eitill, og leisti af sier Byrdena: Hann hafdi Biarga Skaalm i Hen-di, og æddi fram a moots vid þau med miklum Istunmood, og hiso til Iskuls, þad kom a Lær-id, og vard allmikid Saar. Kom þa Ulfur ad, og soyktu þeir bædier ad Eydir, en hann vardist vel og Dreingilega: Po leid þar um sider, ad þeir gatu drepid hann: Namu þeir þa moder og saar-er. Par kom þa Gnijpa, og spyr: Eru þid saar-er Sveinar? Peirra er um þad, segir Iskull. Mael er hann ad sama, segir Gnijpa: Peir gior-du svo. En er þeir komu i Skaalann, segir Iskull Gnijpu allt, sem farid hafdi: Gnijpa mælti: Petta eru meiri Tidindi en fra meigi segia, ad þid hafid drepid Fodur mijn og Moodur; En eg hef vel hialpad Mønum hijnum i Dag, hefdu þeir Brædur mijner drepid þau alla, hefda eg ecki biargad heim; Eru 6. daudir, en 12. lifa, hef-ur hu full-hefnt hijna Mana: Mantu þad ætla, ad mier munu þykia nockur Forellldra-Skadin og Frænda, enda veit eg vijst, ad þu munt bæta mi-er þad adur vid Kilium. Svo skal vera, segir Iskull. Batt hann nu um Saar Mana sina, og Gnijpa med honum, voru þeir skiott groonner og Albata: Skorti hana ei þad er þeir þurfm ad ha-fa. Var Gnijpa þar jafnan hia þeim; Og lijd-da nu svo fram Timar.

* * * *

4. Cap.

Digitized by Google

IV. Cap.

Pad var nockrum Dogum fyrr Jool, ad Gnipa hvarf fra heim, og hofdu beir ei vita, hvad af henni mundi ordid hafa. Af sangadags-Kvolldid fyri Jool, geck Jokull ein seint uti, hann sier hvar Gnipa geingur, hun heilsar honum, hann vok Kyediu henar, og spyr hvar hun hefdi sidann verid? Edur hvad hun hefdi Tydinda? Gnipa svarar: Vilda hef eg sveima ad sidann, er eg nu bodin til Jola-Veitslu, og villda eg bu færir med mier, bu skallt bvi Reada segir Jokull: Edur hvar baud bier? Pad giordi Skraamur segir hun, er Kongur er yfir ollum Obigdum, og allir Jotnar eru hræddir vid hann. Son an hann sier er Grimnir heitir, allgott Manns Efni, og verdur i eingann Manns Fodur sinns Eptirbatur. Ber hann svo hier af ungum Monnum, ad vær Meyarner allar vilium hann gyrnast. Og er hann nu Tvolf Vetra, og ba bækti mier bu vel fram gaanga Jokull min, ef eg syngi hann. Goods ertu af mier verd segir Jokull, og mun eg vidleitast. Mael er ad fara segir Gnipa, efti Dvelur mig qvad Jokull, fara bau nu Leid sina, og geingur Gnipa undann, en Jokull eptir, verdur hun heldur Greidfær og Spora-driug, gaanga han svo inn med Fiodrunum, bar til hann brijtur, er ba laangt af Nordt. Pau koma ba ad mikium Hoimrum, og brottum Biorgum, hun vi rur her ad sem Einbijgid er, gaanga bau bad upp, og sma ad Hellir stoorum, ba mælti Gnipa: Hier er nu Hellir Skraams Kongs, hefur hann bodid hingad ollum Jotnum og Flagd-Konum, beim er i Obigdum bua, og veit eg ad beir muni big til Helian færa, ef beir fae ad sia big, og bikir mier ba illa tilrakast. Er hier nu Gull eitt, er eg vil gefa bier, og sigir bvi sa Marttum Steik, ad ef bu dregur Gullid uppa Fingur bier, ba sier big eingin utan bu vilier. Hann bardar heim Gnipa, og gaanga bau sidan i Hellirin. Sa Jokull ba, ad bar var skipad Trollum a bada Becke, og heilsudu allir Gnipu, bad Skraamur Kongur hana ad gaanga unn Beina beirra, en hun qvad svo vera skyldi. Let hun ba bera in Ol bad er arfe ingast var, vin beir slokudu skaarum, og drucku all ogiengilega. Urdu beir nu Moett druckner, og voru ba Allyndi nogg og Aptann, kom ba i mannar Kneta Mylsnr og Haar Rytkingar. En er Jokull sier betta, bregdur hann Sverdinu, og heimir ut i Praungina, og drepur hvern um bann sem annan, er nu ecki traust um, ad ei kiendi hvor odrum besse Undur og Fardæmi, bvi eingin sa Jokul. Er nu Gaang mikid i Hellinum: Rotar og slær hver annan til Dauds, bar til alle eru fallnir Karlar og Konur, utan Skraamur og Grimnir, Son hans. Jokull geck ba ut ar ad Skraami, og lagdi Sverdinu i gegnum hann, bettar hann ba baudur nidur ar sranum a Golfside, og vard ba Dijukur mikill, Grimnir undrast nu, og veit ei hvorium Undrum gegna muni, bad Fadir hans er vegin, en hann sier eingann Mann: Stockur nu skiallega upp, og lætur nu sooma Greppur um allan Hellirin, ad beim bikir Jotni all mikid Gaman, tekur ba af sier Gullid, og vill ei leinast leingur. Petta sier Grimnir, og rædur a hann, takast beir ba Fang Brogdum, og gliima all sterklega, og Hiltur ba flest upp ad gaanga er fyri heim vard, verdur bad bann sid-ar, ad Grimnir fellur: Petta sier Gnipa, stekur upp yfir sig og flær, og mælti: Nu giordi Gian-ti Munur sem bettr var, og mundu nu Jokul ann, hvern bu hefur lofad mier, Jokull mælti: Svo skal vera, og eru nu Tbeir Kostir fyri Hond-um Grimnir: Sa Annar, ad bu eigir Gnipu Vin-Konu minna, og skalltu Kongur verda yfir Obigdum sem Fadir bin, og vil eg gefa bier allan Add eptir bann; En ad Odrum Kosti, mun eg big dreps, Grimnir mælti: Pvi skal eg sioota kiosa sem Kostir eru Ojafnari, og kys eg ad eiga Gnipu Vin-Konu bijna: Let Jokull hann ba upp standa, gaanga bau nu saar eptir Hellinum, og var bar fagurt um ad litast: Par var i nogg Gull, Silfur, Klædi og adrir Dijr-Gripir. Jok li verdur nu reykad i ein. Af Hellir, og sier bar hvar Tyrir Men sitia lijtt halldnir, bad er Karl-Madur og Kona, bau sotu a einum Stooli, og voru Steingd nidur med sterkum Jarn-Hecl-um. Pau eru bædi fegur, og mogur ad Aitli: Jokull spyr bessa Men ad Heiti? En hann qvadst Hvijtserkur heita, Son Soldans Kongs af Serk Landi, en Systir mijn heitir Marsibilla, hilladi ockur hingad Skraamur Jotun, og ætladi hann Grimnir Syni sijnum Systur mijna, bessum vid hier verid i Fiin Veitr. En eg nu Finnlann Ve-

fara, eñ hun Atlans, og hefur hvi dallid Marsibilla, ad eg hefi svo leingi lifad, hvi hun sagdi heim Fedgum, ad Norny hefdu hvi svad hefti, ad hefdar i Stad mundi hun deya, ef eg vœri i Hel stoginn, og par fyri hafa peir mig ecki af Lifi tekid, eñ af Skreamur visse nu, ad pu værir hier komin, mundi hañ bata hig drepa og hafa i Spad, hvi svo hefur hañ fleirum giordt. Jokull svarar: Ei hugsum vid slikt ad Ottast, hvi hañ er nu daudur, og allt hañs Hiski utañ Grijmnir, hvers gaf honum Lif, slikt eru good Tidindi segir Hvitserkur: Og munum nu vilia gefa miter Lif og Syfur minn, svo skal vera segir Jokull. Eptir pad leysti hañ pau, og gaf heim Vijn ad drecka, og voru pau par Ptiar Nætur. Hiñ Fiorda Dag biosst Jokull til Heimferdar, og gaefu pau honum goodar Giafir Grijmnir og Gnijpa, par med Tast vænt og Kongs Skrwdu med Sudvef, Sverd var hiñ Pridie Gripur, er Jokull bar alla Æfi sidañ, og kalladi pad Grijmnis Naut, marga adra Fœasena Gripi gœfu pau honum, bœdu nu hvorier adra vel fara, og pard Grijmnir hier eptir og Gnijpa. Eñ pau geingu Leidar sinnar, Jokull, Hvitserkur og Marsibil, allt par til er pau komu ad Skœala Jokuls, fœgnudu pa allir hañs Menn honum vel, og Felsgunni hañs: Leid nu svo af Veturiñ.

V. Cap.

Um Sumardag hiñ Fyrsta komu pau Grijmnir og Gnijpa til Skœalans, ad hitta Jokul, og heilsudu pa vel hvorier vœrunt: Bad Grijmnir Jokul, ad hañ geingi med honum til Siovar, og svo gierdi hañ: Eñ er peir komu par, fœr Jokull par flioyta Eitt Skip med Rœa og Reida: Pa mælti Grijmnir: Hier er nu Eiñ Byatur Jokull miñ, er eg og Gnijpa Viu Kong hijn villum gefa hier, hefum vid barid hañ samañ i Petur, Jokull packadi peim vel, og skellti: Her i mot vil eg gefa yckur Gnijpu allt pad Godz, er var i Pellir Fodur penar, pau packadu honum hœdi, og bœdu hañ kalla sig, ef hañ pirfti Lijtils med, skal yckur ei hœgt ufn vera, ef vid forumœi, munu vœr hier nu skiliast, ad Sijn eñ ecki Vinœtta. Geingu pau sidañ heim, eñ Jokull bad Menn sina bradla fier: Peir stigu nu a Skip, og letur Haf, Jokull mælti: Hvad skulum vœr nu halda? Hvitserkur svarar: Ef eg redi, skyldum vœr halda til Serklands: Jokull bad hañ kaada og sogia fyri Leid, hañ qvadst svo giora skylde. Gaf heim sidañ Bir, og komu vid Serkland, i pa Hafa er peir villdu kiosa, fyri Borg Goldans Kongs. Let Kongur pegar gœnga til Skipa, og er hañ visse hvorier kommir voru, fyor hañ sialfur ofañ til Stranda: Geingu pau Hvitserkur og Marsibil Dottir hañs pa mooti honum: Vard par mikill Fagnadar-Fundur. Kongur baud Jokli heim med sier til Veitslu med alla Menn sina, pad bœdi hañ, geingu sidañ heim til Hallar Settist Kongur i Hœasœti, og œ adra Hond honum Jokull, eñ œ adra Hvitserkur Son hañs, var Jokli par allra Virdinga leitad: Spyr Kongur Hvitserk hvad fraun hefdi farid um hañs Æfi? Hañ segir honum allt hid Greinilegasta, og hvorsu Jokull hefdi hialpad honum, og hver Afreks Madur hañ var: Kongur let vel yfir pvi, og qvad hañ vera Afbragd annara Manna. Var nu mikil Gledi og Glaumur i Holline, var par druckid Priment og Clarent, par med sungid og Bœsonad œ Allrahanda Hlioodfœri. Eñ Annañ Dag Veitslunar hefur Jokull upp Ord sijn, og bidur sier til Handa Marsibillar Kongs Dottur: Kongur took pvi vel, og qvad pad maklegast, ad hañ nioti pessar: Var petta ad Rœdi giort, og Brwdkaupid sett, og Meyañ thleidd i Hollina, med svo mikilli Gledi, sem Verslidiñ kann ad veita, med Saung og Psalterium, Organ trodiñ, Bumbur bardar, og Allrahanda Hlioodfœri voru par brwkud, er Menn kunnu i pvi Landi til ad fœra, sem voru Horpur, Gijgur og Symphon. Var nu auktñ Veitslañ ad nijtu, og gaf Kongur Dottur sinni halfa Serkland. Stoodu pesse Veitsla halfañ Manned: Eñ ad heim lidnu, leiddi Kongur og Jokull hvorn Mañ ut med Sœmilegum Gesfum. Ad pessari Veitslu, gaf Jokull Hvitserk Taflid og Kongs Skrwdañ, er Grijmnir hafdi gefid honum, voru pad dageœlis Gripir: Sovrust peir mi Fœstbrwdralag, og lœgdust i Hernad: Leiddu fier svo Fraar og Fragdar, drapu Berserki og Illpijdi: Eñ Kaupmonnum geafu peir Grid, heldur svo heim ad Hausti. Giordu peir svo Ser Sumur i samt: Eñ er peim leiddist i Hernadi ad vera, fetudu peir ad Landinu. Pa Andadist

Goldan

Soldan Kongur Fadir Hvijtserks, var hann þa til Kongs tekinn yfir allt Serkland, og feck sier til Drottningar Dottur Kongsins af Blaskandi, gaf hann þad Riki Jokli Foost-Brodur sinum i Valld, og þar med Kongs-Nafn. Stijrdi Jokull Riki sinu til Dauda-Dags, eptir hann morg Ar, en med Drottningu sinni Marsibil: Toku hann Kongdoom og Riki eptir hann. Og likur so þessum Þætti af Jokli Bwa-Syni.

Epterfylgiande Vijsur, wr Sögunum af Vijglunde væmi og Porde Hræru: Seriast her ad Nedan, so sem þær eru, epter þad Sögurnar voru Prentadar. Utbreigdar af heim Eldstu Exemplaribus, er fiast kunu, og virdtust med stærra Accuratesse: Rit færd, en þau sem epter var prentad.

Þessar Vissur eru wr Vijglundar Sögu.

A Merker fyrra Dalkin a Bladsijdunni, En B hann Sijdare.

Pag. 18. B.

Veit ek at Gullbrijngs Glætir
Gladur qvedur betur en adrir,
Sia munu Hlijvomur i Heimi
Hauk-Landa mier granda.
Eingi er Hyrder Hrijnga
Hvijtur so eg til-lijste,
Einum kiende eg Eyda,
Ah eg Velbornum Mane.

Pag. 22. B.

Eigi mun eg en Ægir,
Ugrantande lijfa,
Sijdan Mael-Vines mijnir
Fyri Marbackan sucku.
Leiduræ mier Sinar Sorte
Og Solgarnd Baara,
Heldur gioter mig hrædda
Harmur Ymu Karme.

Pag. 24. A.

Mikil er Mootgangs Noka,
Og Mein i Hugarens Leyne;
At skulum vid hattig skilia,
Skrauta Rog med Prautum;
Bæde af bæginn Naudum,
Bugunsi Pelsi Tugum,
Saart er ei so skal fara
Sviinustu, Lif ofraadi Dyfid.

Pag. 25. B.

Pola mun eg Eidu Yfidu,
Poott Eggvidur as mig legge,
Raad eru Þeim Þrydar,
Eg dreyti ei Jarnog Sveita.
Meiri Kvol mier þad være,
Menbreiner skule [illegible]

Þeir um Ydes-Sioyder,
Adnar en eg þig Svane.

Pag. 28. A.

En ef ytrust verdur,
Uti stodd med Swtir,
Pa munu mijn hin Miooa,
Minnast hveria Sine.

Pag. 30. A.

Loangaudig strauk Lodri,
Lijn-Eyk unir Skor minna,
Þvi er mier en til annars,
Obraett Hofud-Þvottar,
Hlidnagis skal eingi,
Audglæst ed næsta,
Ein en Aldri minnum,
Asklaugar mier vaska.

Pag. 30. B.

Sie eg a Fiall þad er Fiolra,
Frasklundyduft fitur undir,
Þo reini eg til-heinar,
Hugreik og Vinar Augum,
Þorgbrecku qved ek mier hecka
Þrwdur er en Vitþrwda,
Hladen sem Hlijder adrar,
Hagbeck er mier stockud.

Ibid.

Fiall eru mier þeck af Pellu.

Lez.

Fiall bera þeck af Pellu.

Ibid. Lin. 29.

Skut-Stafne, les Skeidar-Stafne. Lin. 32. 33.

Veid eg af hærfum Hædum,
Hrijdlundud Ketilrijde.

Lez.

Verd eg af Harmi herdum,
Hrijdlundur Ketilrijdar.

Pag. 32. A. L. 2.

Konu þiñe, les Gledi þiñe.

Ibid.

Þoku munder þu Pundur,
Þiñe Tossu hiñ gosse,
Raad eru Fiallda-Trosbu,
Feitur ad odrum Reiti,
Eftir mootsinnen Mane,
Menlijn i Dag, sinum,
Einskis maa nema Elle,
Audbaaldre Frwen giallda.

Ibid. B. Lin. 1.

Svo lijst mier hin Miooa,
Madur hiñ en Brijnsagra,
Seth sannijtur sliooti,
Ferin Bætur med Skerium,
Eñ þa eg sie þig sialfa,
Strangvarna fram ganga,
Er sem Skrautleg skrijde,
Skeid yfir Manna-Heidi.

Ibid. B. Lin. 12. og qvad Vijsu.

Vilda eg verda alldre,
Viglundur ad þvi sundin,
Vera so tamur vid Troodu,
Taka Manns-Konu annars,
Nema ad mier i Mirkri,
Manlegur kiæmi Svani,
Þad tek eg undan i Eidi,
Ad eg ei til heinar dreifi.

Pag. 32.

Ah eg þo uthalt reini,

Eyki Kioluriñ bleiki,
Mun ei miñ Hugur kañast,
Mañligur Konu Añars,
Ei kañ ske þad Þñur,
Jafnblijd verdi mier sijdañ,
Eñ þo Reckur Kvol klockva,

Kiñi fax morgu Siñi.

Pag. 33.

Svo vilda eg halldañ,
Svin Brodur koma og sña,
Hiorve gleska hristi,

Drumur Medus ad hier krumi,
Holldur vilda eg halldu
Hlyn ad Vilia minum,
Lijst Gulls hiu Livosa
Lidar-Elds uñ þig midia.

Epterfylgiande Vijsur tilheyra Sogunni af Þordi Hrædu.

Pag. 60. B. 1

Eg seigi Vijg þau er vggu,
Vdendur brimu Sirdis,
Klippur raud Brandi Blodi,
Bur fildar Gunnhildar,
Þa fell Hiœlms i Hollu,
Hlauf Klippur Bana af Gauti,
Þar vog eg Polla Fiora,
Þremia-Lax med Sœri.

Pag. 66. B.

Þvi let eg Fosnis Fitiar,
Fylla Skard til Jardar,
Ad Talleifis Lautum,
Lind fogur vita Kindar,
Adur villdu þeir Alldurs,
Þrþeyti mier veita,
Bands med Benia Vondum,
Baud eg þeim Gisting Dauda.

Pag. 69. B.

Veit eg ad eptir Þtar,
Orms Rettar munu fretta,
Frœndur og vilia venda,
Vopna-Dogg unñ mig hoggva,
Ei veit eg þo Þtar,
Allreidir fram streidist,
Reckur hvert reñ fra Leini,
Kiñar-Elds fyri einum.

Pag. 71. A.

Hœda eg Nyst i vidu,
Þatns-skardi Saokn hardr,
Þar let eg Fiora Fiorvi,
Fleins Sijnendur tijna,
Eñ Eindridi uñir;
Þtar vard i bijr Rijtar,
Þeim gaf eg Lif er leisa,
Lœd dijrrt kost stijra.

Pag. 73. B.

Fellu, i Fleins Skollum,
Fimtœyn Vidir Manna,
Linda Lax a Grundu,
Leingst bœru Ser sœrir,
Þar þo eg Ser eñ ferda,
Sigurs hugdir þa dugdu,
Ossun het Vefr Þta,
Undrum red Nadur sundra.

Pag. 74. A.

Tœpt villdu mier Mœlldyrar,
Meidendur Bana-Seidar,
Veita vasdara Briota,
Vañ eg heim Bana sañar,
Sendu eg Ser med Skindi,
Sœkiendur Vopna-Lœkis,
Ulls til Þtrar Hallar,
Odins med Brinii Gloddum.

Pag. 75. B.

Eñ het eg Ser hin sviña,
Svellendur Goins-Pella,
Gollbid i Gœlga-Velldi,
Gullbaug uñi Jordu Drauga,
A Grund let Hssur Undu,
Arms-sinar Lijfs tijma,
Sendu eg somod Skindi,
Seggi i Molldar-Kleggia.

Pag. 76. B.

Kost gisti eg hier a-þessu,
Þar þu eggiar mig Skeggi,
Ad eg skundi undir,
Egg franuañ hior Seggia,
Ef fera mier sara,
Festendur þangad Hesta,
Ygg er Auzur Vogum,
Afrendañ feigius Hendi.

Pag. 76. A.

Lœt eg i Hng mier hvata,
Hardt er Mootid Spiota,
Leudur þarf eg Lids nu Frœndi
Laufbreggds sœr em eg Skeggi
Ei reñ eg þvi Þñra,
Þ Minnust gnar Tvijna,
Horfiu er Von su vœnust,
Veit eg þvi Frœndur neita.

ERRATA.

Pag. 1. Lin. 27. Skyfida les Skista. Pag. 4. lin. 7. 11. les 40. Pag. 5. lin. 19. Mœlum les Mañi. Pag. 6. lin. 47. Olokid les Alokid. Pag. 7. lin. 2. Novdr, les Giœr. Pag. 8 lin. 14. Lift ad looga, les Liftid aflaga. Ibid. Og Maga, les Omaga. Pag. 60. a. lin. 11. Reikium, les Irium. Pag. 61. b. lin. 1. Unid, les Kunid. Pag. 65. a. lin. 16. Hvafafed, les Hvaffafed. Pag. 68. a. lin. 12. Hrauniñ, les Hvamiñ. Pag. 70. b. lin. 32. Sundr Sarum, les Sundur af Sarum. Pag. 72. a. lin. 41. 30, les 19. Pag. 76. b. lin. 29. Stand undir, les Standi kurr undir. Pag. 77. b. lin. 35. Raumingi, les Aumingi. Pag. 81. b. lin. 8. Pad, les Þar.

Allo'r ur Sphalmata, sem yfir hafa sied i Prickinau þessarar Bokar, er Good fyns Lesari Vinsamlega uñbediñ, ad fagfœra, og Skynsamlega i Mœlid gp Lesa.

Book þesse forsœarar sig ei med sdru, eñ þessu,

Non Cuivis Lectori auditoriqve placebo.

Lector et auditor nec mihi quisque placet.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google